

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PLAYING FOR KEEPS

unravel ME

BECKA MACK

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

PLAYING FOR KEEPS

unravel ME

BECKA MACK

P L A Y I N G F O R K E E P S

unravel ME

B E C K A M A C K

Telif hakkı © 2023 Becka Mack

Streamside Literary INC. tarafından

yayınlanmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: [www. beckamack.com](http://www.beckamack.com)

Çizim: Simply Extra Jordanary

Hokey oyuncusu çizimi: SVGForYouFromMe

Kapak tasarımı: Ever After Cover Design, [www. everaftercoverdesign.com](http://www.everaftercoverdesign.com)

Editör: Paisley McNab, [www. perfectlywrite.ca](http://www.perfectlywrite.ca)

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler

tamamen tesadüfidir. ISBN 978-1-7781330-6-0

*Nicole'e,
Kendini gururla OG Bayan Lockwood olarak adlandırabilecek tek bir
kadın var.
Lockwood diyebilecek tek bir kadın var, o da sensin. İlk günden beri
burada olduğun için teşekkür ederim.
Seni 1.000.000 kez seviyorum.*

*Ve Fielding'e, kendini 135 kiloluk bir Bernese Dağ Köpeği değil, kucak
köpeği sanan güzel ve iri oğlumuza. Hala senin varlığını
hissediyoruz.
Cennette huzur içinde yat, koca dostum.*

İÇERİK NOTU

Unravel Me, ebeveynlerin geçmişteki ölümüne ve bununla ilgili kedere duygusal göndermeler içerir, ayrıca koruyucu aile bakımı hakkında kısa tartışmalar da yer alır. Bu konulara duyarlıysanız, bu bilgileri kullanarak bu hikayeyi okumaya devam edip etmeme konusunda bilinçli bir karar verin.

ÇALMA LİSTESİ

1. Searching For A Feeling - Thirdstory
2. IDK You Yet - Alexander 23
3. Soul - Lee Brice
4. İlk Randevu - blink-182
5. I Wanna Remember - NEEDTOBREATHE ft. Carrie Underwood
6. State of Grace (Akustik, Taylor'ın Versiyonu) - Taylor Swift
7. Kiss Me - Ed Sheeran
8. Speak Too Soon - Wild Rivers
9. Ötesinde - Leon Bridges
10. Power Over Me (Akustik) - Dermot Kennedy
11. Supply & Demand - Wilder Woods
12. Seninle Dans Etmek - Brett Young
13. Böyle Hissediyorum - Ingrid Andress
14. aşık olmak böyle bir şey - Jeremy Zucker, Chelsea Cutler
15. Afterglow - Taylor Swift
16. The Few Things - JP Saxe, Charlotte Lawrence
17. Sky is the Limit - Mark Ambor
18. Keşke Yapabilseydin - Ross Ellis
19. Başka Kimseye İhtiyacım Yok - Liam Fitzgerald
20. You Make My Dreams (Cover) - Tim Halperin
21. My Boy - Elvie Shane
22. En İyi Atış (Akustik) - Jimmie Allen
23. Seni Arıyorum - Christ Young

İÇİNDEKİLER

1. [Şeytan Dirildi](#)
2. [En Kötü Yöntem Değil](#)
3. [Bubble Butt](#)
4. [Lütfen bütün şişevi alayım](#)
5. [Büyük T Harfi ile Başlayan Sorun](#)
6. [Adam'ın Umut Yolculuğu: Bir Adamın Pussy Palace'a Yolculuğu](#)
7. [Sırlar ve Şarap Dökmek](#)
8. [Tamam Arkadaşlar; Berbat Tavsiye](#)
9. [Küçük Sorun](#)
10. [Benim Penis Kahramanım](#)
11. [Onaylayabilirim: Bu Bir Hastaneve Yatırıcı](#)
12. [Siktiğim Hipnotize Edici](#)
13. [2'ye 1 Özel](#)
14. [Bu... Titriyor mu?](#)
15. [Sahte Bıyık Takmış Oldukları Bölüm](#)
16. [Hiçbir Yere Sığmıyor](#)
17. [Muz Aromalı Penisler](#)
18. [Parçalanmadan Önce](#)
19. [Aptallar](#)
20. [Onu İkiye Bölmek, Ama Kibarca](#)
21. [Yedi prezervatif kullandık](#)
22. [Diğer Ayakkabı](#)
23. [Görüşürüz](#)
24. [Yıldız Tozu Yolu](#)
25. [Sonsuza Kadar Aileler](#)
26. [Annemizi Aradılar](#)
27. [Kaç Tane Lanet Olası Ayakkabı Var?](#)
28. [Uzun Zamandır Bekleniyordu](#)
29. [Batman Her Zaman Kızı Kazanır](#)

30. [Gömleksiz Babalar En İyisini Yapar](#)
 31. [Gerçek Bay İnanılmaz Kim?](#)
 32. [3 Ekim](#)
 33. [Sanırım Aştım](#)
 34. [Nutsuz Kasım](#)
 35. [Yirmi Beş Yaşında Sonunda Araba Sürebiliyorum](#)
 36. [Kimse Bilmeyecek](#)
 37. [Grinch Noel'i Nasıl Çaldı](#)
 38. [Savaşmak İçin Çok Güzel](#)
 39. [Yedi ve Kırıntı Bırakmadı](#)
 40. [Noel Dicksicles](#)
 41. [Bulmaca](#)
- [Parçaları Epilog:](#)
- [Oops](#)
- [Teşekkürler Yazar](#)
- [Hakkında](#)

BÖLÜM 1

ŞEYTAN YÜKSELDİ

ADAM

"BOKTAN BİR ŞEY YAPTIM."

Bulanık sözler yastığıma gömülüyor, orada kesinlikle sıcak bir tükürük yığını birikmiyor. Kafamda sürekli bir vuruş sesi var ve dönüp, yatak odamın penceresinden lazer ışını gibi yanan parlak güneş ışığına gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Benim hatam, kafamda zonklayan baş ağrısının nedeni etrafında dönüyor: dün gece içtiğim alkol miktarı ve Carter. *Lanet olası Carter.*

Benim hatalarımın yüzde 99'unun nedeni, özellikle de alkolün etkisiyle yapılanların.

Bu yüzden, telefonumu bulduğumda, hokey grubumuzun sohbetinde şu anda en çok konuşulan konu olan video, *Puck Sluts*.

Video ne hakkında? Ben, baş aşağı durmuş bir bira fıçısına tutunmuşken, takım arkadaşlarım Emmett ve Garrett bacaklarımdan tutuyor, Jaxon videoya çekiyor ve Carter ağzıma musluğu tutuyor, devam etmem için bana küfürler yağıdırıyor. Puck Sluts kim? Biz, tabii ki.

GARRETT

Hala uyuyor musun Woody?

Woody, soyadım Lockwood'un kısaltılmış hali. Oh, ve ayrıca, bir keresinde arkadaşlar beni otel odamda mastürbasyon yaparken yakaladılar. Gurur duyduğum bir an değildi ve onlar da bunu unutmadılar. Ama hey, kız arkadaşımdan bin beş yüz mil uzaktaydım ve sadece on dokuz yaşındaydım. Bir adamı rahatlamak istediği için dava etmek.

CARTER

küçük bir bebek gibi akşamdan kalma halini uyuyarak atlatıyor, tıpkı benim küçük kızım gibi

Ekli fotoğrafta, babası kadar sevimli olan beş aylık kızı Ireland var.

CARTER

Ollie bile ayakta ve 3 kez fıçı duruşu yaptı. Toparla kendini.

Tamam, bu adil değil. Karısı Olivia, içki içme konusunda bir şampiyon, her ne kadar boyu Starbucks'tan köpeğim için aldığım köpek kupası kadar olsa da. Ayrıca, biraz stres atmayı hak ediyorum. Jaxon hariç tüm arkadaşlarım yerleşik bir hayata geçiyor ve biz aynı seviyede değiliz. O, seks yapmak için ayda birden fazla randevuya çıkıyor; ben ise eve yalnız, hayal kırıklığına uğramış ve muhtemelen şu anda var olmayan bir şeyi aramaktan yorgun düşmüş olarak dönüyorum. En azından benim için yok.

EMMETT

Bu sabah rollerblade kaymaya ne dersiniz?

GARRETT

30 dakika mı? Jennie beni gezmeye götürecek.

CARTER

Siktir git.

GARRETT

Kız kardeşini sikmeyi tercih ederim.

CARTER

Seni geberteceğim.

EMMETT

Baba??? İşte burada araya girmen gerekiyor.

Ben babayım ve gayri resmi görevim Carter ve Garrett'ı birbirlerinden korumak. Carter, en iyi arkadaşlarından birinin küçük kız kardeşi ile çıkmasına hala alışmaya çalışıyor ve Garrett, Jennie ile düzenli olarak yattığını yüzüne vurmaktan hoşlanan, biraz düşmanca davranan bir pisliğe dönüştü. Carter'ı rahatsız eden birini görmek çok eğlenceli

bizi sinirlendirdiği kadar sinirlendirmesi çok eğlenceli, ama bugün ikisini de hayatta tutacak fiziksel gücüm yok.

BEN

Bugün doğal seleksiyonun işini yapmasına izin vereceğim.

GARRETT

WTF? Carter'ın peşimden gelmesine izin mi vereceksin?

JAXON

Yapabilir miyim bilmiyorum. Sanırım kasıklarımın incindim. Ayrıca, Gare-Bear'a rahmet olsun.

EMMETT

Ne yapıyorsun?

JAXON

sırıtan emoji kimi demek istiyorsun?

İnleyerek, bacaklarımı yatağın kenarına sallayıp oturuyorum. Tüm kan başıma hücum ediyor ve şakaklarımda zonklayan ağrıya parmaklarımı bastırıyorum, sonra da bir sonraki mesajımı yazıyorum, ki bu daha çok yalvarmaktan ibaret. Bugün dört kişilik bir aileyi doyuracak kadar yemek yemeden hiçbir şey yapamıyorum.

BEN

Siktir. Big Mac lütfen.

Çocuklar paten kaymaya gitmek yerine McDonald's'a gitmek için can atıyorlar, bu yüzden banyomdaki duşu açıp bu akşamdan kalma halimi mümkün olduğunca yıkayıp, geri kalanını yağlı hamburgerler ve tuzlu patates kızartmasıyla boğuyorum.

Sikim dik duruyor, göbek deliğime çarparak, sabah ereksiyonumu halletmem için yalvarıyor. Sıcak suyun altına girip sikimi avucumla kavradığımda, diğer avucumu mermer duvara dayadım, başımı eğip inledim.

O kadar uzun süredir kendi elimle sevişiyorum ki, birinin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse? Yoruldum. Özlediğim seks değil, bağ kurmak. Sevgilim eskiden benim tüm dünyamdı, hokeyden, her şeyden üstündü.

Ve bir anda, o dünya paramparça oldu.

Benden çok fazla parça kopardı ve ayaklarının dibine attı, sivri topuklu ayakkabıları ile onları toz haline getirdi.

Onu özlemiyorum. Bir zamanlar var olan aşkı, her gece bana sarıldığı bedeni, bana her gülümsediğinde kalbimin nasıl çarptığını özleyorum. Beni sevdiği hali özleyorum, o...

Durmadan önceki halini özleyorum.

O durdu ve şimdi beni olduğum gibi sevecek birini bulabilecek miyim, bilmiyorum.

Adam Lockwood, süperstar kaleci olarak değil. NHL'nin altın çocuğu, lüks yaşamın, A listesindeki etkinliklerin, tatil mülklerinin ve hayatında bir daha asla çalışmak zorunda kalmamanın anahtarı olarak değil.

Sadece... beni.

Sikimin gevşediğini fark ettiğim anda bu düşünceleri kafamdan silip atıyorum. Kıkırdarak sabunu alıp köpürtüyorum. Courtney'i düşünmekten daha hızlı ereksiyonu öldüren bir şey yok.

Duştan çıktığımda, köpeğim Bear'ın odamda olmadığını fark ettim. O, 140 kiloluk ağırlığı ile bana çok bağılıdır ve genellikle içtiğim zamanlarda ekstra sevgi dolu olduğum için bundan hoşlanır. Telefonum saatin ondan sonra olduğunu gösteriyor, bu yüzden zavallı adam muhtemelen en iyi dramatik hareketlerini sergiliyor ve mutfaktaki kasesi başında ölü numarası yapıyor.

Bir çift boxer şort giyip merdivenlerden aşağı koşuyorum, mutfaktan gelen tabak seslerine aldırmaz etmeden. Partiden sonra sabah uyandığında birkaç takım arkadaşının hala evde olması normaldir, ama koridorda bana doğru yürüyen uzun bacaklı sarışını beklemiyordum. Gözleri neredeyse çıplak duran beni süzerken pembe dudak parlatıcısını sürmeyi bitiriyor. "Eğlenceli geceydi, yakışıklı." Elini göğsüme koyarak, yanağıma uzun bir öpücük kondurur ve yanağımı ısıtır.

"Uh..." Elini dağınık buklelerimin arasından geçiriyorum. "Sen kimsin... ne... eğlence mi?"

"Hepsi." Göz kırpar, kırmızı topuklu ayakkabılarını giyer ve beni çok kafam karışık bir şekilde bırakarak gider.

Biz... yapmadık mı?

Hayır, çünkü ben asla böyle bir şey yapmam. Değil mi? Ve yapsaydım, kesinlikle hatırlardım. Bir yabancıyla seks mi? Ben değil, aklı başında biri değilim.

Aklım başında olmasaydım başka.

Kafamı sallayıp, mutfağın kenarında Bear'ı görünce iç çekiyorum. "Buradasın dostum."

Çikolata rengi gözleri bana doğru çevirir, küçümsemeyeyle dolu.

Dizlerimin üzerine çöküp, parmaklarımı onun kalın, koyu renkli kürküne gömüyorum. "Biliyorum. Özür dilerim. Seni yataktan dışarıda bırakmak istemedim ve kahvaltıya geç kaldım. Dün gece çok fazla içtim. Beni affeder misin?"

O homurdanır, burnumu yalar ve hemen tekrar bana dik dik bakmaya başlar. Ama dik dik baktığı kişi ben değilim.

Omzumun üzerinden bakışını takip ederek, kalbim ocağımın önündeki çıplak bacaklarda durur. Uzun bacakları takip ederek, kıcını zar zor örten Vipers tişörtüne kadar çıkarım. Daha yukarıya, mutfağımda *yemek pişirirken* sırtına dökülen canlı kırmızı saçlarına kadar.

"Bu sabah çok huysuz," diyor neşeli bir ses, cızırtılı tavaya domuz pastırması eklerken. "Bir saat önce kahvaltısını hazırladım, ama elini bile sürmedi. Sadece bana bakıp duruyor."

Yavaşça ayağa kalkarak, ateşli kızıl saçlı adamın sırtına bakarak, onun, şey, bilmiyorum... yanmasını mı bekliyorum? Yumruklarım sıkılır, kulaklarımda kan gürültüsü duyulur. Bear yanımda ayağa kalkar, göğsünden düşük bir hırıltı çıkar.

"Yine homurdanmaya başladı. Onu çok şımartıyorsun Adam. Her zaman öyle yaptın."

"Evimden defol git."

Eski kız arkadaşım dönüyor, küçümseyen mavi gözleri beni eskiden erittiğim bir dudak büküşle sabitliyor.

"Bana böyle mi konuşulur, tatlım?" Yavaşça yaklaşır, parmak uçları göğsümdeki kılların üzerinden kayar, sonra avucunu boynuma dolandır. "Bir zamanlar bu ev benim de evimdi."

"Sonra da benim yatağımda başka biriyle yattın." Yeni bir yatak almak zorunda kaldım ve Carter beni şu anda uyuduğum aşırı pahalı yatağı almaya ikna etti. Her şeyi göz önünde bulundurursak, aslında ikimiz de kazançlı çıktık.

Kolunu boynuma doladı ve eskiden sevdiğim o büyük mavi gözlerini bana dikti. "Bana daha fazla ilgi göstermiş olsaydın, başka yerde aramazdım. Ama sen de istersen, bunu unutmaya hazırım."

"Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Dün gece beni içeri aldığında istekli görünüyordun."

Onu içeri almak mı? Sarhoş ya da ayık, bu şeytan kadını evime almamın imkanı yok.

Onun kolunu benden çekip çıkarırken dün geceki anıları gözden geçiriyorum ama bir şey bulamıyorum. "Seni içeri almadım."

"O zaman buraya nasıl girdim, Adam? Neden senin tişörtünü giyip mutfağında kahvaltı hazırlıyorum?"

"Bilmem. Cadılar her türlü süper güce sahipmiş, duydum." Onu iterek, ocağı kapatıp tavayı ocaktan alıyorum, çenemi sıkıyorum.

Bu, ilk randevumuzda elini tuttuğumda eli terli olan sessiz kız değil. On yedi yaşında bekaretimi verdiğim kadın değil. Hayallerimi kurduğum, hayatımı şekillendirdiğim partnerim değil.

Yumuşak eller sırtımda yavaşça kayıyor ve o kollarını belime dolarken, bana yaklaşırken gözlerimi kapatıyorum.

"Seni özledim," diye fısıldadı Courtney. "Lütfen, Adam. Tekrar mutlu olabiliriz." Sıcak dudaklar omzuma dokundu ve bir an için bu bağlantıya kendimi kaptırdım.

Bir şey istiyorum. İhtiyaç duyulmak istiyorum. Takdir edilmek. Sevmek. Hayır, sadece istemiyorum. Lanet olsun, buna can atıyorum.

Ve o bana bunların hiçbirini veremez.

"Ben daha fazlasını hak ediyorum." Dönerek, kollarını çekip çenesini elimle tutuyorum, gözlerini benimkilere bakmaya zorlayarak sözlerimi duyduğundan emin oluyorum. Bu, bunları son kez söyleyeceğim. "Senin bana verebileceğinden daha fazlasını hak ediyorum, Courtney. Daha iyisini hak ediyorum."

Ve bunu bulacağım.

Gözleri büyüdü, başını sallarken gözleri parladı. "Hayır. Adam, hayır."

"Evet. Geriye hiçbir şey kalmadı. Git ve bir daha geri dönme."

Onu koridorda zorla ilerletiyorum, sırtı ön kapıma çarpana kadar.

Yüzündeki ifade, usta bir manipülatörün tüm ihanetini yansıtıyor. "Nasıl olup da sahip olduğumuz her şeyi bir kenara atabilirsin? Bunu atlatman için sana çok zaman verdim, Adam. Neden bunu atlatamıyorsun?"

Kız arkadaşının yatakta başka bir adamla seviştiğini, ona vermeyi planladığı nişan yüzüğünü iç çamaşırı çekmecesinde bulduğunu gören bir adam bunu gerçekten unutabilir mi?

Dolabı açtım ve çantasını ve ayakkabılarını, sanki kalmaya karar vermiş gibi, düzgünce içine yerleştirilmiş buldum. Onları eline tutuşturdum ve giydiği gömleğe baktım. Onu nasıl ele geçirdiğini bilmek istemiyorum. "Lanet gömleğimi ver ve git."

Gözleri kararır ve gömleği başından çıkararak ayaklarımın dibine atar.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, o ise önümde çırılçıplak duruyor.

"İyice bir bakabilirsin," diyor Courtney, çantasından bir elbise çıkarıp. Elbiseyi başına geçirip külotunu giyiyor. "Bu vücudu son kez görüyorsun."

"Umarım."

O nefesini tutar ve avucuyla yanağıma vurur.

Ön kapıyı hızla açarım. "Çık dışarı."

Bear yanımda havlayarak onaylar ve Courtney irkilir.

Verandaya çıkar ve ağzını açar, ama konuşmadan kapıyı yüzüne çarparım.

Bear ıslak burnuyla uyluğuma dokundu. Bana gülümsedi, dili ağzından sarkıyordu ve ben kahkaha attım.

"Ben de bunun bir kabus olduğunu düşündüm," diyorum ona, kulaklarını kaşıyarak mutfığa geri dönüyorum. "Voldemort başka nasıl buraya gelebilir ki?"

Ayı havlıyor, kahvaltısını yutmak için önümde zıplıyor, ben ise önümdeki felaketi inceliyorum. Evimin içi çok kötü değil, ama arka bahçemi görünce içim sızlıyor. Havuzumda yüzen tek boynuzlu atlar var ve bunların arasında Carter ve Emmett'in bir ara kılıç dövüşü yaptıkları iki dev şişme penis var. *Onları getirdiğin için çok teşekkürler, Cara.* Kırmızı bardaklar bahçeye dağılmış, birkaç bikini rastgele bırakılmış, ama dün gece havuzumda çıplak bir kız gördüğümü hatırlamıyorum. Aslında, Jaxon mayosunu çıkarmakla tehdit eden tek kişiydi.

Temizlik, şu anda yapmak istediğim şeylerin listesinde en son sırada. Big Mac'e, hatta beş taneye canım çok çekiyor, bu yüzden dağınıklığı umursamadan üst kata çıkıp giyinmeye gidiyorum.

Yatak odasının kapılarından biri açılır ve Jaxon, başından bir tişört geçirerek dışarı çıkar. Gülümser, parmaklarını saçlarına geçirir ve sonra bir beyzbol şapkası takarak saçlarını gizler. "Dün gece nereye kayboldun?"

"Ha? Kayboldum mu?"

"Ortadan kayboldun dostum. Yatağa gittiğini sandım. Hatırlamıyor musun? O fiçı duruşları seni gerçekten mahvetti, ha?"

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Liseden beri fiçı standı yapmadım."

"Yine de Carter'ın seni üç tane yapmaya ikna etmesine izin verdin."

İçki içtiğimde Carter'ın beni birçok şeye ikna etmesine izin veriyorum, çünkü o çoğu şeyi dahice fikirlermiş gibi gösterme yeteneğine sahip. Tabii ki dün gece hariç, çünkü hala Courtney'nin buraya nasıl ve ne zaman girdiğini anlamaya çalışıyorum.

"Hey, dün gece burada kızıl saçlı birini gördün mü?" Jaxon ekibimize geçen yıl katıldı, bu yüzden Courtney ile tanışma şerefine nail olamadı. Ayrıca grubumuzdaki tek bekar erkek de o, bu yüzden dün gece onu fark edecek kadar uzun süre orada olan biri varsa, o da odur.

"Kızıl saçlı mı? Dün gece bahsettiğin şeytan bu mu?" "Ne?"

Omuz silkiyor. "Evet, Carter, Garrett ve Em gittikten sonra birkaç kızla havuzdaydık ve yeni bir grup insan geldi. Birdenbire gözlerin fal taşı gibi açıldı ve 'Siktir lan. Şeytan dirildi' dedin. Sonra havuzdan atladın, 'Ben burada değildim' dedin ve kışın yanıyormuş gibi kaçtın."

Kahretsin. Tamam, demek ki kesinlikle buradaydı. Bu düşünce beni ürpertiyor, ama en azından onun ima ettiği şey ne olursa olsun, ona bir daha asla dokunmayacağımdan eminim. Peki ya az önce gördüğüm sarışın? Bana, şey için teşekkür eden... *eğlence* için. Partiden mi bahsediyordu, yoksa...?

"Sen, şey, görmedin mi... Yani, ben, şey... ben... dün gece kimseyle..." Yumruğumla boğazımı temizledim.

Jaxon'ın kaşları düşer ve sonra göğsünden kahkahalar patlar. "Dostum, ben nereden bileyim? Kapının önünde oturup beklemedim ki. Meşguldüm."

Tam zamanında, pembe tırnaklar gövdesine konar ve gömleğinin altına kayar. Küçük bir sarışın onun yanından başını uzatır ve Jaxon, "Günaydın, bebeğim" diye fısıldar ve dudaklarını onun dudaklarına bastırır.

"Beni ara." Bir kağıt parçasını eline sıkıştırır, bana gülümser ve yanağıma öpücük kondurur. "Parti için teşekkürler, Aaron."

O yanımdan geçerken "Adam" diye mırıldanıyorum. Jaxon'a dönüp, sinir bozucu sırtışına kaşlarımı kaldırıyorum. "Tek bir adım bile atamazsın..." Ağızım açık kalıyor, arkasında esmer bir kız beliriyor. Kız ona numarasını verdiğinde, o da ona "bebeğim" diyor. Kafamı sallıyorum. "Hayır."

Gülümsemesi daha da genişler. "Evet."

İnanılmaz bir şekilde, simsiyah saçlı üçüncü bir kız ortaya çıkar, başka bir "bebeğim", başka bir numara. Onlara sadece isimlerini hatırlamadığı için "bebeğim" dediğinden %99 eminim.

Yine de ağızım biraz daha açık kalır.

"Hayır." "Y..."

"Ailem ziyarete geldiğinde orada yatıyor! O yatak yeni! Daha yeni aldım!"

"Bir sonraki ziyaretleri için vaftiz edildi. Deacon ve Bev bana sonra teşekkür edebilirler."

O, şort ve tişört giyerken bana çılgın gecesini anlatarak odama kadar takip ediyor. Bu laflar bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor ve ben dirseğimi komodine dayayıp Tinder gelen kutumu açıyorum. Doksan yedi bekleyen mesajım olduğunu belirten parlak kırmızı baloncuğu görünce kan basıncım yükseliyor. Onları görmezden gelip listedeki üçüncü mesaja geçiyorum.

ALESSIA

Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum *öpücük emoji*

Öpücük emoji beni şaşırtıyor. Henüz yüz yüze tanışmadık, bu yüzden biraz cüretkar geliyor. Carter benim eski kafalı olduğumu söylüyor ama ben emin değilim.

BEN

Ben de. 7'de görüşürüz. *gülümseyen emoji*

öpücük emoji *öpücük emoji*

Telefonumu cebime koyup, felaket senaryoları kurmamaya çalışıyorum. Bu akşamki randevuyu şimdiden pişman oldum, ama dürüst olmak gerekirse, son on beş aydır hayatım bir felaketten diğerine sürükleniyor.

Bear'a bakıyorum. "Yemek, sonra yürüyüş?"

Burnunu yalar ve odadan koşarak çıkar. Jaxon sırtıtarak, "Big Mac mi?" der.

"Lanet olası Big Mac'ler."

BÖLÜM 2

EN KÖTÜ YOL DEĞİL YOL

ROSIE

"Hiç izin günü alıyor musun?"

İş arkadaşım, en iyi arkadaşım ve ev arkadaşım Archie'ye bakıyorum. Resepsiyon masasının arkasında oturuyor, üzerinde köpek yavruları ve kedicikler olan mavi önlük giyiyor. 1,80 metre boyunda, çok geniş omuzlu ve vücudu dövmelerle kaplı. Bu sevimli önlükler her zaman günümün en güzel anı oluyor.

"Bugün çalışmıyorum."

"Tabii. Bugün izin günündesin ve kesinlikle hayvanlarla vakit geçirmeyeceksin." Kaşlarını kaldırır. "Gönüllü olmak çalışmakla aynı şey, Rosie."

Gözlerimi devirip ziyaretçi kayıt formunu imzaladım. "Bugün Piglet'i yürüyüşe çıkaran oldu mu?"

Archie bilgisayar ekranına hüzünlü bir gülümsemeyle bakar. "Cevabı biliyorsun."

Tabii ki biliyorum. Piglet, benimle yaklaşık aynı derecede endişeli, 65 kiloluk bir Alman çoban köpeği. Tamamen açık sözlü ve ilgisiz terapistime göre, bu endişe seviyesi çok yüksek. Piglet'in zamana, sabra ve sevgiye ihtiyacı var; ancak diğer gönüllüler birkaç dakika denedikten sonra bu ihtiyaçların çoğunu bir kenara atıyorlar.

"Bu yüzden izin günümde buradayım," diyorum Archie'ye, köpek kulübelerine doğru ilerlerken. "Çünkü Piglet'in ona bakacak birine ihtiyacı var."

"Onu ne zaman eve getireceksin?" diye bağılıyor Archie arkamdan.

"Ona 300 metrekaleden fazla bir alan sunabileceğim ve kendimi beslerken onu da besleyebilecek duruma geldiğimde," diye cevap veriyorum.

Wildheart Hayvan Barınağı'nda şu anda sekiz köpek var ve kayıt defterine göre, Piglet hariç hepsi bu sabah yürüyüşe çıkmış. Çoğu, bugün aldıkları ilgi ve egzersizden memnun olarak yataklarından kafalarını zar zor kaldırıyor, bu da beni mutlu ediyor. Ama gözlerim, köpek kulübesinin köşesinde sıkı bir top gibi kıvrılmış, titreyerek duran siyah ve kahverengi köpeğe takıldığında, kalbim sıkışıyor.

"Merhaba, tatlı kız," diye mırıldanarak çömeliyorum. Geniş kahverengi gözleri benimkilere takılıyor ve parılıyor olsa da, olduğu yerde kalıyor, güvenli bir mesafeden beni izlerken hıçkırıyor. Çünkü, korkmuş olsa da, gelip merhaba demek istiyor.

Dört ay önce, bir sabah erkenden onu ön tarafta bir bankta bağlı buldum. Ön kapıya yapıştırılmış bir not vardı, yazan kişi köpeğin sahibinin kötü muamelesini dinlemekten bıktığını söylüyordu. Onu kapıdan geçirebilmek için sakinleştirici vermek zorunda kaldık, çünkü çok korkmuştu ve yaklaşan herkese saldırıyordu. Bütün günü onun kulübesinin önünde geçirdim, ona kitap okudum, onunla konuştum ve o günden beri bugün sahip olduğumuz bağı kurmak için çok çalıştım.

Sabırla, aşırı korkusu ve tereddütlerine rağmen, onun sevimli, dost canlısı ve kucaklanmayı seven bir kız olduğunu öğrendik. Asıl sorun, kafesinin ona çok fazla endişe vermesi; dışarıda bambaşka bir kız oluyor — daha kaygısız, meraklı ve mutlu. Henüz sonsuza kadar kalacağı ailesini bulamadı.

Tasmasını kaldırıyorum. "Yürüyüşe çıkmak ister misin, Pig?" Kulakları dikiliyor ve başını eğiyor. Ona sırt çantamı gösteriyorum ve okşuyorum. "Öğle yemeği hazırladım."

Yavaşça ayağa kalkar, bacakları titrer. Kuyruğunu arka bacaklarının arasına sokar, kafesin içinden beni, sonra sırt çantamı koklayarak yavaşça yürür. Dilini ağzından dışarı çıkarır, biraz daha dik durur ve bana yumuşak *bir havlama sesiyle selam* verir!

"Aferin kızım." Kulübesinin kilidini açıp kulaklarının arkasını kaşıyarak koşum takımını takıyorum. "Yemek için her şeyi yaparsın, değil mi?"

Ayak bileğimi yalıyor, sırt çantamı itiyor ve umut dolu gözlerle bana bakıyor.

"Kahretsin." Diye iç çekip çantamı açarak ona çok sevdiği kurabiyelerden birini veriyorum. "Beni nasıl etkileyeceğini iyi biliyorsun."

Piglet, barınaktan geçerken yanıma yapışır, ama Vancouver'ın sıcak güneşine adım attığımız anda özgür kalır. Üç adım ileri koşar ve havaya zıplar, döner, sevimli köpek poposu önde giderken dili ağzından dışarı çıkar. Dört ayağına geri döndüğünde, kalçama burnunu sürter ve öncü olmaya başlar.

Wildheart, North Vancouver'ın sessiz bir bölgesinde, şehir merkezinin gürültüsünden ve kalabalığından uzakta yer alıyor. Buradaki dağlar ve yeşil deniz en muhteşem manzarayı oluşturuyor ve her gün otobüsle köprüyü geçip şehri geride bırakarak doğaya doğru yürümek çok hoşuma gidiyor.

Her zamanki gibi, yürüyüşümüz bizi Fromme Dağı'nın eteklerine götürüyor. Turistlerin yürüyüşe çıktığı yolun ilerisinde bir grup insan var, ama Piglet ve ben parkın arkasındaki küçük bir açıklıktan gizlice geçip, dar toprak yolu boyunca koşarak bir merdivenin dibine varıyoruz.

Ahşap basamaklar eski ve çürümüş, bizi en sevdiğimiz huzur ve sükunete götürüyor. Piglet yukarı çıkmakta hiç sorun yaşamıyor, bir seferde üç basamak atlayarak hevesle ilerlerken ben ona yetişmek için uğraşıyorum. Asıl sorun daha sonra aşağı inmek olacak.

Dağların getirdiği özgürlüğün, kuşların sesinin, yakınlarda akan suyun sesinin, taze toprağın ve çam ağaçlarının kokusunun tadını çıkarıyor. Burada nefes almak farklı, daha derin, her nefes keskin ve ferahlatıcı. Sizi uyandırıyor, ihtiyacınız olduğunu bilmediğiniz bir berraklık getiriyor.

Piglet'ten önce, burada tek başıma çok zaman geçirirdim, ormanda amaçsızca dolaşır, ayaklarım dereye girmiş oturur, hayatı düşünürdüm. Bazen hayatımın farklı olmasını dilerdim, ama içime sızan yalnızlığa rağmen, şu anda sahip olduğum şeylerden asla vazgeçmeyeceğimi biliyordum.

Bu kızla birlikteyken, kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum. Çocukken hayal ettiğim hayat bu değil, ama bana verilen bu. Her şeyi ve bana verdiği her şeyi seviyorum.

Hayatın benden aldığı parçalar için sonsuza kadar yas tutsam da.

Piglet ve ben yolumuza devam ediyoruz, yüksek çam ve sedir ağaçlarının arasından geçiyoruz, gözlerim her çam ağacının gövdesini tarıyor, bu ormanda bir yerlerde olduğunu bildiğim bir kalp ve üç harfli bir isim arıyorum. Buraya taşındığımdan beri her cumartesi, yıllardır arıyorum, ama her seferinde kalbimde bir boşlukla ayrılıyorum ve bu boşluk bir şekilde biraz daha büyüyor gibi geliyor.

Bir saat sonra midem guruldamaya başlıyor ve Piglet yavaşlıyor, beni ve sırt çantamı anlamlı bir şekilde süzüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Sen tarihteki en iyi köpek yavrusu bakışlarını yapıyorsun, biliyor musun Pig?" O benim dizimi yalarken ben de onun kafasını okşuyorum. "Köprüye neredeyse vardık. Beş dakika sonra öğle yemeği molası vereceğiz, tamam mı kızım?"

Havlayarak önüme koşar, bir ağacın gövdesinde durup koklar. Uzakta bir dal kırılır, ardından yaprakların hışırtısı duyulur ve derin bir ses, yalnız yürüyüş yaparken kimsenin duymak istemediği bir kelimeyi söyler.

"Ayı!"

Piglet başını çevirir ve olduğu yerde durur. Geniş bir ağacın pürüzlü kabuğuna yapışırım, ayak sesleri gürültüyle yaklaşırken titrerim. Devasa, siyah bir şey ağaçların arasından fırlar ve bana yöneldiğinde nefesim kesilir.

Hayatım gözlerimin önünden geçer, çünkü bunun bana doğru koşan bir ayı olduğundan yüzde 99 eminim.

"*Kendini kurtar, Domuz!*" diye bağırarak tasmağını fırlatıp onu bir çalının arkasına itiyorum. Yüzümü kapatıp çarpışmaya hazırlanıyorum. "*Ölmek için çok gencim!*"

Sert ve kabarık bir şey vücuduma çarparak beni yere düşürür. Islak bir burun yüzüme sokulur, oldukça agresif bir şekilde koklar ve beni bir sonraki öğünü yapmadan önce ağzını açar ve... beni yalar.

Büyük, ıslak dilini çenemden yüzümün yan tarafına doğru gezdirir, sonra diğer tarafa geçer ve aynı şeyi tekrarlar. Oldukça tuhaf, ama en kötü ölüm şekli değil sanırım.

Gözlerimi aralıyorum ve üzerimde nefes nefese duran mutlu yüzü görünce vücudumdaki tüm korku kayboluyor.

"Aman Tanrım, öleceğim. Evet, öleceğim!" İri yarı siyah köpek devasa çikolata rengi gözleriyle bana bakıyor, ben de ellerimi onun yumuşak, uzun tüylerine gömüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve dilini kullanarak bana verdiği banyoya yaslanıyorum. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı, en tatlı köpeğisin, değil mi koca oğlan? Evet, öylesin." Burnunu boynumun kıvrımına gömerken, mutlu dansıyla kuyruğunu ileri geri sallarken onu sıkıca sarıyorum. "Öldüm ve cennete mi geldim? Eğer burası cennetse, sonsuza kadar burada kalacağım."

Ayak sesleri düşen yaprakların üzerinde yankılanıyor, dallar kırılıyor ve derin bir ses yine aynı korkutucu kelimeyi haykırıyor.

"Ayı!"

İri köpek arkasını döner ve sanki benimle neredeyse aynı büyüklükte bir Tibet mastifi değil de, kucak köpeğiymiş gibi olağanüstü büyük poposunu kucağıma oturtur. Dilini kulağına sokar ve çenesini omzuma dayar. Tam o sırada, mavi gözleri çılgınca parıldayan, dağ gibi bir adam çalılıklardan çıkar. Bizi gördüğünde iç çeker, vücudu sönükleşir, kalçalarını kavrar ve yüzünü düşürür.

"Tanrım," diye homurdanır, gözlerini ovuşturur. Kollarını genişçe açar, bana sahip olduğunu iddia eden ya da etmeyen köpeğe inanamayan ama eğlenen bir bakış atar. "Beni çok korkuttun dostum!"

Köpek büyük kafasını boynuma gömdüğünde kıkırdayarak gülerim ve adamın bakışları bana kayar. Beni süzerken yanakları pembeleşir. Ben de aynısını yaparken benimkiler de pembeleşir.

"Gerçekten çok uzunsun," diyorum. "Aman Tanrım, bu çok kaba oldu. Demek istediğim, sen..." Yutkunuyorum. "Süper uzunsun."

Ağzı bir gülümsemeye çatlıyor. O kadar samimi ve dostça, o kadar geniş ki, ben de bu saf güzelliğin karşısında şaşkına dönüyorum. Ağzından içten bir kahkaha döküldüğünde, yanımdaki köpeğe biraz daha sokuluyorum, kızardığımı saklayarak köpeğin sahibini inceliyorum.

O... olağanüstü. Elektrik mavisi gözleri, altın rengi teni ve çenesini çevreleyen koyu sakallarıyla keskin bir kontrast oluşturuyor. Beyzbol şapkasını çıkarıp koyu renkli buklelerini serbest bıraktığında, uzun parmaklarıyla saçlarını okşarken, ben yutkunuyorum.

Gri tişörtü geniş vücuduna yapışıyor, kaslı pazılarını, ağız sulandıran ön kollarını ve ince belini ortaya çıkarıyor. Bakışlarım

, dar siyah şortunun çizgisini takip ederek kalın uyluklarına kadar iner ve sağ bacağının kenarından, diz kapağına neredeyse değecek kadar yakın bir dövme görürüm. Uyluk dövmelelerinin seksi olup olmadığını hiç merak ettiyseniz, cevap evettir. Çok. *Seksi*.

Bir yudum daha alıyorum ve o da gömleğinin kenarını kaldırıp alındaki teri siliyor ve ortaya çıkan şey... Aman Tanrım, bu bir onlu karın kasları mı? Böyle bir şey var mı?

Onun kusursuz karın kaslarını görünce boğazım düğümleniyor. Suya ihtiyacım var ama ihtiyacım olan türden su kalmamış — *aman Tanrım* — sırtımda duran sırt çantasına uzanıyorum. Bu sırada köpeği tutamıyorum ve belki de aklımı da kaybediyorum, çığlık atarak öne doğru yuvarlanıyorum ve yüzüm toprağa çarpıyor. Yanımdaki köpek *havlayarak* ayağa kalkıyor, Piglet hala saklandığı çalılıktan iniyor ve az önce kendimi utandırdığım adam yardımına koşuyor.

Büyük eller belimi kavrar ve beni yerden kaldırır.

"Seni tuttum," diye mırıldanır ve beni kollarında tutarak çamurun üzerinde ilerler.

"Ben çok ağırım..."

"Şu anda benimle tartışmadığını biliyorum," diye alay eder, beni bir kayanın üzerine indirir. Sıcak elleri dizlerimi kaplar, bacaklarımı ayırır, aralarına diz çöker ve bir kızın içinde boğulabileceği mavi gözleriyle bana bakar. Yanaklarımdaki toprağı silip dizlerimi tekrar tutar. "Sanırım köpeğim seni ikinci kez yere düşürdü."

Gülümserim, yine bir kıkırdama kaçır. Gözleri ağzıma düşer ve kalbim göğüs kafesime çarpar.

"Dürüst olmak gerekirse, ilk seferinde senin köpeğin vardı, ama bu sefer ben... dikkatim dağıldı."

"Dikkatim mi dağıldı?"

"Evet, gömleğinle ve karın kaslarınla o şeyi yaptın." Yumruğumla boğazımı temizledim. "Yakışıklı erkekler filmlerde bunu sürekli yapar."

Gözlerinde eğlence dans ediyor. "Ah. O zaman ikimizin de özür dilemesi gerekiyor, ha?"

"Dondurma veya buzlu latte şeklinde özürleri kabul ederim; seçici değilim."

Köpeği boynunu yalarken gülümsüyor. "Özür sepetini hazırlarken bunu aklımızda tutacağız." Gözleri aşağıya düşüyor, başparmağı dizimdeki yeni bir sıyrığı okşuyor. "Seni yere düşürdüğün için gerçekten üzgünüm. Asla böyle kaçmaz. Sanki senin kokunu aldı ve kaçtı."

"Açıkçası, bu daha çok benim hatamdı. Bana doğru koştuğunu gördüm ve panikledim. Ben, şey... onu ayı sandım."

Adam güldü ve köpeğinin kulağını okşadı. "Duydun mu dostum? Seni büyük, vahşi bir ayı sandı. Bütün gece bununla övünecek." Gözleri üzerimde dolaştı. "İyi olduğundan emin misin? Yaralanmadın mı?"

Kafamı sallayıp parmaklarımı havada salladım. "Gördün mü? Tamamen iyiyim."

O tekrar gülüyor ve ben bunun sebebinin ben olmamdan ne kadar hoşlandığımı fark ediyorum. "Bu oldukça yarım yamalak bir jazz hareketi oldu. Ayağa kalkıp dramatik bir etki yaratmak için tam bir dönüş yapmalısın. Seni evime götürüp kontrol etmeden buradan gitmene izin vermemi istiyorsan, beni gerçekten ikna etmelisin."

Elimi tutar ve ayağa kalkar, beni de ayağa kaldırır. Ben ise kırık bir kemik numarası yapmayı düşünürüm, çünkü beni eve götürüp kontrol etmek mi? *Hemen yazın beni.*

"Ama komik olan ne biliyor musun?" Köpeğini işaret ediyor. "Adı Bear."

Her şey bir araya geldiğinde avucumu alnıma vuruyorum. "Ah, tabii ya! Bana yaklaşan bir ayı konusunda uyarıyorsun sandım." Omzuna şakacı bir şekilde itiyorum. "*Demek* toprağa düşmem senin suçun."

O göz kırpmıyor. "Hadi ama. Hemen ileride seni temizleyebileceğimiz bir dere var."

Tabii ki derenin yerini biliyorum. Piglet ve ben her öğle yemeğinden sonra buraya geldiğimizde dereye yürürüz. O su sıçratmayı sever ve ayak bileklerine kadar gelen suda yürümek, bir gün yüzmeyi yeniden öğrenebilmek için yavaş yavaş kendimi hazırladığım yöntemlerden biridir.

Ama bu adamı tanımıyorum ve bu çalıların arasında bir köpek var, korkmuş bir şekilde saklanıyor, çünkü o da bu adamı tanımıyor.

"Aslında yapamam, ama teşekkür ederim." Piglet'in tasmaşının ucunu buluyorum, tüm bu kargaşada kaybolmuştu. Tasma beni bir kayanın etrafına götürüyor ve tatlı kızımı korkmuş bir şekilde buluyorum. "Merhaba güzelim," diye fısıldıyorum, onun seviyesine çömelip sırt çantamı bırakıyorum. Titreyen bacaklarının arasında kuyruğunu saklayarak bana doğru sürünüyor. Arkamda bizi merakla izleyen adama bakıyorum. Piglet bana sokulduğunda yüzündeki tüm çizgiler yumuşar. "Piglet, çalıştığım barınaktan bir köpek."

Ayı'ya bakar. İkisinin de bakışlarındaki şefkat kalbimi ısıtır. "Seni korkuttuk mu, kızım? Öyle demek istemedik, değil mi dostum?"

"Birkaç ay önce bir sabah erkenden onu ön kapıda bağlı halde buldum," diye açıklıyorum. "Korkmuş ve endişeliydi, birkaçımıza saldırdı. Ona ne olduğunu bilmiyoruz, ama ciddi şekilde yetersiz beslenmişti ve birkaç kaburgası kırılmıştı." Gözlerinin arasındaki yeri okşuyorum ve o da kucağıma yaslanıyor. "O çok tatlı bir kucaklanma meraklısı, ama insanlara güvenmeyi hâlâ öğreniyor. Özellikle erkeklerden çok korkuyor."

Kaşları çatılır, mavi gözleri hüznle doldu. Bear ile uzun uzun bakıştılar, sonra arkamda yere oturdular. Bear başını pençelerine dayadı ve Piglet'i izledi.

"Bu arada, ben Adam."

Yanaklarım kızardı, şüphesiz adımla aynı renge büründü. "Rosie."

"Rosie," diye mırıldanır derin sesiyle, gözleri yüzümde dolaşırken, nefes kesici bir gülümsemeyle gülümser. "Bu ismi sevdim."

Piglet'in tüylerini okşarken, utangaç ve heyecanlı bir gülümsemeyle kızaran yüzümü saklarım.

Adam bir çim yaprağı koparır, parmakları arasında çevirir ve sonra Bear'ın burnunu gıdıklar. "Rosie ile yürüyüş yapmayı seviyor musun Piglet? Eminim onu buradaki büyük, vahşi Bear gibi yere sermiyorsundur, değil mi?"

Piglet başını kucağımdan kaldırıp yana eğdi ve Adam'a göz kırptı.

"Oh, sen çok güzel bir kızsın, değil mi? Çok güzelsin, eminim kalbin de öyledir."

O benden Adam'a bakarken, ben ona gülümserim. "Bizimle burada oturmak zorunda değilsin. Çok eğlenceli olmadığını biliyorum. Sadece biraz

biraz sabır gerekiyor."

"Bizim için sorun değil." Bear'ı dirsekler. "Biz de sabırlı olabiliriz, değil mi dostum? Cheeseburgerler söz konusu olmadıkça."

Bear havlar ve ben kıkırdayınca Piglet yavaşça kucağımdan kalkar, karnı üzerinde kayarak çocuklara biraz daha yaklaşır. Bear'ın kulakları dikilir ve Adam'dan talimat bekler.

"Sabır," Adam ona nazikçe hatırlatır.

Ayı başını pençelerine yaslayıp bekliyor. Melas kadar yavaş hareket eden Piglet, bir santim bir santim yaklaşıyor, vücudu yerde sürünüyor ve her hareketinden sonra hala burada olduğumu kontrol etmek için bana bakıyor.

"Ben buradayım," diye onu sakinleştiririm, heyecanımı kontrol etmeye çalışarak.

Piglet dikkatlice ayağa kalkar. Ayı, Piglet onun yanında dolaşırken hareketsiz kalır. Piglet, Ayı'nın kulağını, boynunu, sırtını ve kocaman, kabarık kuyruğunu koklar, mutluluktan sevinçle kıpırdanır. Piglet yüzüne doğru geri döndüğünde, kuyruk yere düzenli bir şekilde vurmaya başlar.

Piglet, Bear'ın önüne uzanır, burun buruna, iki çift çikolata kahverengi göz birbirine bakar ve ben, kalbimin patlamak üzere olduğu göğsümü sıkıca tutarım. Adam'a bakarım ve onun gülümseyen gözlerinin bana dikildiğini görünce kızarırım.

"Şu anda çok tatlısın," diye fısıldar, ben köpeklerle bakarken ellerimi sallamama gülerek.

"Ben mi? Onlar öyle!"

Tam o anda, Bear ağzını açar, dilini dışarı çıkarır, Piglet'in burnunu yalar ve ben yanlışlıkla çığlık atmamak için yüzümü ellerimle kaparım.

Ve sonra en şaşırtıcı şey olur. Benim tatlı, cesur Pigletim tekrar ayağa kalkar ve dikkatini Adam'a çevirir. Kuyruğu bir anlığına aşağı iner, ama Adam hareketsiz oturup Piglet'in koklamasına izin verince, kuyruğu tekrar havaya kalkar. Piglet burnunu Adam'ın yüzüne dayar ve Adam gülümser, bu yumuşak ses Piglet'in kuyruğunu havada sallamasına neden olur ve kuyruğu yüzüme çarpar.

"Onu okşayabilir miyim?" diye sorar Adam. "Henüz çok erken olduğunu anlıyorum. Onunla kaydettiğin ilerlemeyi bozmak istemem."

Cevap veremeden, Piglet dilini Adam'ın çenesinden alına kadar sürükler ve şapkasını kafasından düşürür.

"Domuz!" diye kıkırdayarak öne doğru eğilirim. "En azından önce onu yemeğe götür!"

Piglet Adam'ın kucağına tırmanıp yüzüne saldırmaya başlayınca kıkırdamam daha da kötüye gider ve kazara burnumu çekiveririm. Sesimi bastırmak için ellerimi ağzıma kapatırım ama Adam, kucağında onu kendine aitmiş gibi gören Alman çoban köpeğini uzaklaştırmaya çalışırken gülmekten çok meşguldür ve Bear bizim bir şeyleri kaçırdığımızı düşünür.

O benim etrafımda koşturup duruyor, omzuma, başıma dokunuyor, sonunda pes edip beni doğrudan Adam'ın kucağına itiyor. Ben yerimi alırken Piglet ondan atlıyor, sırt üstü yere düşüyor, pençelerini havaya kaldırıyor ve Bear ile birlikte yuvarlanmaya başlıyorlar.

"Bear!" Adam şakacı bir şekilde azarladı ve ben onun bacaklarının arasında kendimi düzeltmeye çalışırken bileklerimi tuttu. "Rosie'yi yine devirdin!"

"Özür dilerim," diye kekeleyorum, dizlerimin üzerine çökerek. Kaslı uyluğunu tutuyorum, bacaklarının arasındaki şişkinliğe çok yakın, ve fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Elim kayar ve öne doğru düşerim, göğsüm onun göğsüne çarpar ve o da benim üstümdeyken geriye doğru yuvarlanır. "Çok üzgünüm Adam, yemin ederim." O gülmeye devam ederken, ben göğsünü tırmalayarak onu itmeye çalışırım. Sonunda kızarmış ve terli bir şekilde oturunca, tamamen yabancı bir adamın üstüne oturduğumu fark ederim.

Aşağıya bakıyorum. Geniş vücuduna, yukarı sıyrılmış tişörtüne, o zarif bir şekilde oyulmuş mermeri ortaya çıkaran ve bunlar... Aman Tanrım, bunlar... Kalın, şişkin damarlar, gövdesinin her iki yanında, şortunun bel kısmının altında uzanıyor, ki aslında göremiyorum, çünkü aktif olarak bu adamın penisinin üzerine oturuyorum.

Oops.

"Ah!" diye çığlık atarak kendimi kucağından atıyorum. Ayağım bacağına takılıyor ve geriye doğru sendeleyerek, hala çığlık atarak, dağdan düşerek öleceğimi bekliyorum.

Adam sadece uzanıp tişörtümün bir kısmını yakaladı ve beni güvenli bir yere çekti. Tekrar kucağına düştüm, ellerim göğsünde,

nefesim düzensiz ve ağır. Kalbim bacaklarımın arasında atarken, o mavi gözler benimkine bakıyor ve fısıldıyor, "Beni bırakıp ölme, Rosie. Seni bırakmaya henüz hazır değilim. Daha yeni tanıştık."

Vücudumdaki tüm kan yüzüme hücum etti ve Adam bana acıyana kadar ağzım beş yüz kez açılıp kapandı. Beni nazikçe kucağından indirdi ve ayağa kalkmama yardım etti, sonra Piglet'in tasmağını bana verdi ve Bear'ın tasmağını kendisi aldı.

"Bear ve ben sizinle birlikte yürüyebilir miyiz?"

"Uh..." Adam sırt çantamı omzuna asarken, ben alnımdaki ince saçlarımı elime alıp kenara çekiyorum.

Kaşları eğlenceli bir şekilde kıvrılır ve başını eğerek benim yerime karar verir.

"Hadi bakalım, güzel kızlar."

BÖLÜM 3

KABARIK POPO

ROSIE

Merak ediyorsanız, henüz hareket etmedim. Biliyorum, basit bir şey, bir ayağımı diğerinin önüne koymak falan. Ama, Adam ilk kez bana arkasını dönüyor ve, şey...

Adamın poposu balon gibi.

Kutsal ejderhaların annesi, bu muhteşem. Bu ilahi. Bu...

"Geliyor musun, Rosie?"

Şaşkınlıkla, kabarcık popo sisini silkelerim ve Piglet'in beni Adam ve Bear'ın yanına sürüklemesine izin veririm.

Sessiz, huzurlu bir yürüyüş, köpekler önümüzde keşif yapıyorlar, ara sıra düşmüş dalları koklamak veya burun öpücüğü vermek için duruyorlar. Adam'ın eli, engebeli arazide ilerlerken birden fazla kez benimkine değişiyor ve kendi ayaklarımla tökezlediğimde, uzun parmaklarını benimkine dolayarak beni dengeliyor.

Göğsümde kulaklarıma kadar yankılanan düzenli bir ritim var, birdenbire ortaya çıkan gerginliğimi yutmamı sağlıyor. Onu tanımıyorum. Hiç tanımıyorum. O nazik ve dost canlısı, ben ise ayaklarına düşmeye hazırım. Kendimi toparlamam lazım, bu yüzden sessizlik muhtemelen en iyisi.

Yolun bir çatallanma noktasına geliyoruz, ileride eski bir ahşap köprü var. Piglet bize doğru koşarak geliyor, Adam'ın omzunda asılı duran sırt çantamı şakacı bir şekilde ısıyor ve sonra meşhur zıplama ve popo dönüşünü yapıyor.

"Her zaman köprüde durup öğle yemeği yeriz," diyorum Adam'a, Piglet bizi en sevdiği yere götürürken. "Bu, onun gününün en önemli anı, çünkü yemek var."

"Yemek bizim günümüzün en önemli anıdır, değil mi Bear?" Adam gülerek çantamı uzatır ve benim küçük köprünün kenarına çökmemi izler. Ben yemek kaplarını çıkarırken iki köpek de üzerime tırmanır.

Adam yanıma otururken bir tatlı patates cipsi alıyorum. "Bear da atıştırmalık alabilir mi? Bunlar sağlıklı ve ev yapımı. Biraz tarçınlı kurutulmuş tatlı patates ve fıstık ezmeli muzlu kurabiye var. Hepsini bu sabah yaptım, yani çok taze."

O, köpekleri beslerken izleyerek başını salladı. "Kulağa sağlıklı geliyor."

Sen ne oldun, veteriner mi?"

"Olmaya çalışıyorum," diye mırıldanıyorum, köpekler ellerimi yaladıktan sonra ellerimi temizliyorum.

"Gerçekten veteriner misin? Bu çok havalı."

"Henüz değil, ama umarım gelecek yıl olur." Sandviçimi açarken ona gülümsedim ve yarısını ona uzattım. "Izgara tavuk ve pesto panini."

Karnı guruldadı. "Senin öğle yemeğinin yarısını yiyemem."

Kıkırdarak sandviçi eline tutuşturdum. "Miden öyle demiyor ama."

Kızardı ama mutlu bir şekilde kabul etti. "Beni yargılama ama bugün zaten iki Big Mac yedim."

"Aman Tanrım," diye inlerim. "Yıllardır Big Mac yemedim." Benimki kadar sıkı bir bütçeyle yaşıyorsanız, o hafta broşürde bulunan kuponları kullanmak dışında, özenle hazırladığınız alışveriş listesinden sapmazsınız. Adam'a bakıyorum ve ikinci ısırıkta onun yarısını çoktan yediğini fark ediyorum. Sert karnını dürtüyorum. "Sen her zaman aç olan tiplere benziyorsun." Sözlerimden utanıyorum ve hemen geri adım atıyorum. "Yani, çok uzun boylu olduğun için. Bu kadar uzun boylu birini daha önce hiç görmedim." Yutkunuyorum. "Ve geniş." *Ve poposu. Yani, vay canına.*

Adam gülerek, sunduğum kutudan bir elmalı turta kurabiyesi alır. "Arkadaşlarım arasında en uzun boyluyum ve çoğu zaman açım." Kurabiyesini yutar ve yutar. "Ama arkadaşlarım Carter ve Garrett'i görmelisin. Onlar insan çöp öğütücüleridir. Evimde, onlar geldiğinde yemek için bir dolap dolusu atıştırmalık var."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Her hafta yeniden doldurmam gerekiyor."

Piglet ayağa kalkıp esner, sonra Adam'ın yanına uzanır ve başını onun kucağına koyar. Adam, Piglet'in gözlerinin arasını onun sevdiği gibi nazikçe okşarken, Piglet uykuya dalar. Bugünkü davranışındaki ani değişiklik beni çok şaşırtır.

"Bunu daha önce hiç görmemiştim. Hiçbir erkeğe bu kadar ısınmamıştı. Bu kadar rahat olduğu tek kişi, şey... benim."

"Merak etme." Omzuma hafifçe dokunur. "Senin yerini almayacağım."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Söz mü?"

"Söz." Bakışları yavaşça üzerimde dolaşüyor ve içimi ısıtıyor. "Çünkü sen yeri doldurulamazsın, Rosie, değil mi?"

Bakışlarımı bacaklarıma indirip, aşağıdaki ısıltılı derenin üzerinde sallanan bacaklarımı izliyorum, onun bakışlarına dayanamıyorum. Sanki bir şey arıyormuş gibi, çok yoğun bir his. Ne aradığını bilmiyorum, ama bir yandan bulamayacağından endişelenirken, bir yandan da bulmamasını umuyorum.

Ne arıyorsa, ben ona uygun değilim. Hayatta tek iyi olduğum şey, birinin ikinci tercihi olmak.

Parmakları elmacık kemiğime dokunarak bakışlarımı tekrar Adam'a çeviriyor. Saçlarımı kenara çekip gülümsüyor, bal sarısı ve soluk pembe bir tutamı parmaklarıyla çevirip kulağımın arkasına koyuyor.

"Saçını beğendim," diyor bana sessizce.

Yüzüm kızarıırken, kafamdaki dağınık pembe topuzlardan birine dokunuyorum, sonra omuzlarımin bir santim kadar üzerinde duran, gevşek, asi dalgalar halinde sarkan alt yarıya doğru kaydırıyorum. "Topuzlar mı? Yoksa rengi mi?"

"Yukarıdaki çörekler çok sevimli. Ama pembe rengi gerçekten çok beğendim.

Biraz pembe gibi... tıpkı senin gibi."

Burnumu kırıltıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Mm. Güzel ve eşsiz."

Onun nazik sözleri kalbimin atışını yavaşlatıyor. Normalde saçlarıma hayran olan tek insanlar çocuklar. Bunun yerine, market kasasında, bir insanın hayat seçimlerinin saç rengi gibi önemsiz bir şeyde yansıdığını düşünen insanlardan yargılayıcı bakışlar alıyorum. Hayatımda pek bir şeye kontrolüm olmadı. Bu, bir yol.

kontrolü geri almamı sağlıyor, bunu benim seçimim olduğu için ve sadece benim seçimim olduğu için yapıyorum.

Adam geri çekilirken parmak uçları yanağıma okşadığında, ona "Teşekkür ederim" diye fısıldadığımda, oraya getirdiği sıcaklığı hissettiğinden eminim.

Öğle yemeğinden sonra, sığ dereyi geçiyoruz, serin su çıplak ayaklarıma ferahlık veriyor. Adam biraz daha ilerliyor, su neredeyse dizlerine ulaşana kadar, ben ise kalbim göğsümde çarparken yavaşça karaya geri dönüyorum.

Birkaç dakika sonra, iki mutlu, ıslak köpekle bana katılır ve geldiğimiz yere geri dönerken yanımda yavaşça yürür. Bu günü biraz daha uzatmak için birkaç kez yolumu değiştirip kaybolduğumuzu iddia etmeyi düşünüyor muyum? Evet. Evet, düşünüyorum.

Ama farkına varmadan, bizi gerçeğe geri götüren eski, çürümüş merdivenin tepesine ulaşıyoruz.

Adam, Bear ile önümde inmeye başlar ve Piglet her zamanki gibi davranır: pençelerini toprağa gömer ve hareket etmeyi reddeder.

"Hadi ama kızım," diye nazikçe ikna ediyorum. "Benimle güvendesin, söz veriyorum."

O inleyerek yere uzanır ve ben en üst basamakta oturup kafasını okşarım.

"Hey, Adam? Biz olmadan git. Pig merdivenlerden inmeye korkuyor. Genelde yarım saat sürer. Ben sadece..."

"Buraya gel." Adam bir anda yanımda belirir, Piglet'in tasmağını eline alır ve benimle Bear'ı değiştirir. "Sen Bear'ı aşağı indir, ben Pig'i alırım."

Ben itiraz etmeden önce, eğilip kızın alnını öper, sonra ayağa kalkıp göğsünü okşar. Piglet arka ayakları üzerinde yükselir, pençelerini Adam'ın gövdesine koyar ve Adam onu kollarının arasına alır.

"Aferin kızım," der, ben ağzım açık kalmışken. "Devam et."

Bear'a baktım ve o da başını yana eğdi, sanki o da binmek istiyormuş gibi. "Hayatta olmaz, koca adam."

O homurdanır, sonra merdivenlerden aşağı koşmaya başlar. Zemine ulaştığımızda, Piglet Adam'ın kollarında çok kendini beğenmiş ve mutlu görünür.

O, Adam'ın kulağının arkasını yalarken ben gözlerimi deviriyorum.

"Seni küçük flörtçü."

Adam Pig'i yere indirir, şapkasını çıkarır, parmaklarını dağınık buklelerine geçirir ve sonra tekrar şapkasını takar. "Buraya

buraya arabayla mı geldin?"

Kafamı sallarım.

"Seni... arabayla götürmemi ister misin? Buraya yürüyerek geldim ama evim çok uzak değil. Evime yürüyerek gidebiliriz, sonra seni geri götürebilirim."

"Gerek yok. Barınak buradan çok uzak değil."

Adam başını sallar ve omzunun üzerinden bakar. Boynunu kaşır ve arkasını gösterir. "Ben o tarafa gidiyorum."

Ben ters yönü işaret ettim. "Ben de o tarafa gidiyorum."

Başını salladı. "Sanırım burada vedalaşacağız."

Şimdi başını sallayan benim. Çok garip bir durum. Elimi uzatarak durumu yüz kat daha garip hale getiriyorum. "Memnun oldum."

Elime bakıyor, sonra tekrar bana. Tekrar elime, sonra bana. Gülümsüyor, çok geniş, çok eğlenceli, çok *kendini beğenmiş* bir gülümseme. "El sıkışma, ha? Çok resmi."

Gözlerimi kısıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ne öneriyorsun?"

Omuzlarını silkiyor ve bana doğru bir adım attığında kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

"Biliyorsun, Rosie. Seninle karşılaştığımda günüm pek iyi geçmiyordu. Ya da daha doğrusu, köpeğim seni yere düşürdüğünde. Belki de ne yaptığını biliyordu. Çünkü sen düştükten sonra günüm yüz kat daha iyi geçti."

O bir adım daha öne doğru ilerler ve bu yakışıklı, nazik adamın aslında benimle *flört ediyor* olabileceği düşüncesiyle paniğe kapılan ben, vücudumun kontrolünü kaybederim, yanlışlıkla bir bacağımı diğerinin üzerine atarım ve aniden kendi ayaklarımın üzerine takılıp ona çarparım.

Adam kulağıma alçak ve içten bir kahkaha atar, beni kendine doğru çekerken nefesi boynuma düşer. "Sen bela birisin, değil mi?"

O kelime içimde bir şeyleri ateşler, kaybolmuş ve kırılmış bir şeyi, ve Adam beni bir anlığına sıkıca sararken ben ona tutunurum, ama bu an çok çabuk biter.

Piglet'in çenesini okşadı ve son bir kez bana baktıktan sonra göz kırptı. "Görüştürüz, bela."

BÖLÜM 4

BÜTÜN ŞİŞEYİ ALACAĞIM, LÜTFEN

ADAM

ÖLÜYORUM.

Tabii ki mecazi olarak. *Belki de* gerçek anlamda. İki saat sonra tekrar sor.

Masada bir ayak bileği benimkine dolanıyor ve yüzümü ellerimle kapama isteğine zar zor direniyorum. Boğazımı temizliyor, bacağımı çekip çıkarıyor ve dikkatlice iki ayağımı da sandalyemin güvenli yerine koyuyorum. Kırmızı şarabımdan bir yudum alıp bardağı masaya koyuyorum, ama Alessia'nın topuklu ayağının ucu tekrar benimkine değdiğinde bardağı tekrar elime alıp dokuz yıllık pinot noir'ın geri kalanını bir dikişte içiyorum.

"Şarabı gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sorar, mavi gözleri kısık, kirpikleri titriyor.

"O kadar belli mi?" On dakikadan az bir sürede iki kadeh şarabı birden içtiğimi sanmıyorum.

Bunu bırakmam lazım, hem de kesin olarak.

Randevu, şarap değil. Şarap kalır, kız gider.

Neden bunun farklı olabileceğini düşündüğümü bilmiyorum, burada flört havuzunda ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çabuk doğru kişiyi bulacağımı düşünüyorum. Jaxon, hayalperest olduğumu, randevuların tadını çıkarmamı, onları eve götürmemi ve biraz eğlenmemi söylüyor. Sanırım onunla eğlence anlayışımız aynı değil.

Bak, seks yapmak ister miyim? Tabii ki. Bir yıldan fazla oldu. Bileğimde erken yaşta artrit başlıyor ve daha yeni yirmi altı yaşına girdim. Ama her randevu bittiğinde, bu kadınlarla daha fazla zaman geçirmek yerine

bu kadınlarla daha fazla zaman geçirmektense, ömür boyu bileklik takmak ve NHL'de en yüksek maaşlı kaleci olarak kariyerimden vazgeçmeyi tercih ederim.

Ayrıca, onlar seks için bile bu ilişkiye girmiyorlar. Takımımındaki birçok erkeğin sorunu bu: sadece ünlü bir hokey oyuncusuyla seks yaptığını söylemek isteyen kadınlar.

Benim sorunum, onların daha fazlasını istemesi. Ben de daha fazlasını istiyorum, ama benim istediğim daha fazlası gerçek. Onların istediği daha fazlası ise dolar işaretleri.

"Oh! Hey, sen!" Alessia, yemek tepsisiyle yanımızdan geçen garsonu çağırır. Neredeyse boşalmış şarap şişesini gösterir. "Bir şişe daha alabilir miyiz?"

Scott kaşlarını kaldırarak bana bakar ve ben başımı sallayınca, ağzında küçük bir sırıtış belirir. Scott mahremiyetime saygı duyduğu ve işaretlerimi anladığı için ayda iki kez buraya gelirim. Randevularıma kraliyet mensupları gibi davranır ve işler özellikle kötü gittiğinde, şefin benimle tanışmak istediğini söyler. Sonra beni mutfak kapısından dışarı iterek beş dakikalık bir mola verir ve kendisi de akşam yemeği servisini hızlandırmaya çalışır.

Alessia restoranı etrafına bakarak somurtuyor. "Ondan masamızı değiştirmesini istemeliyiz. En arkada kalmışız."

"Burası güzel," diyorum yumuşak bir sesle, buzlu suyumu yudumlarken. "Sessiz."

Tanrım, dudaklarını daha da büzebilir mi acaba? Alt dudağı ne kadar dışarı çıkıyor? "Burada bizi neredeyse kimse göremiyor."

"Mahremiyetimi seviyorum" diye basitçe cevap verdim. Neden benimle birlikte ön planda olmak istediğini anlamak istemiyorum.

Alessia bir hafta önce Tinder'daki mesaj kutuma bir mesaj attı. Profilinde atlar ve köpeklerle çekilmiş fotoğrafları, huzurevindeki yatağında büyükannesine sarılmış fotoğrafları ve Appalachian Trail'de yürüyüş yaparken çekilmiş fotoğrafları vardı. Tatlı biriydi ve fazla konuşmadı, sadece profil fotoğrafımdaki Bear'ın sevimli olduğunu ve kendisinin de yürüyüş yapmayı sevdiğini söyledi. Üç gün önce ona akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sordum ve o günden beri işler kötüye gidiyor. Öpücük emojileri, gün boyu bitmek bilmeyen mesajlar, ne yaptığımı, kiminle olduğumu sürekli soruyor. Onu restoranın önünde gördüğüm anda

restoranın önünde gördüğüm anda, kolları boynuma doladı ve rujunu yanağıma sürdü.

Fiziksel teması severim. Samimiyeti severim. Ama bunun doğal olmasını isterim. Bugün erken saatlerde, bal ve gül rengi saçlı o küçük tatlı kız, el sıkışmayı reddedince kendi ayağına takılıp bana doğru yuvarlandığında olduğu gibi.

Bugün yüzüncü kez aklıma Rosie geliyor, yanaklarının hafif kızarıklığı, açık yeşil gözlerinde dans eden altın rengi benekler, güldüğünde burnunu çekişi ve benim fark etmediğimi sandığında çok rahatlamış gibi görünmesi.

Onunla ilgili her şey doğaldı. Gülümsemeleri, kıkırdamaları, utangaç bir şekilde ayakkabılarını çıkarıp benimle birlikte dereyi geçip etrafımızdaki güzelliği seyretmesi.

"Demek Vipers ile sözleşmeni yeniledin," diyor Alessia, düşüncelerimi bölerek. Heyecanla gözleri parıldayarak bana yaklaşıyor. "Önümüzdeki sekiz yıl için yılda on milyon beş yüz bin dolar mı?"

"Hokeyi takip etmediğini sanıyordum." Aslında, profesyonel olarak oynadığımı söylediğimde beni araştırması gerektiğini söylemişti.

Sözlerimi eliyle savuşturdu. "Peki, o kadar parayla ne yapacaksın? Yeni bir ev mi alacaksın? Şu anda nerede yaşıyorsun? Kaç yatak odası var? Dağları görebiliyor musun?" Gözleri büyüdü ve iki eliyle benim elimi sıktı. "Aman Tanrım, hiç Paris'e gittin mi? Çok güzel bir yer, özellikle sonbaharda. Kesinlikle gitmeliyiz."

"Hokeyim var," diye hatırlatıyorum ona, elimi çekmeye çalışarak. Alessia parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve restoranın diğer ucunda bir telefonun flaşı patladığında içimden bir inilti yutuyorum.

"Bir hafta izin alabilir misin?"

"Bu işler öyle yürümez..." diye iç geçiriyorum. "Hokey böyle yürümüyor, sözleşme varken olmaz."

"Oh." Kaşlarını çatar, sonra sırtarak, "Noel'de de çok güzel olduğunu duydum," der.

"Bana, gününü huzurevinde büyükannenle geçirdiğini söylemiştin."

"O zamana kadar büyükannem muhtemelen ölmüş olacak. Ölmezse, ben de gitmeyeceğim. Zaten farkına varmayacak." Çantasından telefonunu çıkarır ve hemen bana uyuyan büyükannesinin yanında poz verdiği bir dizi fotoğraf gösterir

gölümserken ya da dudaklarını büzerek barış işareti yaptığı fotoğrafları gösterdi.

Ne halt yedim ben?

"Şey..." Birinci şişenin kalanını bardağıma döktüm, sonra bir dikişte içtim, umarım bu konuşmanın hatırasını silebilir. "Demek Appalachian Trail'de yürüyüş yaptın."

Gözlerini devirip masanın üzerine eğilir ve ellerini masaya vurur. "Aman Tanrım, bu kesinlikle *en kötüsü*ydü. Doğayı nefret ediyorum. Böcekleri nefret ediyorum. Yürümekten nefret ediyorum. O kabustan sonra kendime beş günlük bir spa tatili hediye ettim."

Kalbimden geriye kalan her şey mideme çöküyor, karıncalanıyor.

"Şarabınız," diye mırıldanır Scott, masamıza yaklaşarak. Şarabın mantarını açar, her bardağa birer yudum döker ve gülümser. "Bay Lockwood, lütfen, baş aşçımız sizinle tanışmak istiyor. Sizin büyük bir hayranınız."

Ayağa fırlarım, dizlerim masaya çarpar, tabaklar sallanır. Şarap kadehleri devrilmeden yakalarım. "Tabii ki. Kesinlikle. Evet, elbette. Hayranlarımla tanışmayı çok severim." Alessia'nın omzuna dokunurum. "Hemen dönerim."

Scott beni restorandan geçerek karanlık bir koridora götürdü.

"Bir dahaki sefere on dakika içinde iki yüz dolarlık şarabın yarısını içtiğimde, mutfakta yangın çıkmış gibi davranıp tüm misafirleri dışarı çıkarmanı istiyorum. Faturaları ben öderim. Anladın mı?"

Scott gülüyor. "Anlaşıldı, Bay Lockwood."

"Demek onu öptün."

"Onu öpmedim. Beni dinlemiyor musun?" Carter omuz silkiyor.

"Instagram'daki o fotoğraf, onu öptüğünü gösteriyor."

Carter'ın omzuna ittim ve o da patenleriyle yana doğru sendeledi, kaldırımdan atlayıp çimlere doğru süründü ve bir ağaca tutunarak dengede kalmaya çalıştı.

"Orospu çocuğu," diye bağırır, yola geri atlar ve ben önünden uzaklaşırken tam hızla peşimden koşar.

Beni yakalayamadan Emmett kolunu onun başına dolayarak onu kendine doğru çeker. "Ayıyı kışkırtma. Adam grizzly moduna geçti."

Garrett kahkahayı patlatır. "Adam asla tam grizzly moduna geçmez."

Jaxon etrafımdan dolanıp geriye doğru kayarak bana sırtıyor. "Cuma gecesi onun ailesinin yatak odasında üç kızı tam grizzly moduna geçtim."

Onu işaret ettim. "Sen benim nefret listemin en üstündesin."

Kaşlarını kaldırıp dönüyor, beşimiz birlikte adımlarımızı uyumlu hale getirip sessiz yolda kaymaya başlıyoruz. "Yani onu öpmedin mi?"

Dün gecenin rahatsız edici anısını düşünerek beyzbol şapkamı çekiştirdim. Alessia'yı arabasına kadar geçirdim, güzel/korkunç zaman için teşekkür ettim, ama kapıyı açtığımda, kolları boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dilini ağızıma sokmadan önce şok içinde öylece durdum.

Bunu söylemekten pek gurur duymuyorum ama tam üç saniye boyunca bunu düşündüm. Dilinin benimkine dokunmasına izin verdim ve zihnim, bir geceliğine her şeyi bırakıp, istediğim şeyleri unutarak, bu kadar uzun zamandır ilk kez biraz rahatlamamın nasıl bir şey olacağını merak ettiğim bir yere gitti.

Ama o, öpüşürken bizim lanet *bir selfie* çekmek için telefonunu çıkardığında, bir anda gerçekliğe geri döndüm ve bunun için şükrettim.

"Öpüşmeyi bıraktım ve bir bağ hissetmediğimi, ayrı yollara gitmemizin en iyisi olacağını söyledim." Hala avucunun acısını hissedebildiğim yanağımı okşadım. "Bana tokat attı ve 'Zamanımı boşa harcadığın için teşekkürler' dedi, sonra arabasına bindi, kapıyı çarptı ve uzaklaştı."

Carter kıkırdar. "Aramızda tokat yiyecek kişinin sen olacağını hiç düşünmemiştim."

Jaxon yanağına dokunur ve gülümser. "Ben payımı aldım. Bu, çılgın bir enerjiyle besleniyor. Genellikle yatakta ya da duvara yaslanarak bitiyor. Bir keresinde, hatta doğrudan..."

"Duymak istemiyorum," diye sözünü kestim. "Ve şimdi internette sonsuza kadar dolaşacak benimle onun bir fotoğrafı var."

Garrett telefonunu çıkarır ve bugün yüzlerce kez gördüğüm, Alessia'nın şafak vakti beni etiketlediği fotoğrafa kıkırdar. "En kötüsü de fotoğrafın açıklaması."

Emmett telefonu alır, boğazını temizler ve Alessia'nın sözlerini, karısı Cara'yı taklit ettiği ses tonuyla yüksek sesle okur. "Bu adamla harika bir gece geçirdim, ama ona aşk hissetmediğimi söylemek zorunda kaldığımda çok üzüldüm. Üzgün emoji. Öpüşme ölçeğinde beş üzerinden üç. Dilini biraz çalışması lazım."

"Dil çalışması mı, hadi oradan," diye mırıldanarak garaj yolunda kayıyorum. Kapının kilidini açarken arka bahçeden kıkırdama ve çığlık sesleri geliyor. "*Ona* bağlanmadığımı söyledim!"

"Grizzly modu etkinleştirildi." Carter eliyle pençeler yapar. "*Rawr* ." Gözleri kızına takılır ve parlar, ama oraya ulaşamadan Garrett koşarak gelir, kızını kucaklar ve göğsüne sıkıca sarılır.

"Merhaba meleğim," diye şefkatle konuşur ve kızı kahkahalarla gülerek yüzüne öpücükler yağdırır. "Gare amca geldi."

Carter inler, yumruklarını sıkar ve patenlerini çıkarmaya başlar. "*Jennie!* Gel, erkek arkadaşını al!"

Cara, güneşlenirken gözlerini devirdi. "Yaşına göre davran, Carter, ayakkabı numaranın değil." Emmett poposuna elini koyarken ona gülümsedi. "Merhaba, bebeğim."

Veranda kapım açılır ve Jennie ile Olivia dışarı çıkar. İki kız da gömleksiz, terli ve tatlı bebek için kavga eden erkeklerini görünce gözleri parlar. Garrett sonunda Ireland'ı bırakıp Jennie'yi kollarına alır ve yüzünü onun boynuna gömer.

"Ellerini belinin üstünde tut, Andersen," diye homurdanır Carter, Garrett Jennie'nin poposunu sıkarken. "O benim kardeşim." Geveze Ireland'ı kendisiyle Olivia'nın arasına sıkıştırır. "Benim iki prensesim."

Jaxon, herkesi geçerek "*Cannonball!*" diye bağırarak dikkatleri üzerine çeker ve 1,8 metrelik bir sıçrayışla havuzuma dalar.

Olivia beni mutfağa takip eder, ben de bir bardak buzlu su doldurur ve saniyeler içinde içerim.

"Randevu iyi gitmedi, ha?" diye sorar, buzdolabımdan bir meyve tabağı çıkararak.

"Ne, öpüştüğümüz fotoğraf seni ikna etmedi mi?" O kıkırdayarak gülerken, ağızma bir parça kavun atarım.

"Farların ışığında donakalmış bir geyik gibi görünüyordun."

"Belki de bu yüzden öpücük ölçeğinde bana beş üzerinden sadece üç puan verdi."

Olivia burun kıvrıyor, ama gözlerinde çok samimi bir şefkat parlıyor. "İşe yaramadığına üzüldüm."

Omuz silkiyorum. "Sorun değil. Benim için uygun birinin olmadığını kabullenmeye başladım."

Kaşlarını çattı. "Buna inanmıyorum Adam. Hiç inanmıyorum."

"Aramaktan yoruldum," diye itiraf ettim sessizce.

"Belki de mesele budur. Belki de aramayı bırakıp sadece yaşamaya başladığında... belki de o zaman sihrini bulursun."

Olivia dışarı çıkmadan önce minik bedenini kendime doğru çekip bu düşünceye gülümserim. Sihir kulağa hoş geliyor.

Buzdolabından hamburger ve sosisleri çıkarırken telefonum çalışıyor, annemin yüzü ekrandan bana bakıyor. İlk NHL maçımdan sonra yanımda duran, her zamanki gibi gururlu ve omuzlarıma zar zor ulaşan, koyu kahverengi gözleri ve geniş gülümsemesi bana başka hiçbir yerde bulamadığım bir rahatlık veriyor.

Eti tahtaya koyarken telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum. "Merhaba anne."

"Merhaba tatlım. Ne yapıyorsun?"

"Barbeküye başlamak üzereyiz," diyorum ona, kapıdan bir çığlık ve su sıçrama sesi geliyor.

"Keşke babam ve ben de orada olsaydık." Tereddüt eder, bir sonraki cümlesini hüzünlü bir ses tonuyla söyler. "Belki de daha erken ziyaret etmeliyiz."

Göğsüm sıkışır. "Her şey yolunda mı?"

"Şey, baban ve ben endişeliyiz, çünkü..." Bir başka duraklama ve bu...

"Gülüyor musun?"

"Hayır," diye kıkırdar. "Sadece, senin için gerçekten endişeleniyoruz çünkü..." *kıkırdama* "...görünüşe göre sen sadece..." *burun kıvrırma* "...beşlik öpücük ölçeğinde üçlük

" diye boğuk bir sesle söyler, babamın kahkahalarının gürültüsünde neredeyse boğulur.

"Lanet olsun. İkiniz de acımasızsınız."

"*Ve o aşk bağı hissetmedi!*" Nefes nefese, havaya boğulmuş bir şekilde, gözlerim kafamın arkasında kalıcı bir yer bulur.

"Dil çalışmasını unutma!" diye bağırır babam. "Ciddi bir dil çalışmasına ihtiyacı var!"

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanırım.

Sonunda kahkahasını kontrol altına aldığında - belki de ağlıyordu - "Üzgünüm tatlım. Sosyal medyada aşk hayatını takip etmek, pazar sabahlarını geçirmek için en sevdiğimiz şey" diyor.

"Aşk hayatın pek yok gibi."

"Belki biraz geri adım atman gerekir," diye önerir. "Evet, Ollie de aynı şeyi söylüyordu."

"Etrafında harika insanlar var, tatlım. Aşk arıyorsan, her gün senin için orada olan insanlara bir bak. Seni böyle hissettiren, ailenin bir parçası gibi hissettiren birini bulduğunda, anlarsın."

Haklı olduğunu biliyorum. En iyi ve en kötü günlerimde beni çevreleyen kahkahalar, onsuz yaşayamayacağım bir mutluluk getiriyor ve dışarı çıkıp arkadaşlarımla evimi kendilerininmiş gibi benimsediklerini izlerken, hayatımın geri kalanında tek sahip olduğum şey onlar olsa bile, sorun olmayacağını biliyorum.

Ama yine de, geceleri sessizlik çöktüğünde, kendime ait birini istemekten vazgeçemiyorum.

"Merhaba prenses," diye fısıldayarak Ireland'ı kucağıma alıp minik burnunu öptüm. Pembe kareli güneş şapkasının kayışını çektim ve o da dişsiz ağızıyla bana gülümsedi, fırfırlı mayosunun üzerinde Beckett gamzeleri belirdi. "Tanrım, çok tatlısın."

"Bu Beckett'ların özelliği," diyor Carter, havuzun kenarına yüzerek. "Ireland, bebeğim, bak! Babana bak! Ne yapabildiğimi izle!" Ayaklarını havuzun duvarına dayayıp kendini geriye doğru fırlatıyor, su altında takla atıyor ve nefes nefese su yüzüne çıkıyor. "Beni gördün mü, prenses? Babana baktın mı? On üzerinden on, değil mi, bebeğim?"

Onun yanağını gıdıklıyorum. "İzlemiyordum."

"Ah, dostum." Carter suya vurur ve uzaklaşır.

"Baban bazen çok abartıyor, değil mi?" diye mırıldanarak Ireland'ı battaniyesinin üzerine yatırıp yanına uzandım.

Onun en sevdiği ışıklı böcek arabasını etrafında sürerken, masum yeşil gözleri bana bakıyor ve ben de zihnimi başka bir çift yeşil göze kaydırmaktan kendimi alamıyorum. Bunu kaç kez yaptığımı, düşüncelerimin Rosie'ye kaydığını sayamadım. O tatlı gülümseme, yumuşak pembe çizgilerle süslenmiş bal sarısı bukleler, elmacık kemiklerine serpilmiş altın rengi çiller, köpeğin ona sanki tüm dünyasıymış gibi bakışı.

Saatler sonra, havuzun kenarında oturup güneşin muhteşem manzaranın arkasında batışını izlerken, her şey sessiz ve köpeğimin başı bacağında yatarken, hala onu düşünüyorum.

Veranda kapısı açılır ve Jaxon yanıma oturur, bana bir bira uzatır ve bacaklarını suya daldırır. "Bu manzaradan asla bıkmayacağım."

"Ben de." İçkimi uzun bir yudumla içip dudaklarımdan tadını yaladım ve yüzüncü kez Rosie'nin ağzının tadı nasıl acaba diye merak ettim. Jaxon muhtemelen bu konuda konuşulacak kişi değil, ama grubumuzda bekar olan tek kişi o, bu yüzden bu gece burada kalan tek kişi de o. "Dün biriyle tanıştım."

"Evet dostum, biliyorum. O fotoğraf Instagram'da iki yüz elli bin beğeni aldı. Herkes biliyor."

Yorgun bir sesle kıkırdarak gözlerimi ovuşturuyorum. "Başka biri. Dün, Bear ve ben yürüyüşe çıktığımızda."

Kaşları yükselir. "Öyle mi? Ve? Anlat bakalım."

"O... bilmiyorum." Rosie'yi düşünerek ensemin arkasını avucumla ovuşturdum. "Çok tatlıydı. Veterinerlik fakültesinde okuyor ve hayvan barınağından bir köpeği gezdiriyordu. Köpek için özel atıştırma hazırlamıştı ve Bear'la da paylaştı. Öğle yemeğini de benimle paylaştı. Yanındaki köpeğin zor bir hayatı olduğunu söyledi ve ona karşı çok sabırlıydı." Omuz silkiyorum. "Gerçekten çok tatlıydı."

"Bana köpekleri *gerçekten* seven ve numara yapmayan birini bulduğunu mu söylüyorsun? Büyük ikramiyeyi kazandın dostum."

"Kapa çeneni, pislik."

Gölüyor, birasını yudumluyor. "Cidden. Araştırmaya değer bir şey gibi görünüyor."

"Evet, sanırım öyle."

"Peki hokey konusunda ne dedi?"

"Konu açılmadı." Kendimi tanıttığımda, heyecan belirtisi var mı diye gözlerine baktığımı hatırlıyorum, ama geniş bakışları hiçbir şey belli etmiyordu. "Beni tanıdığını sanmıyorum."

"Demek büyük bir hokey hayranı değil. Sorun değil. Senin istediğin de buydu, değil mi?"

"Beni ben olduğum için sevip sevmediğini bilmek güzel olurdu, orası kesin." "O zaman onu arayıp çıkma teklif edecek misin?"

Tirildim. "Arayacağım, ama... numarasını almadım."

"Tanrım, Adam, acemi hatası."

"Aklım başımda değildi. Tamamen..." Elimi saçlarımdan arasından geçirip çekti. "Kafam karıştı."

Jaxon güldü. "O zaman gelecek hafta sonu tekrar git. Aynı saatte, aynı yerde. Eminim orada olacaktır."

"Bu biraz... mantıklı. Ama fazla mı olur? Takipçi gibi hissettiriyor. Onu korkutmak istemiyorum."

"Hayır. Bağlandığın bir kızı bulmaya kararlı bir erkek? Kızlar böyle şeyleri sever. Ayrıca, eğer bir şey hissettiysen, gerçek olabilecek bir şey..." Yine omuz silkiyor. "Bu şansı kaçırmak istemezsin. Peşinden git."

Bir an sessizce onu izlerim, o dağlara bakarken rahatça birasını içiyor. "Senin yumuşak bir yanın yok, değil mi Jaxon?"

"Hayır, siktir et."

"Sert görünüşünün altında aşk konusunda yumuşak bir adam olduğun anlaşıyor." O başını sallarken gülümsemem genişliyor. "Bir kadını sadece yatmakla kalmayıp, nasıl kur yapacağını da biliyormuşsun gibi görünüyor."

"Tamam." Elimde tuttuğum birayı çekip alır ve eve doğru büyük adımlarla yürür. "Yeterince içtin. Sana kahve yapacağım."

O içeri girerken ben gülümserim ve Bear uykulu gözlerini açar, batan güneşin altında bana bakar.

"Ne dersin Bear? Bir şans verecek miyiz?" Güneş son kez batarken ve yıldızlar gökyüzünü boyamaya başlarken nefesimi veriyorum.

gökyüzü. "Belki de bizi olduğumuz gibi sevecektir."

Jaxon'ın beni buna ikna etmesine gerçekten izin mi verdim?

"Burada ne işim var?" Sabırla bekleyen Bear'a bakıyorum, sonra önümdeki küçük binaya. Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Gidelim. Bu aptalca. Muhtemelen doğru barınak bile değil. Ve muhtemelen bizi hatırlamayacak bile."

Bear, onun ne kadar unutulmaz olduğunu düşündüğüm konusunda benimle aynı fikirde olmadığını belirtircesine öfkeli bir *havlama* çıkarır. Tasmaını dişleriyle alır ve çekerek beni Wildheart Hayvan Barınağı'na doğru götürmeye çalışır.

"Hadi dostum. Gidelim. Onu tekrar göreceksen, o zaman —"

Ön kapı açıldığında yumuşak bir kahkaha sesi sözlerimi keser ve bir Alman çoban köpeği dışarı atladığında, sözlerim kesiliyor ve köpek, başının üstündeki dağınık topuzdan dökülen bal sarısı ve gül altın rengi dalgaları olan küçük bir şeyi sürükleyerek dışarı çıkıyor.

Piglet'in hiç bu kadar heyecanlanmamış gibi üç hızlı adım atıp havaya zıplamasını izlerim ve Rosie buna doyamamıştır.

Bear, bir hafta önce kalbimizi çalmış olabilecek bu iki kızı görünce inler ve iki çift göz bize çevrilir. Piglet, bizi tanıyana kadar Rosie'nin bacaklarının arasında saklanır. Yavaşça güneşin altına geri adım atar, Rosie'ye bakar, sonra bize bakar ve kuyruğunu sallamaya başlar.

Rosie'nin gözleri tanıma ve şaşkınlıkla parlar ve ben koşma dürtüsüyle kalma arzusu arasında mücadele ederken midemdeki düğümler sıkışır.

"Adam?"

"Merhaba, Rosie." Sesim çok boğuk çıkıyor ve o yavaşça bana yaklaşırken, yumuşak yeşim rengi gözlerinde merak dans ederken, terli boynumun arkasını avucumla ovuşturuyorum. "Ben, şey... Burasının doğru barınak olup olmadığından emin değildim, ama en yakın yer burası ve belki her cumartesi aynı saatte giderseniz diye düşündüm ve..." Yumruğumla boğazımı temizlerim. "Köpekler birbirlerini gerçekten sevdikleri için, tekrar birlikte yürüyüşe çıkmaları güzel olur diye düşündüm. Bilirsiniz, köpekler için."

Gülümsemesi büyüdü, çok büyük, çok göz kamaştırıcıydı ve Rosie başını sallayarak onayladı. "Oh, evet. Kesinlikle. Köpekler için."

"Belki ben de," diye itiraf ediyorum. "Ben, şey... Seninle yürümekten hoşlandım. Ve seninle konuşmaktan. Ve seni yemekten. Hayır, siktir." Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. "Siktir, hayır, demek istediğim o değil... Seninle yemek yemek. Sandviçlerini. Senin..." Onun kasıklarına işaret ediyorum. Lanet olsun, *onun kasıklarına işaret ettim. Garrett'a dönüşüyorum.*

Yardıma ihtiyacım var. Müdahaleye ihtiyacım var. Birine aşık oldum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Çok uzun zaman oldu. Carter'ı aramalı mıyım? Tavsiye almak için en iyi seçenek o mu? Hayır, Olivia'yı arayacağım. O mantıklıdır. Bana bu konuda yardımcı olabilir. Belki kızları toplayabilir.

Kaldırıma doğru işaret ediyorum. "Ben gidiyorum."

Arkamı döndüğümde arkamdan kahkahalar yükseldi. Rosie'nin sonraki sözleri, elini bileğime dolayarak beni durdurmasıyla içimdeki her şey yerli yerine oturdu.

"Seninle yürümek isteriz."

BÖLÜM 5

BİR

T

ADAM

O ÇOK GÜZEL. Ne kadar güzel olduğunu biliyor mu acaba? Saçları çok yumuşak görünüyor, dokunmak istiyorum. Burnunun köprüsünde ve elmacık kemiklerinde sıvı altın gibi çiller var. Çenesinin ortasında minicik bir gamze var ve gülümsediğinde ben...

"Beni geriyor."

Ayaklarım takılıyor ve öne doğru sendeliyorum. "Ne?"

Rosie kıkırdar ve kıkırdadığında burnu sevimli bir şekilde buruşur. "On dakikadır tek kelime etmedin Adam. Sessizce yürüyüp bana bakıyorsun." Çenesini siler. "Yüzümde bir şey mi var? Az önce fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yedim ve yemek yerken çok dağınık olurum." Omzunun üzerinden başını çevirip poposuna bakmaya çalışır. "Yoksa bir şeye mi oturdum? *Bunu* kaç kez yaptığımı inanamazsın, ancak saatler sonra kıyafetlerimi çıkardığımda fark ediyorum."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Hayır, yüzünde reçel yok ve bir şeye oturmadin. Popon tamamen..." Duruyorum. Rosie bana göz kırpmıyor. Ben de ona göz kırpmıyorum. "Mor." Sıkı mor taytının içindeki poposunu işaret ediyorum. "Pantolonun mor, yani popon da... mor. Bakmıyordum tabii."

Kesinlikle bakıyordum.

Rosie, kısa, pembe dalgalı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırır. "Teşekkürler... sanırım?"

Başımı sallarım. "Evet, güzel taytlar." Taytları gerçekten seviyorum, neredeyse poposunu sevdiğim kadar, ve bunun nedeni rengi değil.

Çünkü kalçaları çok dolgun ve yuvarlak, ve her seferinde önümden atladığında, gözlerimin o mükemmel kığına, o şekillendirilmiş pantolonun içine odaklandığını söylemekten gurur duymuyorum. Kim ona böyle bir kık verme hakkına sahipti? Aklımı karanlık, yasak yerlere çekiyor, onu ellerimle tutup, bana doğru kaldırıp bir ağaca bastırmak nasıl bir his olurdu diye.

Onu hissetmek istiyorum. Ona dokunmak istiyorum. Başparmağımla çenesindeki o küçük çukuru okşamak, elimle kalçasının kıvrımlarını okşamak, parmaklarımı onun parmaklarıyla dolaştırmak ve sadece *hissetmek* istiyorum. Bir şey hissetmek istiyorum, ne olursa olsun, ve sadece *doğru* hissetmek istiyorum.

"Üzgünüm," diyorum sonunda. "Bugün kafam çok karışık. Aslında her gün öyle."

"Sorun değil. Ben de kendiminkinde yaşıyorum. Bazen çok bunaltıcı bir yer olabiliyor. Oh!" Omzuma vurup dönerek önümde geri geri yürümeye başladı. "Hiç en kötü senaryoyu düşünür müsün?"

Kaşlarımı kaldırdım. "En kötü senaryoyu düşünmek mi?"

Elini göğsüne koyar. "Ben en kötü senaryo uzmanı sayılırım." Geri dönüp yanıma gelir, yürürken dirseğini tutar. "Öyleyse, görünüşte önemsiz bir şey düşünerek başlıyorum, sonra yanlışlıkla bunun yüzünden olabilecek kötü bir şey aklıma geliyor, sonra başka bir kötü şey, ve farkına varmadan, suya çok derin girersem, gece yürüyüşe çıkarsam, ya da cesaretimi toplayıp ağzımı açıp sonunda birine hayır dersem, ters gidebilecek tüm korkunç, dehşet verici şeylerin bir listesini yapmış oluyorum." Bir an boş boş bakan yüzüme bakar, sonra utanır. "Üzgünüm. Benim kaygı düzeyim neredeyse her zaman eşsizdir." Önünde Bear ile dolaşan Piglet'i işaret eder. "Pig hariç. Ve bak, şimdi en kötü senaryoyu düşünmeye başladım, birdenbire benimle yürümemi istemediğini düşündüğünü ve şimdi bunu bitirmenin yollarını aradığını, ya da çaresizce beni uçurumdan aşağı iteceğini düşündüğünü." Geniş gözleri bana bakıyor. "Lütfen beni öldürme."

Göğsümün derinliklerinden bir kahkaha patlar ve kolumu omuzlarına atarım. "Seni dışarı çıkarmayı hayal bile edemem."

Mor pantolonuna nasıl bakabilirim ki?"

"Yani popomu mu?"

"Dikkatli ol, bela."

Yanaklarında, adıyla aynı renkteki kızarıklık belirir.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum ona. "Düşüncelerimde kayboluyorum ve bunlar, ters gidebilecek şeyler, bir şeyi net görememe ihtimalim ya da tarihin tekerrür etme ihtimali gibi şeylerle kaçıp gidiyor. Bu kafa karıştırıcı ve..."

"Korkutucu."

"Evet, öyle. Birçok şey hakkında duraksama yapmama neden oluyor.

"Bu yüzden birçok fırsatı kaçıyorum," diye ekliyor sessizce.

"Hey." Onun yanına yaklaşıp gülümsüyorum, çünkü onun gülümsemesini tekrar görmek istiyorum. "Beni yanında tut, hiçbir şeyi kaçırmayacaksın. Barınağa geleceğim, böylece başka seçeneğin kalmayacak."

Umut dolu, biraz da şapşal bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Biri senin beni takip ettiğini düşünebilir."

"Ben de öyle dedim! Ama arkadaşım kızların böyle şeyleri sevdiğini söyledi."

Gözleri meraklı ve biraz tereddütlü bir şekilde benimkilere bakıyor, yanakları yine kızarıyor. "Arkadaşına benden mi bahsettin?"

İçimde büyük bir kısmı kararsız. Gerçekte olmayan bir şeyi görüyor, hissediyor olmaktan endişeleniyorum. Kendimi onun ilgilendiğine ikna edecek kadar çaresiz kaldım. Yani, *gerçekten* ilgilendiğine. Ve bu korku sözlerimi çalıyor.

Onun yerine, yumuşak bir gülümsemeyle elini tutup, bir grup kayanın üzerinden geçip köprüye ulaşmasına yardım ediyorum. O, ahşabın kenarına oturup ayaklarını dereye sarkıtıyor, ben de yanına çöküyorum. O sırt çantasını kucağına aldığı anda köpekler yanına koşuyor ve Bear'ın, ona kurabiyeyi vermeden önce ona göstererek, dik ve hareketsiz oturmasını sağlayarak mükemmel bir melek gibi davrandığını izliyorum. Bear kurabiyesini nazikçe alır ve bitirdikten sonra Rosie'nin yanağını yalar. Rosie kıkırdar ve Piglet'e de aynısını yapmadan önce Bear'ın burnunu öper. Katlanabilir bir kaseden su içtikten sonra, iki köpek arkamızda birbirine sarılarak kıvrılır.

"Piglet Bear'ı seviyor gibi görünüyor," diyorum.

"İnsanlara karşı çok endişeli olduğu için Wildheart'ta diğerk köpeklerle pek sosyalleşemiyor. Kime güveneceğini seçici davranıyor ve kendi kafasında bu kadar çok zaman geçirdiğini düşünmek beni üzüyor. Bir arkadaş edindiğı için çok mutluyum."

"O zaman her cumartesi birlikte yürüyüşe çıkalım mı?"

Rosie çantasına bakarak gülümser. "Eğer istersen."

"İsterim. Sen ister misin?"

Bu sefer, kızarıklığı kulaklarının ucuna kadar yayıldı. "Evet. Sanırım yaparım."

"Harika. Anlaştık."

Rosie'nin gözleri benimkilere kayar, kirpiklerinin altından beni incelerken merak ve gerginlikle dolu bir deniz gibi dalgalanır. Saçları yüzünü örter, şakaklarını okşar ve onun bu kadar serbestçe sergilediğı duyguları gizlemesine izin vermez. Ağzını açar ama tereddüt eder gibi görünür, bunun yerine alt dudağını dişlerinin arasına alır ve dikkatini sırt çantasına verir, elleri hafifçe titrer.

Bana iki sandviç ve bir muffin uzattı. "Al. Senin için." "Bana öğle yemeğı mi hazırladın?"

"Yani, tekrar karşılaşırsak ve bizimle yemek yemek istersen diye düşündüm. Ekşi mayalı ekmek üzerine hindi pastırmalı ve İsviçre peynirli bir sandviç. Önemli bir şey değil. İstemiyorsan..."

"Önemli." Elimi onun titrek elinin üzerine koyarak, sandviçin kenarını gergin bir şekilde yırtmasını engelliyorum. "Beni düşündün ve bu benim için çok önemli." Başparmağımla bileğini okşuyorum ve gözleri hareketimi takip ediyor, sonra benimkilere bakıyor. "Teşekkürler, Rosie."

Sonra, havadaki yoğun gerginliğı hafifletmek için mutlu bir şekilde iç çektim. "İkinci kahvaltıdan beri bir şey yemedim."

"İkinci kahvaltı mı?"

"Sadece ilk kahvaltıyı yersem zayıflarım."

Muffinin arkasına saklasa da, o kıkırdayan kahkaha yine de duyuluyor. İşini bitirince, ellerimi temizlemem için bana bir mendil uzatıyor, köpeklerle birer kurabiye daha veriyor ve her şeyi toparlamadan önce su kabını son bir kez dolduruyor.

Elini tutup kayaların üzerinden geçmesine yardım ediyorum ve başımı parıldayan dereye doğru eğiyorum. "Benimle birlikte suda yürür müsün?" Hayır diyecekmiş gibi tereddüt ediyor, ama Bear önde koşmaya başlıyor

suya sıçrayarak koşar ve Piglet tasmaını çeker, Rosie'yi Bear'ın peşinden koşarken ileri doğru çeker.

"Gel," diyorum gülererek, Piglet'in tasmaını alıyorum. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp köpeklerin peşinden suya giriyorum. "Otur. Biz oynarken ayak parmaklarını suya sok."

O da başını sallar, kıyının kenarına oturur ve ayaklarını suya batırırken bizi izler. Köpekler önümde boğuşup yuvarlanarak oynarlar, ta ki üçümüz de sırlıklam olana kadar. Dinlenmek için dururlar, güneşin altında uzanırlar ve sessiz su sesi dikkatimi omzumun üzerinden çeker.

Rosie yavaşça bize doğru geliyor, bir eli çenesinde, diğer eli gömleğinin yakasını tutuyor. Bana bakıyor, yavaş çekimde titrek bir gülümseme yayılıyor ve ben de ona elimi uzatarak gülümsüyorum.

Onun sıcak avuç içi benimkine dokunur ve ben onu sıkıca tutup kendime doğru çekerim. Onu bırakmak istemem ama bırakırım ve birlikte sığ suda yürürüz.

Birkaç sakın dakika geçtikten sonra, Rosie'nin bir sonraki adımıyla su aniden dizlerine kadar yükselir ve Rosie keskin bir nefes alır. "Oh. Bu kadar derin olduğunu bilmiyordum."

Çılgınca geriye doğru adım atar, gömleğimin arkasını tırmalarken bir kayanın üzerinde kayar ve neredeyse poposunun üstüne düşer. Onu belinden yakalarım, gömleğimi yumruklarken yumuşak kıvrımları avucumun altında erir. Parmak uçlarım kalçalarına batarken, o bana bakar, pembe dudakları açılır, onu kendime doğru çekerken her nefes nefese dudaklarım öper, kalp şeklindeki yüzüne bakar.

"Dikkatli ol, bela."

Parmakları gömleğimi sıkıca kavrar ve bakışları ağzıma düşer. Sonra gözlerini kırpar, başını sallar ve ikimizi de yukarı iter. Piglet yanına koşar, Rosie'nin bacaklarını, ellerini koklar ve sonunda dilini ulaşabildiği her yeri yalar.

Rosie kafasını okşadı. "Ben iyiyim Pig, ama yine de öpücüklerin için teşekkür ederim." Gözleri bir anlığına benimkilere baktıktan sonra hızla başka yöne çevirdi.

"Üzgünüm. Biraz korktum."

"Özür dileme. Sen oldukça kısasın; sığ yerde kalmalıyız."

O kahkahalarla güler. "Ben kısa *değilim*."

"Bütün kısa boylu insanlar böyle der."

"Ben..." Rosie, kollarını göğsünde kavuşturarak homurdanır. "Ben kısa değilim."

Gülümserim, dudaklarının köşesine dokunurum. "Boyun ne kadar, 165 mi?" Çok sevimli, inatçı burnunu gökyüzüne doğru uzatır. "165, çok teşekkürler. Ama sanırım senin devasa boyuna kıyasla benim boyum minicik kalıyor."

Gülmemi zorlukla bastırırım. "Son bir santimi kaçırdığım için üzgünüm." "Bir santim çok önemlidir."

"Oh, tamamen katılıyorum. Bir santim, hayal kırıklığı dolu bir gece ile doğru nedenlerle çığlıklarla dolu bir gece arasındaki farkı belirleyebilir." Bu sözler, fazla düşünmeden ağzımdan çıkıverdi ve etkisini göstermesini bekledim. Rosie'nin ağzı açıldı, yanakları erimiş lav gibi kızardı ve ben göz kırptım.

Ağzını kapatıp, eğlencesini gizlemek için burnunu buruşturur ve omzuma vurur. "Yaramaz çocuk. Senin iyiliğin için ve seninle o geceleri geçiren tüm kızların iyiliği için, umarım o fazladan bir inç vardır."

Kahkaha atarım. "Kız falan yok."

Kaşları kalkar. "Hiç mi?"

"Tek bir tane bile yok."

"Hmmm." Sırrını paylaşır gibi bana yaklaşır ve ben başımı eğerek, onun sıcak nefesi kulağıma değdiğinde heyecan ve gerginlik karışımı bir duygu sırtımdan aşağıya doğru akar. "O fazladan santim yok diye mi?"

Keskin bir nefesle geri çekilirim ve elimi göğsüme bastırırım. O kıkırdamaya başlayınca, kafasındaki topuzu nazikçe çekerim. "Sen gerçekten büyük *harfle* yazılan bir belasın, değil mi?"

Kahkahası yavaşça kesilir ve dikkatini ayak parmaklarına verir.

"Takma adını beğenmedin mi?" "Sorunlu mu?"

"Mmm."

Parlak mavi gökyüzüne bakarak, dudaklarında uzak bir gülümseme belirir. "Aslında çok seviyorum. Babam ben iki yaşındayken bu ismi koymuştu."

"Ah, demek ikimiz de o iri yeşil gözlerin ve masum gülümsemenin ardındakini gördük."

"Hey." Gözlerini kısarak karnımı dürttü. "Çocukken başıma gelen en büyük bela, parkta bulduğum bir yavru tavşanı eve getirmektir. Yalnızdı, annesini kaybettiğini düşündüm ve doğru şeyi yaptığımı sandım. Babam, anne tavşanların yavrularını yırtıcılardan korumak için gündüzleri onları terk ettiklerini, güneş battığında yavrusunu arayacağını ve onu beslemek için geri döneceğini açıkladı. Onu annesinden aldığım için kendime çok kızmıştım."

"Hadi ama. Yaptığın en kötü şey, açlıktan öleceğini düşündüğün bir tavşan yavrusunu kurtarmak mıydı? Hayır, buna inanmıyorum."

"Doğru! Ben iyi bir çocuktum. Ailem ve ben boş zamanlarımızda hep çok meşguldük, yürüyüşe çıkardık, kamp yapardık, keşiflere çıkardık..." Omuzlarını silkiyor. "Sanırım hiç yoldan sapma fırsatım olmadı."

"Peki ya gençlik yıllarında?"

Yüzündeki ifade değişir, gözlerindeki ışık söner, tüm heyecanı kaybolur. "Ergenlikte daha da iyiydim. O kadar sessizdim ki kimse beni fark etmezdi." Arkasını döner, kıyıya doğru yürür. "Geri dönmem gerek." Köpekler ayaklarına saldırıp çoraplarını giymeye çalışırken suyunu temizlerken, çekingen gülümsemesi hızla kahkahaya dönüşür. "*Durun*," diye bağırır, ters dönerek, ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek uzaklaşır. "Ayaklarım gıdıklanıyor!"

Onu ellerinin ve dizlerinin üzerinde, dolgun, yuvarlak kıcını havaya kaldırmış halde görmek beni etkiliyor. Bu, karanlık ve vahşi bir şeyi ortaya çıkarıyor, o kadar aç ki, yüzümü çevirmek, titrek avucumu ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

Tanrım, en son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu, birine bu kadar çekildiğimi hatırlamıyorum. Sadece vahşi *kıvrımları*, geniş kalçalarının kıvrımı, parmak uçlarımda gömülüp kaybolmasını izlemek için can attığım belindeki çukur değil.

Gülünce tüm vücudu canlanıyor, burnu da onunla birlikte kırışıyor. Gözleri heyecanla parlıyor

ve hayal kırıklığıyla kararması, içinden geçen tek bir duyguyu bile saklayamaması, kendini tamamen açması, en sevdiğin kitap gibi okunmak için yalvarması. Utangaçlık oynarken dişlerinin alt dudağına nasıl indiğı, onu ısırđığı. O gülümseme serbest kalmak istediğinde onu tutamaması ve benimkini de bir mıknaatıs gibi çekmesi, çünkü o gülümsediğinde her şey yolunda hissedilir.

Köpekleri tüm kalbiyle sevmesi, Piglet'e sonsuz sabır göstermesi. Yürüyüşe çıkarken, ne olur ne olmaz diye fazladan sandviç götürmesi, çünkü *beni* düşündüğü için.

Rosie ile daha az parçalanmış hissettiğimden değil, ama ışık yine de geride kalan tüm parçaların arasından içeri sızıyor. Orada güzellik buluyorum, iyi şeyler beklediğini söyleyen bir huzur hissi.

Belki de tüm olanlardan, ihanetlerden, yalanlardan, doğru niyetle olmayan sayısız randevulardan sonra bu kadar umutlu olmak benim için aptalca. Belki de, neredeyse hiç tanımadığım birinde herhangi bir teselli bulabileceğimi düşünerek aklımı kaçırmışımıdır.

Ama daha iç karartıcı seçeneğı kabul etmektense umutlu olmayı tercih ederim: arkadaşlarımla sahip olduğı şeyi, ailemin bana beklememi öğrettiğı türden bir aşkı bulamayacağımı.

Rosie ve ben sessizce yürüyoruz, köpekler önümüzde koşuyorlar ve birkaç dakika sonra Rosie bana dirsek atıyor. "Peki ya sen?"

"Bana ne olmuş?"

"Tatlı bir çocuk muydun, yoksa baş belası mı?"

Gülerek, çenemi okşayarak itiraf ediyorum: "Ben küçük bir pisliktim. Ailem bana her zaman nazik ve yardımsever olmayı öğretti; bu hiç sorun olmadı. Sadece olmamam gereken birçok yerde buldum kendimi. Mesela, Çin'e kadar kazabileceğimi test etmek için büyükannemin arka bahçesindeki bir metre derinliğindeki çukurda. Rosie'nin eğlenen yüzüne parmağımı doğrultuyorum. "Bu arada, kazamazsın, o yüzden enerjini boşa harcamayın. Sonra bir keresinde kulübede bir kova dolusu kurbağı topladım ve annem kanepede uyurken onları ona getirdim. Annem kurbağalardan korkardı, ama ben ona korkacak bir şey olmadığını göstermek istedim, çünkü onlar sadece zıplayan, nazik küçük yaratıklar ve biraz sümük sana zarar vermez. Ama, şey, planladığım gibi gitmedi." Hatırladıkça ensemin arkasını avucumla ovuşturuyorum.

Ona sürprizim olduğunu fısıldadığımda bir kapağı nasıl açtığını, nasıl birden ayağa fırladığını, yanlışlıkla elimden kovayı düşürdüğünü, battaniyenin üzerine takılıp düştüğünü ve on iki kurbağa da oturma odasında zıplarken yüzüstü yere düştüğünü hatırlıyorum. "Eve gittiğimde annemi arayıp yüzüncü kez özür dilememi hatırlat bana."

"Hadi ama. Sen daha küçük bir çocuktun! Niyetin iyiydi. Kaç yaşındaydın, beş mi? Altı mı?"

Suçlu gülümsememi saklamak için elimi ağzıma götürdüm. "On üç." "*On üç* mü? Adam! Hemen anneni ara ve özür dile!"

"Biliyorum, biliyorum. Sana söyledim: Ben küçük bir pisliktim. Ama hey, sonunda iyi bir insan oldum." Ekstra çekici bir şekilde sırtıyorum ve kaşlarımı oynatıyorum. "Yetişkin olarak melek gibi bile denildi."

O burun kıvrır ve gözlerini devirir. "Kibirli de. Peki ya lakapların? Hiç lakabın var mı?"

"Woody, sanırım tek lakabım o." "Woody?"

Neden?"

Ona yarı gerçeği söylüyorum, çünkü otel olayından bahsetmiyorum. "Çünkü soyadım Lockwood."

"Lockwood," diye mırıldanır ve ben nefesimi tutarım, benim adımları ve soyadımı birleştirip tanıyana kadar beklerim. Kendimi içinde bulduğum bu mutlu, güvenli balonun sonunda patlamasını beklerim.

Ama patlamadı.

Gülümser ve elini uzatır. "Tanıştığımıza memnun oldum, Adam Lockwood. Ben Rosie Wells."

Gülerek onu yanıma çekip kolumu omuzlarına doladım. "Sen çok tatlısın, Rosie Wells." Bear omzunun üzerinden bana bir bakış attı, ben de gözlerimi devirdim. "Sen de, Bear." Piglet dönüp Bear'ın yüzüne poposuyla vurdu ve dilini dışarı çıkararak bize doğru koştu. "Sen de, güzel Pig."

Rosie'nin bacaklarının arasından geçerek, merdivenlerin tepesinden görünür hale geldiklerinde büyük kahverengi gözleriyle bakıyor. Bear'ın tasmağını Rosie'ye verip göğsümü okşuyorum.

"Hadi gel, kızım."

"Bir gün belini inciteceksin," diye azarladı Rosie, ben Piglet'i kucağıma alırken.

"Yok." Piglet'i bir koluma alıp diğer kolumla pazımı esnetiyorum.
"Ben iri ve güçlüyüm."

"Baban kendini çok önemli sanıyor, değil mi Bear?" diye fısıldadı Rosie, merdivenlerden aşağı inerken, ve küçük pislik de havlayarak onayladı. "Tabii, bizi gerçekten etkilemek isteseydi, seni de taşırdı."

"Seni duyabiliyorum!"

Omzunun üzerinden bana parlak bir gülümseme gönderir. "Harika gidiyorsun, Adam! Vay canına, çok güçlüsün!"

"Kadınlar," diye mırıldanırım ve Pig dilini kulağıma sokar.

Wildheart'a giden on dakikalık yürüyüşte, ünlü bir profesyonel sporcu olduğumu, onun gerçekten çok güzel olduğunu ve belki benimle biraz zaman geçirmek isterse bunun harika olacağını nasıl doğal bir şekilde söyleyeceğimi düşünürüm. Bana yemek pişirmediği bir yerde yemek yeriz, belki de sonra dudaklarından tadabileceğim bir kadeh şarap içeriz.

Ağzımı yaklaşık yirmi bin kez açıp kapattım ve her seferinde sessizliği tercih ettim.

Rosie de benden daha iyi durumda değil. Karşımda durmuş, pembe bir saç telini parmaklarıyla çevirip, beyaz ve mavi çiçek desenli, eskimiş Nike ayakkabılarıyla yere vuruyor. Gözleri ayakları ile yüzüm arasında gidip geliyor, her bakışında yanakları daha da kızarıyor.

"Şey, sanırım..."

"Benimle akşam yemeği yemek ister misin?" diye patladım ve birden yanaklarım da onunki kadar kızardı.

"Akşam yemeği mi?"

"Önümüzdeki cumartesi yine yürüyüşe çıkmaya karar verdiğimizizi biliyorum, ama o zamana kadar seni görmek güzel olurdu."

Geniş, umut dolu gözler benimkilere bakıyor. "Ondan önce mi?" "Ondan önce."

"Cumartesiden önce mi?"

"Cumartesiden önce."

Dudaklarını ısırtıyor, burnunu kırıltırıyor. "Ne zaman gibi?"

Bu *gece* dilimin ucunda ama henüz çok erken. Yardıma ihtiyacım var. Belki profesyonel yardıma. Bir toplantı düzenlemem lazım.

Lanet olası bir kızlar gecesine ihtiyacım var.

"Çarşamba nasıl? Sen, ben ve akşam yemeği."

Gözlerinde bir ışık parlar, onu içten dışa aydınlatır. Elleri yanlarında hevesle yumruk haline gelir. "Oh, evet, bunu yapabilirim. Akşam yemeği yemek konusunda gerçekten iyiyim." Çenesi düşer ve iki elini ağzına kapatır. "Aman Tanrım. *Akşam yemeği yemek konusunda gerçekten iyiyim.* Bunu yüksek sesle mi söyledim? Söyledim, değil mi?"

"Evet, söyledin," diye onaylarım, boğazımı sıkan panik azalır. "Ama bu, bugün daha önce seni yemeyi sevdiğimi söyleyip sonra da kasıklarını işaret ettiğimden daha kötü değildi." Ellerini ellerime alırım, başparmağım tırnaklarındaki çatlamış mor ojeyi okşar. "Peki... akşam yemeği? Çarşamba mı?"

Rosie hevesle başını salladı, sonra durakladı. "Ama dur. Bu sadece arkadaşça bir buluşma mı? Yoksa... akşam yemeği randevusu mu? Yani gerçek bir randevu gibi mi? İki kişinin akşam yemeği yediği, şey gibi..."

"Randevu mu?"

"Evet."

"Evet." Gülümsüyorum. "Anlaştık."

"Tamam. Harika. Çok harika." Başını salladı. "Bunu sevdim."

"Güzel." Onu bir hafta boyunca düşündüğüm o kucaklamalardan biri için kendime doğru çekerim. Yaz kokuyor, hindistan cevizi, kavun ve temiz çamaşır gibi, ve ben onun bana karşı hissettirdiği yumuşak, sıcak ve tam da doğru hissiyata kendimi bırakırım. "Çünkü sana söylemeliyim Rosie, aklımdan geçen düşünceler *bir arkadaş* çok büyük bir belaya sokabilir."

Numaralarımızı değiştirdikten ve o içeri girip kaybolduktan sonra bile, tüm vücudunu kaplayan volkanik bir kızarıklık hala devam ediyordu, o kadar sıcaktı ki eve dönerken bile hala hissedebiliyordum.

Yeni bir mesaj dizisi açıp Olivia, Cara ve Jennie'nin isimlerini yazdım.

BEN

Yardıma ihtiyacım var. Bir kızla tanıştım.

OLİVİA

Aman Tanrım! Adam!!! *kalp gözlü emoji* *mutlu gözyaşları emoji* *gelin emoji*

damat emoji

JENNİE

Adamım!!! *patlıcan emoji* *şeftali emoji* *su damlacıkları emoji*

Eğer yaratıcı olmak isterseniz, size birkaç oyuncak önerim var.

<link> Bu benim favorim. Haftada en az 2 kez Garrett'ı bununla
değiştirmekle tehdit ediyorum.

CARA

Vay vay vay. Bakın kim ustaların tavsiyesine sığınmak için sürünerek gelmiş.

Doğru yere geldin genç çekirge.

Cara grup sohbetinin adını "Pussy Palace'a Yolculuk" olarak değiştirdi.

ME

Care, ne oluyor lan???

Cara: Üzgünüm, bebeğim *üzgün emoji* "Adam'ın Umut Yolculuğu: Bir

Adamın Pussy Palace'a Yolculuğu"nu denedim ama çok uzundu.

Tanrım. Kendimi neye bulaştırdım böyle?

BÖLÜM 6

ADAM'IN UMUT
YOLU: BİR ADAMIN
KEDİCİK SARAYINA
YOLCULUĞU
PALACE

ADAM

"Herkes'e 'Adam'ın Umut Yolculuğu: Bir Adamın Pussy Palace'a Yolculuğu'nun ilk resmi toplantısına hoş geldiniz. Çıkarken hediye sepetinizi almayı ve zaman kartlarınızı damgalatmayı unutmayın. Sangria buzdolabında, atıştırmalıklar masada ve pizza otuz dakika içinde gelecek." Cara bir bacağını diğerinin üzerine atar, ellerini çenesinin altında birleştirir ve gülümser. "Ders şimdi başlıyor."

"Cara, lanet olsun." Yüzümü bir elimle kapatıp sonra iki kolumu da genişçe açtım. "Buna böyle demeyi bırakabilir miyiz?"

"Ders mi? Eğer titiz olmak istiyorsan, öyle de diyebiliriz."

"Hayır, ders değil. Pussy Pal'a yolculuk... ah, boş ver." Kanepenin minderlerine gömülürüm, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum ve ayak parmaklarımla sehpaye dokunurum. "Senin gibi bir kız arkadaşım olsun ister miyim, onu bile bilmiyorum," diye mırıldanırım.

"Ah, tatlım." Elimi okşadı. "Bana katlanamazsın."

"Peki Hank neden burada?" Eski dostumuzu işaret ettim. "Alınma Hank. Seni seviyorum ama bu... bu..."

"Adam'ın Umut Yolunda: Bir Adamın Pussy Palace'a Yolculuğu," diye Cara cümlemi tamamladı. "İnanabiliyor musun, Hank? Adam senin burada olmak için çok yaşlı olduğunu düşünüyor."

"Öyle demedim! Sadece, bilirsin... sen 86 yaşındasın yaşı

."

Gülümser ve kucağında duran Bear ve Dublin'in başlarını okşar. Dublin eskiden onun rehber köpeğiydi, ama bir yıl önce huzurevine taşındığında, Dublin Carter ve Olivia'nın yanına taşındı. Hank etrafta olduğunda bu ikisinden tüm köpek sevgisini alıyor.

"Bana, yaşlılığında bile kadınların gözdesi olduğum söylenir, Bay Lockwood. Ve bilgece sözler falan filan." Kendi sözlerini eliyle savuşturur. "Neden sizler benim ağzımdan çıkan sözleri dinlemeye devam ediyorsunuz, anlamıyorum, ama kadınları tavlama için yardıma ihtiyacınız varsa..."

"Yardıma ihtiyacım yok... Tamam, biraz yardıma ihtiyacım var, ama gerçekten öyle olduğunu düşünmüyorum... Tamam, ne yaptığımı bilmiyorum." Masadan All Dressed cips kasesini kapıp, bir avuç dolusu ağzına atarken kaseyi sıkıca sarıyorum. "Yalnız ve ciddi bir hastalıkla öleceğim..." Yutkunuyorum. "...bileklerimde artrit."

Olivia bacağıma hafifçe vurur. "Bu doğru değil, Adam."

"Evet, Adam." Jennie kıkırdar. "Bunun için oyuncaklar var, böylece hiçbir şeyi kendin yapmak zorunda kalmazsın. Kendini artritli bir hayata mahkum etmek zorunda değilsin."

Gözlerimi devirip, Jennie ve Cara birbirlerine beşlik çaktıklarında onlara bir yastık fırlatıyorum. Jennie'nin ağabeyi gibi ağzı bozuk olduğunu hep biliyordum, ama Garrett'la birlikte olduktan sonra kendine geldiğini görmek güzel.

"Tamam." Cara bir klipsli tahta ve kalem çıkarır, sonra bir çift gözlük takar ve gözlükleri burnunun ucuna kaydırarak gözlük çerçevesinin üzerinden bana bakmaya başlar. "Bize başrol oyuncumuzdan bahset."

Bir avuç daha cips kırıp, Olivia kaseyi aldığı anda kaşlarımı çattım. "Adı Rosie."

"Rosie!" Cara bunu kağıda karaladı, benim adımı ve artı işaretini ekledi, sonra etrafını bir kalple çevirdi. "Çok tatlı. Bayıldım. Bize her şeyi anlat."

"Geçen hafta sonu Bear ile yürüyüş yaparken tanıştım. Bear onu yere düşürdü. O, gönüllü olarak çalıştığı barınaktan bir köpeği gezdiriyordu. Ve sandviçini benimle paylaştı. Ve o istiyor ki..."

veteriner olmak. Ve bu sabah barınağa geri döndüm çünkü Jaxon gitmemi söyledi ve ben yanlışlıkla onu yalamayı sevdiğimi ima ettim, ama aslında onun sandviçlerinden bahsediyordum ve sonra benimle tekrar karşılaşırda diye bana iki sandviç daha hazırlamış. O çok nazik ve düşünceli, köpeklere karşı da çok sabırlı ve tatlı. Burnunda minik altın rengi çiller var ve bazen güldüğünde burnunu çekiyor. Bal rengi saçları var ama uçları pembe ve omuzlarının üzerine dökülüyor. Beni çok güldürüyor ve o gerçekten..." Etrafımdaki sessizlik beni sararken sözlerim kesiliyor. Dört çift göz beni izliyor, bekliyor, gülümsüyor. Yutkunuyorum. "Sevimli."

Olivia elimi sıkıyor. "Şimdiden çok harika birine benziyor, Adam."

"Pembe saç," diye mırıldanır Cara.

"Ben de pembe saç istiyorum," diye ekler Jennie.

"Sizin aranızda bir bağ var gibi görünüyor," diyor Hank. "Peki, ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

"Bu... farklı geliyor. Bu randevuyu diğer randevular gibi ele almak istemiyorum. Burada gerçekten bir şansımız olabilir. Doğru şeyi yaptığımdan emin olmak istiyorum."

"Peki Çarşamba günü onu nereye götüreceksin?" Cara klipsli tahtasını kaldırıp sırtıyor. Benim tarifimden yola çıkarak Rosie'nin bir resmini çizmiş. Şaşırtıcı derecede doğru, ama bacakları çubuk gibi. "Tam isabet."

"Henüz emin değilim. Baskı hissetmeyeceğimiz, özel bir yer iyi olur."

"Piknik yemeği nasıl olur?" Jennie önerir. "Güzel olabilir."

"Ve sadece ikiniz olacaksınız, bu yüzden fotoğrafçılar veya imza isteyen insanlar konusunda endişelenmenize gerek kalmaz," diye ekliyor Olivia. "Bu ilk başta gerçekten çok zor olabilir. Siz hokeyciler gittiğiniz her yerde dikkat çekersiniz."

Kafamı sallıyorum, ama midemde bir rahatsızlık hissediyorum. "Sadece, çok küçük bir sorun var." Başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırıp, aralarındaki küçük boşluğu gösteriyorum. "Gerçekten çok küçük bir sorun. Rosie, şey... o hokey izlemiyor."

Jennie omuz silkiyor. "Önemli değil. Ona öğretiriz."

"Oh, evet, bu..." Saçlarımı sallarım. Boğazımı kaşıyorum. Karşı elime yumruğumu vurarak ayağa kalkarım ve sağa üç adım atarım, sonra dönerim, saçımı elime geçiririm ve hiçbir şeyi işaret etmeden parmağımı uzatırım. "Evet, demek istediğim o değil. Yani, o, şey... o benim kim olduğumu bilmiyor."

Jennie'nin kaşları kalkar. Olivia'nın ağzı açık kalır. Hank elini ağzına götürür ve uzun bir nefes verir. Cara sırtarak, biraz kötücül bir şekilde kıkırdar ve not defterine yazmaya başlar.

"Gizli... kimlik..." Üç kez altını çizerek. "Bu metaforu çok seviyorum."

Olivia başını sallar. "Tamam, geri dönelim. Onun senin kim olduğunu bilmediğini söylediğinde...?"

"Ona tam adımı söyledim ve o da bana sadece kendi adını söyledi. Beni sıradan bir adam sanıyor."

"Ama sen sıradan bir adamsın," diye itiraz eder Jennie.

Cara başını sallar. "NHL'nin en iyi kalecilerinden biri olarak imzaladığı sözleşme ve tüm marka sponsorlukları sayesinde yılda 15 milyon dolar kazanan sıradan bir adam. Tamamen sıradan, mavi yakalı bir adam." Mavi gözleri benimkilere sabitlenir, ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalkar ve "*gizli kimlik*" kelimesinin altına acı verici derecede yavaş bir satır daha ekler.

Yüzümü ellerimle ovuşturup inleyerek kanepeye geri uzanırım. "Her şeyi mahvettim. Henüz randevumuza bile çıkmadık ama ben her şeyi mahvettim."

"Bu doğru değil," diye ısrar ediyor Olivia. "İşin konuşmalarınızda doğal bir şekilde gündeme geldi mi?"

Kafamı sallarım.

"O zaman yanlış bir şey yapmadın. Çarşamba günü ona söyleyebilirsin."

Onun sözlerini bir süre düşünürüm, iyi gidebilecek her şeyi değil, kötü gidebilecek her şeyi düşünürüm. Belki de Rosie gibi en kötü senaryo uzmanı *benim*.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Henüz erken olduğunu biliyorum, ama onda bir şeyler çok farklı geliyor. Doğal ve kolay geliyor ve ben lanet olası..." Kolumu uzatıp iç çekiyorum, bu kelimeyi söylemekten nefret ediyorum

kelimeyi söylemekten nefret ediyorum. "Kelebekler. Onunla birlikteyken, onu düşündüğümde... Her şey yeni, heyecan verici ve umut dolu geliyor. Ama ya yanılıyorsam?"

"Onunla iki gün geçirdin, sadece kendin olabildin, NHL'nin büyük yıldızı olmanın getirdiği her şeyden uzak. Elbette, bu çok fazla bir şey gibi görünmüyor, ama tüm o baskı olmadan, ikinizin de kendin olmayan biri gibi davranmak için hiçbir nedeni yok. Rosie, kim olduğu konusunda dürüst olmayan birine benziyor mu?"

"Hayır," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Bana, kendisi olmayan biri gibi davrandığını düşündürecek hiçbir neden vermedi. Sadece..."

"Senin bildiğin bu," diyor Jennie, başını sallayarak. "Anlıyorum, Adam. İlk başta sana bir yüzünü gösteren, zamanını ve ilgini çeken, sonra da bunları elde ettikten sonra gerçek yüzünü gösteren insanlarla çıkmaya alışkınsın." Başını sallar, gözlerinde hüzünlü bir bakış vardır. "Bu aldatıcı bir davranış ve sen sadece gerçek bir bağ, yanında olacak birini arıyorsan, bu sadece... üzücü."

Jennie için, yaşadığı tüm o zorluklar için kalbim acıyor. O da yanlış nedenlerle yıllarca aranan biriydi. Bu konuda onunla benzerliklerim var ve bu yüzden kendimi biraz daha az yalnız hissediyorum.

Ama ben onun şu anda bulunduğu yerde, bu durumun öbür tarafında olmak istiyorum. Beklerken bu kadar yalnız hissetmiş miydi? Kendini bile tanımadığını hissetmiş miydi? Çünkü ben yol boyunca kendimden parçalarımı kaybettiğimi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Aceleye gerek yok," diye araya giriyor Cara, bakışlarında alaycılık ve sertliğin altında kalan tüm yumuşaklığı barındırıyor. "Onun bulunduğu yerde onunla buluş, onun da seninle aynı şeyi yapmasına izin ver ve bu süreçte birbirinizi tanıma sürecinin her anının tadını çıkar." Kaşlarını kaldırıp başını eğiyor. "Ya da diğerleri gibi çıkarsa, ya da daha kötüsü..." diye ekler, *"adını anmamak gereken kişi gibi"* çıkarsa, o zaman on kutu yumurta ve Costco'dan bir paket tuvalet kağıdı alırız, gece yarısı onun evine gideriz ve..."

"Hayır."

"Ama biz..."

"Ben yirmi altı yaşındayım! Kimsenin evine tuvalet kağıdı atmayacağım, Care!"

Cara dudaklarını bükerek koltuğuna çöküyor. "Bebeğim." Klips tahtasındaki bir sonraki sayfaya geçiyor. "Tamam, piknik akşam yemeği yapmaya karar verdik ve

ona zengin ve ünlü olduğunu söyleyeceğiz. Şimdi önemli şeyleri gözden geçirelim."

"Bu önemli şeyler gibi geliyor."

Gözlerini devirir. "Hayır, Adam, önemli olan şeyler ne giyeceğin, ona ne yedireceğin, alkol alıp almayacağın, seks yapıp yapmayacağın, tatlı olarak çikolatalı kek mi yoksa..."

"Seks mi?" Kulaklarım kızarır ve başımı sallarım. "Seks yok. Bu ilk buluşma. Onu öpmeyeceğim bile!" Jennie ve Olivia'ya bakarım. "Değil mi? Öpüşmek yok? Evet, ilk buluşmada öpüşülmez." Hank onaylayarak başını sallayınca rahatlayarak koltuğuma yaslanırım. "Evet, bu çok hızlı olur. Öpüşmek yok." Öne doğru eğildim. "Ya da dur. Onu öpmezsem yanlış bir mesaj mı vermiş olurum? Beni sevmediğimi mi düşünür? Öpücüklersem, uzun mu kısa mı? Dil ile mi, dil olmadan mı? Ellerimi dolaştırmalı mıyım, yoksa..." Terli ellerime bakıp, şortuma sildikten sonra havaya kaldırıp hafifçe sallıyorum. "...ellerimi onun görebileceği yerde tutmalı mıyım, böylece tuhaf bir şey olmayacağını anlasın?"

Bodrum tam on saniye boyunca sessiz kalır.

Hank boğazını temizler. "Hayatımda hiç şu anda gördüğümünden daha fazlasını görmek istememiştim."

Kızlar kahkahalara boğulur ve ben bile gülümserim, kendimi zorla kanepeye geri çekerim.

"Çok gerginim. Randevudan önce hiç böyle olmamıştım."

"Belki de bunun bir anlamı vardır," diyor Hank. "Rosie gibi birinin senin gibi sağlam ve kendine güvenen bir adamı alıp onu dağınık bir karmaşaya dönüştürmesi... Belki de onunla tanışmak kaderindi. Son kız arkadaşınla ilişkin bittiğinde kendine güvenini biraz kaybettiğini biliyorum, ama belki Rosie sana yeniden kendine güvenmeni sağlar. En iyi insanlar, kendimizi kaybettiğimizde kendimizi bulmamıza yardım ederler."

Başımı eğiyorum. "Şimdi anladım." "Neyi anladın?"

"Seni kızlar gecesine neden davet ettiklerini. Onlara ihtiyacım yok, sadece sana ihtiyacım var."

"Hey!" Olivia yukarıyı işaret eder. "Senin çok sevdiğin sevimli bebeği getirdim!"

Cara bir tableti kaldırır. "Ollie bunu da getirdi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Tablet mi?"

"Ah, seni tatlı aptal," diye mırıldanır ve ekrana dokunur. "*Basement Speakers* beni senin surround ses sistemine bağlayacak, değil mi?"

"Evet..."

"Harika." Hoparlörlerim bir cihazın bağlandığını bildiren bir ses çıkarırken, tableti masaya koyar. Gülümsemesi çok ürkütücüdür ve tüylerim diken diken olur.

"Ne yapıyoruz biz..."

"On İkinci Bölüm. Isabella. Sırtım karanlık koridorda duvara çarparak yere düşer ve Grant'in kaya gibi sert ereksiyonunun alt karnıma bastırıldığını hissedince nefesim kesilir. O sıcak, ağır ve büyük... O kadar büyük ki, bacağımı kaldırıp beline doladığında ve bana doğru ittiğinde onun adını inleyerek söylerim. "Adımı fısıldaman hoşuma gidiyor, ama ben seninle işim bittiğinde adımı haykıracaksın," diye homurdanır Grant.

"Ne oluyor lan?" diye bağıryorum, kollarımı genişçe açarak. "Bu ne?"

"Bu bir sesli kitap," diyor Cara basitçe, tırnaklarını kontrol ederken. "Sen oku, Adam."

"Ben kişisel gelişim kitapları okurum! Bazen fantastik kitaplar okurum! Çocukken Harry Potter'ı severdim, beni dava et! Ben... ben... ben... ben bunları okumam!"

"Ollie ve Hank'in kitap zevklerini yargılamıyorsunuz, değil mi Bay Lockwood?"

Hank kaşlarını oynatır. "Bu, geçen hafta kitap kulübümüz için seçtiğim kitaptı."

"Çok iyiydi," diye ekler Olivia, nefes nefese. Yüzünü yelpazeyle serinletir. "Grant çok etkileyici."

"Katılıyorum." Jennie bir paket Dunkaroos'un ambalajını açar. "Geçen hafta annemle birlikte kulübe katıldık ve hayal kırıklığına uğramadık." Küçük bir kurabiyeyi kremaya batırır, sonra ağzına atar. "Bunu bir araştırma olarak düşün, Adam. Onu öpmek konusunda kararsız kalıyorsun ve bu kararını vermenize yardımcı olacak. İlk birkaç randevuda önemli olan birbirinizin işaretlerini ve vücut dilini okumaktır."

"Bazen ilk öpücüğü ikinci veya üçüncü randevuya saklarsın," diye ekliyor Olivia.

"Bazen de asla dokunmayacağına yemin ettiğin kibirli hokey kaptanının seni yukarı çıkarmasına ve California king yataklarında bir sonraki yıla kadar sevişmesine izin verirsin," diye karşılık verir Cara, Olivia'ya göz kırparak.

"Bana Oprah'ın da aynı yataktan olduğunu söyledi! Nasıl hayır diyebilirdim ki?"

"Oldukça kolay," diyor Jennie. "*Hayır. Gördün mü? Kolay. Benimle dene, ufaklık. Hayır, Carter, seninle seks yapmayacağım.*"

Olivia parmağını bana doğru uzatır. "Bunun konusu Adam'ın nasıl flört edileceğini bilmemesi olmalı, benim zayıf ve azgın olmam değil!"

"Hey!" Onun tehditkar parmağını itiyorum. "Yılbaşında öpüştüğünüzde ikiniz için çok sevindim!" Sesli kitaptaki çiftin çıplak olduğunu fark edince kollarımı havaya kaldırıyorum. "Harika, kıyafetleri nereye gitti?"

"Siz tartışırken kaybettiler," diye cevaplar Hank.

Isabella ve Grant, ses sistemimden çıkan yakıcı öpücükler, acı verici dokunuşlar, işkence gibi inlemelerden ibaret hale gelirler ve bu anı sonsuza kadar kulaklarıma kazınır. Isabella, Hank'in "kalın, zonklayan uzunluğunu" eline aldığı anda, başımı eğip inlerim.

"Bu gerekli mi? Sanki en iyi arkadaşlarımla eşleriyle porno izliyormuşum gibi. Sizler benim kız kardeşlerimsiniz. Ben..."

Olivia elini ağızma bastırdı. "Şşş. İşler ilginçleşmek üzere."

"*Islak amımın içine iki parmağını soktu ve ağzını boynuma doğru hareket ettirirken klitorisimi yavaşça daireler çizerek okşadı.*"

"Tanrım. Yapamıyorum." Ayağa fırlayıp yüzümü parmaklarımla ovuşturuyorum. "Yapamıyorum. Biri bunu kapatın." Telefonunda bir şeyler yazan Cara'yı işaret ediyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Emmett'e bu gece denemesini istediğim bir şey hakkında mesaj atıyorum."

"Cara..."

"*Böyle sikilmeyi mi seviyorsun?*" diye soruyor. "*Yavaş ve nazik mi?*" Kalın parmaklarını daha sert, daha hızlı sokuyor ve ben

omuzlarını sıkıca tutuyorum. 'Yoksa sert ve kaba mı, böyle mi?' "

"Ah!" Arkamdan kan donduran bir çığlık duyulur. Omzumun üzerinden bakınca, arkadaşlarımı merdivenlerin altında görürüm.

Carter, Garrett'a sarılmış olan Ireland'ın kulaklarını elleriyle kapatır. "*Kulaklarını kapat, prenses!*"

"Onu onu, al onu!" Garrett bağıyor, iterek İrlanda'yı Carter'ın kollarına iterek.

Jaxon'ın elleri yanaklarına yapışmış. "Ne halt ediyorsun *ne yapıyorsun* , Adam?" diye bağıır.

Emmett Cara'ya göz kırpmıyor. "Mesajını aldım, bebeğim."

Bacaklarımın beni götürdüğü kadar hızlı merdivenleri tırmanıyorum. "Buradan gidiyorum lan."

Bir mucize eseri Çarşamba gününe kadar dayanırım.

Jennie'nin gereksiz oyuncak önerilerini atlatıyorum.

Olivia'nın gönderdiği sesli kitaplardan alıntılanan *yararlı sahneleri* atlatırım.

Tanrı'nın ya da beni bu dünyaya getiren her kimse onun şerefine, Cara ile randevu gecesi kıyafeti almak için alışverişe bile çıkabiliyorum.

Şimdi sadece en sevdiğim beş yaşındaki çocukla bu randevuyu atlatmam gerekiyor.

"Yanlış yapıyorsun," diye fısıldıyor yanımdaki küçük ses.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, kanca etrafına dolamaya çalıştığım küçük pembe lastik kopup havada sekerek uzaklaşıyor. Bakışlarım Lily'ye kayıyor ve utançla başımı eğiyorum. "Yani, lanet olsun. Bok. Pooh? Ahhh." Elimi ağızıma götürüp ovuşturuyorum. "Kahretsin."

Lily kıkırdar ve elimden küçük dokuma iğnesini alır. Dokuma tezgahına başka bir parlak lastik takar ve iğneyle zahmetsizce çalışmaya başlar. "Gördün mü? Böyle yapacaksın."

Ellerime bakıyorum. "Ellerim çok büyük. Ogre elleri gibi."

O başını sallar, gülümsemesini saklayarak çalışmaya devam eder. "Ben öyle düşünmüyorum. Ogreler korkutucudur." Büyük kahverengi gözleri benimkilere bakar. "Sen o kadar korkutucu değilsin."

Dört basit kelime kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olmamalı, ama oluyor. Birkaç yıldır Second Chance Home'da gönüllü olarak çalışıyorum, kapıdan içeri giren, benim Lily'nin yaşındayken olduğu gibi ekstra sevgiye ihtiyaç duyan çocuklarla vakit geçiriyorum.

Lily dört ay önce bu eve geldi. Beni gördüğünde ağladı ve bu benim kalbimi kırsa da, ona ihtiyacı olan alanı verdim. Sezon dışı olduğumuz ve grubumuzda bekar olan sadece iki arkadaşımız olduğu için, son zamanlarda burada çok zaman geçiriyorum. Belki de benim varlığıma alıştı, çünkü bir ay önce Lily, oturduğum kanepenin ucuna oturdu ve yanında getirdiği kitabın kapağına bakakaldı. Ona kitabı okuyabilir miyim diye sordum ve o bir dakika boyunca bana baktıktan sonra yavaşça yanıma yaklaşarak kitabı aramıza koydu. Nancy Tillman'ın yazdığı *Wherever You Are My Love Will Find You (Nerede Olursan Ol, Sevgim Seni Bulur)* kitabı. Artık her ziyaretimde bu kitabı okuyoruz.

İlerleme, ne kadar yavaş olursa olsun, ilerlemedir.

Umarım bana Rainbow Loom bilezik yapmayı öğretirken de böyle hissediyordur, çünkü bu iş iki haftadır sürüyor ve pek iyi gitmiyor. Süreci anlıyorum, ama dev parmaklarımla bu kadar küçük bir şeyi yapamıyorum.

Lily iğneyi bana geri veriyor ve kestane rengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Al. Şimdi tekrar dene, ama yavaş ol."

"Yavaş. Anladım."

Yan yana, tek kelime etmeden bileziklerimizi yapıyoruz. Onunla sessiz kalmak benim için sorun değil. Bana verdiği her sessiz an, her zaman fazlasıyla yeterli olmuştur.

Bir kapı açılır ve küçük bir çocuk koşarak dışarı çıkar, yerdeki bloklara doğru gider. Garrett ve Jennie'nin iyi arkadaşı ve eski komşusu Emily, onun arkasından odadan çıkar. Koyu çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru kaydırır ve beni görünce gülümser.

"Bugün, Bay Lockwood'un ilk Rainbow Loom'unu nihayet bitireceği gün mü?" Çömelir ve Lily'yi dırter. "Zamanı gelmişti, değil mi?"

Lily kıkırdar. "Hâlâ öğrenme aşamasında, ama çok iyi gidiyor." Aletlerini yere bırakır ve Emily'nin beline sarılır, onu sıkıca kucaklar. "Merhaba, Bayan Emily. Bugün konuşacak mıyız?"

"Elbette konuşacağız tatlım. Şu anda seninle ilgilenebilirim, ama Adam'la meşgulsen..."

"Hayır!" Bir toka alır ve elastik bantta takmaya başlar. "Bitti!"

"Ah, hay aksi," diye sızlanırım. "Benimki hala çok kısa."

Lily eğilip bileziğimin uzunluğunu inceliyor. Kendi bileziğine bakıp dudağını ısıyor. Sonra bana bir toka uzatıyor. "Nasıl bitireceğini hatırlıyor musun?"

"Sanırım öyle." Lily'nin yüzlerce kez yaptığı gibi küçük tokayı takıyorum, sonra küçük bileziğimi dokuma tezgahından çıkarıp kaşlarımı çatıyorum. "Çok küçük."

Lily bileziği benden alır ve bileğine takar, sonra nazikçe elimi tutar ve kendi bileziğini benim bileğime takar. "Ben biraz daha hızlıyım, o yüzden benimki daha uzun. Değiş tokuş edebiliriz. Artık benim bileziğimi taktığında beni düşünebilirsin, ben de seni düşüneceğim."

Boğazımın arkasında bir şey takılır ve onu yutmak için uğraşırım. "Teşekkürler, Lil."

"Senin odanda bekleyeceğim," der Emily'ye, sonra bana utangaç bir bakış atar. "Hoşça kal, Adam."

Odayı koşarak geçer ve ben veda etmeden ortadan kaybolur. Ben de ayağa kalkar ve dokuma tezgahını toplarım.

"Onun gözünde değer kazanıyorsun, ha?" diye sorar Emily. "O, tanıdığım en tatlı çocuk."

Emily gülümsüyor, ama bu gülümseme hüznü ve biraz uzak. Burada çocuklarla çalışan bir çocuk psikoloğu olarak, onlar ve hayatları hakkında benden çok daha fazla şey biliyor. Bazılarının burada olma nedenini görmezden gelmek istemiyorum, ama hepsini kaldırabileceğimden de emin değilim.

"O çok güçlü bir küçük hanım." Bu düşünceyi kafasından silip gülümser. "Bu akşam randevun olduğunu duydum. Jennie, bu kızdan çok hoşlandığını söylüyor."

"Evet. Sanırım. Yani, şu ana kadar. Evet. Öyle."

Ben parmaklarımı saçlarımin arasına geçirip kıyafetlerimi düzeltirken, gözleri üzerimde dolaşırken parıldıyor. "Tanrım, Jennie haklıymış. Şu anda berbat bir haldesin, değil mi?"

İç çekiyorum. "Bundan gurur duymuyorum."

"Hay sıçayım." Ön kapı açılır ve koçum içeri girerken elimi tuttu. "O kim?"

"Davis."

"Hangi Davis? Onu daha önce hiç görmedim."

"O benim koçum. Buradaki çocukları ziyaret ediyor." "Mmm..."

Parmak tırnağıyla alt dudağını okşadı, gözleri parıldıyor. "Bekar mı?"

"Yakın zamanda boşandı."

"Tabii ki. Tam benim tarzım." "Kızı da çok tatlı."

"Kızı mı?" Kollarını indirip içini çekerek, "Iyy, iğrenç. Çocuklar."

Kaşlarını kaldırarak, boş zamanlarında ücretsiz olarak çalıştığı tüm çocukları işaret ettim.

boş zamanlarında ücretsiz olarak çalıştığı çocukları işaret ettim.

"Bunları geri verebilirim, Adam. Tam zamanlı olarak birini bakmakla ilgilenmiyorum."

Ofisinin kapısı açılır ve Lily gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde kafasını dışarı çıkar. "Emily? Hala burada mısın?"

"Geliyorum tatlım!" Kalçasıyla benim kalçama çarptı. "Randevunda iyi eğlenceler Casanova. Çiçek ve tatlı getirmeyi unutma. Kızlar o tür şeyleri sever." Geri çekilirken bana göz kırptı, elini yüzünün yanına ve odanın geri kalanına doğru uzattı. "Tatlı *olmayı* da severler."

Sanki Emily'nin tavsiyesine kulak verecekmişim gibi.

Tamam, ondan *biraz* tavsiye alıyorum.

Tatlı hakkında. Bir tane getirmek, Rosie'yi benim yapmak değil. Bir gün, belki, ama... *hayır. Hayır, Adam. Odaklan.*

Taze pişmiş kurabiyeleri ve çikolata kaplı çilekleri piknik sepetime koyup, ön kapının yanına, sabah erkenden topladığım pembe, turuncu ve sarı şakayık buketinin yanına koydum

Ayakkabılarımı giyip Bear'ın tasmaını takıyorum ve ön kapıyı açıyorum.

Sonra tekrar kapıyı çarptım.

Bear bana bakar, başını eğerek sanki "Ne oluyor dostum?" der gibi.

Banyoya koşuyorum, ışığı açıyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum.

Buklelerim düzelmiş, yüzüm yeni tıraşlanmış, dişlerim her ihtimale karşı üç kez fırçalanmış ve Cara sayesinde kıyafetim de mükemmel. Gümleğimi düzeltiyorum, saçımı okşuyorum ve Bear'a bakıyorum.

"Ne dersin dostum? Yakışıklı mıyım?"

Mutlu kuyruğu duvara çarpar.

"Değil mi? Çok yakışıklı. Her şey harika olacak. Rosie'ye ne iş yaptığımı söyleyeceğim, o da bu konuda hiç aldırmış etmeyecek, harika bir gece geçireceğiz, belki elini bile tutacağım, her şey mükemmel olacak. Mükemmel bir gece. Evet."

Yine de telefonumu kaldırıyorum, titrek bir gülümsemeyle poz veriyorum ve fotoğraf çekiyorum.

Sonra kızlara gönderiyorum.

BEN

İyi görünüyor muyum?

JENNİE

Her zamanki gibi yakışıklısın dostum. Git ve başar. *patlıcan emoji* *su damlacıkları emoji*

OLİVİA

kalp gözler *mutlu gözyaşları emoji* Mükemmel görünüyorsun Adam.

CARA

Kocam bana bebek yapmayacaksa, sen yapar mısın???

Sepeti ve çiçekleri alıp derin bir nefes alıyorum. "Bana şans dile, Bear. Gidip o güzel kızı kazanacağım."

BÖLÜM 7

SIRLARIN AÇIKLANMASI VE ŞARAP

ROSIE

"O, renkli balsamı seçti. İyi seçim." "Ona seçim şansı vermedim."

"Peki ya güneşlik elbise? O da senin seçimin miydi?"

Archie, aynadan beni izleyerek mırıldanıyor. "Aslında o Rosie'nin seçimi."

Marco, Archie'nin boynuna arkadan sarılır, çenesini omzuna dayar. Parmak uçlarını öper. "Şefin öpücüğü, Ro. Kolay erişim de var."

Yansımamı kontrol ederken yanaklarım kızarır. Saçlarım bugün pek uslu durmuyor ve saçımı geriye tutturmak için kullandığım çiçek tokaları da pek işe yaramıyor. Elbisemi düzeltirim. "İyi görünüyor muyum? Değiştirmeli miyim? Tıraş olurken dizimi kestim. Saçım da düzgün değil. Ya eğer..."

Archie erkek arkadaşını omuzlarından itip beni kucakladı. "Çok güzelsin, Ro."

"Çok çekici," diye ekliyor Marco.

"Ya beni sevmezse?" Archie'nin göğsüne fısıldıyorum. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirliyor. "Sevmemesi için ne var ki?"

Omuz silkiyorum, parmaklarımla oynuyorum. "İnsanlar yeterince neden buluyor gibi görünüyor."

"Yanlış insanlar için asla yeterince iyi olamayız. Ama sen bizim için tam doğru kişisin ve senin her şeyini seviyoruz. Gergin olma."

Sadece kendin ol." Yüzümü okşayarak gülümser. "Şimdi ne diyeceğiz?"

Bu ikisinin bana aşlamaya çalıştığı sözleri söylemeden önce derin bir nefes alıyorum. "Ben nazikim. Ben güçlüyüm. Ben güzelim. Hayatımda olması gereken insanlar beni bulacaktır."

"Haklısın." Marco beni koridora doğru yönlendirir ve popomu tokatlar. "Şimdi git buradan!" Spor ayakkabılarımı giymeye başladığımda, çığlık atar. "*Hayır!* Nike'ları giyme, Rosie, *lütfe*, Tanrı aşkına. Mükemmel bir kıyafeti mahvediyorsun!"

Ayakkabılarımı, açık mavi swoosh'u süsleyen beyaz çiçekleri aşağıya doğru bakıyorum. Çok şirinler ve elbisemle de uyumlu. "Arabam yok," diye hatırlatıyorum ona. "Bunlar yürümek için çok pratik."

Bakışları beni yeniden düşünmeye zorluyor, bu yüzden o tartışmaya başlamadan önce yoluma devam ediyorum.

"Bana renkli dudak kremi sürmene izin verebilirim, ama ya spor ayakkabı ya da çıplak ayak." Archie'yi işaret ediyorum. Sınıf arkadaşı ve iş arkadaşı olarak geçirdiğimiz yılların yanı sıra, üç yıldır da oda arkadaşımız. Rutinimiz ikinci doğamız haline geldi, ama bazı konularda biraz kontrolcü bir tarafım var. "Connor şuraya bırakılacak..."

"Beş."

"Ve banyo..."

"Altı çeyrekte." "Ve..."

"*Evet*, Rosie, biliyorum. Ben yeni değilim." Geniş kenarlı şapkamı kafama takıyor. "Çık buradan, yoksa seni tutarım ve Marco ayakkabılarını değiştirir." Koridordaki dolaba keskin bir bakış atıyor, orada ayaklarımın mahvolmasını bekleyen 10 cm topuklu bir çift ayakkabı duruyor.

Mizahın izleri kaybolur ve onlar tehditlerini yerine getirmeden kapıdan dışarı fırlarım.

Güzel, güneşli bir akşam ve ben erken çıkıyorum, bu yüzden otobüsten iki durak erken iniyorum, böylece bu randevunun da diğerleri gibi ne kadar korkunç geçeceği konusunda kafamı kurcalayan düşüncelere kapılabılırım. Hayatımızda olmak istemeyen birine ihtiyacımız olmadığını bilmenin verdiği memnuniyet ile Adam'ın beni, tüm beni istemeyeceğinden endişelenmek arasında gidip geliyorum. Bu

zaten çok ağır hissettiren bir hayal kırıklığı, taşımak istemediğim bir hayal kırıklığı.

Kendimi aşmaktan, şu anı yaşamak yerine gelecekte yaşamaktan nefret ediyorum. Bu yüzden, تنها park görünür hale geldiğinde, elbisemi son bir kez düzeltiyorum ve buna bir şans vermeyi kararlıyım.

Adam'ın son mesajında, vardığımda onu aramamı, böylece beni karşılamaya gelebileceğini söylemişti, ama büyümüş meşe ağacının altında serilmiş devasa sofrayı görmemek imkansızdı. Kalbim hızlı ve düzenli bir şekilde atıyor, parmak uçlarıma kadar ulaşıyor ve avuç içlerimde endişeyle kıvrılıyor. Dalların gölgesinde ekose bir battaniye, bir köşede bir sepet, ortada tahta bir tahtaya yayılmış etler, peynirler, krakerler, ekmekler ve meyveler var. Köşedeki yastık yığını estetiği tamamlıyor, çünkü Adam Lockwood tamamen Pinterest'e layık biri.

"Buraya vardığında beni aramanı söylememiş miydin?"

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor ve arkamı döndüğümde, birdenbire duruyor. Adam, kusursuz bir mükemmelliğin resmidir, inanılmaz derecede şanslı, kusursuz bir görünüme sahip, şık beyaz kısa kollu düğmeli gömleği, dar gri şortundan dışarı çıkmış, koyu renkli bukleleri yana doğru taranmış, masum, eğri gülümsemesi kadar neşeli, canlı mavi gözleri ile. Ama giydiği en seksi şey, bu randevuyu kesinlikle başaracağından emin olan bir erkeğin kendine güvenidir.

"Komik olan şey," diye mırıldanarak bana doğru bir adım attı, ben bir adım geri çekilince kaşlarını kaldırdı. "Dinlemeyeceğini biliyordum." Bana doğru bir adım daha attı, ben bir adım daha geri çekildim, sanki oynadığımız bu kedi fare oyunundan zevk alıyormuş gibi gülümsemesi genişledi. "Sen benim en sevdiğim sorunlusun. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?"

Elini cebinden çıkarır, elbisemin bir kısmını yakalar, bir sonraki geri adımımı durdurur ve aramızdaki mesafeyi kapatır. Sesi fısıltıya düşer, boğuk ve kısık bir ses, dudakları kulağımın kabuğuna değdiğinde omurgamdan aşağı sıcak bir titreme yayılır. "Çünkü seni tanıdığımdan beri hiç bu kadar derine dalmak istememiştin."

Yanan elmacık kemiğıme yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra elimi tutup pikniğıme doğru çekti. "Hadi, güzel kız. Bir kadeh şaraba ihtiyacın var gibi görünüyor."

Bir kadeh mi? *Bununla* başa çıkabilmek için bir şişe sıvı cesarete ihtiyacım olacak. Bana akşam yemeğine çıkma teklif etmekten o kadar heyecanlanan, on dakika boyunca benimle konuşamayan, sadece ağzını açıp kapatan adam ne oldu?

"Kızlar gecesi yaptık," diyor Adam, beni yastık yığına doğru yönlendirirken.

"Anlamadım?"

"Bu özgüvenin nereden geldiğini merak ediyorsun. Kızlar gecesi yaptık. Bu randevuyu doğru bir şekilde gerçekleştirmek için o kadar gergindim ki, en iyi arkadaşlarımla eşlerinden bana tavsiye vermelerini istedim." Bir şişe maden suyu, kırmızı şarap ve üzüm suyu kaldırıyor ve ben kırmızı şarabı işaret ettiğimde bana bir bardak dolduruyor. "Bu arada, korkunç bir fikir. Güvenim, zorla dinletilen seksi sesli kitaplar yüzünden kaybettiğim onurumun bedeli olarak geliyor."

Şarabımı püskürterek ağzımı elimle kapatıyorum. "*Affedersiniz* ?"

"Ne, en iyi arkadaşların tarafından hiç dinlerken yakalanmadın mı? Üç kadın ve seksen altı yaşında bir adamın yer aldığı müstehcen bir sesli kitaba mı?" Güneş, benim gülüşümü izlerken gözlerindeki eğlenceyle dans ediyor. "Bana flört konusunda yardım gerekebileceğini düşündüler."

"Flört dünyasından bu kadar uzak olduğuna inanmak zor."

"Sanırım değilim. Birçok randevuya çıktım. Ama bu, ilk kez bir anlam ifade eden randevu gibi geldi." Omzunu kaldırarak önümüzdeki yayılmaya işaret etti. "Muhtemelen bu yüzden on beş dakika önce aynı kızlarla dörtlü bir video görüşmesi yapıyordum, yastıkların çok mu önde olduğunu, battaniyenin karşı tarafına oturmam gerekip gerekmediğini ve randevuda ne kadar beklemem gerektiğini, sonra elini tutup bütün gece bırakmamam gerektiğini düşünerek çıldırıyordum."

Şapkamı geriye kaydırıp ön saçlarımı kenara itti, parmak uçları elmacık kemiğini okşadı. "Gergin olduğunu anlayabiliyorum Rosie, ve şunu bilmeni isterim ki, şu anda kendime güveniyor gibi görünsem de, ben de

Bütün hafta boyunca bu konuda kafam çok karışık. Bunu itiraf etmekten utanmıyorum." Bir sonraki bakışında, koyu kirpiklerinin altından, başımı döndüren bakışlarıyla, midemde kelekler uçuştı. "Sonra seni o şapka ve güneşlik elbisenle orada dururken gördüm ve tüm korkutucu şeyler eridi gitti. Şu anda hissettiğim tek şey mutluluk ve eğer hala gerginsen, ikimiz için de yeterince mutluluğum var."

"Yastıklar çok rahat, yanında olmanı seviyorum çünkü bana sıcaklık ve özel hissettiriyorsun, ve eğer şu anda elimi tutarsan, bir daha geri istemeyebilirim." Sözler ağzından dökülüyor, ama bu gece ona tüm gerçekleri söyleyemiyorsam, en azından bunları bilmesini istiyorum. Boğazımı sıkan panik, onun nazik gülümsemesiyle hafifliyor. "Vay canına, bunu söylemek için sadece yarım kadeh şarap içmem gerekti."

"Bu gece her şeyi açığa vurmak istersen diye iki şişe getirdim. Bana tüm sırlarını anlatabilirsin."

"Bu ikinci randevuda yapılacak bir şey, Bay Lockwood, ayrıca dondurma da gerekiyor."

"Anladım. İki şişe şarap, bir dondurma külahı ve ikinci randevu." Sonra, bakışları bacaklarıma düşerken, geniş ve yaramaz bir gülümsemeyle sırtıttı. Eli dizime kondu, çıplak tenim üzerinde kaydı ve uyluklarımdan yukarı kaymış elbisenin eteğini yakaladı. Nazikçe yerine geri koydu, gözleri benimkilere doğru yükseldi, o kadar sıcak bir ateşle parlıyordu ki, tenimi yakıyordu. "Seni çözmek için sabırsızlanıyorum."

Bu imaya gözlerim fal taşı gibi açılır ve şarabımın kalanını bir dikişte içerim. Bu, yanaklarımdaki kızarıklığı ya da bacaklarımda arasında aniden başlayan çarpıntıyı yatıştırmaya yetmez, bu yüzden şarabı alıp kadehimi yeniden doldururum. Adam gülerek bana küçük bir şişe maden suyu da uzatır.

Piknik sepetinin içine uzanır ve bir buket çiçek çıkarır, bana uzatır ve gülümser. "Senin için."

Elim uzanır, parmaklarım bir an için avucumun içine kıvrılır, sonra tereddütle soluk pembe ve tozlu leylak mavisi tonlarındaki yaprakları okşarım. Görüşüm bulanıklaşır ve titrek alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırırım. Annemin kahkahası kulaklarımda çınlarken, kirli ellerim ve dizlerim, şakayık çalıları ve düşen yapraklar zihnimde canlanırken, bu beklenen bir tepkidir.

"Rosie?" Sesi alçalır, elinde hafif bir titremeyle buketi geri çekmeye başlar. "Özür dilerim. Adın yüzünden gül almak istemiştım. Ama sonra bunları gördüm, çok güzellerdi, bana seni hatırlattılar. Beğenmediysen..."

"Mükemmeller," diye mırıldanıyorum, elimi onun eline dolayarak çiçekleri burnuma götürüyorum. "Onları çok sevdim, Adam."

Safir gözleri beni izliyor ve Adam yanağımdan akan tek bir gözyaşını yakalıyor. "O zaman neden ağlıyorsun?"

Çünkü başka bir seçenek yokmuş gibi geliyor. "Anılar." Bakışları titriyor. "İyi mi, kötü mü?"

Gülümserim. "En iyileri. Bazen yeni anılar yaratamayacağımı unutuyorum. Bu farkındalık bir an için biraz bunaltıcı oluyor." Buketi yere bırakırım ve tereddüt etmeden ona sarılır, onun sıcaklığına gömülürüm. "Teşekkürler, Adam."

Şapkamı çıkarır ve beni sağlam göğsüne sıkıca sarar. Dudakları başımın tepesine dokunur. "Rica ederim, Rosie."

İkimiz de birbirimizi bırakmaya hazır değilmişiz gibi, birbirimize sarılmış halde öylece kalırız, ama karnım guruldadığında Adam gülerek geri çekilir ve ön saçlarımı kenara iter.

"Aç mısın?"

Bir kez daha gurultu, utangaç bir gülümsemeyle birlikte. "Her zaman."

Yemek yerken, benim hakkımda her şeyi öğrendiğine emin olana kadar bana soru üstüne soru soruyor, örneğin Ontario'da büyüdüğümü ve liseden mezun olduktan sonra Vancouver'a taşındığımı. Yirmi dört yaşında olduğumu, ancak Kasım ayında doğduğumu, bu yüzden baharda mezun olduğumda yirmi beş yaşında olacağımı. Hayvan bilimleri bölümünden mezun olduğumu ve Pacific Veterinarian College'da Veteriner Hekimliği Doktora programında tam burslu okuduğumu.

"Tam burslu mu?" Kaşları havaya kalkıyor. "Hadi canım. Sen akıllı birisin."

Omuz silkiyorum. "Büyürken ders çalışmak ve okumaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Çok fazla arkadaşım yoktu, bu yüzden bu durumun kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum."

"Kendini küçümseme. Veterinerlik fakültesinin son sınıfındasın, tam burslu o k u y orsun ve daha yirmi beş yaşında bile değilsin."

doktor olmak üzeresin, Rosie. Bunlar inanılmaz başarılar. Gurur duymalısın."

Kalbim coşuyor. Kendimle gurur duyuyorum. Düşündüğümde daha çok çalıştım ve başkaları da başarılarımı takdir ediyor, bu çok güzel bir duygu.

Adam şarabımı dolduruyor. "Barınakta ne yapıyorsun?"

"Veterinerlik fakültesi çok zorlu olduğu için, çoğunlukla sadece yaz aylarında ve okul dönemi boyunca yapabildiğim kadar çalışıyorum. Umarım mezun olduğumda beni veteriner olarak işe alırlar, ama şu anda çoğunlukla hayvanların sosyalleşmesi ile ilgileniyorum. Buraya gelen hayvanların çoğu korkmuş durumda. Hayatları altüst olmuş. Onların evlat edinilmeye hazır hale gelmeden önce insanlara tekrar güven duymaları için onlarla çalışıyoruz."

"Onların kabuklarından çıkmalarını görmek çok tatmin edici olmalı."

"Gerçekten çok şaşırtıcı, Adam. Özellikle Piglet gibi çok şey yaşamış hayvanlar için. O kadar çok sevgi dolu ki, ama biri ondan bu ışığı çalmış. Onun bu ışığı yeniden bulmasına yardımcı olmaktan çok mutluyum."

Adam bana gülümsüyor. "Onu gerçekten seviyorsun." "Çok seviyorum."

"Onu evlat edinmeyi hiç düşündün mü?" "Her gün."

"Seni engelleyen ne?"

Ayaklarımı kendime doğru çekip bacaklarımı çaprazlayarak Nike ayakkabılarımın kıvrımlarını izliyorum. "Ona layık bir yerim yok." Onun bakımını karşılayacak param da yok. "Olsa, onu hemen eve götürürdüm. Ama o, benim ona sunabileceğimden daha fazlasını hak ediyor."

"Anlıyorum. Ama ne olursa olsun, Rosie, bir evi ev yapan genellikle alan değildir. Sevgidir. Ve eminim sen en iyisini veriyorsundur."

Ağzımın köşesi kıvrıldı. "Sen gerçekten çok ferahlatıcı birisin, biliyor musun?"

"Nasıl yani?"

"Her zaman kontrolü elinde tutan biri gibi görünüyorsun, ya da belki de öyle olmayı seven biri gibi. Belki de boyun ya da kendinle barışık görünüşünden dolayıdır. Nazik, tatlı ve kibar olmaktan korkmuyorsun."

Piglet'i merdivenlerden aşağı taşımak gibi, çünkü o korkuyor, ya da kız arkadaşlarına tavsiye istediğini itiraf etmek gibi. Ama bazen konuşma şeklin, dokunma şeklin... Kontrolü elinde tutmayı ne kadar sevsende de, içinden bir parçanın tüm bu kontrolü kaybetmek, sınırsız olmak için can attığını hissediyorum. Birinin tam olarak kim olduğunu ve neye ihtiyacı olduğunu bu kadar açıkça söylemeye istekli olduğunu görmek çok ferahlatıcı.

Boğazımdaki kuruluğu giderip, sessizlik etrafımızı sararken şarapla boğuyorum, umarım sınırı aşmamışımdır.

"Peki ya sen?" Adam sonunda sorar. "Kontrolü elinde tutmayı sever misin?"

"Kontrolü elimde tutmam gerekiyor. Okulda, işte, duygularımın beni ele geçirmesine izin verme lüksüm yok. Duygularımı içimde tutmak, şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri ve bazen başaramıyorum. Bazen sık sık başaramıyorum, ama deniyorum. Ve evde, ben..." Fazla konuşmadan önce kendimi durduruyorum, paylaşmaya hazır olmadığım bir şey var. "Rutinlere bağlıyım. Daha esnek olmalıyım, ama bazen günlük hayatımda bir şeyi değiştirmek düşüncesi bile beni strese sokuyor. Evet, kontrol bende. Ama bunu seviyor muyum?" Adam'a bakarken dudağımı ısırıyorum, o da beni büyük bir dikkatle izliyor, her kelimemi içime çekiyor. "Bazen kontrolü başkasına devretmek isterim, böylece ben yapmak zorunda kalmam. Böylece bir an için bile olsa rahatlayabilirim. Sürekli kontrolü elinde tutmak... yorucu."

Adam ellerinin üzerine yaslanarak, güneş batarken yavaşça güzel bir leylak rengine dönüşen parlak mavi gökyüzüne bakıyor. Gözleri benimkilere değdiğinde, göğsümün içindeki bir şey açılıp, ona içimi, korkularımı, güvensizliklerimi, küçük sevinçlerimi ve zaferlerimi, beni şekillendiren tüm nüansları göstermemi istiyor. Nedense, onun da istediği şeyin bu olduğunu hissediyorum.

"Ya burası bunu yapmak için güvenli alanınsa? Ya benimle birlikteken bunu bırakabilir, vazgeçebilir ve sadece... kendin olabilirsin?"

"Güzel bir fikir." Uzak bir ihtimal, ama güzel. Anksiyete, rutinlerimi çevreleyen ve hayatımı şekillendiren obsesif-kompulsif eğilimler, kafamdaki hoş olmayan, umutsuz bir ses. Bana bırakamayacağımı söylüyorlar, çünkü bıraktığımda ne olacak? Kaos, düzensizlik. Düzeltmem gereken şeyler.

"Sadece bir fikir olmak zorunda değil." Elini benimkinin üzerine koyuyor, endişelerimi yatıştıran nazik bir dokunuş. "En kötü senaryo uzmanı olduğunu söylüyorsun ve kontrolü tamamen bırakma fikri muhtemelen korkunç geliyor, ama belki zamanla ve biraz güvenle, gerektiğinde kontrolü bırakmayı ve almayı öğreniriz. Birbirimiz için ve kendimiz için."

Avuç içimi ters çevirip, onun çizgileri izlemesini seyrediyorum. "Bu fikrin hem ürkütücü hem de sakinleştirici olması mantıklı mı?"

"Çok mantıklı, Rosie. Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay elde edilmez, değil mi? Sakinliği isteriz, ama bazen oraya ulaşmak için fırtınaya göğüs germek zorundayız."

Sözleri etrafımı rahatlatıcı bir battaniye gibi sarıyor ve parmakları avucumdan ayrılıp kolumun içinden yukarı doğru ilerleyerek beni titretince içimi bir ürperti kaplıyor. "Çok bilgece. Ne oldun, terapist mi?"

Yumuşak bir kahkaha attı.

"Hayır." "Yaklaştım mı?"

"Hiç de bile, sorunlu kız."

"Hmm..." Beni tekrar gıdıklayınca kolumu çekip, kahkaham domuz homurtusu gibi çıkmaya başlayınca yüzümü saklıyorum. Elini elimle tutup ters çeviriyorum ve parmak uçlarımla avucunu okşayarak onunla yer değiştiriyorum.

"Sen... köpek eğitmeni misin?"

Gözleri parıldayarak başını sallar. "Hayır." "Öğretmen misin?"

"Hayır."

"Emlakçı
mısın?"

"Yaklaştın."

"Polis memuru musun?"

"Daha soğuk."

"Ağır makine operatörü? Muhasebeci? HVAC sektöründe mi çalışıyorsunuz? Aman Tanrım." Ona doğru dönerek, neredeyse kucağına tırmanacak gibi oldum. "Özel dedektif misiniz?"

Gülüyor, kolunu belime dolayarak beni bacaklarının arasına çekiyor, sırtımı göğsüne yaslıyor. Cevabını beklerken, kalp atışlarının gürültüsü yerini gerginliğine bırakıyor.

"Ben, şey..." Boğazını temizliyor. "Sporcularla çalışıyorum."

"Sporcular mı? Spor takımları gibi mi?"

Yutkunur. "Profesyonel olanlarla."

"Oh." Burnumu kırıstırırım. "Uh-oh."

Gerginleşir. "Ne?"

"Spor hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Konuşacak bir şeyim yok.

Üzgünüm. Beyzbol eldiveniyle hokey eldivenini bile ayırt edemem."

Güzel, muhteşem bir kahkaha atar. "Eldiven."

Omzumun üzerinden ona bakabilmek için yana eğildim. "Ha?"

"Hokey eldiveni, eldiven değil. Tabii,

Aslında, eldiven beyzbol eldivenleri için gayet uygun, özellikle de yakalayıcının eldiveni için." Gülümser ve çenemdeki gamzeyi dürter.

"Ama hokey eldivenleri için değil."

"Bu çok kafa karıştırıcı. Hepsi ellerine takılıyor. Neden bu kadar farklı isimler var?"

"Doğrusu, bilmiyorum."

"İş yerinde sporcularla ne yapıyorsun?"

Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve oradaki endişe, keder, nefesimi kesip göğsümde bir delik açtı ve acı veren bir yuva oydu. Bakışları yüzümde dolaşırken ne aradığını bilmiyorum, ama bu ağırlığı ortadan kaldıracaksa, umarım bulur.

Bunun yerine, bakışlarını indirir. Bana tekrar baktığında, gözlerindeki ışıltıyı söndüren bir çekingenlik vardır, bu kadar nazik ve açık bir adamda doğal olmayan bir çekingenlik.

"Her şeyden biraz," diyor sonunda, parmağını tıraş olurken dizimde oluşan çizik üzerinde gezdirerek. "Antrenman, beslenme, seyahat." Ağzı kıvrılıyor ve göz kırpmıyor. "Tüm sıkıcı şeyler."

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Çok. Başka hiçbir işle değişmem."

"Önemli olan da bu, değil mi? Çok fazla insan işinde mutsuz bir şekilde günlerini geçiriyor. Hayat, yaptığın işi sevmeyecek kadar kısa."

Adam bana gülümsüyor. "Haklısın. Sevdiğin şeylerle dolu değilse hayat ne anlam ifade eder ki?"

"Sporla ilgilenmemem seni rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de değil. Bu çok ferahlatıcı. Konuşacak başka bir konu daha oluyor."

Uyluklarımın üzerindeki elini tutuyorum. "Bana kendinden biraz daha bahseder misin?"

Her şeyi bilmek istiyorum."

Onun nazik gülümsemesi kalbimin atışını yavaşlatıyor ve ben, Vancouver'daki hayatı, yazlarını köpeği ve arkadaşlarıyla nasıl geçirdiği, en yakın arkadaşının beş aylık kızına Adam Amca olmaktan ne kadar keyif aldığı ve iş için buraya taşınmış olmasına ve buradan hiç ayrılmak istememesine rağmen Colorado'da büyüdüğü hakkında konuşurken, onun vücuduna yaslanıp rahatlıyorum. Her şeyi dinliyorum, ama nedense tatmin olamıyorum, sanki onun büyük bir parçasını kaçırmışım gibi.

Sonsuza kadar konuşuyoruz, o tatlı olarak yaptığı çikolata kaplı çilekleri ve çikolata parçacıklı kurabiyeleri gururla gösterirken, çilek suyu çenemden damlarken, başparmağını ağzına götürüp tadına bakarken.

Sessizlik ancak gökyüzü karardığında yerleşmeye başlar ve her yerde birbirimize bağlı olduğumuzun acı verici bir şekilde farkına varırım. Göğsü sırtıma bastırılmış, düzenli bir şekilde yükseliyor. Parmakları uyluklarımda, elbisenin yukarı kaymış eteğini okşuyor. Çenesi omzumda, dudakları kulağımda, hepsi çıplak kollarımı ısırmaya başlayan serin esinti ile keskin bir tezat oluşturuyor.

Adam elini kollarımın üzerinde gezdiriyor, bir şekilde tüylerimi diken diken eden bir sıcaklık. "Al," diye fısıldıyor, yastıkların arkasına uzanıp bir kazak çıkarıyor.

Yumuşak yünü başımın üzerinden geçirip, onun sıcaklığına kendimi kaptırıyorum. Adam'ın kokusu beni sararken başım dönüyor — topraksı, baharatlı bir koku, narenciye gibi temiz ve ferah bir koku ve her zaman rahatlatıcı olan temiz çamaşır kokusu.

Ve sonra muhteşem bir şey olur. Güneş nihayet ufuk çizgisinin arkasına battığında, üstümüzdeki ağaç canlanır. Yaprakların arasına dağılmış minik ışıklar ateşböcekleri gibi parıldayarak geceyi aydınlatır. Kalbim boğazıma kadar yükselir ve orada yerini alır, söylemek istediğim her kelimeyi çalar. Adam'ın yumuşak ve aynı zamanda elektrikli bakışlarıyla gözlerim buluştuğunda, içimdeki her şeyin durduğunu mu, yoksa içimdeki bir şeyin yeniden başladığını mı bilmiyorum. Sadece

farklı hissediyorum ve ani dengesizlik, bu adama uzanıp onu kavramak, sanki o benim ağırlık merkezimmiş gibi, beni şaşırtıyor.

"Beğendin mi? Güneş enerjisiyle çalışıyorlar. Ağaçların arasında yeterince güneş ışığı almayacaklarından endişelendim, bu yüzden bütün gün arka bahçemde bıraktım." Endişeli bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Biraz ışık olursa daha uzun kalabileceğimizi düşündüm. Böylece seni daha uzun süre yanımda tutabilirdim."

"Beni sonsuza kadar yanında tutabilirsin," sözleri yanlışlıkla dudaklarımdan dökülür ve kirli, hain ağızımı elimle kapatırım.

Adam sırıtıyor. "Dikkatli ol. Bu teklifi kabul edebilirim." Parmaklarımızı birbirine doluyor, kaybetmek istemediğim bir sıcaklık. "Benim sonsuza dek aradığım şey gibi."

Ayağa kalkar, beni de kendisiyle birlikte çeker ve gülümsemesi tüm dünyamı ateşe verir.

"Benimle dans et, Rosie."

"D-dans etmek mi? Ama... müzik yok ki."

"Gerek yok." Göz kırpar, elimi çeker. "Şimdi buraya gel."

Ayağım takılır, Adam beni sağlam göğsüne doğru çeker, derin kahkahası boynumdan aşağı yuvarlanır, sonra beni heyecanlandıran ve kayıp anıları da geri getiren o takma adı fısıldar.

"Sorun."

"Belki de sorun sensin."

Geniş elleri kalçalarımı okşadı, parmak uçları yavaşça sallanırken içime işledi, yaz esintisinde yapraklar hışırdadı ve adam boynuma öpücük kondurduğunda, boğuk nefesiyle uyumlu olarak yumuşak bir melodi söyleyen ağustos böceklerinin nazik vızıltısı duyuldu.

Avuç içi omurgamdan yukarı kayıyor, ensem üzerine kıvrılıyor ve orada çok nazikçe sıkıyor. "Girmek istediğim tek bela, Rosie... o da sensin."

Yumuşak dudakları şakağımı okşadıktan sonra çenesini başıma dayadı ve biz de üstümüzdeki yıldızların ve parıldayan ışıkların altında dans etmeye devam ettik.

Her şeyi toplamaya başladığımızda saat neredeyse on bir oluyor ve kafam havayla ve kelebeklerle dolu gibi hissediyorum. Burası mutlu, kaygısız bir yer ve neredeyse hiç böyle olmadığı için, tüm gücümle ona tutunuyorum

Bu, kendimi kaybedebileceğim, sarhoş edici ve bağımlılık yapan bir duygu ve Adam'ın söylediği şeyi ne kadar kolay yaptığını anlıyorum: kontrolü ele aldı ve ben de kendimi bıraktım.

Beklentileri, kuralları, "ya eğer"leri bıraktım. Aşırı düşünmeye yol açan soruları bıraktım ve sadece... var oldum.

Adam'ın her şeyi piknik sepetine ve çantasına özenle yerleştirip omzundan ve dirseğinin kıvrımından indirmesini izliyorum, güneş şapkam parmaklarının arasında.

Elimi onun eline sokuyorum. "Teşekkür ederim."

O, ellerimize bakıyor, boğazı titriyor. "Ne için?" "Bazen bırakmanın sorun olmadığını gösterdiğin için."

Parmaklarımı sıkıyor, elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor, sonra beni parkın içinden geçerek her şeyi içine attığı gece mavisi bir parka götürüyor.

"Eğlendin mi?" diye sordu, bakışlarında bir parça belirsizlik, sesinde umut dolu bir titreme vardı.

Ben de kollarımı beline doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Çok eğlendim Adam. Bu güzel gece için çok teşekkür ederim."

"Tamam. Harika. Güzel olduğun için çok teşekkür ederim. Hayır. Hayır. Siktir. Kahretsin." Beni kendinden uzaklaştırıp kol mesafesinde tutuyor. "Öyle demek istemedim. Yani, tabii ki güzel olduğunu düşünüyorum. *Tabii ki* güzel olduğunu düşünüyorum." Parmaklarını buklelerine geçirip iç çekiyor. "Bu çok kötü. Ben çok kötüyüm. Şimdi yine gergin oldum."

Kıkırdayarak gülerim, sonra bu iğrenç sesi bastırmak için elimi ağzıma kapatırım. Bir anda Adam'ın gerginliği kaybolur, ağzının kenarında kibirli bir sırıtış belirir.

"Neden bunu yapıp duruyorsun?"

Saçımı parmağıma doladım. "Neyi yapıyorum?"

"Kıkırdamanı örtbas etmeyi."

"Bu gülmek değil. Boğuk, ölmek üzere olan bir hayvan sesi gibi ve utanç verici."

"Tamam, bu tuhaf olur." "Ne tuhaf olur?"

"Biri bana en sevdiğim sesin ne olduğunu sorduğunda, onu böyle tarif etmek zorunda kalmam."

Ona göz kırparak bakıyorum. "Sen delisin."

Kıkırdayarak elimi tutar ve kaldırımdan aşağı doğru yürür. "Hadi. Arabayı nereye park ettin?"

"Oh, park etmedim."

Bakışları bana yönelir. "Park etmedin mi?" "Arabam yok."

"Oh. Biri seni bıraktı mı?" "Hayır."

"Seni... biri alacak mı?"

Yine kıkırdayarak güldü, ama bu seferki beni daha az utandırdı.

"Hayır, Adam."

"O zaman nasıl... nasıl..." Kafasını kaşır. "Eve güvenli bir şekilde gideceksin?"

"Geldiğim gibi. Otobüse bineceğim."

Adam kendi kendine mırıldanır, sonra beni döndürür ve geldiğimiz yöne doğru ilerler.

"Otobüs durağı diğer tarafta." "Ve benim kamyonetim bu tarafta."

"Adam..."

"Geç oldu. Yürüyerek otobüse binemezsin." "Ama ben..."

"Tartışmaya açık değil." Yolcu kapısını açar. "Tabii, tüm yol boyunca kamyonetimle arkandan gelmemi istemiyorsan. Yani, biraz tartışmaya açık olabilir." Kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırmam üzerine sırtarak gülümser. "Senin bırakmayı öğrenmen, benim ise daha fazla kontrol sahibi olmayı öğrenmem gerekiyor, hatırladın mı?"

Parmağımı göğsüne batırırım. "Kendi sözlerimi bana karşı kullanma."

Ben koltuğa tırmanmaya başladığımda gülüyor ve bu zor görevle birlikte benim hayal kırıklığım arttıkça, onun eğlencesi dalgalar halinde yayılıyor.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" Sundress'imle özellikle çekici bir şekilde bacağımı kaldırırken homurdanıyorum.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım. 'Bana yardım eder misin, Adam? Bunu kendim yapmak için biraz kısa boyluyum galiba' demek iyi bir başlangıç olabilir."

Kafamı yavaşça çevirip omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum.

O, dirseğini pencere çerçevesine dayayıp, elini yanağına koyarak bekliyor ve hatta lanet olası kaşlarını bile kaldırıyor. "Evet, Rosie?"

"Sen dayanılmazsın." Orta konsolu tutuyorum, ama kendimi yukarı çekemeden Adam belimden tutup beni hiç zorlanmadan koltuğa oturtuyor. Üzerime eğilip emniyet kemerimi takıyor.

"İşte oldu. O kadar da zor değildi." Başımın üstündeki tutamağa hafifçe vurur. "Gelecekte referans olması için, bunu tutup ayağını basamağa koyarsan, kendini yukarı çekebilirsin. Ya da ben seni kaldırmaya devam edebilirim." Omuzlarını silkiyor. "Ben şahsen ikinci seçeneği tercih ederim, çünkü o zaman kışını görebilirim." Kapıyı kapatmadan önce göz kırptırıyor ve kamyonete binerken, sanki az önce öyle bir şey söylememiş gibi adresimi soruyor.

Vancouver'ı geçen yolculuk çok huzurlu geçiyor. O kadar huzurlu ki, Adam'ın eli dizimde ve yumuşak sesi kulağımda uyandırdığında, apartmanımın önünde park ettiğimizi fark edince nefesim kesiliyor.

"Uyuyakalmış mıyım? Bu çok utanç verici." Yüzüm kızardı. "Sınava çalışmadığım sürece bu saatte neredeyse hiç uyanık kalmam." Onun ön panelindeki harita ekranına kaşlarımı çattım, ekran yeniden rota belirleme modunda takılmış gibiydi. "Neden yeniden rota belirleme yazıyor?"

"Seni uyandırmamak için bloğu birkaç kez dolaşmış olabilirim."

"Biraz kaç kez ne kadar demek?"

Burnunu kaşıyarak başka yere bakar. "Sekiz."

"Adam."

"Tamam, gidelim!" Üç sayamadan kapımın önünde belirir.

"Beni içeri almak zorunda değilsin." İçeri giremez ve bahaneler uydurmak zorunda kalacağım düşüncesi kulaklarımda nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

"İçeri girmek istemiyorum. Sadece kapına kadar seni geçirmek istiyorum, hepsi bu."

Elini belime koyarak beni lobiden geçip asansöre kadar takip eder. Asansör yavaşça yükselirken, sinirlerim de onunla birlikte yükselir. On ikinci kata vardığımızda, endişeden perişan bir halim vardır.

Beni öpecek mi? Onu öpecek miyim? Elini sıkacak mıyım? Hayır, bunu bir daha yapamam. Ya...

"Hangisi?"

Başımı kaldırıyorum. "Huh. Oh. Evet. Burada." Koridorda koşuyorum. "Buradayım, en sonda." Anahtarı kilide sokuyorum, herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinlemek için duruyorum, sessizliğe rahat bir nefes alıyorum. Adam'a dönüyorum. "Sanırım ben, uh..." Elimi aramıza sokuyorum.

Lanet olsun, Rosie.

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı salladım ve elimi geri çektim. Sonra parmaklarımı şıklattım. "Oh! Kazak!" Etek ucuna uzandım ama Adam elini elime koyarak beni durdurdu.

"Onu sakla. Bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere mi? Yani, ikinci bir randevu gibi mi?"

"İkinci bir randevu. Şarap, dondurma ve tüm sırlarınla birlikte." Bana doğru adım atar ve sırtım kapıya çarptığında gülümser. Yüzü eğilir ve o tereddüt ederken kalbim gırtlığıma kadar çıkar, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktadır, o kadar yakındır *ki tadını alabiliyorum*.

Sağ köşede, güzel ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirir, sonra yumuşak dudaklarını yanağıma değdirir.

"İyi geceler, baş belası."

Gözlerim onun gözlerine kilitli kalırken, geriye doğru daireme giriyorum. Gözetleme deliğinden, ellerini ceplerine sokmuş olarak orada durduğunu izliyorum. Eli kalkıyor, buklelerini okşuyor ve kapıma son bir kez bakıp giderek büyüyen bir gülümsemeyle Adam dönüp uzaklaşıyor.

Ayakkabılarımı koridorda bırakıp, karanlık oturma odasına geçmeden önce bir bardak su içerek heyecanımı bastırıyorum. Üç adım attıktan sonra, kıkırdamaya başlayan tüylü bir şeye takılıyorum.

"Elmo gülmeyi çok sever!"

"Lanet olsun, Elmo." Oyuncağı yerden alıp köşedeki sepete doğru fırlatıyorum. Oyuncağın yere düşerken çıkardığı ses, yine bana alaycı, şeytani bir kahkaha gibi geliyor ve bu sesi içtenlikle nefret ediyorum.

Yatak odamın kapısında durup kulağımı kapıya dayayarak dinledim. Sadece beyaz gürültü geliyordu, bu yüzden kapıyı olabildiğince sessizce açtım. Hışırtı sesleri ve minik bir vücut koşarak geldi.

ayakta durmak için, odamın köşesindeki beşikten fırlayarak. Connor'ın en sevdiği lambadan tavana yansıyan yıldızların loş ışığı, en muhteşem, uykulu yeşil gözleri aydınlatıyor ve ben içeri girerken en sevdiğim adam bana gülümsüyor.

Connor ayaklarını hareket ettirir, minik ellerini havaya uzatır ve bana uzanır.

"*Anne!*"

Oğlumu kucağıma alıp ona sıkıca sarılırken, gözlerim onun ince, sarı saçlarına karşı kapanır.

"Merhaba, bebeğim," diye fısıldıyorum. "Annen seni özledi."

BÖLÜM 8

TAMAM ARKADAŞLAR; KÖTÜ TAVSİYE

ADAM

"SACMAŞIKLARIM ÇOK BÜYÜK GÖRÜNÜYOR."

Yüzüme dayanan fotoğrafı itiyorum. "Yüzümden çek şunu."

Carter kaşlarını kaldırır. "Korkutucu, ha? Bana söylemene gerek yok." Telefonundaki fotoğrafları karıştırır ve sonra masanın ucunda oturan, göğsüne Ireland'ı bağlamış olan karısına doğru eğilir. Sesini alçaltır, ama sözlerini anlayamayacağım kadar alçaltmaz. "Sence de gök gürültüsü kılıcı penis fotoğraflarımda kocaman görünmüyor mu?"

"Tanrı aşkına Carter, buna iç çamaşırı çekimi denir, penis fotoğrafı değil."

"Domates, domates. Kuzey Amerika'nın her yerine gideceğim."

Kız, elinden telefonunu çekip çantasına koyar. "Kendi fotoğraflarına bakmayı bırak. Arkadaşın senden tavsiye istiyor."

O, kızın uzaklaşmasını bekler ve gülümseyerek, kızın bebeklerle oynayan küçük bir kıza katıldığını izler. Ellerini aramıza uzatır. "Tamam, şöyle yapacaksın. En az beş gün bekle, umarım o önce arar. Aradığında, adını hatırlamaya çalışıyormuş gibi tereddüt et."

Garrett, Carter'a bakar. "Bu duyduğum en kötü tavsiye. Ollie'ye bunu deneseydin, burnunu kırardı."

"Önce burnuma ulaşabilmesi gerekirdi."

"*Seni duyabiliyorum!*" diye başırır kız odanın diğer ucundan.

Emmett başını sallar ve parlak pembe kelebek boncukları ipe geçirir. "Dinle dostum, ondan hoşlanıyorsan onu ara. Ne kadar bekleyeceğin konusunda bir kural yok."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye ekliyor Garrett, yerde oturan küçük bir çocuğun bacaklarının arasında, hayvanlar hakkında bir kitaba bakarken. "Bu, senin ciddi olduğunu gösterir."

Jaxon'a bakıyorum. Gözleri kapalı, bir kız parlak mor göz farını göz kapaklarına sürüyor, sonra gözlerinin dış köşelerine iki holografik ek çıkartması yapıştırıyor.

O, kapağı açar. "Bana neden bakıyorsun? Ben randevudan sonra kızları aramam, nokta." şu anda makyajını yapan Sarah, onun bacağına tekme atar. "Ah, lanet olsun! Yani, kahretsin. Kahretsin, bu ne içindi?"

Sarah yumruğunu beline koyar. "Bu kötü tavırlarınla hiçbir kız seni sevmez, Jaxon."

"Annem beni seviyor. İhtiyacım olan tek kız o."

"Her neyse. Hoşlandığın kız seni aramadığında bana ağlayarak tavsiye istemeye geldiğinde bunu tekrar söyle."

"Neden ben... Boş ver. Sen on bir yaşındasın. Beni etkilemiyorsun." Sarah kelebek toka ile Jaxon'ın alnındaki saçlarını çekerek, Jaxon beni işaret eder. "Demek istediğim şu: benden tavsiye isteme, çünkü benim verecek tavsiyem yok. Sen ve ben çok farklı nedenlerle ıkıyoruz."

Sarah burnunu kırıştırır. "Aşık olmak ve evlenmek dışında başka bir nedenden dolayı neden ıkasın ki?"

"nk ben sevişmeyi seviyorum..." Durur ve bakışlarını yakalar. "Arkadaşları seviyorum. Arkadaş edinmeyi seviyorum. Çok fazla arkadaş. Neden sadece birini seeyim ki?"

Küçük bir el benimkine dokundu ve Lily'nin geniş çikolata rengi gözleri bana baktı.

"Arkadaşların tuhaf," diye fısıldar.

"ok garip," diye fısıldıyorum. "Ama onlardan kurtulamıyorum."

Elini ağzına kapatıp kıkırdar. "En azından ben varım. Ben tuhaf değilim."

"Ve sen tüm arkadaşlarım arasında en sevdiğimisin." Gözleri parlar. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bana karşı her zaman nazıksın ve bana yeni şeyler öğretiyorsun.

Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım."

Lily, üzerinde çalıştığım bileziğı incelemeyden önce yüzü kıpkırmızı olur. "Gerçekten çok iyi gidiyorsun. Belki bir dahaki sefere kız arkadaşını gördüğünde ona verebilirsin." Başını yana eğiyor. "Neden sen ve arkadaşların onu aramak için kavga ediyorsunuz?"

"Çünkü kafam karışık ve onlar da kafamı daha da karıştırıyor. Sence ne yapmalıyım?"

"Şey..." Dudaklarını ısırır. "Aşık mısın? Hem de çok mu?"

"Çok büyük." "O zaman çok kolay."

"Çocuk oyuncacı mı?" Bunun hiçbir yanı çocuk oyuncacı gibi gelmiyor. Pratik yapmadım. İçgüdülerim Rosie'yi aramam gerektiğini söylüyor. Tam on üç saat oldu. Onun, iyi vakit geçirmedim ya da onu bir daha görmek istemediğimi düşünmesini istemiyorum. Kalbim, uzun zamandır hiçbir şeyin yolunda gitmediğini hatırlatıyor ve bana yavaşlamamı söylüyor. Beynim lanet olası bir sirk maymunu gibi; hangi yöne gideceğini bilmiyor, bu yüzden sadece daireler çizip duruyor.

"Öğle yemeğinde fazladan çikolatalı puding olduğu zamanlar gibi. Çikolatalı pudingi çok severim, bu yüzden benimkini çok hızlı yerim, böylece hepsi bitmeden bir tane daha alabilirim. Gerçekten sevdiğin şeylerde yapman gereken budur. Başkası almadan önce onu kap.

Parmaklarımla masayı tıklatıyorum. "Yanlışlıkla şapkasını sakladım." Emmett kaşlarını kaldırıyor.

"Yanlışlıkla mı?"

Yutkunuyorum. "Kaza eseri kasten."

"Klasik bir hareket," diyor Carter. "Ollie ile ilk kez birlikte olduktan sonra, geri dönmekten başka seçeneğı kalmasın diye ondan neyi sakladığımı biliyor musun?" Karısına kaşlarını kaldırıyor. "Kalbini."

Oda diğer ucundan gözlerini devirir. "Adam, Rosie'ye hokeyden bahsettiğinde nasıl tepki verdi?"

Bakışlarım, neredeyse hiç dokunmadığım bileziğe düşer.

"Adam," Olivia yavaşça tekrarlar. "Rosie'ye hokeyden bahsettiğinde nasıl tepki verdi?"

"O spor izlemez," diyorum bileziğe. "Tanrı aşkına.

Ona söylemedin, değil mi?"

Arkadaşlarımla şaşkın bakışlarını görmezden gelerek, "Korkmuştum" diye patladım. "Bana ne iş yaptığımı sordu ve ben de ona söyleyecektim. Yemin ederim, kelimeler dilimin ucundaydı. Ama her şey o kadar mükemmel gidiyordu ki, o anda aklıma gelen tek şey, ters gidebilecek her şeydi." Bileziği çekerek, yavaşça çözülmesini izledim. Eğer bu işi çabucak halletmezsem, bu küçük beyaz yalanın da bir noktada çözüleceği kesindi. "Hokey her şeyi değiştirir. Vancouver Viper'dan Adam Lockwood olmak istemiyorum. Onun için değil. Sadece kendim olmak istiyorum."

Gerçekten de mükemmel bir fırtına. Ben asla yalan söylemem. Ne anlamı var ki? Ama işte, sezon dışı dönemdeyim, ufukta sadece boş zaman ve güneş var. Hokeyin benden aldığı zaman taahhüdü olmadan Rosie ile keşifler yapmak için günlerce vaktim var. Medyanın baskısı, kameraların yüzümde olması yok. Bunu çözmek, kafamı toparlamak ve ona açıklamak için sadece birkaç güne ihtiyacım var.

Olivia'nın kahverengi gözleri şefkatle parlıyor, ama ilk konuşan Lily oluyor.

"Hokeyi sevmiyorum, ama seni seviyorum. Seni özel kılan hokey değil." Göğsüne dokunup gülümsüyor. "Senin kalbin."

Haklı, bunu biliyorum. Ama bu, iki dakika sonra ekranımda beliren kısa mesajın boğazımı sıkan paniği durdurmuyor.

SORUN

Merhaba Adam. Dün gece çok eğlendim, ama sanırım konuşmamız gerek.

Ne yaptığımı bilemediğim anlar arasında, bu en kötüsüydü.

Onu ara, dediler hep birlikte. Peki ben ne yaptım?

Aceleyle veda ettim, kamyonetime koştum ve muhtemelen olmamam gereken bir yere gittim.

Ve şimdi, on ikinci katta, dün gece onun kaybolduğunu izlediğim kapının önünde duruyorum, aptalca, utangaç bir gülümsemeyle ve adı kadar kırmızı yanaklarla.

Elimdeki güneş şapkasını aşağıya bakarak, yumruğumu kapıya kaldırıyorum.

Sonra yumruğumu geri çekip, parmaklarımı saçlarımla arasına sokup, arkanı döndüm.

"Merhaba, Rosie," diye pratik yapıyorum. "Benim, Adam." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Hayır, bu aptalca. O senin kim olduğunu biliyor ve seni görebiliyor." Boğazımı temizliyorum. "Merhaba, Rosie. Şapkanı kamyonetimde unuttun ve ben... hayır, hayır, hayır. Merhaba, Adam, benim, Rosie. Siktir lan." Ellerimi ve şapkayı yüzümden aşağı doğru çekiyorum. "Eve gidiyorum."

"Adam?"

Dönüp Rosie'nin gözlerine bakıyorum. Biraz eğlenmiş ve meraklı görünmesinin yanı sıra, bakışlarında ve adımı söyleme şekillerinde bir keskinlik var ki, bu da beni tereddüt ettiriyor.

Bu kötü bir fikirdi. Kendimi çok kaptırdım ve şimdi birbirimizden kilometrelerce uzaktayız.

Rosie ayaklarını değiştirip omzunun üzerinden bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben... ben..." Düşüncelerim karışık, bulanık bir karmaşa içinde; birinin nerede bittiği, diğerinin nerede başladığı belli değil. Sanırım bu yüzden ağzımı açıp ona her şeyi kusuyorum. "Dün gece gerçekten çok eğlendim ve bu sabah arkadaşlarımla birlikteydim ve onlara her şeyi anlattım ve sana ne kadar beklemem gerektiğini bilmediğim için yardım istedim ve bazıları hemen aramamı söyledi, bazıları ise beklememi söyledi ve ben çok kafam karıştı, sonra sen bana konuşmamız gerektiğini yazdın, ki bu normalde bir erkeğin gerçekten hoşlandığı bir kızdan duyabileceği en kötü şeydir, ve ben biraz bunaldım, ve biraz panikledim, ve ben..." Sesim kesildi, enseme ovuşturdum. "Seni gerçekten tekrar görmek istedim."

Yüzünde bir gülümseme yayılır, çenesindeki küçük gamze bir öpücük istercesine. "Beni aramak mı, yoksa buraya gelmek mi gerektiğini bilemedin, değil mi?"

Onun şapkasını kaldırıyorum. "Seni tekrar görmek için bir bahane olsun diye şapkanı da çaldım."

Kafasını eğdi. "Ama ben hala senin süveterini saklıyorum."

Yutkunuyorum. "Çifte darbe. Beni görmek zorunda *kalırdın*."

Kıkırdar, ama beni bu ızdıraptan kurtaracakken, kapıyı açık tutmak için bacağıyla dayadığı kapı açılır ve arkasında küçük bir çocuk, bir ayakkabı ve bir sandalet tutarak dışarı çıkar.

"Ayakkabılar," der gururla, onları ona doğru uzatarak. Gözleri benimkilere bakar, canlı bir yeşil tonu vardır. "Ayakkabılar!"

"Merhaba, küçük dostum." Önüne çömelirim. "Ayakkabın mı var?"

Heyecanla başını sallar. "Ayakkabılar!" Ayakkabıları göğsüme doğru iter, sonra ayaklarımın dibine çöker ve bana çıplak ayak parmaklarını gösterir.

"Connor," der Rosie iç çekerek, onun yanına diz çökerek. "Adam ayakkabılarını giydirmek istemiyor." Şeytani bir gülümseme dudaklarına yayılır ve onun ayaklarını gıdıklamaya başlar. "Ayakların onun için çok kokuyor!"

Küçük çocuk kahkahalarla gülüyor, kucağıma kıvrılıyor, ben de gülmeye başlıyorum.

"Özür dilerim." Rosie onu kalçasına oturtur, sonra kırmızı bir el arabasını getirip onu içine oturtur. "Genelde oldukça utangaçtır. Yabancılar pek yaklaşmaz." Ayakkabıları benden alır, birini değiştirir, böylece bir çift uyumlu sandalet olur. O, nereye gideceklerini sabırsızlıkla beklercesine koltuğunda zıplarken, Rosie ayakkabıları onun minik ayaklarına bağlar.

"Bu kim?" diye soruyorum sonunda.

Rosie küçük çocuğa bakarken, mor tırnaklarıyla onun ince saçlarını okşuyor. Yüzünde, neredeyse acı verecek kadar sevgi dolu bir gülümseme belirliyor ve o iki çift bilge gözün birbirine bakışını izlerken, küçük çocuğun bakışlarında da aynı sevgiyi görmek beni hiç şaşırtmıyor. Onları bir süre daha izlerim, ağzının şeklini, Rosie'ninkine ne kadar benzediğini, dalgalı saçlarının aynı bal rengini fark ederim ve Rosie sözlerini söylemeden önce anlarım.

"Bu Connor. O benim oğlum."

BÖLÜM 9

KÜÇÜK SORUN

ADAM

OĞLUM. O benim oğlum.

Rosie bir anne.

Gözlerini kapatıp alnına bir öpücük konduruyor ve bana baktığında, gurur ve sevginin ötesinde, tereddüt görüyorum, sanki bunun bizim için ne anlama gelebileceğinden endişeleniyormuş gibi. En karanlık keder noktasını görüyorum, sanki benim kararımı çoktan kabul etmiş, çoktan veda etmiş gibi.

Ama vedalardan hoşlanmam ve ona veda ettirmek istemiyorum.

Connor'ın yanına çömelip gülümsüyorum. "Merhaba Connor.

Ben Adam." "Baba." Elimi, sonra Rosie'nin bacağını okşuyor.

"Anne."

"Aman Tanrım." Rosie'nin yüzü kızarır. "Çok üzgünüm. Yeni bir aşama olmalı."

Connor koridoru işaret eder. "Yürüyüşe mi çıkıyoruz?"

"Sen ve anne yürüyüşe mi çıkıyorsunuz? Ben de gelebilir miyim?"

Dişleri görünen, masum bir gülümsemeyle gülümser ve minik burnunda annesi gibi minik çiller vardır. "Yürüyüş."

"Parka yürüyeceğiz," der Rosie, sırt çantasını arabaya koyarken. "Sen bizimle gelmek zorunda değilsin."

"Çok isterim, teşekkürler."

Ağız açık kalır. "Ben... şey... ama sen..." Sözlerini yarım bırakır ve yerine parmaklarına pastel renkli buklelerini dolamayı tercih eder.

"Tabii sen istemiyorsan. Benimle konuşmak istediğin şey bu muydu? Artık beni görmek istemediğin mi?"

Kaşlarını çatır. "Tabii ki seni görmek istiyorum."

"Harika." Şapkasını kafasına takarım. "Şapka numarası işe yaradı. Gidelim." Elini tutarım, arabanın tutamağını yakalarım ve yeşil gözlü iki güzeli asansöre doğru çekmeye başlarım. "Peki, benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Rosie'nin gözleri Connor'a kayar. Bana geri döndüğünde, bana attığı bakış, benim orada olduğumdan emin olmadığını gösteriyor. "Bir oğlum olduğu mu? Bilirsin, hayatında istemediğin bir şeyse diye."

"Bu neden önemli olsun ki?"

Ayaklarına bakar, büyük beden tişörtünü çekiştirir. "Birçok insan için önemli."

Fısıldadığı sözler kalp ağrısıyla dolu, ben de elini sıkıp söz veriyorum, "Benim için önemli değil. Artık bir fiyatına iki tane alıyorum."

Gözleri kalkar, benimkilerle dikkatlice buluşur. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunun yeni bir şey olduğunu, birbirimizi uzun süredir tanımadığımızı biliyorum, ama burada bir şeyler hissediyorum. Bunu seninle birlikte keşfetmek istiyorum. Sen de bunu mu istiyorsun?"

"Evet. Öyle."

"O zaman biraz zaman geçirelim. Senin rahat olduğun hızda ilerleyebiliriz. Acelem yok, sadece seni daha iyi tanımak istiyorum. Beni gülümsetiyorsun."

O da bana burada, şu anda, Temmuz güneşiyle yarışacak kadar parlak bir gülümseme hediye ediyor. "Sen de beni gülümsetiyorsun."

"*Brum-brum!*" Connor arkamızdan bağırarak, caddeden hızla geçen bir kamyonu işaret ediyor. "Tuck! *Brum-brum!*"

"Bu onun motor sesi. Otobüs geçtiğinde onu görmelisin. Aklını kaçırıyor."

Boş parkın kenarındaki bir ağacın gölgesine arabayı park ediyorum ve Connor oyuncaklara doğru koşarken onu takip ediyoruz. Connor, "Pak! Pak!" diye bağırıyor.

"Kaç yaşında?"

"On beş ay. Geçen yıl nisan ayında doğdu." Connor elini annesinin eline sokarken, annesi beni göz ucuyla izliyor.

küçük platforma tırmanıp kaydırağa doğru ilerlerken. "Çocukları sever misin?"

"Çocukları çok severim. Bazı savunmasız çocuklara gönüllü olarak yardım ediyorum."

Gülümsemesi yumuşak, meraklı bakışları üzerimde dolaşüyor. "Bu harika, Adam."

Omuz silkiyorum. "Önemli değil." Önemli değil değil. Second Chance Home için düzenlediğim bağış toplama etkinliği olan Aile Projesi, her yıl yüz binlerce dolar gelir getiriyor, merkezin finansmanına yardımcı oluyor ve yeni aileleri bir araya getiriyor. Bu benim gurur ve mutluluk kaynağım, en büyük başarım ve onu kalbimde saklamayı seviyorum.

"Baba!"

"Tanrı aşkına Connor, bu Adam." Rosie göğsümü okşadı. "A-dam."

Connor ona göz kırpmıyor. Bana bakıyor. Tekrar Rosie'ye, sonra bana. Kaydırağı işaret ediyor. "Baba, kaydırak mı?"

Rosie yüzünü ellerine gömer. "Çok üzgünüm."

"Özür dileme." Platforma tırmanmaya başlıyorum. "Tepeye çıkmak için yardım ister misin dostum?"

Parmakları benimkileri kavrar ve ben bu bağlantıya bakarım. Eli o kadar küçüktür ki, tüm parmakları benim küçük parmağımı sarar ve beni arkasında sürüklediğinde, göğsümde sıcak ve sıkı bir his uyandırır.

Kaydırağın tepesinde Connor durur. "Baba, bebeğim, kaydırak."

Rosie kıkırdar. "Oh, bebeğim. Adam'ın kaydırağa sığabileceğinden emin değilim."

Kaşlarım havaya kalkar. "O benim..."

yapmamı mı istiyor?" "Mhmm."

"Ama ben..." O küçük mavi kaydırak çok dar. Oldukça kendine güvenen biriyim ve çoğu zorluğu geri çevirmem, ama bu... Bundan emin değilim. Hayatım boyunca kaykay yapmam, bana zarif bir şekilde hokey poposu dediğim bir şey kazandırdı. Hokey poposu... Çocuk kaydıraklarına sığmaz. "Üzgünüm, dostum." Omzumun üzerinden kendi popoma bakıyorum. "Sanmıyorum... Şey, mesele şu ki..."

"Adam'ın poposu çok güzel," Rosie ona ciddi bir şekilde söyler, sanki onun sözlerinin ardındaki anlamı anlayabilecekmiş gibi. Şakacı bakışları benimkine doğru yükselir

benimkine yükselir. "Bu arada, mükemmel ve kendimi çok sık ona bakarken yakaladım, ama bu yüzden kendini beğenmişlik yapma."

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor ve yavaşça bir gülümsemeye dönüşüyor. "Çok geç. Kafamın her saniye daha da büyüdüğünü hissedebiliyorum." Abartılı bir iniltiyle kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. "Tamam dostum. Hadi yapalım şunu. Bakalım mükemmel popom bizi bu kaydıraktan aşağı indirebilecek mi." Onun etrafından dolanıp kalçalarımı plastiğin arasına sıkıştırıyorum ve Connor çığlık atarak kucağıma atlıyor. Sırtını göğsüme bastırarak kollarımı onun etrafına doluyorum. "Hazır mısınız?"

Kaydıraktan iterek inişe geçiyorum. Bu...

Tamamen hayal kırıklığı. Ne oluyor lan?

Mümkün olduğunca şiddetle kalçalarımı sallayarak ivme kazanmaya çalışıyorum. Connor bunu umursamıyor gibi görünüyor, kıkırdayıp çığlık atıyor ve en güzeli de ne biliyor musunuz? Rosie'nin daha önce hiç böyle güldüğünü duymamıştım.

Güzel ve ferah, çok kaygısız ve vahşi, onun bir oğlu olmasına nasıl tepki vereceğimi merak etmenin ne kadar ağır bir yük olduğunu anlamamı sağlıyor. Bu anı bir fotoğrafta yakalamak için her şeyi verirdim, çünkü şu anda onu tümüyle görüyorum, ama daha da önemlisi, *onu buldum*.

Acaba o da beni bulacak mı?

Yirmi beş zorlu saniyenin ardından sekiz metrelik kaydırağın sonuna ulaşıyoruz ve popom talaşlara değdiği anda Connor beni hemen tekrar yukarı çekiyor. O salıncağa geçene kadar tekrar tekrar kayıyoruz ve sonunda Rosie onu öğle yemeği için oradan uzaklaştırmak zorunda kalıyor.

Ağacın gölgesinde Rosie çantasından sandviçleri, meyveleri ve kekleri çıkarır. "Bugün menü basit." Sandviçlerin olduğu bir kutuyu uzatır. "Fıstık ezmeli muzlu."

"Oh, hayır. Yiyemem. O ikiniz için."

"Hepimize yeter," diye beni temin eder ve Connor'ın önüne küçük bir tabak yemek koyar.

"Ba-na," diyor heyecanla, ağzına bir ısırık fıstık ezmeli ve muzlu sandviç tıktırarak. "Ba-na!"

Rosie kıkırdayarak bana üçgen şeklinde bir sandviç uzatıyor.

"Connor'ı hiç anlayamıyorum, o yüzden her zaman fazladan hazırlarım. Bazı günler iki ısırık alıp

"

—kucağıma gelip oturur ve sandviçimden bir ısırık alır, görünüşe göre. Tüm bunları yaparken bir ayı gibi homurdanır ve kendi sandviçini elinde tutar, ki dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten çok etkileyici.

"—yemeyi bırakmaz," diye Rosie iç çekerek bitirir. "Bizim evde *benim* diye bir şey yoktur. Benim olan onun, onun olan da... şey, onun da. Ben artıkları alırım."

Sanki işaret almış gibi, Connor annesine sandviçinin kenarını uzatır. "Anne."

Kıkırdayarak, onun yanını gıdıklıyorum. "Sen de annen gibi baş belasıydın, değil mi?" O da kıkırdayarak kucağımda kıvranıyor ve sandviçimden bir ısırık daha alıyor. "Sen baş belası bir çocuksun, değil mi dostum? Sorun değil. Sandviçimi her zaman seninle paylaşırım."

Connor son bir ısırık daha alır ve sonra ekmeğin kenarını ağzıma uzatır, ben de düşünmeden yerim.

"Muhtemelen senin düşündüğün türden mikroplar değildi, değil mi?" Rosie mırıldanır ve gözleri büyür. "Tabii ki mikropları paylaşmayı düşündüğün falan yok. Benim mikroplarım senin mikropların gibi. Öyle demek istemedim. Beni öpmek ya da onun gibi saçma bir şey yapmak istediğini kastetmedim."

"Uh-huh," diye düşünürken, onun çöpü kapıp ayağa fırlatarak çöp kutusuna doğru koştuğunu izliyorum.

Kıçtan bahsetmişken, o kot şortun içindeki kıvrımları bu dünyadan değil sanki.

"Benim kabarık popomu mu izliyorsun?" İki elini poposuna koyuyor ve ben de aynısını yapmak istiyorum. Yanıma geri otururken, utangaç gülümsemesini muffininde saklıyor. "Seninki gibi değil."

"Bunu yüzüme vurmana gerek yok, Rosie. Kıçım konusunda hassasım.

Seninki daha iyi, biliyorum."

Su şişesinin pipetini ağzına sokarak gülümsemesini saklıyor. "Kapa çeneni."

"Beni zorlaman gerek." Göz kırpıyorum. "İstersen bunu yapmanın birkaç yolunu düşünebilirim."

Kendisine su sıçratmayı sevimli bir şekilde yapmayı başarır ve Connor bunu çok komik bulur ve o da yapmaya başlar.

mükemmel bir çift, öğle yemeğinden sonra o en sevdiği kitabı, *The Wheels on the Bus* 'ı çıkarınca kucagina kıvrılırken ikiz gibi görünüyorlar. O kucagında uykuya dalarken, başparmağını ağzına sokmuş, Rosie'nin parmakları saçlarını okşarken, her kelimeyi şarkı söylerken gülümsüyorum.

"Dün gece sana söylemediğim için özür dilerim," diyor Rosie sessizce, gözleri kırılğanlıkla parıldıyor, bana açıklamak zorunda olmadığı halde yine de açıklamak istiyor. "Saklamaya çalışmıyordum, sadece... pek fazla randevuya çıkmıyorum. Zaman bulmak zor olmasının yanı sıra, çok hayal kırıklığı yaratıyor. Connor doğduktan sonra çıktığım ilk randevu, sabah kahvemi almak için sırada beklerken birkaç kez konuştuğum biriydi. Ondan gerçekten hoşlanıyordum ve bana çıkma teklif ettiğinde, biriyle birlikte olmak beni çok heyecanlandırmıştı, ona anne olduğumu söylemek ise daha da fazla. Ama o kadar nazikti ki, randevunun on beşinci dakikasında ona Connor'dan bahsettim. Sonraki on dakika boyunca neredeyse hiç konuşmadı ve sonra tuvalete gitmek için izin istedi. Geri geldi, kendini iyi hissetmediğini söyledi ve gitti. Ağlamamaya çalışarak tek başıma yemeğimi yedim. Eve dönerken, üç kapı ötedeki barın terasında onu gördüm. Burnunu kırıştırdı. "Gözyaşlarım akmadan eve gidip yatağıma girdim. Sanırım en çok üzüldüğüm şey, bizi umursamayan biri için oğlumun yatma vaktini kaçırmış olmamdı."

Elini elimle kapattım ve nazikçe sıktım. "Sahip olabileceği şeyi fark edemediği için üzgünüm, Rosie."

"Önemli değil. Sadece herkes için uygun olmadığımızı fark ettim. Ondan sonra flört etmekle ilgilenmediğime karar verdim. Ama oda arkadaşım ve erkek arkadaşı ara sıra beni dışarı çıkarmaya çalışıyorlar." Omzunu kaldırıyor. "Gidiyorum, ama beklentim yok. Gerçek bir bağ hissetmediğim sürece Connor'ı hiçbir şeye dahil etmemek benim prensibim. Hiç kimseyle ikinci bir randevuya çıkmadım, o yüzden..." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır ve yutar. "Bir daha reddedilmeyle uğraşmak zorunda kalmadım."

"Bu bizim ikinci randevumuz sayılır mı?"

Geniş, umut dolu gözleri benimkilerle karşılaşır. "Öyle olmasını ister misin?"

Başparmağımın ucuyla onun güzel mor tırnaklarını okşadıktan sonra parmaklarımızı birbirine geçirdim ve onun küçük elinin benim elimde ne kadar mükemmel hissettirdiğine hayran kaldım.

"Üçüncüyü planlamaya başladım bile."

BÖLÜM 10

BENİM PENİS KAHRAMANIM

ROSIE

"Bu ikinci mi yoksa üçüncü randevu mu?" Marco çenesini yumruğuna dayadı ve başını eğdi. "Yoksa teknik olarak dördüncü mü?"

"Dördüncü," diye cevapladı Archie. "Çünkü teknik olarak Connor'la parkta yaptıkları buluşma ikinci, bu sabah köpekleriyle yaptıkları yürüyüş ise üçüncü buluşmaydı. Değil mi, Ro?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip Fransız örgülerimi arkada serbest bırakarak bağlıyorum. Kesinlikle dördüncü randevu. Bu sabah onu ve Bear'ı Wildheart'ın önünde Piglet ve beni beklerken bulduğumda, elimi tutup bunun üçüncü randevu olduğunu söyledi. Hatta kendi sırt çantası bile vardı, köprüde öğle yemeğinden sonra tatlı olarak meyve ve kurabiyeyle doluydu.

Her örgüye leylak rengi bir toka takıp dönerek, iki parçalı mayom yüzüme tutuşturulduğunda inleyerek tepki verdim.

"Onu giymiyorum." Onu itip, banyo kapısının arkasında asılı olan tek parça mayoya uzanıyorum, sonra fikrimi değiştiriyorum. "Aslında, mayo getirmeyeceğim galiba."

Marco kaşlarını kaldırır. "Tamam, Rosie her şeyi riske atıyor. Çıplak yüzmek.

Adam buna bayılacak. Göğüsler ve kalçalar her zaman doğru seçimdir."

"Çıplak yüzmeyeceğim." Onu dirsekleyerek geçip yatak odama giriyorum. "Sadece yüzmeyeceğim." Beni bu yüzden davet etmiş olsa bile ne olmuş yani?

Archie omzumu sıkıştırır. "Yüzmekten rahatsızsan, Ro, ona söyle. Olanları düşünürsek, anlayacaktır."

"Öyle değil." Kesinlikle kısmen öyle. "Ayrıca, o ne olduğunu bilmiyor." Kafamı sallıyorum. "Tamam, havuzda çıldırmaktan korkuyorum, ama asıl nedeni, o çok *yakışıklı*. Yürüyüşün ilk gününde karın kaslarını gördüm, ve altı paket bile değildi. Yemin ederim, en az sekiz tane vardı. Ve onda şu şey var..." Kasıklarımı işaret ediyorum. "Onun... onun..."

"Anaconda mı?" "Sihirli çubuk mu?"

"Dickmatizer mı?"

"Hospitalizer mı?"

Onların sözlerini eliyle savuşturuyorum. "Evet. O."

Archie omuz silkiyor. "Ee? Çok seksi, ne demek istiyorsun?"

Kendime bakıyorum, vücudum yazlık elbisenin arkasında gizlenmiş. Vücudumu, yaptığı her şey ve bana verdiği dünya için seviyorum, ama mükemmel olmaktan uzak. "Öyle görünen birine nasıl yetişebilirim ki?"

Archie ve Marco birbirlerine bakışır ve Marco başını sallar. "O, ne kadar güzel olduğunun farkında olmayan kızlardan biri."

"Bunu yapmasından nefret ediyorum." Archie iç geçirir ve omuzlarımdan tutar. "Sen, Rosie Wells, güzelsin. Hem dışın hem de içinsin. Her erkek senin gülümsemeni görmek için kendi ayağına takılır ve Adam da tam olarak bunu yapmış gibi görünüyor."

"Bir bebeğin var," diye ekler Marco. "Bu seni daha az değerli yapmaz."

"Eskisi kadar zayıf değilim. Ve yaram..."

"Yaran, içinden çıkardığın bir hayatın varlığının kanıtı olan bir onur nişanı. Ve çatlakların kaplan çizgileri gibi, Rosie. Sen güçlüsün. Sen cesursun. Sen tam da olduğun gibi mükemmelsin." Marco ön saçlarını kenara çekiyor. "Doğru kişinin bunu görmeyeceğinden şüphe etme, çünkü görecektir."

"Kendini başkalarıyla karşılaştırmak seni hiçbir yere götürmez. Enerjini boşa harcamak için gereksiz bir yol." Archie burnuma dokunup göz kırptı. "Ve bunu saklaman lazım, çünkü Adam bütün gece devam edebilecek gibi görünüyor."

Elini itiyorum. "Önemli değil, çünkü kesinlikle yapamam. Çarşamba günü randevumuzdan eve dönerken onun kamyonetinde bayılmıştım."

Marco hüzünle iç çeker. "Kamyon süren erkeklerde bir şey var."

Archie kaşlarını çattı. "Ben de kamyonet kullanıyorum."

Marco eliyle onu uzaklaştırır. "Lütfen, Rosie. İki parçalı mayoyu giy. Alt kısmı yüksek bel, vücudunun hatlarını ortaya çıkarıyor ve Adam ağzının suyunu akıtacak."

Küçük beyaz papatyalarla süslenmiş sarı mayoyu incelerken dudağımı ısırırım. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Şimdi ayak tırnaklarını düzeltelim."

Düzeltilme, tamamen yeniden yapmaya dönüşür ve Marco, bikiniyle uyumlu papatyalar bile ekler, ancak ben Adam'ı düşünmekle o kadar meşgulüm ki, işim bitene kadar bunu fark etmem.

Perşembe günü Connor ile birlikte rüya gibiydi. Şaşırmadım, ama haberlere bu kadar kayıtsız kalmasına şaşırdım. Adam gözünü bile kırpmadı, sadece Connor'ın seviyesine indi ve kendini tanıttı, sonra elimi tutup bizi parka çekti. Bu kadar kolay olacağını beklemiyordum, ama hala burada olduğum için utanıyorum, sanki... başka bir kötü haber bekliyormuşum gibi.

Siktir, umarım başka bir şey olmaz.

Saçımı yüzüncü kez kontrol ederken telefonum çaldı ve Adam'ın gelip gelmediğini görmek için heyecanla telefonu aldım.

BRANDON

Connor'ı almaya gelmelisin. Onda bir sorun var.

Oğlumun babasının, birkaç saniye önce bana attığı mesajın yanıtını beklerken kalbim hızlı ve endişeli bir şekilde atıyor.

"Yolda mısınız?" diye homurdanarak selam veriyor ve arka planda Connor'ın ağlama sesini duyunca göğsüm sıkışıyor.

"Ne oldu? O iyi mi?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum? Bir sorun olduğunu söyledin. Hasta mı?"

Brandon, konuşma onu yoruyormuş gibi inliyor. "Bilmiyorum lan, Rosie. Bir şeyi yok. Ağlamayı kesmiyor."

"Onu kucağına almayı denedin mi?" "Kucağa alınmak istemiyor."

"Öğle yemeğini yedi mi?"

"Biraz Timbits yedik."

"Timbits..." Derin bir nefes alıp, hayal kırıklığını bastırarak nefesimi bıraktım. "Hâlâ aç olabilir. Ona bir sandviç yapabilir misin? Meyve kesebilir misin?"

"O aç değil Rosie, sadece mutsuz. Onu almaya gelmen lazım, beni delirtiyor."

"Lütfen onun önünde böyle şeyler söyleme."

"O bir bebek. Ne dediğimi anlamıyor." Brandon iç geçirir. "Bak, geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Geliyorum," diye mırıldanıyorum, ön dolaptan katlanmış bebek arabasını alıp, Archie ve Marco beni yakalayıp ayak dirmemi engellemeden ve Brandon'a Connor'ı yarın akşama kadar alması gerektiğini, sorumluluk alıp ebeveynlik yapması gerektiğini hatırlatmadan sessizce kapıdan çıkıyorum.

Bunun yerine, göndermek istemediğim bir mesaj yazıyorum.

BEN

Çok üzgünüm Adam. Bugün iptal etmek zorundayım. Umarım başka bir zaman görüşürüz.

Asansörden çıktığım anda telefonum çaldı. Adam'ın adı ekranımda parladı ve cevap vermeden önce kendimi hazırladım.

"Selam."

"Selam, sorunlu. Her şey yolunda mı?" Sesinde her zamanki gibi nazik bir ton vardı, flörtöz tarafı ortaya çıktığında bile.

"Evet, tabii ki." Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum, sonra ön kapıdan çıkıp ılık esintiye doğru ilerliyorum. "Hayır, pek sayılmaz. Bilmiyorum. Connor zor bir gün geçiriyor galiba. Babası onu almamı istiyor."

"Bugün zor bir gün geçirdiğine üzüldüm." Bir an durdu. "Yüzmeyi sever mi?"

"Onu... getirmemi mi istiyorsun?"

"Günün geri kalanını ikinizle birlikte geçirmek istiyorum. Sorun olur mu?"

"Hayır. Yani, evet. Evet, tabii ki olur. Sadece... kimse hiç... ben..."

"Onu şimdi almaya gidecek misin?" diye sordu Adam, kafamdaki düşünceleri dile getirme baskısını ortadan kaldırarak. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Brandon sadece on dakikalık yürüme mesafesinde."

"Tamam, peki, eve gidip onun mayosunu ve ihtiyacın olan diğer şeyleri almak istersen, yarım saat sonra seni ve Connor'ı alabilirim."

"Hayır, yapamam... Yani, onun için araba koltuğum yok. Her yere yürüyerek ya da otobüsle gidiyoruz." Gözlerimi ovuşturarak iç çekiyorum. Bu işin yürüyeceğini sanmıyorum. "Ayrıca uykuya ihtiyacı var, bu yüzden oyun parkını da getirmem gerekir, ama farklı bir ortamda iyi uyuyamayabilir ve bu... Bilmiyorum, Adam. Belki bugün iyi bir gün değildir."

"Hey." Sessiz, sabırlı sesi, hızla dönen düşüncelerimi durdurur. "Arkadaşımın kızı geldiğinde kullanmak için bir oyun parkı aldım. Connor burada yatabilir, eğer senin için sorun yoksa. Rutinleri sevdiğini biliyorum, bu yüzden değişiklik yapmaya hazır değilsen, anlarım. Ama ikinizi görmek isterim, bu yüzden bir günlüğüne denemek istersen, ben buradayım."

Ayaklarım durur ve o anın tadını çıkarırım. Elimde bebek arabasının pürüzsüz, suni deri tutamağını hissederim, yanaklarımda sıcak güneş ışığını, saçlarımı okşayan ılık esintiyi. Elbisemin hafifçe sallandığını görürüm, Adam'ın beklerken kulağıma fısıldadığı sabırlı, yumuşak nefesini duyarım.

"Tamam," diyorum
sonunda. "Tamam
mı?"

"Geleceğiz. Deneyeceğiz." Telefonun diğer ucunda bir nefes sesi duyulur ve onun rahatlamasına gülümserim. Onun bir sonraki sözleri, çok canlı bir şekilde ortaya çıkan heyecanı, benim de rahatlamamı sağlar.

"Evet, Rosie!"

Tam da beklediğim gibi. Aslında ikisi de öyle.

Brandon'ın yanına fırtına gibi girerim, o kanepede oturmuş ayaklarını sehpa uzatmış, beyzbol maçı izlerken birasını yudumlar, Connor'ı ağlayıp çığlık atarak bana uzanmaya çalıştığı oyun parkından çıkarırım.

"Ne zamandır orada?" diye soruyorum, Connor ıslak yanağını göğsüme dayayıp, derin nefesler alarak kendini sakinleştirirken saçımı avuçlayarak.

Brandon'ın omuzları yukarı aşağı inip çıkıyor, gözleri televizyondan hiç ayrılmıyor. "Bir saat kadar."

"Sadece biraz kucaklanmak istemiş gibi görünüyor."

Gözleri bana doğru kayar, gözlerini devirir. "Ağlayarak istediği her şeyi elde edemeyeceğini öğrenmesi gerekiyor."

"O daha bir *bebek*, Brandon. Duygularını kontrol edemiyor. Teselli istediği için ağlıyor ve biz onun güvenli limanımız." Dudaklarımı Connor'ın saçlarına bastırıp sırtını okşayarak onu ileri geri sallıyorum. "Sadece bize yakın olmak istiyor. Etkileşim kurmak istiyor."

"Ben televizyon programı değilim. Onu her zaman eğlendirmek istemiyorum."

"Her dakika onu eğlendirmek istediğimi mi sanıyorsun? Zor ve yorucu, ama biz bir bebek sahibi olmayı seçtik, o yüzden yapıyoruz."

"Ben hiçbir şey seçmedim."

Yüzümün rengi solarken zıplamayı bıraktım. "Ne dedin?"

O içini çekerek şişeyi masaya koyar, oturur ve iki eliyle saçlarını ve yüzünü okşar. "Artık bunu yapamıyorum."

"Yapamıyor musun, yoksa yapmıyorsan?"

Ayakları üzerinde sıçrayarak, kollarını açar. "Bu çok fazla! O çok fazla! Tek yaptığı, sen geri dönene kadar ağlamak. Uyuması çok uzun sürüyor ve onun yüzünden ben de uyuyamıyorum. Ben sadece... Ben... Ben..." Saçını çeker, benden uzaklaşır.

"Söyleyeceğin sözler çok dikkat et," diye alçak sesle uyardım. "Onu bir kez terk ettin, bir ay sonra geri döndün. Bunu tekrar yaparsan, geri dönmene izin verilmeyecek. O, hayatını seven insanlara layık."

Brandon bana dönerek, tehditkar bir şekilde parmağıyla beni işaret ediyor. "Bunu yapma. Onu seviyorum. O da bunu biliyor."

O zaman öyle davran, diye bağırarak istiyorum. Bunun yerine, uzaklaşıyorum, kapısını açıyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Günler ne kadar zorlu olursa olsun, hayatında olmak isteyen insanlarla çevrili olmayı hak ediyor."

Bu en azından 23 santimlik bir penis olmalı. Belki de 25 santim.

25 santimlik penisler var mı? Vardır, çünkü bu adamın öyle bir penisi olduğuna neredeyse eminim.

Tanrım, bütün gün bacaklarının arasında onu taşıyarak sırtı ağrıyıyor mu acaba?

Tabii dolgu değilse. Bazen bunu yaptıklarını duydum, ekstra büyük görünmesi için dolgu ile şişiriyorlarmış.

Ama hayır, sanmıyorum. Hayır, bu adamın keskin yeşil gözlerindeki kibirli, kendinden emin bakış, "*Benim kocaman bir penisim var ve bunu biliyorum*" diyor.

Connor da benim kadar takıntılı. Elini uzatıp, adamın paketinin fotoğrafının üzerine küçük elini koyuyor. Boyut farkı o kadar şaşırtıcı ki, komik bile geliyor.

"Connor, dostum." Elini tutup onu otobüs durağındaki bankın üzerine geri götürüyorum ve kahkahamı öksürüğe çeviriyorum. "Başkalarının vücutlarına dokunmayız, sadece bir resim olsa bile." Sıkı bir boxer şortun içine sıkışmış devasa bir penis resmi.

Cidden, otobüs durağının iç çamaşırı reklamı için iyi bir yer olduğuna kim karar verdi? Adamın hokey, kadınlar ve iç çamaşırları için Tanrı'nın bir armağanı olup olmadığı umurumda değil. Bu ne anlama geliyor ki? Eminim modelin kendisi bile bilmiyordur. Canavar gibi penisinin sergileneceğini duyunca bu fırsatı kaçırmamış.

Motorun gürültüsü duyulur ve Connor başını kaldırıp kaldırımı doğru koşar. "*Brum, brum!*"

Bebek arabasını alıp peşinden giderim, ama otobüs değildir.

"Tuck," diyor Connor gururla, yaklaşan gece mavisini kamyonu işaret ederek. "*Büyük tuck!*" İki elini de sallayarak, ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "*Vay canına! Merhaba, büyük tuck!*"

Kamyonet yanımızda durur ve utangaç ama aynı zamanda çok yakışıklı bir adam gülümseyerek dışarı atlar.

"Merhaba, küçük dostum," diyor Adam, Connor'ın önüne çömelerek. "Beni hatırladın mı?"

"Baba!" Connor, Adam'a atlayarak küçük kollarını onun geniş omuzlarına doladı. Adam gülerek onu havaya kaldırdığında, içimde bir şey oldu.

Bu çok garip bir şey, sanki bir şey aynı anda hem düzeliyor hem de çözülüyor gibi. Her zaman hayalini kurduğum bir geleceğe, çok uzun zamandır özlediğim ve mahrum kaldığım bir istikrara doğru çekildiğimi hissediyorum. Yine de, bu adamı biraz olsun tatmak, ellerinin vücudumun vadilerinde dolaştığını hissetmek, her santimimin canlanmasını sağlamak için, bildiğim neredeyse her şeyi, uğruna çalıştığım her şeyi bir kenara atmaya hazırım. Çünkü, Tanrım, onunla birlikte kendimi canlı hissediyorum ve tek yaptığı orada durmak, dünyamı kollarında tutmak, sanki biz ona aitmişiz gibi bize bakmak.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona doğru tereddütlü bir adım atıyorum, ellerim titriyor, çünkü onun benim için çok kısa sürede, hiçbir mantıklı neden olmadan çok önemli hale geldiğini fark ediyorum ve bunun hayatımın her zaman olduğu gibi sona ereceğinden korkuyorum: o gidecek ve ben bu yolu tek başıma yürüyeceğim. "Araba koltuğum yok."

"Hayır, ama..." Yolcu koltuğunun arkasındaki kapıyı açar. "Ben var."

O kadar uzun süre bakıyorum ki, Adam önüme gelir, iki parmağıyla

çeneme dokunarak ağzımı kapatıyor, gözlerinde eğlence parıldarken Connor kıkırdıyor ve Adam'a da aynısını yapmaya çalışıyor.

"Hemen koşup araba koltuğu falan almadım," diye sessizliğim uzadıkça hemen açıklığa kavuşturur. "Ben öyle değilim... lütfen öyle olduğumu düşünme... Bu çok fazla geldiyse ve seni korkuttuysam özür dilerim. Arkadaşımdan beş arabası var ve hepsinde koltuk var - nedenini sorma; her konuda çok gösterişli biridir - ve bana bir tane ödünç verdi. Takmama yardım etti, ki bu çok zor bir işmiş. Çok fazla kural var, ama Connor'a tam olarak uyması için nasıl ayarlanacağını gösterdi." Adam gülümser. Bu, ekstra geniş, süper cesur ve tamamen dişli, sanki bunun ne kadar çılgınca olduğunu yeni fark etmiş gibi. "Tamamen haddimi aştım, değil mi? Ah, lanet olsun. İsteyerek yapmadım. Burada tamamen kendi alanımın dışındayım. Bu gece ikinizin tek başına otobüse binip eve dönme düşüncesi bana hiç uymadı, bu yüzden ben... ben..." Başını eğiyor. "Özür dilerim."

Connor, Adam'ın yanağına elini koyar ve şapkasını çıkarır, buklelerini serbest bırakır, Connor bu güzel felaketi boşa harcamaz

Adam'ın şapkasını omzunun üzerinden attıktan sonra parmaklarını saçlarına gömer. "Saç," der basitçe, koyu renkli bukleleri okşayarak. Kamyoneti işaret eder. "Büyük kamyonet. Bip bip!"

Connor'ın basit sözleri kafamdaki sisleri dağıtır. Her şey onun için basittir. Rahat ve esnektir. Beğendiği bir şey görürse - Adam, şapkası, saç, kamyoneti gibi - onu alır. Ben de öyle olmak istiyorum. Her ayrıntıyı aşırı analiz etmek istemiyorum. Sadece bırakıp almak istiyorum.

Adam'ın yanından geçip araba koltuğuna bakıyorum. "Vay canına," diyorum. "En iyisi."

"Evet," diye fısıldıyor Adam kulağıma. "O, şey gibi... süper gösterişli."

"Eğlenceli birine benziyor."

Adam yutkunur. "Biraz abartılı."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Adam'ın gözleri benimkilere düşüyor, çenesi aşağı eğik, nefesinin benimkine degecek kadar yakın bir mesafede ağızma doğru kayıyor, sonra tekrar yukarı sıçıyor. "Connor 81 santim boyunda ve 10 kilo ağırlığında."

"Yani hala arkaya dönük oturabilir," der Adam. "Biz onu takarken de öyle düşünmüştüm, bu arada, öne dönük oturtmaktan yüzde beş yüz daha güvenli."

Ağızda bir gülümseme belirir. "Araştırmayı yapmışsın."

"Araştırmayı severim." Kaşlarını çatarak kaşlarını çattı. "Bu çok saçmaydı."

Göğsümden bir kahkaha yükselir ve Adam sırtarak gülümser. Aramızdaki gerginlik dağılır ve ben Connor'ın karnını gıdıklarım. "Ne dersin dostum? Adam'ın kamyonetine binmek ister misin?" *Çünkü anne, Adam'ın başka bir şeyine binmek istiyor.*

Hayır. Lanet olsun. Hayır, Rosie. Beyninle düşün, göğüslerinle değil. Beyninle düşün, göğüslerinle değil. Beyninle düşün, göğüslerinle değil.

Üç kez söylersem, belki gerçek olur.

Adam araştırmasını iyi yapmış, ancak arkadaşının araba koltuğunu takıp garajdan çıkmadan önce ona çok fazla bilgi verdiğini ısrarla söylüyor.

Connor için koltuğu mükemmel şekilde ayarlamak sadece bir dakikamızı alıyor ve küçük adamımız, onu kemerle bağladığımızda her zamanki gibi mutlu.

"İyi ki tam zamanında geldin. Connor ve ben o adamın penisini bir dakika daha izleyemezdik."

Adam bana bir bakış attı ve ben otobüs durağını işaret ettiğimde, kamyoneti geri vitese aldı ve yavaşça geriye doğru sürdü, ta ki gerçek boyutlu reklam, kibirli, sinsi sırıtış ve ekstra büyük, muhtemelen dolgulu penis görünene kadar.

"Tanrım," diye mırıldanır Adam.

"Değil mi? Bu gerekli miydi? Kötü bir kaza gibi. Ne kadar uğraşsam da gözlerimi ayıramadım. En az 25 santim olmalı, değil mi?"

"23 santim," diye fısıldadığını yemin ederim. "Ne?"

"Hiçbir şey. Kesinlikle dolgulu." Vites değiştirir, kolunu koltuğumun üzerine atar, omzunun üzerinden bakar ve trafiğe girmeden önce bana göz kırpar. "Artık otobüs durağı penisleri yok, Rosie. Seni koruyacağım."

Çenesini avuçlarımla kavrayıp öne eğilip, dudaklarımı yanağına bastırdığımda ikimiz de şaşırırız. "Benim küçük kahramanım."

BÖLÜM 11

ONAYLANABİLİR: BU BİR HASTANEYE YATIRMA

ROSIE

Hiç bir yere girip, o anda, sonsuza kadar orada yaşamak için kapıyı kilitlemek için dayanılmaz bir dürtü hissettiğiniz oldu mu?

Şu anda ben öyle hissediyorum ve Adam kapısını açıp Connor'ı ve beni içeriye davet ettiğinden beri böyle hissediyorum.

Connor geniş merdivenlere bir bakış attı ve merdivenleri tırmanmaya başladı, sonra Adam ona merdivenleri nasıl inip çıkacağını göstermek için on beş dakika harcadı, çünkü bizim evimizde merdiven yok.

İki yıl önce taşındığında babasıyla birlikte yaptıkları yemek masasını bize gösterdi ve sonra Connor'la masanın etrafında saklambaç oynadı.

Connor televizyon kumandasını bulup Adam'a verdi, *otobüs* şarkısını istedi ve ikisi birlikte şarkıyı üç kez tekrar tekrar izleyip söylediler.

Ve şu anda, parmaklarımı rustik tuğla backsplash, mermer tezgahlar, büyük çiftlik evi lavabosunun kenarı boyunca dolaplara kadar gezdiriyorum. Büyük taşlarla harmanlanmış tertemiz beyaz dış cephe kaplaması, ahşap sütunlar, siyah çerçeveli pencereler... Kuzey Vancouver'daki dağlara sırtını dayayan bu büyük çiftlik evi tek kelimeyle... mükemmel.

Ama beni asıl etkileyen zeytin yeşili dolaplar.

"Bu dolapların rengini her zaman sevmişimdir, ama seni tanıdığımdan beri bu evin en sevdiğim parçası oldular."

Adam yanıma yaklaşırken gözlerim onun gözlerine takılır. "Neden peki?"

Saçlarımı yana doğru itti. "Çünkü gözlerinin rengiyle aynı renkte."

Yanaklarımda mutlu bir sıcaklık hissediyorum ve parmaklarımdın yavaşça soluk rengi okşadığını izliyorum. "Altı yaşındayken ailemle birlikte bu eve taşındık. Dolaplar sağlam akçaağaçtan yapılmıştı ama eskiydi ve yenilemek için paramız yoktu." Babamın bizi Home Depot'a götürüp boya örneklerini gözlerime tuttuğunu hatırlayarak gülümsüyorum. "Onları benim ve annemin gözlerine uyması için yeşil renge boyadı."

"Mmm..." Adam kolunu belime doladı, beni göğsüne doğru çekti, dudakları saçlarıma değdi. "Babanla ben iyi anlaşırdık, sanırım."

Gerçekten de iyi anlaşırlardı. Tanrı biliyor ki, annemi de avucunun içine alırdı.

Connor aramıza sıkışarak Adam'ın şortunu çeker. "Atıştırmalık mı?"

"Atıştırmalık mı?" diye sorar Adam ve Connor başını sallayınca fıstık ezmesi, ekmek ve bir muz çıkarır. "Evet, dostum. Sana bir tane yapayım..."

"*Ba-na!*" diye bağırır, yerinde zıplar, ellerini çırpar. Muzun peşine düşer. "Ba-na!"

"Tamam, muz olsun." Adam gülerek muzı soyup ikiye böler ve ona uzatır. "Bu kolay oldu."

"Ayı nerede?" diye sorarım, birden neyin eksik olduğunu fark ederek.

"Onu odama yatırdım. Connor onun yanında gergin olur mu diye emin değildim, çünkü o çok iri."

"Oh hayır. Connor köpekleri köpekleri sever." Ben onunonun saçını " yok mu, dostum?"

"Köpek," diye cevaplar, son muzunu ağzına tıkıştırarak. "*Oof, oof!*"

Adam onun önünde çömelir. "Benim köpeğim Bear ile tanışmak ister misin? O benim en iyi arkadaşım."

Connor, elmasının son parçasını ağzına atar ve Adam'ın parmaklarından birini tutar. Adam'ın gözlerinin parlaması,

ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır ve bu, kalbimin çarpmasına neden olur.

Onlar merdivenleri tırmanırken ben de peşlerinden gidiyorum. Connor, Adam'ın ona söylediği her kelimeye hayranlık duyuyormuşçasına, geniş ve hayret dolu gözlerle ona bakıyor. Ya da belki de Adam'ın ona gösterdiği tüm ilgi yüzündendir. Her ne olursa olsun, bence o aşık.

Adam yatak odasının kapısını bir santim açıyor ve siyah bir burun içeri girip kokluyor. Mutlu bir kuyruk, sağlam ve sabit bir şekilde ileri geri sallanıyor ve Bear'ın dili ortaya çıktığında Connor kıkırdamaya başlıyor.

"Bear, otur," diye emreder Adam, kapıyı açarken Connor'ı kucağına alır. "Aferin oğlum. Bekle." Bear'ın kahverengi gözleri Connor ile benim aramda gidip gelir. Pençelerinden birine diğerine geçer, inler ve Connor, Bear'a dokunmak için çaresizce nefes nefese kalır, Bear'ın ona dokunmak için çaresizce nefes nefese kalması gibi.

"Köpek. Köpek!" Vahşi yeşil gözler benimkilerle buluşur. "Anne, köpek!"

Adam yatak odasına girer, tertemiz kral yatağına doğru yürür ve oturur. Bear'ı iki kez okşar ve yatmasını söyler. Sonra Connor'ı yatağa yatırır.

"Evcil hayvanlarımıza nazik davranınız," diye Connor'a hatırlatırım ve o, sevgiyle parlayan gözlerle çekinerek Bear'a uzanır. Bear ona yarı yolda karşılık verir, tek bir hareketle Connor'ın tüm yüzünü kaplayan devasa diliyle, ve benim küçük adamım kollarını Bear'ın iri boynuna atar. "Merhaba köpek! Merhaba koca köpek!"

Adam gülüyor ve benim dikkatim onun inanılmaz mekanında dolaşıyor, burada onunla birlikte olmanın ne kadar samimi bir his olduğunu düşünüyorum. Çift kanatlı Fransız kapılardan içeri süzülen güneş ışığıyla çıplak ayaklarımın altında sıcak olan kestane kahverengi tahtaların üzerinde yürüyorum. Kapılar açık bırakılmış, esinti içeri giriyor ve ben büyük balkona çıkıyorum.

"Vay canına." Tek heceli kelime nefesimle birlikte kaçır.

Sonsuz yeşilliklerden oluşan bir deniz bana bakıyor, yemyeşil dağ tırmanıyor, beni ruhani güzelliğiyle sarıyor ve buraya neden taşındığımı hatırlatıyor. Neden, büyürken ailemin ziyaret ettiği tüm yerler arasında Vancouver'ı evim olarak seçtiğimi. Yeşilin içinde bir nostalji var, her rüzgâr esintisiyle gelen çam ve toprağın taze kokusu. Tüm

koşan düşüncelerimi, düzensiz kalp atışlarımı yatıştırıyor. Her şey durgun ve sessiz, ve ben kendimi... evimde hissediyorum. Kendimle. Connor'la.

Adam'la.

Sıcak bir şey sırtımı okşadı ve iki güçlü kol beni sardı, büyük ellerim her iki yanımdaki taş balkon duvarını kavradı.

"Güzel, değil mi?"

"Güzel kelimesi bunu tarif etmeye yetmez," diye nefes veriyorum.

Yumuşak dudaklar kulağımın kabuğuna dokunuyor. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Arkamızda kahkahalar yükseliyor ve arkama baktığımda Connor ve Bear'ın yumuşak halının üzerinde yuvarlanarak oynadıklarını görüyorum.

Adam gülüyor, sıcak sesi omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

"Sanırım köpeğim aşık olmuş."

Evet. Köpek. Kesinlikle köpek. İnsan değil. Hayır.

Bu kesinlikle... hayır.

Adam'ın elinin hareketini izliyorum, çok yavaşça, parmak uçları ön kolumu okşuyor, sonra avucunu karnımın üzerine koyuyor. Onun hissedebileceği her şey hakkında endişelenmek yerine, cumartesi sabahları kek pişirmeyi ve hafta ortasında kurabiye yapmayı sevdiğimi, yazın çok fazla buzlu latte içtiğimi ve kışın çok fazla sıcak çikolata içtiğimi anlatan yumuşak çizgileri düşünerek, bu dokunuşa kendimi bırakıyorum. Bu bağlantının tadını çıkarıyorum, sundressimin kumaşı altında karıncalanıyor gibi görünen sert parmak uçları, sanki çıplak tenime dokunuyormuş gibi. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, beni hem özgürleştiren hem de korkutan düzenli bir vızıltı. Boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum, dudaklarımı yalıyorum ve cildimi yakan sıcaklığı söndürmesi için ani bir fırtına diliyorum.

"Kalbin dakikada bir mil hızla atıyor," diye fısıldıyor Adam kulağıma. "Ben..." Tanrım, bu çok utanç verici. Parmaklarımı avuç içlerime kısıyorum

tırnaklarım derimi ısırıcaya kadar. "Özür dilerim."

"Ben değilim. Açıkçası Rosie, hayatımda ilk kez biriyle aynı fikirde olduğumu bilmek ne kadar güzel bir duygu, anlatamam."

Bakışlarımız çarpışır, benimkinde sessiz bir soru vardır: *Aynı sayfada mıyız? Gerçekten mi?* O sözleri söylemiş olmasına rağmen, bunu dile getirecek kadar gerginim. Ama o hangi sayfada? Hangi bölümde? Kitabın sonu nasıl?

kitabın sonu nasıl ve epilogunda yanında kimin olmasını istiyor?

Başka seçeneğim yok; benim geleceğim, oradaki o küçük çocuk. Karar bana kalsaydı bile? Her gün onu seçerdim. Her zaman onu seçerdim.

Başka birinin de bizi seçmesi ne kadar güzel olurdu.

Adam elini yanağıma koyup beni kendine doğru çeviriyor. Sinirler boğazımı sıkıyor, nefesimi kesiyor, ama o sadece öne eğiliyor, alnıma nazikçe bir öpücük konduruyor ve sekiz kelimeyle tüm endişelerimi yatıştırıyor.

"Burada olduğunuz için mutluyum, Rosie. İkiniz de."

Connor'a ayak uydurmak için yoga ya da benzeri bir şey yapmaya başlamam gerekiyor, çünkü ona bugün öğle uykusunun farklı olacağını açıklamaya çalışırken, Adam'ın boş odasındaki oyun parkına ters takla atan on beş aylık bir çocuk kadar esnek bir çocuğu nasıl yetiştirebilirim ki? Belki nefes alma teknikleri de, günlük rutinimizi bir kez bile olsa değiştirmek fikri karşısında paniğe kapılmamamı sağlar.

"İnişi iyi geçti mi?" Adam fısıldayarak sordu, ben de sessizce odadan çıkarken irkildim.

"Evet, indi... indi..." Gözlerim Adam'ın çıplak göğsüne kayıyor, o kadar yumuşak görünen koyu renkli kıvrımlara, parmaklarımı geçirmek istiyorum. Kusursuz bir şekilde oyulmuş kalın, kaslı kasların çizgilerine kadar iner ve lanet olsun, haklıymışım. Sekizli karın kasları *var*. Ve, oh lanet olsun, mayosu. En kötü şekilde dar - çünkü gözlerimi ayıramıyorum - parlak, yazlık çizgiler her tarafını sarıyor, her santimini sarıyor.

Ve bayanlar, bana inanın: *çok* fazla santim var.

Yani, *Tanrım*. Otobüs durağındaki iç çamaşırı satıcısından daha büyük; eminim. Yoksa çizgilerden mi? Beni daha büyük gösterdiğini düşündüğüm için onları hep kaçınıyorum. Penislerde de aynı şey geçerli mi?

Evet. Evet, öyle olmalı. Çünkü onun... onun... bunun imkanı yok, değil mi?

İşte bu. Yıkımın tam karşısındayım. Yok oluş. Tamamen yok olma. O kadar büyük bir penisten çıkabilecek tek şey bu. Hiçbir kadın bu adamın penisiyle hayatta kalmaz, sonra tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarılmadan ve muhtemelen penis kaynaklı komaya girmeden.

Aman Tanrım. Archie ve Marco haklıymış. Ben penisle beyin yıkamaya maruz kaldım.

"Pardon, tam bir yok oluş mu dedin?"

Gözlerim, parmaklarını dağınık buklelerine geçiren Adam'a kayıyor, yüksek elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık var. "Anlamadım?"

"Connor'ı uyutmaktan bahsediyordun, ama sonra sesin kısıldı ve fısıldayarak... *tam bir yok oluş dedin.*" Yutkunuyor. "Sanırım benim kasıklarına bakıyordun."

Çenemi zorla kapattım, çıkan şiddetli çatırtı sesini görmezden geldim. Gözlerim seğirdi, bir kez daha aşağı kaymak için çaresizce çabaladı, ama ben bunu yapmadım.

Tamam, yapacağım. Kahretsin. Lanet olsun. Bakışlarım aşağıya kayıyor, sonra hemen geri yukarı dönüyor. Adam'ın gözleri de benimkini takip ediyor ve ağzı kıvrılıyor, kulaklarımın ucuna kadar sıcaklık yayılıyor.

Onun yanından geçip merdivenlere doğru koşuyorum. "Mayomu giymem lazım."

"Çantayı odama getirdim. Orada giyinebilirsin."

Merdivenlerin yarısına gelmişken duruyorum. "Oh." Hızla dönüp, gözlerimi ayaklarımdan ayırmadan onun yanından geçiyorum. "Teşekkürler."

"Rosie?"

Onun kapısında durup, ayaklarının yaklaşmasını izlerim, ta ki koklayabildiğim, soluyabildiğim tek şey o olana kadar.

"Yardım ister misin?"

Yutkunuyorum. "Hayır." *Belki.*

"Tamam." Parmak uçları kolumu okşayarak elbisenin askısını omzuma geri çekiyor. "Fikrini değiştirirsen seslen, sorunlu kız."

Yardıma ihtiyacım var. Her türlü yardıma. Bir yıldır seks yapmadığım için heyecanımı yatıştırmaya yardım edin, çünkü ona baktığımda birdenbire tek düşünebildiğim şey bu oluyor. Çok heyecanlıyım. Çok heyecanlıyım. O çok tatlı ve nazik, çok sabırlı, sonra birdenbire bana bu küçük şeyleri yapıyor, uzun uzun,

yakıcı dokunuşlar, aç gözlerle bakışlar, yoğunlukla dolu sıcak, alaycı sözler. Açıkçası çok azgınlım, bu yeni ve korkutucu bir şey, ama buna atılmaya hazır değilim, ya o da bunu bekliyorsa?

Ama bunun ötesinde, bu bikiğimle buradan çıkacak kadar kendime güvenmemi sağlayacak yardıma ihtiyacım var.

Adam için güzel hissetmek istemiyorum. Kendim için güzel hissetmek istiyorum

Ve şu anda, onun aynasının önünde durup kendimi izlerken, zorlanıyorum.

Bu bedenin bana hayatımın aşkını verdiğini kendime hatırlatıyorum. Hiçbir şeyden bir şey yarattığını. Sonsuz hastalık nöbetlerine, tualete sarılarak geçirdiğim günlere, bir daha düzgün yürüyemeyeceğimi hissettiren ağrılara ve acılara, çocuğumu doğuramadığım için kısa bir süreliğine kadınlığımı kaybettiğimi düşündüren acil ameliyata katlandığımı. Bu ameliyat yüzünden günlerce kendi başıma ayakta duramadım, kucağımda yeni doğmuş bebeğimle birkaç adımdan fazla yürüyemedim.

Bu vücut mükemmel değil, ama güçlü. Fiziksel olarak, zihinsel olarak, üstesinden gelmek için çok uğraştığım her şeyde.

Bu vücut mükemmel değil, ama yaptığı ve bana verdiği her şey için güzel.

Şeffaf örtümün ipini kalçama bağlayıp nefes alıyorum, sonra kapıyı açıp merdivenlerden aşağı inmeye başlıyorum.

Merdivenlerin duvarını süsleyen fotoğraflar gözüme çarptı ve onları incelemek için durdum. Her birinde Adam var, bundan eminim. Gülümseten çiftin yanında duran minik çocuk bile açıkça o, canlı kobalt mavisi gözleri, biraz yaramazlık içeren en samimi gülümsemesi.

Ve çift... onlar her şey. Birbirlerine bakışları, bağlılık ve sonsuz sevgi dolu bakışları, Adam'a bakışları, sanki o onların tüm dünyasıymış gibi.

Fotoğraflardan akan sevgiye o kadar kapılmışım ki, Adam yanıma gelene kadar onu fark etmiyorum. Bir adım geride olmasına rağmen boyu benden çok daha uzun. Fotoğraflara gülümsüyor, gözlerinde bir özlem var ki bu beni biraz hüzünlendiriyor.

"Onlar benim anne babam."

Çifte tekrar bakıyorum, koyu kahverengi tenleri ve sıcak gözleri, kadının omuzlarına dökülen koyu renk bukleleri.

"Ben evlatlık alındım."

Garip bir his kalbimi kavırıyor, o tek kelimenin ağırlığı göğsümde yerini bulamıyor, sormak istediğim ama aşırıya kaçmaktan korktuğum için sormadığım sorular var.

Henüz hazır olmadığım yönlerimi ortaya çıkarmaktan korkuyorum.

Ben de ona, "Üçünüz arasındaki sevgiyi görebiliyorum" diyorum.

"Mmm. Ben de her zaman bunu hissedebiliyorum." Babasının omuzlarında duran fotoğrafına bakarken ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Babamın bunu anlaması biraz daha uzun sürse de."

"Ne demek istiyorsun?"

Adam elimi tutup beni merdivenlerden aşağı çekti. "Ben bir grup bakım evindeydim."

Kalbimdeki sıkışma anında hafifledi, belki de sonuçta sandığımdan çok daha fazla birbirimize benzediğimiz düşüncesi ile heyecan yüzeye çıkarken, yükselen, özgürleştirici bir his uyandı. O, tüm korkularımı, gecenin en karanlık, en sessiz saatlerinde, tek başıma kaldığımda, hep böyle mi kalacağım diye merak ederken beni kemiren rahatsız edici düşünceleri anlayacaktı.

Umut beni o kadar akıcı bir şekilde doldurur ki, içimden taşacak kadar sıcak bir his. Adam, sözleri ağzından çıkmadan devam eder.

"Babam, benim kaldığım yuvada çok fazla gönüllü çalışma yapıyordu, bu yüzden onunla hemen tanıştım. Sanırım dört yaşındaki ben, ona o kadar hayran kalmıştım ki, ilk gün onunla eve gitmiş olurdum. Ne zaman gelse, onu bir köpek yavrusu gibi takip ederdim. Tıpkı onun gibi olmak istiyordum." Biraz uzaklara dalmış gibi gülümsüyor, sanki bir şeyi hatırlıyormuş gibi. "On ay boyunca koruyucu ailede kaldım ve beşinci doğum günümünden kısa bir süre sonra ailem beni evlat edindi."

Tüm o coşkulu umutlar söner, ölü bir yük gibi düşer, göğsümde garip bir şekilde boğucu bir şekilde oturur. Beni kemiren kıskançlık, onun orada çok az zaman geçirmesi, onu seçen, hayatlarının geri kalanında onu sevmeye karar veren bu güzel aileyi bulması, onun için küçük, kirli bir şeydir.

Şu anda onun için hissetmek istediğim tek şey, bunu bulduğu için mutlu olması. Bunun yerine, suçluluk duygusu ve acı veren bir nefret duygusu beni ele geçiriyor

kendinden nefret duygusu kaplıyor, çünkü gerçek mutluluğun ötesinde, orada birinin, *herhangi birinin*, her gün orada oturup, en iyi davranışını sergileyerek, birinin seni seçmesini umarak, *hayal* ederek, nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek birinin olmasını dilemenin ağırlığı yatıyor. Beş dakika seninle konuşup, "*Hey, sanırım ona bir şans vermek istiyorum. Sanırım onu tutmak istiyorum.*"

Onu sevmek istiyorum.

Kötü düşünceleri olabildiğince derine gömüyorum ve onun elini sıkarken iyi düşünceleri kucaklamayı seçiyorum. "Sonsuza kadar kalacağın aileni bulduğuna sevindim, Adam."

"Ailen şehirde mi?" diye soruyor, beni evinde arka bahçeye doğru götürürken.

"Sadece ben ve Connor varız. Liseden mezun olduktan sonra buraya tek başıma geldim."

"Hiç yalnız hissediyor musun?"

Her zaman.

Zorla gülümsüyorum. "Kendimi meşgul tutuyorum."

"Tamam, ama..." Parmakları kolumu kavrayarak beni durdurur. "Benim sorduğum bu değildi."

Gözleri yüzümü tarayarak cevap arıyor. Ama ben de hala cevapları arıyorum.

"Peki ya bu, Rosie." Elini çenemin üzerine koydu, başparmağının ucu alt dudağımı tuttu. "Seni ne kadar meşgul etmemi istersin? Çünkü bazen kendimi yalnız hissediyorum, ama seninle birlikteyken kendimi dolu hissediyorum."

Hissettiğini söylediği o doluluk hissi cildime sızıyor, çakıl taşları arasındaki kum gibi tüm boşlukları dolduruyor. "Beni çok meşgul etmeni istiyorum."

Mutluluk yüzünde patlar. "Bunu yapabilirim."

Adam'ın arka bahçesi, evi kadar kusursuz, zarif ve geniş. Fromme Dağı'nın altında yer alan bu bahçe, dergi kapaklarına layık, yemyeşil bir vaha.

"Tabii ki bir şelaleniz var," diye mırıldanıyorum, Adam havuza dalarken, uzun kollarıyla daireler çizerek kendini geriye doğru itiyor, bekliyor, izliyor, *sırıttıyor*.

Ayak parmaklarımı suya daldırdığımda kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Su ılık ama omurgamdan aşağıya doğru titreyen soğukluk öyle değil.

Cankurtaranların olduğu yerde yüzüyorum. Suyun kalçalarımın ulaştığı ve ayaklarımın dibe değdiği yerde. Panik başlarsa diye Archie ve Marco'nun kol mesafesinde olduğu yerde.

Gözlerim kapanırken, terapistimin bana öğrettiği mantrayı

Geçmişim geleceğim değildir. Korkmaya hakkım var ve yavaş hareket etmeyi seçmeye hakkım var, yeter ki hareket etmeye devam edeyim.

Bir adım aşağı iniyorum, göğsümdeki hava kaburgalarımı titretirken ılık su ayak bileklerimi okşuyor.

"Rosie?" Adam mırıldanıyor ve göz kapaklarım açılıyor. "Örtünü çıkaracak mısın?"

"Ne?" Hala örtülü olan kendime bakıyorum. "Oh. Evet. Tabii ki." Çardak altındaki şezlonglardan birini buluyorum ve Adam'a sırtımı dönerek, örtümü yavaşça çıkarıp yere bırakıyorum. Parmaklarım karnımda titriyor, kendime güzel ve güçlü olduğumu, Adam bunu göremiyorsa onun kaybı olduğunu hatırlatıyorum.

İlk basamağa inip duruyorum, parmaklarımı avuç içlerime üç kez kıvrıp, her birini sayarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Adam merdivenleri tırmanırken suyun şapırdaması, düzenli *damla damla damla* sesini duyuyorum, ellerinin belimi kavrayıp parmak uçlarıyla bastırırken sıcaklığını hissediyorum.

"Rosie?" diye fısıldıyor, o kadar yakın ki dudakları benimkilere değecek gibi. Bakmak istiyorum ama yapamıyorum.

"Evet?"

"Gözlerini aç."

"Açmak zorunda mıyım?"

"Açmanı isterim, ama istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım."

Gözlerimi biraz aralıyorum. O da gülümsüyor, eğri büğrü ve tatlı bir gülümseme.

"Şu anda neden korkuyorsun, benden mi, yüzmekten mi?"

"İkisi de dersem ne olur?"

"Şey, sana söyleyeyim, benimle ilgili olarak korkacak hiçbir şeyin yok. Nazik olacağım ve sana zarar vermeyeceğim." Başparmağını çenemdeki gamzeye sürerek gözlerini açmamı sağladı. Kobalt mavisi gözleri benimkilere baktı. "Yüzme konusunda da korkacak bir şeyin olmadığını söyleyebilmeyi isterdim, ama nedenlerini bilmiyorum ve bunları küçümsemek istemem. Ancak şunu bilmeni isterim ki benimle güvendesin. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Söz veriyor
musun?"

"Yemin ederim."

Bir adım, sonra bir adım daha atıyorum, on santim, sonra yirmi santim aşağı iniyorum ve tırnaklarım omuzlarına batıyor. Güçlü eller belimi daha sıkı sıkıyor, beni kendisine doğru çekiyor. Su göğsüne değene kadar dibe battığında, bacaklarımı kendine doğru çekiyor, ona sarılmama izin veriyor.

"Aferin kızım," diye fısıldıyor kulağıma. "İyi misin?"

Boynuna başımı sallıyorum. "Lütfen bırakma."

"Hayatta bırakmam."

"On bir yaşındayken neredeyse boğuluyordum," diye patladım. "Bir itfaiyeci beni kurtardı. Aptalca bir kazaydı. Kendi havuzumda."

"Kahretsin, Rosie. Üzgünüm." Elleri hâlâ vücudumda. Merdivenlere doğru yürümeye başlar. "Senden asla böyle bir şey istemezdim..."

"Hayır, lütfen. Sorun yok." Yüzümü boynundaki güvenli yerden çekiyorum. "Yıllardır üzerinde çalıştığım bir şey, suya geri dönmek, ve Connor doğduğundan beri bu benim önceliğim oldu. Korkularımın nedenini biliyorum, ama onların beni sonsuza kadar kontrol etmesini istemiyorum. Daha da önemlisi, korkularımın Connor'ın hayatını etkilemesini istemiyorum. O suyu seviyor ve onun suda kendini güvende ve emin hissetmesini istiyorum. Birlikte öğreniyoruz."

Adam'ın bakışları benimkilere sabit, dinlediğini ve anladığını gösteren rahatlatıcı bir ağırlık var. "Bu yolculuğuna beni de dahil ettiğin için teşekkür ederim." Ağzını omzuma eğip, tüm kanımın başıma hücum etmesine ve başımın dönmesine neden olan bir öpücük konduruyor. "Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapman için seni zorlamayacağım. Sınırlarının nerede olduğunu söyle, ben de onlara saygı duyacağım."

"Seninle daha kolay," diye mırıldanıyorum boynuna. "Seninle daha kolay hissediyorum."

"Ben de seninle aynı şeyi hissediyorum."

Ona bakıyorum, sert çene hattını çevreleyen sakal izleri, keskin elmacık kemikleri, gözlerinin üzerinde doğal bir mükemmellikle duran bukleleri. "Senin için hangisi daha kolay?"

"Kendim olmak," diye fısıldıyor. "Sadece kendim."

Yüzünü ellerimle tutuyorum ve tüm endişelerimi yutuyorum. "Seni seviyorum Adam. Sadece seni, olduğun gibi."

Gülümsemesi, en parlak güneş ışığı gibi, içimdeki en soğuk, en karanlık yerleri ısıtıyor. Burnunu burnuma yaklaştırıyor, dudakları o kadar yakın ki nefesinden nane kokusunu alabiliyorum. "Ben de seni seviyorum, Rosie. Sadece seni."

BÖLÜM 12
LANET
OLASI
HİPNOTİK
ADAM

MÜKEMMELLİK VAR ve tam da burada, kollarımda.

Onun içinden geçen her duyguyu yansıtan, kolayca parlayan yumuşak yeşil gözleri. Kalp şeklinde ağzı, pembe dudakları, nefesimi kesen bir gülümsemeye yol açıyor. Güneşin öptüğü burnu ve her güldüğünde buruşan hali.

Şu anda kollarımda hissettiğim o sıcak ten, benim tenime eriyen, belinde tuttuğum yerdeki çukur, başımı döndüren kalçalarının yuvarlaklığı, ellerimi daha aşağıya kaydırmamı, her santimini keşfetmemi isteyen.

Bu kollarda mükemmelliği tuttuğumu bilerek, hayatımın geri kalanını mutlu bir şekilde geçirebilirim.

Rosie yumuşak bir iç çekişle yanağını omzuma yaslayıp yüzünü boynuma gömüyor, sanki ben onun güvenli limanıymışım gibi. Sanırım o da benim güvenli limanım.

"Gerçekten çok hoşsun," mükemmel dudaklar cildime fısıldıyor. "Sağlam. Kararlı." Bir iç çekiş daha. "Güvenli."

"Senin istediğin her şey olabilirim."

"Sadece sen, Adam. Olduğun gibi yeterlisin."

Sözleri görünmez bir ipi çekiyor, göğsümdeki her şeyi daha da sıkılaştırıyor. Onun için yeterli olmak istiyorum, ama son bir buçuk yılımı kimse için yeterli hissetmeden geçirdim. Ama onunla, tam burada, tam şimdi? Hokey yok, süperstar kaleci yok, milyoner sporcu yok.

Sadece ben varım ve o benim onun için yeterli olduğumu söylüyor.

Zihnim, her zaman hayalini kurduğum hayatla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor. Tribünde oturan ailem ve onları gururlandıran ben. Sessiz cumartesi geceleri, paket servis yemekleri, birbirimize sarılarak. Yavaş pazar sabahları, krep kahvaltıları ve televizyonda çizgi filmler.

Aniden, sonunda bu hayali yaşayabileceğimi hissediyorum.

Ama Rosie'ye kendimi tamamen vermeden bu hayatın gerçekten benim olamayacağını biliyorum ve şu anda ona bunu anlatacak kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

Bu yüzden onları yutuyorum, biraz daha derine gömüyorum ve onun için yeterli olduğumu söylediğinde, bunu içtenlikle söylediğini umuyorum.

"Nasılsın?" diye fısıldıyorum saçlarına, bal rengi ve gül altın rengi bukleler örgüye dokunmuş.

"İyiym. Sanırım." Bakışları belirsiz bir şekilde benimkilere yükseliyor. "İyi gidiyor muyum?"

Gülümsüyorum. "Harika gidiyorsun. Çok fazla gelirse bana söyle."

"Öyle değil. Öyle olabileceğini düşünmüştüm, ama sorun yok gibi. Gerçi, koala gibi sarıldığım dev adamla bir ilgisi olabilir."

"Senin dalın olmaktan onur duyuyorum." Onun geçmişiyile ilgili sorular boğazıma kadar geliyor, bana cevap vermek zorunda olmadığı cevaplar arıyor. Bunun yerine, onunla gurur duyduğumu söylüyorum.

"Neden?"

"Korkularımızı yenmek yeterince zor, üstelik bunu sadece kendin için yapmıyorsan, belli bir baskı da var. Hem kendin hem de oğlun için en derin korkularınla yüzleşmen takdire şayan."

Düşünürken alt dudağı dişlerinin arasına kayıyor. "Sanırım en derin korkum... her şeyi kaybetmek. Connor. O benim tüm hayatım. Yani, boğulmak üzereyken yüzmek mi? Ne kadar zor olsa da, birbirimiz olmadan bir hayat düşüncesiyle karşılaştırıldığında, yağmurlu bir sabah uyanmak kadar zor değil."

"Bunu sık sık düşünüyor musun? Birbiriniz olmadan bir hayatı?"

"Çoğunlukla veda etmek zorunda kalmayı düşünüyorum, bunun ne kadar imkansız olduğunu, ama yine de yapmak zorunda olduğumu. Bunun ne kadar zor olacağını

Onun yüzünü son kez göreceğimi bilmek, onu korumak için ben olmadan dünyanın ona iyi davranması için dua etmek."

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum, sonra boğazıma kadar yükseliyor. "Bu..."

"Üzücü," diye bitiriyor endişeli bir kahkaha atarak, uzaklaşmak istermiş gibi hareket ediyor, yapamadığı için tereddüt ediyor. "Biliyorum. Utanç verici. Çoğu insan böyle morbid düşüncelere kapılmaz."

Elini elimle tutuyorum, avucunun içini öpüyorum ve onu kollarımda merdivenlere doğru yürüyorum.

"Düşüncelerin acı verici, evet, ama morbid değil. Kendimi senin yerine koyamam, ama bu, o acıyı tek başına hissettiğin bir dakika bile olsa azalması anlamına geliyorsa, senin yerine geçerim."

"Bazen yaptığım şeyin bu olduğunu düşünüyorum," diye mırıldanıyor, onu gölgedeki bir şezlonga yatırırken, ona uzattığım havluyla kendini örttüğünü izliyorum. "Kendimi ailemin yerine koyuyorum."

Yanına oturup havluyla saçlarımı kuruluyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bazen ailemin nasıl hissettiğini merak ediyorum." Derin bir nefes alır, dudaklarını yalar ve gözleri yüzümde dolaşır, devam etmek için cesaret arar. "Veda ettiklerini anladıklarında."

Onun sözleri yerini bulurken aramızda kalın bir sessizlik hakim olur. Aklım hızla çalışır, ona ilk kez "sorun" dediğimde yüzündeki ifadeyi, babasının ona taktığı takma adı açıklarkenki özlemine hatırlarım. Ona o şakayık buketini verdiğimde kollarımda nasıl da parçalandığını, onları gördüğünde aklına gelen tüm o harika anıları anlattığını, artık daha fazlasını yapamayacağını söylediğini hatırlarım.

Çünkü ailesi artık burada değildi.

"Veda etmek zorundaydın."

"Mesele de bu. Bilmediğim için yapamadım. Ama babam... o biliyordu, sanırım." Gözlerinde bir fırtına kopuyor, gidecek yeri olmayan öfkeli bulutlar. "Bazı günler her şeyi, her anı hatırlıyorum. Bazı günler ise her şey... bulanık. Bozuk. Ama bir görüntü var... sanki beynime *kazınmış* gibi." Bakışlarındaki fırtına dağılır, geride kemiklerimde hissedebileceğim bir yorgunluk, bir tür... kabullenme bırakır. "Babam geri döneceğini söylerken saçımı kulağımın arkasına koyuşu.

son kez omzunun üzerinden bana baktığında ve beni sevdiğini söylediğinde gözlerindeki yıkım."

Keşke bunu daha iyi hale getirecek sözlerim olsaydı, kederi ortadan kaldırıp yerine sonsuz bir mutluluk getirecek bir şey. Ama yok, ve ben kimseyi kaybetmedim - en azından onun kaybettiği gibi - ama kederin böyle işlemediğini biliyorum.

Onun yerine, kolumu beline dolayarak vücudunu benimkine yaklaştırıyorum, böylece onu güvende tutabiliyorum, ve şakağına bir öpücük konduruyorum.

Gözünden bir damla yaş süzülürken onu siler. "Bunu pek sık konuşmam. Konuşamadığımdan değil, sürekli ileriye bakmaya çalıştığımdan, anlıyor musun? Ailemi kaybettim, ama Connor'la yeni bir aile kuruyorum. Artık ailemle yaşayamadığım anıları birlikte yaşıyoruz."

"Bana onlardan bahset. Anılardan. Bana takma adından bahsetmiştin, babanın da sana sorunlu dediğinden. Peki ya şakayıklar?"

Bana bakıyor, çukurlu çenesi göğsümde, parlak gözleri ve daha da parlak bir gülümsemeyle. "Annem her zaman, büyüdüğü evinde olduğu gibi, bu büyük, renkli bahçeyi istemişti. Ben sekiz yaşındayken, Eylül sonunda bu güzel bahçe mağazasına gittik." Anısı zihninde canlanırken, gülümsemesi genişliyor, çiçek açıyor. "Büyülendim. Orada sonsuza kadar kaldık, sadece dolaşıp, her şeyi içimize çekerek. Annem her bahar yeniden açan bir şey istiyordu. En sert kışın ardından yeniden açan, çiçek kadar narin bir şeyin özel bir yanı olduğunu söylüyordu. Ben bu muhteşem şakayık çalılarını buldum. Pembe çiçekleri çok güzeldi. Aşırı parlak değillerdi, ama beni büyüleyen yumuşak, güzel bir gül rengi vardı."

Saçlarının sıcak pembe uçlarına dokunur. "Bu yüzden pembe. Bana annemi hatırlatıyor, ama annem her zaman bu rengin ona beni hatırlattığını söylerdi. Her bahar en taze çiçek gibi, büyüleyici olduğumu söylerdi." Yanaklarını süsleyen renk, bakışlarını düşürdüğünde kulaklarının ucuna kadar yayılır. "Sanırım tekrar öyle hissetmek istedim, sanki... büyüleyiciymişim gibi. En azından birisi için."

Büyüleyici mi? Ama o bundan çok daha fazlası. O... büyüleyici. Göz kamaştırıcı. *Lanet olası hipnotize edici.* Bunu bilmiyor mu?

O odaya girdiğinde nefesimi kesmiyor; bana yeniden hayat veriyor. O en sert kışın ardından açan çiçekse, ben baharım. Ben her şeyin yeni ve taze, hayat dolu, renkli, güneşli ve umut dolu haliyim, tıpkı kışın ilk acı soğğunun sonbaharın güzelliğini çaldığı gibi, benden her şey çalındıktan sonra.

Rosie bana tüm bunları veriyor ve burada yanımda oturup, kendisinin büyüleyici olmadığını mı düşünüyor?

Bu olmaz.

"Pembe olanları mı aldın?" diye soruyorum, parmağımı bacağının kıvrımları boyunca gezdirerek, benim hareketimi taklit edip, mayomdan görünen dövmemin siyah çizgilerini izlediğini izliyorum.

"Ve mor olanları. Mavi olanları da." Kıkırdar. "Sonra sonraki sonbaharda turuncu olanları aldık, bir sonraki sonbaharda da sarı olanları. Her sonbaharda yeni bir çalı diktik ve her baharda pencerenin yanında onların çiçek açmasını bekledim. Ön bahçemiz bir gökkuşağı gibiydi. Herkes geçerken durup ona bakıyordu."

"Senin gibi."

Bana bakar, bakışlarımın ardındaki yoğunluğu fark edince boğazında belirgin bir yutkunma olur. "Benim gibi mi?"

"Herkesin durup baktığı renk ve hayat patlaması."

Burnunu kırıştırdı, sözlerim üzerine çilli elmacık kemiklerine yakut rengi bir kızarıklık yayıldı. Gözlerini, uyluklarımın üzerinde hareket eden, şortumun kenarıyla oynayan eline dikti. Dudaklarını yana doğru bükerek, kalın, kumral kirpiklerinin altından bana baktı. "Yapabilir miyim?"

"Mhmm."

Parmaklarının nazik dokunuşuyla boğazımda sıkı ve kalın bir şey yerleşir, şortumu yukarı çekip uyluklarımı kaplayan dövmeli cildimi santim santim ortaya çıkarırken karnımın altında sıcak bir şey hissederim. Tırnağının ucu, oraya siyah boyanmış aslanın yelesini, yıpranmış yüz hatlarını, her şeyi görmüş gibi gözlerindeki bilgeliği okşar.

"Güzel," diye mırıldanır Rosie, kasları olması gerekenden fazla hareket ettiren yavaş ve ateşli bir el hareketi ile. "Neden aslan?"

"Bir sembol, sanırım." "Neyin?"

Courtney'nin benden almaya çalıştığı, ya da belki de almayı başardığı her şeyin. Her umut dolu randevuda, kaçınılmaz olarak anlamsız hale gelmeden önce neredeyse kaybettiğim her parçamın.

"Gücün," diye çıkıyor ağzımdan. "Öğrenilen derslerden gelen bilgelik. Daha iyisini yapmak için bir hatırlatma. Kaderimin sorumlusu benim, başkası değil."

"Kendi kaderimin sahibi olmak istiyorum," diye mırıldanır Rosie. "Ne kadar kontrol etmeye çalışırsam çalışayım, geleceğimi kontrol edemiyorum gibi geliyor."

"Geleceğin ve kaderin aynı şey değil. Geleceğin, olacak olan her şey, bizim seçemeyeceğimiz şeyler. Ama kader... kader, senin için yazılmış her şeydir. Her gün çok çalıştığımız şeyler, çünkü onları *istiyoruz*. Belki de kaderin bir parçası, dağdaki derenin derin kısımlarından geçmekten korkmadığın, oğlunla korkmadan yüzdüğün, her sabah ona veda ederken bunun sonsuza kadar süreceği korkusunu yaşamadığın bir gelecek. Ama bunlar kolay elde edilebilen şeyler değil, değil mi?"

Bana bakışı, her kelimeyi dikkatle dinlerken kaşlarının arasında oluşan küçük kırışıklık, kafasında düşünceleri tartması, baş döndürücü, bağımlılık yaratan bir his, sanki başka hiçbir yerde değil de tam burada benimle birlikteymiş gibi.

"Bu senin istediğin bir şey ve bunu başarmak için çaba sarf ediyorsun, çünkü bunun senin kaderin olduğunu biliyorsun, ne kadar yaşarsan yaşa, yaşamak zorunda olduğun bir hayat ve daha azını kabul etmeyeceksin. Senin geleceğin, oğlunla birlikte bir hayat. Senin kaderin, onunla birlikte, senin gücün ve cesaretinle mümkün olan en iyi hayatı yaşamaman."

Elini uyluğumun üzerinde gezdirirken, dokunuşu daha sert, daha yavaş, daha kararlı bir şekilde tehlikeli bir yöne doğru ilerlerken, aramızda bir anlık sessizlik uzar. Nefesini titreyerek verir ve bana hayretle bakar. "Bunu istiyorum."

"O zaman al," diyorum ona, bileğini yakalayarak. Eli bu şekilde hareket etmeye devam ederse, içimdeki bir şey kırılacaktır ve kontrolü ben sağlamalıyım.

Onu içten dışa aydınlatan bir sıcaklık kaplıyor, ama bu sıcaklık onun en uzak köşelerine ulaşamıyor. Donmuş bakışlarının kenarlarına ulaşamıyor, sanki onu silkelemek için çaresizce uğraşıyormuş gibi, hafif bir belirsizlik kalıyor. Ne olduğunu anlayamıyorum, ta ki ona yaklaşıp, hâlâ gelişigüzel bir şekilde onu örten havluyu çekene kadar.

Yumuşak kumaşı düşürür, ince parmakları yüksek bel bikini altındaki sevimli papatyaların üzerinde uçar, elleri karnının üzerinde durur. Bakışları uyluklarıma, daha da yaklaşırken kaslarımın gerilmesine, sonra kollarıma, göğsüme ve daha aşağıya, karnıma yerleşir. Yutar, parmakları daha da açılır, kendini daha fazla örter ve içimdeki bir şey ölür.

"Sana benzemediğim için rahatsız mı oluyorsun?"

Beni rahatsız eden, sözlerinin ardındaki gizli anlam, bu yüzden gerginliğini gidermek için mizahla başlıyorum. "Kısa boylu olman mı? Tabii ki biraz rahatsız edici. Öpüşmeye başladığımızda boynum ağrıyacak."

Gözlerini devirip omzuma vuruyor. "Kısa boylu değilim! Sen çok irisin!"

"Haklısın, özür dilerim. *Ortalama boyluyum.*" Onun sallanan elini yakalayıp parmaklarımızı birbirine bağlayarak ona güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Aklında ne var, Rosie? Hadi konuşalım."

Isı, bir sarmaşık gibi boynuna tırmanıyor, ama o benim bakışlarımı karşılıyor. "Bence sen gerçekten yakışıklısın ve bazen, özellikle bikini giydiğimde, vücudumda rahat hissetmekte zorlanıyorum. Benim tek bir karın kasım bile yok, ama sen bir şekilde sekiz tane karın kasına sahipsin. Ayrıca, bu..." Parmak ucunu karnımdaki kasların çukuruna daldırıyor, sol kalçamın çizgisini, şortumun altında kaybolan kası izliyor ve iç çekiyor. "Bu saçma V şekli. Bunu kim icat etti? Bunun bir kadına ne yaptığını biliyor musun?" Gülümsüyor. Yumuşak. Samimi. Kırılgan. "Sanırım senin yanında kendimi biraz sıradan hissediyorum."

"O kelimeyi bir kez daha ağzından duyarsam, yaptıklarımın sorumlu tutulmayacağım."

Yosunlu gözler bana şaşkınlıkla bakıyor. Tartışacakmış gibi ağzını açıyor, o lanet kelimeyi bir kez daha söyleyecekmiş gibi. O bunu yapamadan, kalçalarını tutup onu öne doğru çekiyorum, sırt üstü yatana kadar. Onunla tanıştığımndan beri hayalini kurduğum bir sahneyi yaşıyorum: O benim altımda, dudakları aralık, göğsü inip kalkıyor, vücudunun her santimetrekaresi terden ıslanmış.

"Senin tek ortalama olan şey, Rosie, boyun." Bu sözler, son birkaç haftadır beynimi meşgul eden bir kadına karşı bastırılmış şehvetin aşırı cömert bir yığılmasıyla dolu. Dizlerim onu sıkıştırıyor, bir elim onun çekici yanını, kusursuzca kızarmış cildini, güneş ışığını ve papatyaları, daha fazla cildi ve *çok*, çok fazla sıcaklığı yavaşça okşuyor. "Ve senin kusur olarak gördüğün her şey, benim gibi başkalarının güzellik bulduğu yerlerdir." Başparmağım çenesindeki çentiğin üzerinde geziyor, bu şimdiye kadar gördüğüm en küçük mükemmellik parçası. "Bu gamze gibi. O kadar mükemmel ki, bugün en az beş kez onu öpmek istedim. Ve bu kalçalar..." Ellerim titriyor, parmaklarım onun yanlarına yağmur gibi yağıyor, belini okşuyor, geniş kalçalarının etrafını saran mayosunun kenarını sıyrıyor. Her dokunuş, zar zor bastırılan bir açlık, daha önce hiç hissetmediğim bir açlık. "Tanrım, onları kavramak istiyorum. Parmak uçlarımı onlara yakmak istiyorum. O kadar çok ki, kendimi durdurmak acı verici."

Elleri yukarı kalktığı anda, çenemi çevreleyen saçları tırmalayan çılgın bir dokunuş, o kısıtlama kopar, zar zor tutunan bir iplik. Kalçalarımı ona doğru indiriyorum ve o bana bastırırken karnımın alt kısmında bir basınç patlaması oluyor, o inerken göğsümde gırtlaktan gelen, insanlık dışı bir ses yankılanıyor, sanki o da benim kadar açmış gibi. Pürüzsüz bacakları belime dolanıyor ve ellerim tek can simidini yakalıyor, parmak uçlarım onun alt kısmının altına dalıyor, onu sıkıca kendime çekiyorum, sanki kaçacağından korkuyormuşum gibi, yumuşak kalçalarına gömülüyorum.

Buna izin vermeyeceğim.

"Ve bu lanet bacaklar," diye nefes veriyorum, ellerimi üzerinde gezdiriyorum, sert bir kayma ile ona daha da yaklaşıyorum, Rosie başını geriye atıyor, uzun boynunu ortaya çıkarıyor. Dudaklarım oradaki kızarmış cilde düşüyor, onu tadıyorum ve *lanet olsun*, bu yeterli değil. Ağzım

Boğazının kenarlarından yukarı doğru kayarak çenesini ısıyorum, sonunda tam oradaki gamzeyi öpebiliyorum. "Onların doğrudan cennete gitmediklerini nereden çıkardığını bilmiyorum. Sana baktığımda cennetten başka bir şey görmüyorum."

"Adam," diye inliyor, altımda kıvranıyor, parmakları saçlarımı okşuyor.

"Hiç de ortalama değil." Burnumu elmacık kemiği boyunca gezdirip, ağzımı onun ağzının üzerine yerleştiriyorum. "O kelimeyi bir daha duymak istemiyorum. Anladın mı?"

Kafasını çılginca sallayarak, kontrolünü tamamen kaybetmiş gibi görünen geniş gözlerle başını sallar. "Anladım."

"Aferin kızım."

Elimi boğazına doğru kaydırıyorum, parmaklarım onu orada tutmak, onu orada kalmasını sağlamak için kaşınıyor. Bunun yerine, çenesini kavriyorum, ona biraz daha az talepkar, nazik bir versiyonumu gösteriyorum. Şu anda onun altında, dilimi pembe dudaklarında gezdirirken, hazırlanırken olabildiğince nazik davranıyorum.

"Sana söylemeliyim, sorunlu kız, ilk öpücüğü kazanmak için planladığım şey tam olarak bu değildi." Başparmağımla alt dudağını tutuyorum, bakışlarım sabırsızlıkla sahiplenmek istediğim ağzını takip ediyor. "Yine de onu çalacağım."

Bakışlarımız çarpışır ve tüm o çılgin açlık içinde, gözlerinde yüzen umut, güven, içimdeki bir şey yumuşar.

Dudakları açılır, başımı eğiyorum ve sağımdan bir buçuk metre uzaktaki video monitöründen minik bir ses duyulur.

"Anneee!"

BÖLÜM 13

2'YE 1 ÖZEL

ADAM

Rosie'nin bana baktığı gibi bakan birini hatırlamıyorum.

Courtney bir zamanlar öyle bakmıştı, ama birlikte geçirdiğimiz ilk yıllara bakıp bunun gerçek olduğunu hayal etmek neredeyse imkansız, on yedi yaşındayken ve bana yıldızları asmışım gibi bakarken bile.

Ama Rosie ile... Ben, onun gökyüzünü aydınlatan yıldızlar değilim. Ben, en berrak günde doğan güneşim, onun dünyasının her santimetresine dokunuyorum, çok uzun zamandır ışık görmemiş en kasvetli, en karanlık kısımlarını aydınlatıyorum. Bana sanki ben her şeyin iyi ve parlak kısmıymışım gibi bakıyor. Bana sanki... minnettarmış gibi bakıyor. Benimle burada olduğu için minnettar. Sabrım, anlayışım, her nezaketim ve her gülümsemem için minnettar.

Onun bakışlarının ağırlığı neredeyse acı verici.

Çünkü biliyorum ki, en iyi günlerimizde bile Courtney'nin bana bakışları bununla kıyaslanamazdı ve bu beni biraz... boş hissettiriyor. Boşa geçen yıllar ve yıkılan hayaller gibi. Hoş karşılanmayan acı kışlar, gelmesi çok uzun süren bir bahar gibi.

Bu acı verici çünkü Rosie'nin bana verdiği her şey için, ne kadar küçük ya da tereddütlü olursa olsun, ben ona aynısını yapmadım. O kolayca gelen parçaları, acı vermeyenleri alıyor ve ben diğerlerini yumruğumda tutuyorum, göğsüme sıkıca sarılıyorum, onun onlarla ne yapacağından korkuyorum.

Ve mesele de bu. Courtney ile tanıştığımda, hayal ettiğim her şeye sahiptim. Beni sonsuzca seven inanılmaz bir aile, bir

NHL'de kaleci olarak parlak bir kariyer beni bekliyordu. Mutlu ve kaygısızdım. Courtney'nin hayatımda parlak noktalar vardı, ama bunlar yeterli değildi. Onun, hayatımdaki tüm güzel, parlak ve mutlu şeyleri, birer birer çalmasına izin verdim. Kendime olan güvenimi, inancımı, mutlu sonlara olan inancımı.

Birini tüm dünyanın haline getirmenin yanlış olduğunu düşünmüyorum, ama bunu bir kez yaptığımda, bunun en büyük hatam olduğunu biliyorum.

Artık Courtney'nin benim için doğru kişi olmadığını biliyorum, ama bu, seni yeniden paramparça etme gücüne sahip başka biriyle yeni bir başlangıç yapmayı düşünmeyi kolaylaştırmıyor. Kendimi bu ilişkiye atmak istiyorum. Kahretsin, kendime bunu zaten yaptığımı, hiç bu kadar hızlı aşık olmadığımı, neredeyse hiç tanımadığım biriyle bir gelecek hayal etmeye başladığımı söylüyorum. Ama gerçeklik, ayak bileklerime bağlanmış bir ip gibi, gitmek istediğim yolda ilerlememe izin veriyor, ama attığım her küçük adım cildimi yakıyor, beni yavaşlamaya, sadece... beklememe zorluyor. Her ihtimale karşı.

İlk seferinde hayatta kaldım, ama ikinci seferde de hayatta kalabilecek miyim?

Rosie'nin, oğlunu kucağımda havuzda oynarken beni izlerkenki bakışları, hayatta kalacak bir şey olmadığını söylüyor. Beni kıracak olanın o olmayacağını. Göğsümdeki çatlaklar fısıldıyor... *ama ya olursa?*

Connor kollarımda kıpırdanıyor, merdivenlere uzanıyor. Bunun nereye varacağını çok iyi biliyorum; son kırk dakikadır bunu yapıyoruz. Bizi havuzun kenarına yüzdürüyorum ve o merdivenlere tırmanıyor. Hızlı adımlarla verandayı dolaşıyor ve Bear'ın yüzünü küçük elleriyle tutmak için duruyor. "Merhaba, koca köpek," diyor ve alnına bir öpücük konduruyor. "Anne," diyor Connor, annesinin dizini okşayarak. "Anne!"

"Görüyorum, bebeğim. Adam'a atlayacak mısın?" "Baba!"

Connor bugün bana beş yüz kez böyle seslenmiş olsa da, Rosie'nin yüzündeki dehşet ifadesine gülmemeye çalışıyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor. "Google bunun geçici bir dönem olduğunu söylüyor."

Sadece göz kırparım, sonra Connor çömelirken ona uzanırım.

"Atlamaya hazır mısın, küçük yaramaz?"

"Tubble," diye tekrarlar, dişlerini göstererek gülümser. Minik elleri bana uzanır ve verandadan atlayıp kollarıma girdiğinde

kollarımın arasına atladığında, "*Daaa-daaa!*" diye bağıırır.

Onu havada döndürdükten sonra, o sevinçle çığlık atarken alt kısmını suya batırıyorum. O benim göğsüme yapışıyor, küçük bacaklarını bana doluyor ve boynuma gülüyor, Rosie ise gözlerini bizden ayıramıyor.

"Annemi ıslatalım mı?" Rosie'ye yaklaşıyorum, gülümsememi saklıyorum. "Ne dersin dostum? Annem biraz ıslansın mı?"

Bana parmağını doğrultuyor. "Sakın yapma. ıslandım, şimdi kurudum." Papatya desenli ayak parmaklarını Bear'ın kürküne kıvırıyor. "Bear ve ben böyle seviyoruz."

"Mmm. Annem ıslanmaktan hoşlanmaz." Rosie'nin yanaklarında biriken öfkeli sıcaklık, onun bu imayı kaçırmadığını gösteriyor, ama Connor'ı tekrar merdivenlerden yukarı çıkarmaya yardım ederken bunun üzerinde durmaya vaktimiz yok. "Git annene *kocaman* sarıl. Ona tüm sevgini ver."

Küçük ayakları verandayı geçip, annesine uzanıyor. O ıslak vücudunu annesinin kucağına atarken, annesi kahkahalarla gülüyor ve ben onların dünyadaki en sevdiğim insanlar olduklarını düşünüyorum.

Su damlacıkları vücudumdan aşağıya doğru akıyor, ben onlara doğru yürürken betona sıçırıyor. Bir havlu alıyorum, Rosie'nin gözlerinin yavaşça, ateşli bir bakışla üzerimde dolaştığını izliyorum, saçlarımı sallarken dili amaçsızca alt dudağında dolaşıyor, karnımı havluyla ovarken boğazı sallanıyor.

"Barbeküyü yakıp akşam yemeğini hazırlayacağım."

Rosie gözlerini kırpmadan, bakışlarını aşağıya, sonra yukarıya kaydırıyor.

İki parmağımla çenesine hafifçe dokunarak gözlerini bana çeviriyorum. "Tamam mı, güzel kız?"

"Sıcak," diye mırıldanır, sonra hızla gözlerini kırpar ve başını sallar. "Barbekü demek istedim. Sıcak... Sıcak olacak. Sen... başlattığında." Başını sallar. "Evet."

Gülümsememi alnına indirip Connor'a göz kırparak içeri girerim. Mutfak tezgahında telefonum titriyor, en sevdiğim grup Puck Sluts mesaj atmış.

CARTER

Araba koltuğu iyi çalıştı mı?

GARRETT

Hangi araba koltuğu?

CARTER

Ben Adam'la konuşuyorum, seninle değil.

GARRETT

Peki, ben önceki işime döneyim. Kız kardeşin.

CARTER

Seni orospu çocuğu!

EMMET

Doğru terim "kız kardeş sikici" olmalı dostum.

JAXON

ağlayarak gülen emoji Kız kardeş sikici. Anladın mı? Çünkü o senin kız kardeşini sikiyor.

CARTER

Hepinizden nefret ediyorum. Bundan sonra sadece Adam ile konuşacağım.

Araba koltuğu kız arkadaşın için işe yaradı mı?

GARRETT

...Rosie kaç yaşında?

EMMET

Bekle bekle bekle...*monokül emoji*

CARTER

Bu Rosie için değil, sizi aptallar.

GARRETT

Bizimle konuşmadığını sanıyordum.

JAXON

düşünen emoji

CARTER

...

JAXON

şaşkın emoji Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

CARTER

Evet.

JAXON

erimiş emoji Adam, dostum. Bana onun çocuğu olmadığını söyle.

GARRETT

Jennie o kadar uzun süre "awww" dedi ki saymayı bıraktım.

EMMETT

Cara diyor ki "Üvey babam Adam mı??? Adam 10 üzerinden 10'dan 20'ye çıktı."

JAXON

ADAM. Öyle olmadığını söyle.

BEN

Adı Connor, on beş aylık ve
çok tatlı.

JAXON

HAYIRRRRR. Baba Adam?! Huzur içinde yatsın.

EMMETT

Ayooo! Bu harika dostum. Senin adına sevindim.

CARTER

Onu bebeğimden uzak tut, çünkü 40 yaşına gelene kadar erkeklerle ilgilenmeyecek.

Ya da sonsuza kadar.

Kızlar da olmaz.

Bir gün İrlanda'nın büyüyeceği, kendi kişiliğini kazanacağı ve babasını bir daha dinlemeyeceği gerçeğine değinmeyeceğim, çünkü bu gereksiz bir konuşma. Carter, biri onunla mantıklı konuşmaya çalıştığında, ellerini kulaklarına kapatıp "*Dinlemiyorum, dinlemiyorum*" diye *şarkı* söylemeye başlar.

Aslında, Ireland ondan önce büyüyebilir.

Telefonum çalıyor ve bunun Jaxon olduğunu umuyorum. Bağlanmaktan korkuyor ve bir çocuk sahibi olma düşüncesi muhtemelen onu çılgına çeviriyor. Bu ilişkiden vazgeçirmeye çalışacak biri varsa, o da odur.

Ama annemin yüzü ekranımdan bana gülümsüyor ve ben de video görüşmesini kabul edip, teras kapısının duyulmayacağı bir yere, Rosie, Connor ve Bear'ın çimlerde fiskiyeyle oynadıklarını görebileceğim oturma odasının penceresine geçiyorum.

"Merhaba anne."

"Garrett'in senden önce bana bir kız arkadaşın olduğunu söylemesinin nedenini bana anlatır mısın?"

"Ben... ne... ne zaman..." Gözlerimi ovuşturup iç çekiyorum. "O küçük pislik."

"Benim meleğimi suçlama." Garrett, benim arkadaşlarım arasında kesinlikle onun en sevdiği kişi, bu yüzden ona Kanada'da bulamayacağınız özel atıştırmalıklarla dolu bir kutu gönderir her ay. "Atıştırmalıklar için teşekkür etmek için aradı ve Rosie ile tanışmaktan heyecan duyup duymadığımı sordu. Ben de 'Rosie kim?' dedim, o da 'Oh, lanet olsun' dedi. Sonra Jennie arka planda kıkırdamaya başladı ve 'Batırdın, batırdın' diye bağırmaya başladı."

"O benim kız arkadaşım değil," diye mırıldandım. "Onu öpmedim hen bile. üz."

"Eh, bu anlaşılabilir bir şey."

"Öyle mi?"

"Evet, tabii ki."

Arka planda bir kıkırdama duyuldu ve sonra babamın eğlenen yüzü annemin omzunun üzerinden göründü. "Biri benim öpüşmemi beş üzerinden üç olarak değerlendirseydi, ben de bir daha kimseyi öpmekten çekinirdim."

Kahkahalarla gülüyorlar ve pislikler birbirlerine beşlik bile çakıyorlar. "Harika, Deac!"

Connor Bear'ın peşinden, Rosie de Connor'ın peşinden koşarken gülümsüyorum. Üçü de sıçrayan suyla sıırılsıklam olmuşlar.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor annem. "O aşık."

"Aşık değilim." *Aşık olabilirim.* En azından o yolda ilerliyorum. "Bak, gitmem gerek. O şu anda burada ve benim barbeküyü başlatmam gerekiyor..."

"Orada mı? Şu anda? Bizi tanıştır!"

"Kesinlikle olmaz."

Koyu renkli kaşları aşağıya doğru çekilir. "Deacon, oğluna bizi tanıştırmasını söyle."

Babam bir Fruit Roll-Up açar ve şimdi ben de bir tane istiyorum, ben de bir tane alırım. "Adam, anneni dinle ki ben dinlemek zorunda kalmayayım, falan filan, mutlu eş, mutlu hayat."

Onun ona attığı bakışa gülmeme engel oluyorum ve Connor kahkahayla gülünce annemin çenesi düşüyor ve ben duraksıyorum,

açık ağzımın önünde duran gökkuşağı şekerimi bir an durduruyorum. "O bir... bebek mi?"

Fruit Roll-Up'ımı ağızıma tikiştiriyorum. "Teknik olarak yürümeye başlayan çocuk.

Connor on beş aylık."

Annem burnunu çekerek babama dönüyor. "Deacon, biz büyükanne ve büyükbaba olacağız."

"Hay sıçayım." Bunun olacağını biliyordum. "Sana daha onu öpmedim bile dedim!"

"Peki, ne bekliyorsun? Ve iyi yap ki, seni bırakmak istemesin! Yarım yamalak, beş üzerinden üç gibi saçmalıklar yapma!" Yüzümdeki yorgunluk ifadesine gülümsüyor. "Bize onun hakkında biraz bahsedebilir misin? Kısa olsun. Sonra telefonu kapatıp seni rahat bırakırız. Söz."

Bir iç çekerek pencereden uzaklaşıp, oturma odasında volta atarken ayaklarıma bakıp boynumu ovuşturuyorum. "O... o gerçekten çok güzel. Sadece dış görünüşü değil, içi de öyle. Veterinerlik fakültesinde okuyor ve buradaki hayvan barınaklarından birinde çalışıyor. Çok iyi kalpli ve en iyi anne." Omuz silkiyorum. "O, bana her şeyin o kadar da ağır olmadığını hissettiriyor."

Annem sessiz, titrek bir gülümsemeyle beni izliyor, babam ise arkasında iki parmağını havaya kaldırıyor, ağzında bir Fruit Roll-Up daha var. Suyun yumuşak *damlı damla* damladığını fark ediyorum, bir an sonra arkamdan küçük bir ses "Dada" diye fısıldıyor.

Dönüp, teras kapısının ortasında duran Rosie'nin iri gözlerine bakıyorum. Connor kollarında havluya sarılmış, Bear ise yanında nefes nefese duruyor.

"Tamam anne, kapatmam lazım," diye bağırırım. "Az önce sana anne mi dedi?"

"*Hoşça kal!*" Telefonu kapatmak için on yedi bin deneme yapmam gerekiyor. Bir elimi saçlarımin arasına sokup omzumun üzerinden bir hareket yapıyorum, elimdeki telefonu unutuyorum. Telefon havada uçuyor ve arkamda bir yere gürültüyle düşüyor. "O benim... arkadaşım sadece... ben bahsetmiyordum... o..." Durmayı seçiyorum, bu en güvenli seçenek gibi görünüyor, ve bunun yerine endişeli bir kıkırdama ile yetiniyorum.

"O annen miydi?"

"Kim, o mu?" Elimi havada sallıyorum. "Hayır."

"Sen 'Tamam anne, gitmem gerek' dedin."

"Hmmm. Evet, öyle anlaşılabilir. Kesinlikle."

Rosie'nin ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Tamam, peki, gidip üstümüzü değiştirelim."

"Harika. Müthiş. Evet, ben de barbeküyü hazırlayayım."

Benim yanımda durup, hindistancevizi ve limon, güneş ışığı, umut ve her şeyin güzel ve doğru olduğu kokusunu yayıyor. "Sen de bana her şeyin o kadar ağır olmadığını hissettiriyorsun, Adam. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

"Kaşına patates püresi nasıl bulaştı dostum?" diye mırıldanıyorum, Connor'ın yüzünü ılık bir bezle ovarken. O yüzünü çeviriyor ve küvete sıçrayarak etrafımıza su sıçratıyor. "Tanrım, kulağına da bulaşmış. Rosie! Kulağına bulaşmış!"

Rosie kıkırdar ve ben onun kulağındaki patatesleri çıkarırken yanıma diz çöker. "Connor, akşam yemeğini her deliğe sokma konusunda bir ustadır. Dirseğine bak."

Onun küçük elini elimle tutup kolunu kaldırıyorum. Tabii ki, dirseğinin kıvrımında bir yığın patates var. Kafamı sallayıp onu silerek temizliyorum ve küçük maymun elimdeki patatesleri yemeye çalışıyor. "Büyük bela ve küçük bela. Sen ve annen için mükemmel isimler."

Rosie bana su sıçratıyor. "Bence sorun çıkaran sensin."

Rosie ile her türlü belayı başlatmak istiyorum, ama en iyi davranışımı sergilemeye çalışıyorum. Bu zor, çünkü güneş batmak üzere, hava soğudu ve o şu anda benim tişörtlerimden birine ve eşofman altıma boğulmuş durumda.

Kıyafetlerini giyen, kokunla sarılmış güzel bir kız... Bu hiç eskimez.

Bear aramıza girip çenesini küvetin kenarına koyuyor. Connor alnını Bear'ın alnına dayayıp "Merhaba, koca köpek" diye fısıldıyor ve bu üçü yanımda olduğu için her şey tam olarak doğru geliyor.

"Kalabileceğine çok sevindim," diyorum Rosie'ye, o Connor'ın pijamalarını giydirip oyun parkına yatırırken.

"Burada bu kadar iyi uyuyacağını beklemiyordum. Evde benim odamda uyuyor ve her zaman uyku vaktinde eve dönüyoruz." Saçlarını geriye iterek, yorgun gözlerine gülümsüyor. "Sanırım ona yeterince güvenmiyorum."

"Bence sorun o değil. Senin bir rutinin var ve rutinlerimizden sapmak her zaman kolay olmuyor." Omzuyla omzuma hafifçe dokunuyorum. "Biraz kontrolü bırakmakla ilgili, değil mi?"

"Bunu yapmakta zorlanıyorum," diye itiraf ediyor.

"Ama sen harika gidiyorsun."

Gülümsemesi yumuşak ve minnettar. "Bunu söylediğin için teşekkürler, Adam."

"Anne." Connor oyun parkının etrafını okşadı. "Kedi?"

"Ah, tabii ya." Yatağın üstünden çantasını alır ve içinde bir şeyler arar, sonra kabarık, turuncu bir doldurulmuş kedi çıkarır. "Cat olmadan uykuya dalamıyor."

Connor ayağa kalkar, yumruklarıyla gözlerini ovuşturur, Cat'i kolunun altına sıkıştırır. "Anne, öpücük?"

Rosie, Connor'ın yüzünü ellerinin arasına alır, alnına, her iki yanağına ve son olarak dudaklarına birer öpücük kondurur. "İyi geceler, bebeğim. Anne seni seviyor."

Connor bana uzanır. "Baba, öpücük?"

Alnına yüksek sesle bir öpücük kondururum. "İyi geceler, küçük yaramaz."

Rosie'nin elini tutarak onu odadan çıkarırım, ışığı kapatır ve kapıyı sessizce kapatırım. Şu anda çok gergin, parmakları kıpır kıpır ve gözleri parıldıyor, pencerelerden içeri giren gün batımının altın rengi ışığı burnundaki çilleri aydınlatıyor.

"Oda arkadaşımı arayıp tavsiye isteyeceğim," diye patlar, sonra alnına vurur. "Yani, eve geç geleceğimi söylemek için."

"Hazır olduğunda arkada buluşalım." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Umarım iyi bir tavsiye verir."

Bahçeyi hazırlarken içimi garip bir elektrik akımı kaplar, Bear peşimden ayrılmaz. Gerginim, ama Rosie'nin de gergin olması içimi rahatlatıyor. Sağlam bir temel, anlamlı bir bağ ve paylaşacak bir hayat için çaresizce özlem duymama rağmen...

Biriyle birlikteyken, birkaç hafta önce Rosie ile karşılaştığımdan beri kendimi biraz dengesiz hissediyorum. Nereye varmak istediğimi çok iyi biliyorum, ama geçen bir yıl boyunca ilerlemek için yaptığım tüm girişimlerde, aslında hiç o yönde ilerleyemedim. Her bir adımım, iki adım geri gitmekle sonuçlandı. Her randevu felaketle bitti, her seferinde yüzüm, neredeyse hiç tanımadığım bir kadının yanında bir sosyal medya platformunda yayınlandığında, gölgelerin içine daha da çekildim, kendime daha da sıkı sarıldım.

O parçaları Rosie'ye vermek istiyorum. Sıkılı yumruklarımı açmak, titrek ellerimle ona o parçaları göstermek ve beni yine de kabul etmesini, beni olduğum gibi sevmesini istemek istiyorum.

Hayatımda ilk kez, Adam Lockwood, Vancouver Viper, all-star kaleci olmak istemiyorum. Sadece...

Sadece *kendim olmak* istiyorum. Tam olarak olduğum gibi var olmak istiyorum. Sadık bir arkadaş, sevgi dolu bir evlat olmak istiyorum. Güvenilir, nazik ve cömert olmak istiyorum, çünkü olmak istiyorum, olmak zorunda olduğum için değil. Bir partner, birinin en iyi arkadaşı, desteklenmesi gerektiğinde sırtına dayanabileceği sağlam bir el, hayatı birlikte yürümek için parmaklarını birbirine kenetleyen biri olmak istiyorum.

Adam olmak istiyorum.

Ve her zamanki gibi, hokey bunun önünde engel teşkil edecek.

Veranda kapısı açılır ve kalbim bir anda hızla çarpmaya başlar, göğüs kafesime şiddetli bir yağmurun teneke çatıya vurması gibi vurur. Nefes alırken parmaklarımı avuçlarımın içine kısırırım, hızla atan kalbimi ve kafamdaki düzensiz düşünceleri yavaşlatmayı umarak, ve arkamı dönerim.

Rosie bir hayaldir, alacakaranlığın altın rengi ışığında yıkanmış kusursuz bir güzellik, sudan yansıyan lavanta ve şeftali rengi parçacıklar, bahçede kayarken her şeyi içine çeken bakışlarındaki mucizeyi aydınlatan parıldayan ışıklar.

Tereddütle bir adım, sonra bir adım daha atıyor, bir eli boğazında, diğer eli giydiği tişörtünün eteğini tutuyor. "Adam, burası muhteşem."

"Evet? Ben, şey..." Çardaklara koşarak, bütün gün yemek odamda duran çiçekleri topluyorum. Titrek ellerimle Rosie'ye uzatıyorum. "Sana daha fazla şakayık aldım. Umarım sorun olmaz."

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek çiçekleri alır ve çimlerin üzerine serilmiş, yastıklar ve battaniyelerle kaplı şişme yatağa bakar. "Peki ya o?"

"Düşündüm de, istersen, biz, şey..."

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip sıkıca tuttu, nazik baskısı kalbimin atışını yatıştırdı. Tekrar denedim.

"Seninle birlikte uzanıp gün batımını izlemek istiyorum." "Bu çok hoşuma gider."

Kalbim hızla atmaya başladı. "Öyle mi?"

O başını sallar, beni yatağa doğru çeker, elimi tutarak yatağa uzanır ve beni de peşinden çeker. Yanına kıvrılır, yanağını yastığa dayayarak bana bakar, ben de üzerimize battaniyeyi çekerim.

"Bugün çok mükemmel bir gündü, Adam. İptal etmek zorunda kalmadığımıza çok sevindim."

"Connor burada her zaman hoş karşılanır. Onunla birlikte olduğun için iptal etmek zorunda hissetmeni istemem. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum."

Gülümsemesi hem minnettar hem de hüzünlü, ben de elini sıkıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Bunu duymak güzel, hepsi bu."

Kaşlarımı çatıyorum. "Connor ile vakit geçirmeyi sevdiğim için mi?"

O başını sallar. "Brandon, babası... şey, bugün onu erken almamın sebebi bu. En azından öyle düşünüyorum. Çocuklar planın bir parçası değildi. İlişkimiz o kadar ciddi değildi ve o kaçtı. Geri döndü, ama Connor birkaç aylıkken artık bunu yapmak istemediğini, bunun için uygun olmadığını söyledi. Bir süre yine ortadan kayboldu, sonra tekrar geri geldi." Ben onun başparmağını okşarken, gözleri benim köprücük kemiğime kayıyor. "Bu zihinsel olarak çok yorucu. Ya tamamen var ya da yok, anlıyor musun? Connor her zaman sevildiğini ve istendiğini hissetmeyi hak ediyor. Ona tutarlılık sunamayan insanlardan onu korumak istiyorum."

"Ebeveyn olarak çocuklarını incitebilecek her şeyden korumak istemek bence doğal bir şey."

"O zaman neden bazen ona acı çektiren babası oluyor?" Gözlerini kaçırdı, burnunu kırıştırdı ve alt dudağını dişleriyle ısırıldı. "Sadece... Connor bir kazaydı, evet, ama bir hata değildi. O, başıma gelen en güzel şey, bana verilen en büyük hediye. Bazen, bunu düşünen tek kişinin ben olduğumu hissetmek acı veriyor."

"Bu çok ağır bir yük, Rosie. Umarım bir gün, sadece Connor'a sahip olduğu için değil, Connor'ı hayatına soktuğun için de ne kadar şanslı olduğunu anlar."

O bana daha yakın sokulup bacaklarını benim bacaklarımın arasına sokarken, ben elimi saçlarından sırtına doğru gezdiriyorum. Bugün bana çok şey verdi, ben çekinirken o kendi isteğiyle kendinden parçalar verdi ve ben de ona bir şey vermek istiyorum. Aklıma gelen en bariz cevap kafamın içinde çığlık atıyor, ama bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum, ona işimin gerçekte ne olduğunu, onun dışında herkese karşı kim olduğumu söylemeden bir gün daha geçirirken suçluluk duygusunu gömüyorum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Ses tonumdan etkilenererek geri çekilir ve tüm dikkatini bana verir. "Tabii ki."

"Beni doğuran annemi hiç tanımadım. Tek bildiğim, beni doğurduğunda genç olduğu ve bağımlılıkla mücadele ettiği. Hamileliği sırasında uyuşturucuyu bıraktı ama ben birkaç günlükken tekrar başladı. Beni büyükanneme bırakıp bir daha geri dönmedi." Parmak ucumu Rosie'nin kolunda gezdiriyorum, gerçekliğe tutunmak için, bu istikrarsız anda dengemi sağlamak için. "Büyükannemi hatırlamıyorum, ama beni çok sevdiğini biliyorum. Sahip olduğum tüm fotoğraflarda birlikte çok mutlu görünüyoruz. Ben dört yaşındayken felç geçirdi. Tek hatırladığım, cenazesindeki bu canlı anı: Kapıdan, koyu renk bukleleri ve mavi gözleri olan bir kadın bana bakıyordu, ama içeri girmek yerine arkasını dönüp gitti."

Rosie parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirip, başparmağını nazikçe elimde gezdirerek burada olduğunu, beni dinlediğini belli ediyor.

"Mesele şu ki, ona hiç kızmadım. Bana her çocuğun hak ettiği hayatı ya da sevgiyi veremeyeceğini biliyordum ve o da bunun farkındaydı. Benim için daha iyi biri olduğunu düşünüyordu ve

Ayrılırken bana bunu verdi. Daha iyi bir şey için bir şans." Rosie'nin yanağıma dokunurken, gözünden damlayan tek gözyaşını sildim. "Daha önce bana aileden bahsettiğinde, veda etme düşüncesinin seni nasıl parçaladığını anlattığında, elini tutup yalnız olmadığını söylemek istedim, çünkü ben de insanları kaybetmiştim. Ama senin kadar derin bir kayıp hissetmedim. Benimki farklı. İnsanlar birbirlerine uygun olmadıkları için ayrılmayı seçtiler. Onlar bana uygun değillerdi ve bunu bilmek bana birtür huzur veriyor."

"Bu, senin kaybını daha az geçerli kılmaz," diyor Rosie kararlı bir şekilde. "Lütfen benim yüzümden yaşadıklarının değerini küçümseme."

"Değilim. Gerçek şu ki, çok şanslıyım ve bunun farkındayım. Geçmişimde acı yok, en azından anılarımda yok. Ama sen benimle konuştuğunda... neredeyse acı olmasını istedim. Senin acılarını tek başına hissetmeni istemedim."

Rosie'nin bakışlarında bir yumuşaklık var, bizi birbirimize yaklaştıran bir anlayış, bir bağ kuran bir ip. "Acımı üstlenmene gerek yok Adam. Sadece ben onu hissederken yanımda oturmanı istiyorum. Bu benim için yeterli." Alnımdaki bir bukleyi eliyle düzeltiyor. "Anlatabildim mi?"

"Sanırım."

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Senin dünyanı benimle paylaştığın için *teşekkür ederim*."

Rosie bana daha da yaklaşır, yumuşak vücudu bana bastırarak, güneş ışığının son parçaları ağaçların arkasında kaybolurken, yıldızlar karanlık ufukta parlamaya başlarken, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlık verir.

"Yüzünü oraya gömerek yıldızları göremezsin, güzel kız."

Çenesini göğsüme dayar ve bana gülümseyerek bakar. "Bu en çok hoşuma gidiyor."

Gülümserim, başparmağımla çenesindeki gamzeyi okşarım. "Sen en tatlısın."

Rosie kızarır ve bakışlarını kaçırır. Çenesine hafifçe dokunarak gözlerini tekrar bana çeviririm.

"Utandığında çok sevimli oluyorsun. Bütün vücudun ısınır, dudağını ısırmaya başlarsın ve çillerin pembe yanaklarının altında saklanmaya çalışır." Başparmağımın ucuyla alt dudağını okşuyorum. "Çok güzelsin Rosie, seninle birlikte olmak çok hoşuma gidiyor."

"Ben de seninle burada olmaktan çok hoşlanıyorum," diye fısıldadı. "Şimdi beni öpecek misin?" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzını sıkıca kapattı. "Aman Tanrım, ben... hayır, o... ben..."

Ağzımı onun ağzına kapatarak sözlerini yutuyorum ve *lanet* olsun, bu benim hayal edebileceğim her şey. Yumuşak ve nazik, bana karşı eriyişi, boğazının derinliklerinden çıkan sesler. Her şey tatlı, ama hafif bir acı da var, dudaklarında kalan greyfurtun keskin tadı, omuzlarıma çılgınca bastırıldığı parmak uçları, vücudumun sert hatlarına karşı kıvrımlarının değişimi.

Parmaklarımı saçlarına gömüyorum, başını geriye doğru eğiyorum. Rosie iç çekiyor, dudakları açılıyor, beni içeri alıyor. Elleri üzerimde, kollarımda, göğsümde dolaşırken, tereddüt etmeden dili benimkiyle buluşuyor, beni kendine çekip bacağını kalçama atarken gömleğimi kavriyor. Elim uyluğundan kalçasına doğru kayar, belini kavrar ve onu sıkıca tutarak ona doğru hareket ederim, sonunda cenneti bulduğuma eminim.

Rosie, parlak gök mavisi gökyüzü ve yaz güneşinin yanaklarını öpen sıcaklığıdır. Kumda ayak parmakları ve ayaklarına sıçrayan kristal berraklığındaki sudur. Çiçeklerden oluşan gökkuşakları ve gün batımında kusursuz bir tablo gibi birbirine karışan renklerin girdaplarıdır. O, gerçeklikten kaçıyor ve koşuşturmacalı düşünceler ve çok fazla bedenin, çok fazla gözün üzerinde olması gibi rahatsızlık hissi olmadan saf mutluluk içinde yaşıyor.

O benim cennet versiyonum.

Elimle yüzünü kavrayıp, başparmağımla elmacık kemiğinin üzerinde gezdirirken hızımı yavaşlatıyorum, onu tatmak için son bir an daha ayırıyorum, alt dudağını emiyorum, sonra dudaklarımı bir kez, iki kez daha onun dudaklarına bastırıyorum.

Rosie'nin düzensiz nefesi benimkiyle karışıyor, yanakları kızarıyor. Titreyen iki parmağını şişmiş dudaklarına bastırıyor. "Vay canına."

"Evet."

"Ben... bunu kafamda söylemek istedim. Öpüşme olayını. Ve dürüst olmak gerekirse, *vay canına* kısmını da."

"Yüksek sesle düşündüğün zamanları seviyorum."

"Düşüncelerimin çoğu seninle ilgili," diye itiraf ediyor.

Rahat bir nefes alıp onu göğsüme çekiyorum. "Tanrıya şükür, çünkü benimkilerin hepsi seninle ilgili."

"Seni ne rahatsız ediyor?" "Hmm?"

Gözlerim dikiz aynasına kayar ve arkada Connor'ı görürüm. Oyun parkından çıkarıp araba koltuğuna oturduğumda, oyuncak ayısıyla birlikte uykuya dalmış ve bir dakikadan fazla kıpırdamamıştır. Ancak Rosie'nin durumu farklıdır.

"Son on beş dakikadır dudağını ısırp duruyorsun," diyorum ona, apartmanının önünde durarak. Alt dudağını dişlerinden çekip çıkarıyorum. "Aklında ne var?"

"Kulağa tuhaf gelmek istemem... Kulağa tuhaf gelmesinden korkuyorum... Senin şöyle düşünmeni istemem..."

"Rosie."

Omuzları çöküyor ve sokak lambasının ışığı altında bana suçlu bir gülümseme atıyor. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Adam."

"Ben de senden çok hoşlanıyorum."

"Ama..."

"Siktir. Ama yok."

O kıkırdarak beni itti. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, *ama* geçici bir ilişki aramıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hiç aramıyordum. Ama şimdi buradasın ve oğlumu uzun vadeli, gerçek, ciddi ve iyi olma potansiyeli olmayan bir şeye sokmak istemiyorum." Nefes alır, saçlarını kulaklarının arkasına iter. "Sadece yirmi dört yaşında olduğumu biliyorum, ama biriyle hayatımı paylaşmak istiyorum. Birisi için özel olmak istiyorum. Biriyle bir aile kurmak istiyorum ve bunu istemeyen birinden ayrılmakta hiçbir sorunum yok. Çünkü Connor bu hayatta sahip olduğum tek ailemse... o bana yeter." Donuk gözleri üzerimde dolaşüyor ve parmaklarının yumruk haline geldiğini izliyorum. "Bazı insanların bağlılık hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ve belki de henüz çok erken. Ama ben..."

Bu gece ikinci kez, onun sözlerini, her birini yutuyorum. Onun gerçekleri ve güvensizlikleri, benimkilerle mükemmel bir şekilde örtüşenler.

"Ben de bunu istiyorum, Rosie." Alnımı alnına dayıyorum. "Hepsini ve daha fazlasını."

"Korkuyorum," diye fısıldıyor. "Hiç kimse hayatıma uymadı. Bunu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istemiyorum."

"Burada olmaktan hoşlanıyorum. Ayrılmak gibi bir niyetim yok." Arka koltuktaki küçük çocuğa bakıyorum, derin nefes alıp verişinin yumuşak sesini dinliyorum, sonra önümdeki büyüleyici kadına dönüyorum. "Sen bir paket anlaşılmıyın, Rosie. Bu beni korkutmuyor. Sen inanana kadar sana bunu gerektiği kadar sık söyleyeceğim."

Dikkatli gözler benimkilerle buluşur. "Söz veriyor musun?"

Küçük parmağımı uzatıyorum, o da gülümsüyor, parmağını benimkine doluyor, ellerimizi göğsüne, ağzımı da ağzına çekiyor.

"Yemin ederim."

BÖLÜM 14

BU... TİTREŞİM Mİ?

ROSIE

"BENCE TEMİZ, RO." Archie, beş dakikadır yıkadığım tabağı elimden alır, köpükleri durulayıp kurutma rafına koyar. "O adam seni gerçekten dickmatize etti, değil mi?"

"Dickmatize gerçek bir kelime değil."

"Benim kelime dağarcığımda var, ve artık seninkinde de var, çünkü günlerdir o sersemlemiş ifadeyle dolaşıyorsun." Archie benden bir sonraki tabağı alır. "Yine de seninle gurur duyuyorum. Kendini ilk kez keşfeden azgın bir ergen gibisin."

Gözlerimi devirip, ona köpük sıçratıyorum. "Ben bir anneyim; kendimi ilk kez keşfetmiyorum."

"Pratik olarak. Brandon sana kaç kez orgazm yaşattı, ikiniz... her ne halt ediyorsanız onu yaparken? İki kez mi?"

"Kapa çeneni."

"Bir mi?"

Çatalı kuvvetle ovarken ağzımı büzüyorum. "Rosie, Brandon'ın sana en az bir tane verdiğini söyle..."

"Kendime orgazm yaşatabilirim, tamam mı?" Bu, istediğimden biraz daha Attitude-y Judy gibi çıkıyor, çünkü hayır, Brandon bana hiç orgazm yaşatmadı ve açıkçası, kendime yaşattığım orgazmlar hem geçici hem de yetersiz. Hiç yoktan iyidir, sanırım.

"Orgazm olmaya ihtiyacım var," diyorum tam da Archie'nin "Seks yapman lazım," dediği anda.

"Ama Adam'la hiçbir şeye atılmak istemiyorum." Lavaboyu boşaltıp ellerimi yıkıyorum. "Fiziksel yakınlık istiyorum, ama

diğer her şeyi gölgede bırakmasını istemiyorum, anlıyor musun?"

"İkiniz iyi bir hızda ilerliyorsunuz gibi görünüyor." Alt dudağımı yakaladı ve dişlerimden çekip çıkardı. "Gerçekten neyden endişeleniyorsun?"

Başparmağımı ısırp omuzlarımı kaldırıyorum. "Ya yatakta sıkıcıysam? Çok fazla tecrübem yok ve hiç farklı bir şey denemedik. Brandon bu yüzden mi her zaman çabuk bitmesini istiyordu? Ve sonra hiç sarılmadık. Her zaman uzaklaşırdı, ya da kalkıp video oyunu oynardı, ya da..."

"Rosie." Archie yüzümü ellerinin arasına alır. "Onun Connor'ın babası olduğunu biliyorum, ama o adam tam bir aptal; üzgünüm, üzgün değilim. O senin zamanını, vücudunu ya da kalbini hiç hak etmedi, ama sen yine de ona hepsini verdin."

"Sadece birinin beni istemesi istedim." Sözlerim kırık ve fısıltılıydı ve bunların acı vermesinden nefret ediyordum, havayı yakıp ağır ve boğucu hale getirmelerinden nefret ediyordum.

"Biliyorum tatlım. Ama o sana başlangıçta olduğundan daha fazla güvensizlik bıraktı ve bunun için ondan nefret ediyorum. Senin çok güzel bir kalbin var. Çok nazıksın, çok akıllısın ve inanılmaz derecede güçlüsün. O ise bunu sana unutturmayı başarıyor. Adam'ı tanımıyorum ama o sana kendinle ilgili tüm bu şeyleri hatırlatıyor gibi görünüyor." Archie ellerimi tutar, her zaman hızla dönen düşüncelerimi yatıştıran nazik bir sıkışma. "Bırak o seni güçlendirsin. Bu arada, kendine bakabilmen için sana birkaç oyuncak alalım."

Onun ellerini itiyorum. "Dildo'ya ihtiyacım yok."

"Klitoris emiciler de var."

"Archie, kendime oyuncak almayacağım."

Göz kırparak, bulaşıkları kaldırmaya başlarken omzuna bulaşık havlusunu atar. "Tamam, Rosie."

"Sen de bana oyuncak almayacaksın."

Bir kez daha göz kırıyor. "Kesinlikle almayacağım, Rosie."

Parmağımı omzuna batırıyorum. "Adımı söylemeyi kes."

Sinsi bir sırıtış. "Tabii ki, Ro." Connor'ın bebek bezi çantasını alırken, onun kıkırdaması peşimden geliyor. "Sevişsen daha az huysuz olursun."

"Mmm," diye homurdanırım, çantayı kapının yanına atıp Connor'ın yanına, oturma odasının zemininde çiftlik hayvanlarıyla oynadığı yere giderim. "Parka gitmeye hazır mısın, bebeğim?"

Küçük ineği kaldırıp yüzüme doğru uzatıyor. "İnek! Mööö!" Sırada tavuk var, uyluklarımın üzerinde zıplıyor. "Gıdak-gıdak, gıdak-gıdak!"

Yeşil traktörü tıklıyorum. "Peki bu ne?"

"*Traktör ! Vın-vın!*"

"Hey, maymun." Archie kapı eşiğine yaslanır. "Parka mı gidiyoruz?"

Connor ayağa fırlar, hayvanlarını sepete atar ve titrek bacaklarıyla Archie'ye doğru koşar. "*Pak ! Pak !*"

Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Ben önerdiğimde umursamıyorum."

"Çünkü ben havalı Arch amcayım." Connor'ı kucağına alır, onu arabaya oturtur ve ayakkabılarımı bana doğru iter. "Sen sadece annesin."

Sadece anne, havalı ve cesur bir anne olmak için elinden geleni yapıyor, bu yüzden bugün de oğlum için yine mayomu giydim ve yarım saat sonra parkın su oyun alanında onu sıcak yaz güneşi altında kovalıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Archie, atıştırmalık molası verdiğimizde. "Son zamanlarda suda büyük ilerleme kaydettin."

"Connor dün Adam'la yüzerek çok eğlendi. Sürekli suya atlayıp Adam'ın kollarına atlıyordu. Çok mutluydu. Ben de suya girdim. Tamamen."

Archie bana bakıyor, kaşları çatık, dudakları aralık.

"Tamam, Adam'a sarıldım ve o beni düşürmeyeceğine söz verdi. Oraya girdikten sonra sandığım kadar zor olmadı, ama sanırım bunun sebebi daha çok onunla ilgiliydi."

"Ona söyledin mi? Şeyi..."

"Neredeyse boğulduğumu mu?"

Evet." "Peki ya ailen?"

"Onlara öldüklerini söyledim."

"Ama ikisinin birbiriyle ilişkili olduğunu söylemedin, değil mi?" diye tahmin ediyor. "Neredeyse boğulman ve ailenin vefatı?"

Kafamı sallıyorum, utanç boğazıma kadar geliyor.

"Hey." Archie dizimi sıkıyor. "Sorun değil. Aceleyle gerek yok."

"Sadece... ya ona çok fazla verirsem? Çok erken verirsem? O zaman işler yolunda gitmezse, yine her şeyi kaybederim. Kulağa saçma geliyor, biliyorum, ama

—
"Aptalca değil Rosie, ama keşke her zaman en kötüsünü beklemeyi bıraksan. Anlıyorum ama. En azından anlamaya çalışıyorum."

"Adam da koruyucu aile sistemindeydi," diye fısıldadım.

"Gerçekten mi? Ne tesadüf ama! İkinizin bağ kurması için bir neden daha."

"Evet, ben de öyle düşündüm, ama sonra..." Boynumu ovuşturuyorum, suçluluk duygusu boğazımı sıkıştırıyor. "Ona koruyucu aile sisteminde olduğumu söylemedim. Deneyimlerimiz farklıydı. O dört yaşındaydı ve bir yıl içinde evlat edinildi."

Archie başını sallar. "Yani, ortak bir deneyim üzerinden bağ kurmak yerine, Adam'ın seninle empati kurması için çok farklı olduklarını hissediyorsun."

Utancıdan başımı eğiyorum. "Ne kadar kötü biriyim? Kimse mutlu nedenlerle bu sisteme girmez. Ama o ailesini bulmaktan bahsettiğinde, ben sadece... çok kışkırdım. Ve böyle hissettiğim için kendimi kirlenmiş hissediyorum, Arch. Artık bir yetişkinim. Bunu aşmam gerek. Artık kendi ailem var. Şikayet edecek hiçbir şeyim yok."

"Bu işler böyle mi yürür? Ailen ölür, seni büyük, korkutucu bir dünyada yapayalnız bırakır, seni sevecek bir aile bulmaktan başka bir şey istemezsin ve bunu bulamadığında, sadece büyüüp bunu aşman mı gerekir?" Archie başını sallar. "Hayır, senin deneyimin kesinlikle onun deneyimini azaltmaz, ama onun deneyimi de seninkini azaltmaz."

"O zaman ona benim de sistemde olduğumu söylemeliydim," diye tartışıyorum, "ama deneyimlerimizin ne kadar farklı olduğuna, bu farklılıklar yüzünden nasıl bağlantı kuramayacağımıza, ne kadar kışkırdığımı düşünmeye o kadar odaklanmıştım ki, bunu paylaşamadım."

"Biriyle tanışmak, her zaman onun yaşadıklarına bir şekilde bağlanmanın yolunu bulmak anlamına gelmez. O bir şey paylaştı ve sen dinledin, bu da onun isteyebileceği tek şeydi. Kafanda neler olup bittiği seni ilgilendirir. Duyguların geçerli ve onları işlemelisin, bak da şu anda bunu yapıyorsun. Sen

başkası hakkında hemen varsayımlarda bulunduğun için kendini cezalandırman gerekmez."

Hepsi mantıklı ve Archie benim için her zaman böyle bir insan olmuştur, düşüncelerimi dinleyen ve hepsini onaylayan, sonra da diğer tarafa geçmeme yardım eden biri. Bazen oraya varmam biraz zaman alıyor, hepsi bu.

"Hey." Yüzümü avuçlarıyla kavrayarak gözlerimi kendininkilere çevirdi. "Kimse seni seçmediği için sevicecek biri olmadığını kendine uzun süre inandırmaya çalıştın. Birinin ilk tercihi olmak istedin, ama olmadın. Ama biz herkes için uygun değiliz. Her zaman seni bekleyen daha iyi bir şey vardır." Connor'ı işaret etti. "Sen o küçük çocuğun ilk ve tek tercihi sensin. Ve aşk konusunda da başka birinin ilk tercihi olacaksın. Belki Adam olacak, belki olmayacak. Ama en önemli olan, Rosie, senin kendi ilk tercihin olman. Kendini olduğun gibi ve bulunduğun yerde, hataların, kusurların ve her şeyle sev. Seni seçecek insanlar, senin bazı parçalarını değil, tüm parçalarını sevecekler."

"Hadi ama. Instagram'ına bir göz atalım." "Kesinlikle olmaz."

Marco, son bir saattir yaptığı gibi, Adam'ın soyadını benden öğrenip Archie ile birlikte profilini kurcalamak için telefonunu bana doğru salladı. "Hadi ama. Eski sevgililerinin fotoğrafları var mı diye bakmak istemiyor musun?"

"Bu çok kötü bir fikir gibi geliyor." En son yapmak istediğim şey, kendimi onun geçmişte çıktığı kadınlarla karşılaştırmak. Görünüşümden memnun olmak için çok çalışıyorum ve bu her zaman kolay olmuyor. Karşılaştırma, mutluluğun hırsızıdır.

"Tamam, eski sevgililer umurumuzda değil. Bu iyi. Seksi erkek arkadaşını en yakın arkadaşlarına gösteremez misin?"

"Sosyal medyası yok," diye tembelce yalan söylüyorum, henüz konuşmadığımız erkek arkadaş etiketini görmezden gelerek.

"Bu çağda sosyal medyası olmayan ne tür bir ezik vardır ki?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, Archie kanepenin minderinin arkasına saklanırken Marco'nun saçma sapan, dışlı sırtışına kaşlarımı çatıyorum. "Ben."

Kapının yanındaki zil çalar ve ben, Adam olabilir diye düşünerek kapıya koşarım. "Merhaba?"

"Ben, şey..." Kapının diğer tarafındaki bilinmeyen ses boğazını temizledi. "Rosie Wells için birkaç paket var mı?"

"Oh. Tamam. Bir dakika içinde aşağı inerim." Çantamı alıp Archie'ye kaşlarımı çatıyorum. "Bu garip, bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyorum."

"Mhmm," diye mırıldanarak dudaklarını ağızına doğru kıvrırdı. "Çok garip." "Paketleri alıp Adam'ı dışarıda bekleyeceğim. görüşürüz."

"Hoşça kal," diye seslendi Archie.

"Elbise seçimin güzel," diye ekliyor Marco. "Kolay erişim."

Kolay erişim. Pssh. *Lütfen.* Bu gece, yıldızların altında, arabalı sinemada film izlerken Adam'ın ellerini bacaklarımda hissetmeyi umduğumdan değil. Karanlıkta parmaklarının daha yukarı kayarak elbisenin eteğinin altına dalmasını kesinlikle hayal etmiyorum. Ve onun dokunmasını, hatta daha da iyisi, görmesini umarak en güzel pembe ipek külotumu giymedim.

Kesinlikle hayır.

Tamam, peki, ama bu benim suçum değil. Connor'la birlikte ve onsuz çok fazla zaman geçirdik ve geçen hafta boyunca o adamın dilini ağzıma soktuğu her anın tadını sonuna kadar çıkardım. Arzulamaya başladım... Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama daha fazlasını. Biraz daha fazlasını. Bu gece bunu elde edebileceğimi umduğum için beni dava et.

Asansör kapısı açılır ve aklımdan çıkaramadığım adam ortaya çıkar, başı eğik, kollarında tuttuğu rengarenk paketleri inceliyor.

"Adam. Merhaba. Onları almaya gelmiştim. Sen almam gerekmezdi..." Onun yüzü yavaşça kalkarken, ağzı açık, yanakları pembe renkte, sözlerim yarım kalır. Aynı anda gözlerindeki bakışı fark ederim — merakla dolu, ama aynı zamanda biraz da korkmuş — paketlerden birinden gelen hafif bir vızıltı sesi duyarım.

Adam bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri çekildim, boğazıma elimi koydum, belki de kusmamak için onu sıkmam gerekirse diye.

"O ne?" diye fısıldarım, ama cevabı zaten biliyorum.

Adam bana doğru dikkatlice bir adım daha atar, sonra bir adım daha, ta ki ben duvara yapışana kadar. "Uh, teslimatçı... o... ve ben seni almaya geliyordum... ve ben de düşündüm ki..." Ağzını açar, sonra duraksar, kelimeleri bulamıyormuş gibi kaşlarını çatar. "Sonra ben... sonra bu..." En az yirmi santim uzunluğunda, pembe renkli ve üzerinde neon sarısı harflerle "*FOR HER PLEASURE*" (Onun zevki için) yazan, vızıldayan paketi kaldırır. Adam yutar, kulaklarımda kan gürültüsü duyulur. "Titremeye başladı."

"Onları ben almadım," diye patladım. "Ben... ben... ben almadım." Adam'ın ağzı bir tarafı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı, sanki bana inanmıyormuş ya da bu korkunç durumu birdenbire... *sevimli* buluyormuş gibi. Nedenini bilmiyorum, boğazımı sıkıp bunu durdurmam gerekirdi, ama yine de devam ettim: kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı. "Archie bana söyledi ve ben hayır dedim ama o-o-o beni asla dinlemez ve ben uzun zamandır orgazm olmadım ve başka biriyle hiç olmadım." Ellerim ağzıma uçar, nefesimi keser, gözlerim fal taşı gibi açılır. "Aman Tanrım. Bunu söylediğime inanamıyorum."

Boğazımı temizlerim, Adam'ın kollarından birkaç paketi alıp kendi kollarıma alırım. "Bir dakika izin verin."

Koridorda rahat bir yürüyüşe başlıyorum ama sonra öfkeli, hızlı adımlara dönüşüyor.

Kapıyı açtığımda Archie, "Geri döneceğini tahmin etmiştim," diye mırıldanır.

"Seni orospu çocuğu," diye dişlerimi sıkarak mutfak masasına paketi bırakırım. Yedi. *Yedi tane var. Lanet olası paketler.* "Senden nefret ediyorum."

"Mhmm. Onları denedikten sonra tekrar söyle." Vızıldayan sese başını eğiyor. "Birini açtın mı?"

"Hayır, Archie, açmadım." Titreyen paketi elime alıyorum, bu şeyin ne kadar uzun olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Adam bunları benim için lobiden aldı ve bu onun elinde *vızıldamaya* başladı."

O ve Marco beş saniye boyunca sessizce birbirlerine baktılar. Sonra kahkahalara boğuldular.

Pembe paketi fırlatıp arkamı döndüm ve paket yere çarptığında tatmin edici *bir* ses çıkınca omzumun üzerinden orta parmağımı kaldırdım. "Çok teşekkürler."

İpek külotum boşa gitti.

Tamamen boşa gitmedi. Onları giydiğimde kendimi seksi hissediyorum ve Adam'ın elleri her yavaşça uyluğumu okşadığında, sadece bu beklenti bile buna değdi. Film sırasında, etrafta insanlar varken, karanlık olsa ve en arkada park etmiş olsak da, onun dokunmasını beklemiyordum, ama *gerçekten* isteseydi, *yapabilirdi*. Sadece söylüyorum.

Şimdi gece yarısı, ıssız bir yerde arka yolda gidiyoruz ve gitmek istediğim son yer evim.

Adam'dan gözlerimi alamıyorum, bir eli direksiyonda, bacakları genişçe açılmış, açık pencereden esen rüzgarda abanoz rengi bukleleri dalgalanıyor. O kadar rahat, o kadar rahat, o kadar *güzel* ki ve o burada *benimle birlikte*.

Adam bana her otuz saniyede bir yaptığı gibi bakıyor, kobalt mavisi gözleri parlıyor. Ağzının köşelerinde nazik bir gülümseme beliriyor, sonra benim ona baktığımı fark edince yanaklarını ayırarak geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. Elini uzatıyor, parmakları uyluklarımın üzerinde yayılıyor, acı verecek kadar yavaşça yukarı, yukarı, yukarı kayıyor, elbisenin eteğine ulaşip sıkıyor.

"Ne düşünüyorsun, güzel kız?" "Eve gitmeye hazır değilim."

Gözleri dudaklarıma düşer, kollarımı okşar, çıplak bacaklarımın uzunluğunu gezer ve sonra tekrar gözlerime döner. "Hayır mı?"

Kafamı sallarım.

"Yorgun değil misin?"

"Henüz değil," diye nefes veriyorum. "Mmm..."

Gözlerim onun orta parmağına takılır, parmağının ucu yavaşça uyluğumdan, dizimin etrafından geçip iç tarafına doğru geri dönerken izlerim. Arabadaki tüm hava emilir ve kalbim göğsümde acımasızca çarpar, sonra bacaklarımın arasına düşer.

"Hmm." Dokunuşunu geri çeker, iki eliyle direksiyonu kavrar. Öne eğilir, kaşlarını çatarak ön cama bakar.

"Ne?"

Alt dudağını dişlerinin arasına alır ve mırıldanır. "Sanırım kaybolduk."

"Kayboldun mu?" Kara gecenin karanlığına bakıyorum. Ay ışığında, tek görebildiğim ağaçlar ve sonsuz tarlalar. "Burada mı?"

"Mhmm. Nasıl oldu bilmiyorum." Kamyoneti kenara çekip kontağı kapatıyor, sadece radyo açık kalıyor. Telefonuyla bir süre uğraştıktan sonra, hoparlörlerden yumuşak, yavaş bir müzik akmaya başlıyor ve yaz gecesinin havasını dolduruyor. "En iyisini yapalım bari," diyor sinsi bir gülümsemeyle ve arabadan atlıyor.

Ne demek istediğini tam olarak anlamadım, ama o kaputu dolaşıp kapımı açarak bana elini uzattığında, büyük bir dikkatle onu izledim.

"Benimle dans et, yaramaz."

Bir kıkırdama kaçır ve Adam'ın elleri belimi kavrar, beni kamyonetten kaldırır. Uzun parmakları benimkilerle dolanır, beni loş farların önüne, yukarıdaki dans eden yıldızların altına çeker. Bir kolunu belime dolayarak bana gülümser, sonra beni göğsüne çeker, esnek vücudu müziğe eşlik ederek benimkine yaslanır.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye fısıldadı, elini başımın arkasındaki saçlarıma gömerek beni kendine yakın tuttu. "Asla iyi geceler demeye hazır değilim. Sana değil, Rosie." Yumuşak dudakları kulağımın altındaki noktaya dokundu, çenemin kenarını ısırdıktan sonra dudaklarımı ele geçirdi. Dili yavaşça, derinlemesine, kararlı bir şekilde içeri girdi ve o kadar ateşliydi ki, her santimim sıcaklıkla yanıyordu. "Bir daha gözlerimi kapatmak zorunda kalmasam da olur, yeter ki gözlerimi senden ayırmasam. Sen etrafımdayken gözlerimi senden ayıramıyorum."

Parmaklarımı onun buklelerine doluyorum ve tutunmak için elimden geleni yapıyorum. "Yapamıyor musun?"

Kafasını sallar. "Hangi filmi izlediğimizi biliyorum, ama olan biten hiçbir şeyi sana anlatamam." Ellerimi saçlarından çeker, parmaklarını benimkilerle dolayarak başının üzerine kaldırır, beni döndürür ve hemen geri çeker.

İşaret parmağına bir tutam saçını doluyor. "Tek görebildiğim, beni göz ucuyla izlerken parmaklarına bu dalgaları nasıl doladığın." Parmağı köprücük kemiğimin üzerinde kayıyor, elbisenin askısını omzumdan aşağı çekiyor.

dudaklarını orada bulunan çillere değdirerek. "Ekranın ışığının bu omuzlarda dans edişi." İki parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Bana her gülümsediğinde bu gözlerde parlayan ay ışığı, sanki sen de benimle birlikte olmaktan benim kadar mutluymuşsun gibi. Lanet olsun, bu gözleri seviyorum."

Adını ağızımdan bir iniltiyle çıkarırım ve o hiç vakit kaybetmeden onu yutar, ellerini kıcıma koyarak beni kendine doğru çeker, bacaklarım beline dolanır ve beni kamyonetin etrafında taşır. Düşük bir *gürültü* duyulur ve beni kamyonetin arka kapağına bıraktığında kalbim hızla çarpar.

Adam'ın elleri iki yanıma konuyor, üzerime eğilirken beni sıkıştırıyor. "O filmin ne hakkında olduğunu bana anlatman gerekecek, çünkü ben kesinlikle bilmiyorum. Tek bildiğim sensin, Rosie. Ve sanırım bilmek istediğim tek şey de bu."

Dudaklarımı yaladım, gözlerindeki bakış baş döndürücü ve açgözlüydü. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Hayır mı?"

"Hayır. Ben de... Ben de izlemiyordum."

"Mmm..." Bakışları uyluklarıma düşer ve onlar onun için açılır, onu davet eder, daha yakına. Onun arasına girmeden önce saklamaya çalıştığı memnun gülümsemeyi görürüm, elleri bacaklarımdan yukarı kayar, parmak uçları elbisemin altına dalar, kalçalarımı kavrar. "O zaman ne yapıyordun?"

"Ben..." Elbisemi gittikçe yukarı doğru çekince karnımda bir ateş yükselir ve boğazım kurur. "Dikkatim dağınıktı."

"Neyle dikkatin dağınıktı?"

"Elin... yapıyordun... devam ettin..." Sıcak avucuyla uyluğumdan aşağı kayıyor, başparmağı elbisenin kenarını okşuyor. Boğazımdan titrek bir nefes kaçıyor ve tüylerim diken diken olurken iç çekiyorum. "Evet. O."

O alçak sesle güler, çıplak omzuma sıcak nefesi değerek dudaklarını oraya bastırır, ağızını boynuma doğru kaydırır, eğimi takip ederek kulağıma doğru yol alır. "Dikkatini dağıttığım için üzgünüm. Ama bu adil, değil mi? Ben izlemiyorsam, sen de izlemiyorsun."

"Evet, ama ben..." Adam beni hafifçe geri ittiğinde başım omuzlarımdan arasına düşer, bir eli göğsümde,

diğer eliyle çıplak kalçamı kavrar ve sıcak ağzını boynuma dayar. "Sana dokunarak seni... çılgına çevirmiyordum."

"Çılgına mı?"

"Çok fazlaydı... ve yetersizdi. Ben istedim..." Omzumdan askıyı çekip, ağzını omzuma kaydırırken, dişleri hassas cildimi okşarken, dili hafif ısırtığı yatıştırırken, ben nefes nefese kaldım. "Daha fazlasını. Tanrım, daha fazlasını istedim."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor. "Herkesin görebileceği bir yerde dokunulmak mı istedin?"

"Ben... bilmiyorum." İstedğim bu muydu? Açık alanda, karanlık gökyüzünün altında bizi saran sahte güvenliğin altında? Ona izin verir miydim?

Bu soru aklımdan geçer geçmez cevabın evet olduğunu biliyorum. Sadece evet değil, *kesinlikle evet*. Hiç cesur biri olmadım. Uyum sağlamaya alışkınım; aslında ortadan kaybolmaya alışkınım. Yıllarca görünmez kaldım. Adam'la birlikte, uzun zamandır ilk kez, görünür hissediyorum. Ama bundan daha fazlası var. Sadece görünür hissetmiyorum; onunla birlikteyken, onun dünyasında tek kişi benmişim gibi hissediyorum.

Peki, bu gece bana dokunmaya cesaret eden başka biri olsaydı, onu umursar mıydım? Hayır, umursamazdım.

"Sadece senin dokunmanı istedim."

Göğsünden kaba bir homurtu yükselir, o kadar derin titreyen bir onay sesi ki, karnımda ve ayak parmaklarımda hissediyorum. Avuç içleri uyluklarımı yukarı doğru sürükler, dokunuşu o kadar vahşi ki, sanki çılgına dönmüş gibidir. "Böyle mi?"

Göğsüm hızla inip kalkıyor. "Evet."

"Peki ya bu?" Parmakları külotumun altına kayıyor, kalçalarımı iki eliyle kavıyor, beni kendine daha da yaklaştırıyor.

"Evet."

"Peki ya bu, Rosie? Sana böyle dokunmamı mı istedin?" Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, uyluklarımın birleştiği yeri kavıyor, başparmakları külotumun kenarını, ultra hassas cildimi okşarken, beni kıvrandırıyor. Parmağını çenemin altına takıyor, başparmağının ucu klitorisimin üzerinde kayarken, bakışlarımı ona çevirmeye zorluyor, zaten var olan acıyı daha da artırıyor.

"Adam," diye sessizce haykırıyorum, başım geriye düşüyor. Ağzı boğazımı buluyor ve orada gülümsemesini, zevkini hissediyorum.

"Evet, Rosie?"

"Lütfen," diye inlerim. "Bana dokun, lütfen."

Onu çılgına çeviren şeyin bu altı harfli kelime olduğunu düşünüyorum. Hiç vakit kaybetmeden elbisemi yukarı kaldırıyor, külotumu ortaya çıkarıyor, pembe ipek kumaşın ortasını süsleyen ıslak lekeyi.

"Tanrım," diye homurdanıyor, dudaklarından titrek bir nefes çıkıyor ve sonra ikimizi de nefes nefese ve ateşli bırakan bir öpücükle dudaklarımı kapıyor.

Sert bir tutuşla parmaklarını kalçalarımın geçirir, başparmaklarını külotumun bel kısmına takar ve bacaklarımdan aşağı doğru indirir, bu sırada sandaletlerimi de çıkarır. Yumruğunda ipek kumaşı ezip, gözlerini kısarak bu harekete odaklanır, sonra kumaşı cebine tıktırır ve hemen geri gelir, ellerini ellerimin üzerine koyar, burnunu burnuma değdirir ve sadece ona ait olan bir öpücük ister.

"Durmamı istiyorsan..."

"Tanrım, Adam, lütfen durma. Gerekirse yalvarırım."

O sırtıyor ve ben onun ne kadar çocuksu olduğuna şaşırıyorum. Mutlu ve çok gururlu, tam da doğru miktarda küstah bir kibir. "Senin yalvarmanı duymak hoşuma gitse de, istediğin ve ihtiyacın olan her şeyi sana vermek istiyorum. Bana söylemen yeter, hepsi senin olsun."

"Gerçekten çok uzun zaman oldu," diye itiraf ediyorum. "Sinirliyim, bu yüzden nazik ve sabırlı olmanı istiyorum. Ama en çok..." Ellerim kaslı kollarını, geniş omuzlarını okşayarak yukarı kayıyor, dudaklarımı dudaklarına değdirirken yumuşak buklelerine dolanıyor. "En çok, sadece seni istiyorum."

"Ben seninim," diyor bana, dilini ağzıma daldırmadan hemen önce, beni kendine doğru kaldırıyor. Bana sıkıca sarılıyor ve onun dokunuşu, ağırlığı, *arzusu* ile vücudumun her santimetresi kısa devre yapıyor. O da benim kadar bana ihtiyaç duyuyor, beni istiyor.

"Tanrım," diye inliyorum, o başımı geriye doğru çekip dişleriyle boğazımı okşarken.

"İstediyin bu muydu?" Adam, ağzını köprücük kemiğime doğru hareket ettirirken, bir eliyle göğsümü bulur. "Kamyonetimin arkasında dokunulmak mı?"

"Evet," diye bağıriyorum, o omzumdaki hassas deriyi ısıtırken, dili üzerinde dolaşıyor, zevkle mühürlüyor. Başparmağının ucu meme ucumu sıyırıyor, elbisenin içinden yanıyor, o sıkıp yuvarlarken, ben de tırnaklarımı kollarında gezdiriyorum. "*Adam.*"

"Bütün bu sesleri çıkarır mıydın? İnsanların seni duymasına izin verir miydin?" Sıcak nefesi boynumdan aşağıya doğru iner, dişleri kulağımı okşarken beni titretir. "Görmek isterlerdi. Muhteşem kızın sadece benim için kendini kaybetmesini görmek isterlerdi." Kalçalarımı kavrar ve beni kamyonetin kenarına çeker, sonra bacaklarımı genişçe açar.

"Mesele şu ki, Rosie..." Gözleri aşağıya düşer, bacaklarımın arasındaki noktaya kilitlenir, ona ne kadar çok onu arzuladığımı gösteren noktaya, ve ağzında kötücül bir sırıtış belirir. "Paylaşmayı sevmem." İki parmağını yarık boyunca gezdirerek ıslaklığımı topladı ve beni inlemeye zorladı. Sonra parmaklarını yavaşça, tadını çıkararak ağzına soktu ve dudaklarını yaladığında, öldüğümünden ve cennete gittiğimden emin oldum. "Senin seslerini duyamazlar." Tek bir geniş parmağını içeri soktu ve başım geriye düştü, dudaklarım inleyerek açıldı. Adam parmaklarını saçlarıma doladı, parmağını içeri ve dışarı hareket ettirirken bakışlarımı kendine çevirdi. "Senin ağzını, sadece benim için açılan ağzını alamazlar." Başparmağı klitorisimi bulur, yavaş, işkence gibi bir hareketle sertçe bastırır ve yalvaran gözlerim onun gözlerine takıldığında sırtarak gülümser. "Ve senin gözlerini de kesinlikle alamazlar." Ağız, beyin eriten bir öpücükle benimkine dokunur ve ardından bir sonraki sözler düşük, umut verici ve çok sert bir şekilde dökülür. "Çünkü ben. Lanet olası. Paylaşmıyorum."

"Aman *Tanrım.*" Ellerimi tişörtünün kollarından geçirip çıplak omuzlarını kavradım, ona ve belki de akıl sağlığıma tutunmak için tırnaklarımı batırdım.

"Sadece Adam yeter," diye fısıldadı, o alçak sesinde neşe ve onda nadir görülen ama çok da güzel bir kendini beğenmişlik vardı.

Kalçalarım hareket ediyor, kalkıyor, yuvarlanıyor, elinin sürtünmesini takip ediyor, *daha fazlasını, daha sertini, lütfen* diyor ve lanet olsun, o da beni dinliyor, istediğim her şeyi ve daha fazlasını veriyor, ben nefes nefese kalana, yanmaya hazır olana kadar.

"Tanrım, kendine bir bak. Onlara bu sesleri mi verecektin?" Başını eğip, tsk tsk diye ses çıkarır. "Hayır, bunlar hepsi benim, baş belası."

"Senin olsun," diye zar zor söylüyorum, parmaklarımı ensesindeki buklelere gömerek, başımı eğip alnını alnıma doğru çekiyorum.

"Siktir." Kaşları çatılır, gözlerini kapatır ve başını hafifçe sallar. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak gözlerini açmasını sağlıyorum. "Ne?"

Başparmağının ucu alt dudağımı okşadı. "Senin daha da güzelleşmen. Ama işte buradasın, bana öyle bakıyorsun, dudakların şişmiş ve kırmızı, saçların dağınık ve sen, çok..." Elektrik mavisi gözleri aşağı indi, cildimi ateşe veren vahşi bir yoğunlukla üzerimde dolaştı. "Çok kızarmışsın. Sanki doyamıyormuşsun gibi. Sanki canlanıyormuşsun gibi." İkinci parmağını da içeri soktu, başparmağı klitorisimi okşarken beni titretti, sonra nefesimi ağzıyla yuttu. "Güzel olmak yetmez, Rosie. Sen kusursuzsun."

Ve en inanılmaz şey şu: *Ona inanıyorum.*

Kendime, Brandon'la hiç bu kadar ileri gitmemiş olmama rağmen, midemin alt kısmında bir heyecan hissetmemin, omurgamın titremeye başlamasının ve ayak parmaklarımın kıvrılmasının sebebinin bu olduğunu söylüyorum. Çünkü o, akıllara durgunluk veren bir zevk yaşatmanın yanı sıra, çok istenildiğini hissettiren güçlü bir güven duygusu da veriyor. Değerli *hissettiriyor. Görülüyor.*

Kimse beni görmeyeli çok uzun zaman oldu.

"Daha önce kimseyle orgazm olmadığını söylediğinde rüya mı görüyordum?"

Uyluklarım titremeye başlarken başımı bir yandan diğer yana sallıyorum. "Hiç."

"Mmm. Bu lanet olası bir suç." Ben ellerimin üzerine yaslanırken, o beni zar zor bastırdığı bir açlıkla izliyor ve başım omuzlarımın üzerine yuvarlandığında, ağzını boynuma kapatıp kulağıma ulaşana kadar boğazımı yukarı doğru çekiyor. "Parmaklarımın üzerinde boşaldığın anda, bu amcık benim olacak."

Aman Tanrım, evet, bu yeterli. Adam da bunu biliyor, çünkü yüzünde yarı kötücül bir sırıtiş beliriyor.

"Hazır mısın, güzel kız?" Kıkırdıyor, koyu, boğuk bir sesle, dudaklarıyla izini takip ederken köprücük kemiğimin çukuruna sürtünüyor. "Aptalca bir soru, değil mi? Parmaklarımı boğup omuzlarımı tırmalaman bana öyle söylüyor."

Parmakları ensemdeki saçları okşayarak başımı geriye doğru çekiyor, parmaklarını içime sokarken kulağıma "Gel, Rosie" diye fısıldıyor ve ben de kendimi uçurumun kenarından aşağı atmasına izin veriyorum.

Düşüyormuşum, boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve son saniyede beni yukarı çekip bana yeniden hayat veriyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp çığlıklarımı yutuyor.

Adam'ın ağzı benimkine doğru hareket ederken, içimde şiddetli bir yağmur gibi vuran zevk dalgalarına karşı sallanırken, onun parmaklarını sürerken boğazından memnun bir inilti çıkar. Adam, bana söz verdiği, duymak istediğim tek kelimeyi mırıldanır.

"Benim."

BÖLÜM 15

SAHTE BİYELER

ROSIE

Pazartesi sabahları Wildheart'ta geçirmek neredeyse imkansızdır. Yavaş bir başlangıç, ön masadaki radyodan gelen sessiz müzik sesi, sonsuza kadar kalacakları evlerini beklerken yuvalarında uzanan kedilerin yumuşak mırıldanmaları, güneşin altında tembelce gerinmeleri, karınlarını dışarı çıkararak okşanmak için yalvarmaları.

Dünyanın geri kalanı hafta sonundan uyanırken, bir iki saat boyunca burada tek başına olmak belli bir huzur getirir. Bu, güvenli bir mutluluk türüdür, memnuniyet baloncuğunun içinde, bir an için hepimizin pazartesi günü yeniden başlamadığımızı, kapıdan dışarı koşmadığımızı ve sonunda dayanamayacağımız uzun, bitmek bilmeyen bir haftaya hazırlanmadığımızı varsaymak gibi.

Islak bir burun cebime dokunuyor ve ben Piglet'e gülümsüyorum. "Sen de pazartesi sabahlarını seviyorsun, değil mi?"

Aslında onun sevdiği şey cebimde sakladığım ödülleri. Burnu o şeyleri bir kilometre öteden fark eder ve ben ona bir tane verene kadar o kocaman, yapışkan brownie gözleriyle bana bakmaya devam eder. Ya da beş tane.

"Sen karşı konulmazsın, biliyor musun Pig?" Avucumdan ödülü alır ve mutlu bir şekilde yanımda koşarak, en sevdiği yer olan kedi barınağına doğru yol alırız. Meğer onda bir kilometre genişliğinde bir annelik damarı varmış.

Haftalık yürüyüşlerimizde Adam ve Bear'a karşı inanılmaz davranıyor ve sabahları ilk iş olarak köpek kulübesine gittiğimde hala çok depresif görünse de, beni gördüğü anda ayağa fırlıyor, kuyruğunu sallıyor, dilini çıkarıyor ve her türlü maceraya hazır oluyor. Böyle sakın sabahlar, tasmaını belime takıp, benimle birlikte barınakta dolaşmasına izin veriyorum. Yeni kazandığı özgürlüğü çok seviyor, ama tanrım, bu kediler. Daha önce hiç kedi görmemiş olmalı, çünkü kapıdan ilk çıkan kediye beş dakika boyunca hiç kıpırdamadan, kocaman gözlerle izledi.

Sonra o kedi ayağa kalktı, gerindi, Piglet'in yanına yürüdü ve küçük pembe burnunu onun büyük, ıslak siyah burnuna dokundurdu ve ortalık cehenneme döndü.

Piglet havaya sıçradı, poposuyla döndü ve hemen sırt üstü düşerek karnını yukarıya çevirdi, tüylü top ile oynamaya hazırdı. O kediler için harika bir sosyalleşme aracı oldu, kediler de onun için.

Archie, Piglet'in yakında evlatlık vermeye hazır olacağını düşünüyor. Bu düşünce avuçlarımı kaşındırıyor ve boğazımı düğümlüyor. Onu evime götürüp benimle birlikte yaşaması için can atıyorum. Ona veda etmek istemiyorum. Onun güvendiği kişi, her sabah kucağıma atladığı kişi, yüzünü öpücüklerle kapladığı kişi olmak istiyorum.

Ama o benden daha fazlasını hak ediyor. Daha fazla zaman, daha fazla para, daha fazla alan. Sevgim var, ama başka hiçbir şeyim yok. Piglet ise sadece artıkları değil, hepsini hak ediyor.

Ön kapıda bir araba kapısı çarpıyor, ardından derin bir kahkaha geliyor ve iki adam girişe yaklaşırken ön pencereden dışarı bakıyorum. Piglet başını eğiyor, tereddütlü ama meraklı.

O başını avucumun içine sokarken, ben de gözlerinin arasındaki noktayı okşuyorum. "Merhaba demek ister misin, kızım? Hazır mısın?"

Beni resepsiyona kadar takip ederken bacağıma yapışık kalır. Misafirlerimiz içeri girdiğinde, arkama koşar ve neredeyse tüm yüzünü popoma gömer.

"Güvendesin, Pig," diyorum ona. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanır adamlardan biri. "Bu Piglet."

Alnım kırışır. Belki Archie, barınağın sosyal medya sayfasında onun fotoğrafını paylaşmıştır. Bazen saçma sapan şapkalarla fotoğraf çekimleri yapar ve bunlar *viral* olur. Anlamıyorum ama insanlar her zaman hayvanları görmek için acele ederler. Belki benim Pigim de viral olmuştur.

Ugh. Bu hiç hoşuma gitmedi.

Adamlar benim yaşlarımda, belki biraz daha büyükler. Biri altın sarısı dalgalı saçlı ve turkuaz gözlü, diğeri kahverengi saçlı ve dövme. İkisi de saçma sapan derecede iri ve çekici, mutlu, rahat gülümsemeleri ve etraflarında tuhaf bir şekilde... sıcak bir hava var. Dost canlısı. İkisi de bıyıklı, biri kahverengi, diğeri sarı, ama şekilleri o kadar aynı, o kadar temiz ve mükemmel ki, neredeyse... sahte görünüyorlar.

Evet, bu bıyıkların sahte olduğundan eminim, ama nedenini bilmiyorum.

Piglet bıyıkları sorgulamıyor gibi görünüyor, kafasını bacakları arasına sokuyor, beni yana doğru masaya devriliyor, burnu dakikada bir mil hızla hareket ederken onları ölçüp biçiyor.

"O çok tatlı, dostum," dövme olan sarışın arkadaşına fısıldıyor.

"Üzgünüm. Bu Piglet. O bizim kurtardıklarımızdan biri ve erkeklere güvenmeyi öğreniyor. Evet, çok sevimli ve bunun farkında."

Sarışın kız çömelir ve ona gülümser. "Seni rahatsız etmeyeceğiz, güzel kız."

Domuz kuyruğu masaya vurmaya başlar. Yaklaşmaz, ama esnek vücudundaki gerginlik, ikimizi arasına bakarken dağılır.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Sarışın ayağa fırlar, elini saçlarına geçirir ve arkadaşına geniş gözlerle bakar. "Uh, evet. Evet, biz..." Arkadaşının göğsüne elinin tersiyle vurur. "Sen şu... şu... kedilere bakacaktın."

Dövmeli adam ellerini çırpıyor. "Evet! Evet, o kedilere bakacaktım! Ama senin için. Çünkü Jennie'ye bir... bir kedi almak istiyordun. Doğum günü için."

"Ona kedi almayacağım lan. Bir taneyle başlar, sonra bir bakarsın beş kedi ve üç köpeğim olur ve ben

kanepede tek başıma yatacağım." Arkadaşının omzuna yumruk atar. "Kediyi *sen* alacaksın, gerizekalı."

"Uh... tamam, peki..." Kedilerin bulunduğu yere doğru başparmağımı işaret ettim. "Kediler mi?"

"Evet," dövmeli olan, arkadaşına vahşi bir bakış atarak cevap verdi. "Ama biz sadece bakıyoruz, sorun olmazsa."

"Tabii ki." Genelde hep böyle olur, sonra bir veya iki hafta sonra geri gelirler, aşık oldukları kedi hala burada mı diye bakmak için. Sonra birkaç gün sonra, bir gün sonra, bu sefer evlat edinme belgeleri, bir kafes ve yeni arkadaşlarını eve götürmek için parlak bir gülümsemeye. Vancouver'da en yüksek ciro oranlarından birine sahibiz. Kedilerimiz, tıbbi nedenler dışında nadiren birkaç haftadan fazla burada kalır. Archie, bunun şapkalı kedilerin fotoğraf çekimlerine bağlı olduğunu söylüyor.

Piglet ve ben kedi barınağına doğru yol alırken, arkamızda erkeklerin fısıltıları duyuluyor ve eminim ki benim hakkımda konuşuyorlar.

"Kesinlikle o... pembe saçlı... hayır dostum, *hepsinin* öyle olduğunu söylemedi."

pembe, içinde pembe olduğunu söyledi."

Elimi saçlarıma götürdüm ve gül rengi uçlarını kıvırdım. Bir an için krem rengi duvarlara karışmak istedim.

"Seni duydu, aptal. Şimdi saçını beğenmediğimizi düşünecek."

Birisi boğazını temizledi ve ben kulaklarım kızarak arkama baktım. Sarışın adam bana nazik bir gülümsemeye baktı. "Saçını beğendim. Çok güzel ve eşsiz."

Arkadaşı başını salladı. "Evet, ve çok havalı. Sana yakışıyor."

Omuzlarım kulaklarımdan uzaklaşır ve elim saçlarımdan düşer. "Teşekkür ederim." Odaya adımımı attığımda, Piglet beni yavru kedilerle dolu bir kafese doğru çeker. Onlar onun en sevdiği, yaramaz ve sevgi dolu kedilerdir ve ona karşı vahşidirler.

"Vay canına." Sarışın, parmaklarını kafesin kapısına sokar ve minik siyah bir tüy yumağı ona saldırır. "Şu şirinliğe bak."

Tattoos gözlerini devirir. "Sanki sen bir tane evlat edinmeyeceksin gibi... *Lanet olsun.* " En yeni gelenimizin önünde durur, devasa beyaz tüylü bir top, stratejik yerlere yerleştirilmiş birkaç turuncu lekeyle, tıpkı

"Bu yumuşacık marshmallow da kim?"

"Henüz bir adı yok. Birkaç gün önce geldi. Sahipleri dairelerinden taşınırken onu geride bırakmışlar, bu yüzden onunla ilgili hiçbir belgemiz yok." Kafesini açtığımda kedi yere uzanır, patilerini havaya kaldırır ve karnını gösterir. Adam tereddüt etmeden öne çıkar.

"Hay sıçayım," diye gülerek kedinin karnını okşadı. "Sen çok tatlı bir pisliksin." Bir pençesini kaldırarak kaşlarını çattı. "Bana mı öyle geliyor, yoksa bu kedinin parmakları çok mu fazla?"

Başımı sallarım. "O
polidaktil." "Polidaktil
ne?"

"Polidaktil," diye gülüyorum, adam kediyi bir bebek gibi kucağına alırken onu izliyorum. "Her pençesinde fazladan bir parmak var, ama bu onun hayatını etkilemiyor." Çenesini kaşıyorum. "Sadece sevinecek daha çok yerin var, değil mi dostum?"

"Sanki eldiven giyiyormuş gibi. Ha, dostum? Senin adın bu olmalı." Yüzünü kedinin karnına gömer ve kedi, adamın dalgalı saçlarını yalayarak miyavlar. "Mittens."

Sarışın adam kıkırdar. "Mittens mi? Vay canına, koca, sert Jaxon." Arkadaşının yumruğu omzuna çarptığında ağzı sessiz bir çığlık atar ve yaralı kolunu tutarken arkadaşının yüzüne tokat atar. "Ah, seni eşek!"

Kedi — Mittens mi? — tıslar ve sarışına vurur. Adam — Jaxon mı? — gülümsemesini kürkünün içinde saklar. "Aferin Mittens."

Onlara gülümserim. "Siz ikiniz çok tatlı bir çift olurdunuz."

Jaxon, Mittens'in karnından utanç dolu yüzünü çeker. Arkadaşının çenesi düşer ve geri adım atar.

"Hayır, ama ben... Benim... *Jennie benim... Benim bir Jennie'm var!*"

Jaxon sallanan koluyla ona işaret eder. "Ve ben ondan çok daha yakışıklıyım!"

"Değilsin!"

"Öyleyim!"

"Senin için büyük bir yükseltmeyim!"

Jaxon parmağını kedinin omzuna sokar, kedi tıslar ve ona tekrar vurur. "Sen lanet olası bir düşüşün dostum! Mittens de öyle düşünüyor! Ve Rosie. Rosie, ona söyle!"

Kafamı eğip kaşlarımı çatıyorum. "Adımı nereden biliyorsun?"

İki adam da kavgayı ve belki de nefes almayı bırakır. Gözleri birbirine kilitlenir, yüzlerinde korku belirir. Sarışının bıyığı yüzünden düşer ve hayatı pahasına ağzının köşesine asılır.

Sonra canlanır, elini cebine sokar ve sessiz telefonunu kulağına götürür. "Jennie? Bana ihtiyacın mı var? Tamam, evet, hemen geliyorum."

Jaxon, Mittens'ı kafese geri koyar. "Üzgünüm Mitts, gitmem gerek!" Üç adım atar, sonra geri koşar, tüylü kafasına bir öpücük kondurur ve fısıldar, "Seni seviyorum, tombik." Omzunun üzerinden el sallar ve arkadaşının peşinden koridorda koşar. "Hoşça kal Rosie! Hoşça kal Piglet!"

Pencereden, arabalarına atlayıp yolda hızla uzaklaştıklarını izliyoruz.

Piglet'in benimki kadar kaybolmuş bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Erkekler tuhaf, Pig. Kendini bağlama, kızım."

"Onu işyerime bırakacağını söylemiştin." Bebek arabasını Brandon'ın kapısından içeri itiyorum ve gözlerimdeki yağmur damlalarını silkeliyorum. Sırılsıklam olmuşum, saçlarım dağınık ve yapış yapış.

Brandon televizyondan gözlerini ayırmıyor. "Evet, ama sonra yağmur başladı ve ben dışarı çıkmak istemedim."

"Senin araban var," diye hatırlatıyorum ona, bana çarpan Connor'ı yakalayıp ıslak göğsüme alıp sıkıca sarıyorum. "Seni gördüğüme çok sevindim, dostum."

"Yürümek istemiyorsan, belki de başkalarının sana uyum sağlamasını beklemek yerine ehliyetini alıp kendi arabanı almalısın."

Brandon bira içip beyzbol maçı izlerken, kan kulaklarıma hücum etti ve öfkeyle çınladı. "Kimsenin bana uyum sağlamasını beklemiyorum. Çocuğumun babasının bazen bu çabayı paylaşıp onu bırakıp almayı bekliyorum, böylece her zaman bunu yapan ben olmayayım."

Bir avuç cips ağzına atıyor. "O zaman sorun senin beklentilerinmiş gibi görünüyor, Ro." Sonunda,

. "Tanrım, berbat görünüyorsun."

Islak vücudumdan ve klimanın soğukluğundan dişlerim takırdarak titriyor olmasına rağmen, içimdeki her şey kaynama noktasına geliyor. Brandon'ı görmezden gelerek, Connor'ı bebek arabasına bağlayıp doldurulmuş kedisini çantama koymadan önce yumruklarımı sıkıyorum.

"O büyük çanta ne için?"

"Bir yere gidiyoruz," diye mırıldanırım.

"Nereye?"

"Arkadaşımın evine."

"Senin arkadaşın yok ki."

İçimde biriken öfkeyi bastırmak için gözlerimi kapatıyorum. "Biriyle çıkıyorum ve onunla biraz vakit geçireceğiz." Bu bizim ilk yatıya kalışımız ve şu anda kendimi sırlıslıkla bir fare gibi hissettiğim ve Brandon da sevgiyle benim berbat göründüğümü söylediği için bu konuda pek heyecanlı değilim.

Omzumun üzerinden boğulma sesleri geliyor ve gitmek ve doğanın işini yapmasını ummak istiyorum ama o birayla boğulurken omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Erkek arkadaşın mı var?" Gözleri kararır, vücuduma doğru iner, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Onu nerede buldun? Köşede mi?"

"Aptalca davranıyorsun."

"Sadece demek istiyorum ki, alınma ama kendine pek iyi bakmıyorsun. Biraz kilo almışsın."

Öfke çenemi sıkıştırıyor. Connor'a odaklanıyorum, geniş yeşil gözleri benimkilere bakıyor, sevgi ve endişeyle dolu. "Bir bebeğim oldu."

"On altı ay önce. Bu mazereti sonsuza kadar kullanamazsın, değil mi? Ayrıca sezaryen oldun. Bu kolay bir çıkış yolu değil mi?" Brandon tekrar televizyona dönerek bir avuç daha cips yedi. "Kızma ya da başka bir şey yapma. Sadece spor salonuna gitmeye falan başlamalısın." Bir yudum daha bira içti. "Oğlumuza kötü örnek olmanı istemem."

Kötü bir örnek mi? Oğlunuz zor bir gün geçiriyor diye onunla ilgilenmek istemediğiniz için onu reddetmek gibi mi? Arkadaşlarınızla takılmak ve sarhoş olmak istediğiniz için ona ihtiyacı olan ve hak ettiği sevgiyi gösterememek gibi mi? Ya da

annesini hakkında aşığılayıcı konuşmak, onu kötü hissettirmek, böylece kendinizi daha iyi hissetmek gibi mi?

Sözcükler dilimin ucunda, asit gibi yakıyor. Ama daha önce defalarca yaptığım gibi, kendimi onları yutmaya zorluyorum, yanmayı kendim hissediyorum, sanki bunu ondan daha çok hak ediyordum gibi. Hayatımdaki herkesin yaptığı gibi onun da beni unutmasını tercih ediyorum, belki sessiz kalırsam unuttur.

Ama onun sözleri, otobüs durağına doğru yürürken yüzüme çarpan keskin yağmur damlaları kadar keskin bir şekilde tenimi ürpertir. Connor ise yağmur siperinin altında güvende durmaktadır. Ve gökyüzü gök gürültüsü ve şimşek çakmasıyla açıldığında, içimdeki bir şey de açılır ve yüzüme dökülerek bana ne kadar zayıf olduğumu, ne kadar zayıf olduğumu, ne kadar güçlü olmaya çalıştığım halde her zaman zayıf olduğumu hatırlatır.

Ağır, nemli hava boğucu hale gelir ve yağmurla gözyaşlarının karışımıyla önümdeki kaldırımları zar zor görebiliyorum. Kamyonun yavaşladığını, yanımda durduğunu zar zor görebiliyorum. Dışarı fırlayan koyu renkli bukeler bana doğru koşar, beni bir şemsiyeyle örter, sapı avucuma sıkıca tutturur.

Ama beni kendine doğru çeken ellerinin sıcaklığını hissediyorum, bu sıcak bir kucaklamadan çok daha fazlası. Başının tepesinde dudaklarını hissediyorum, parmak uçları çenemi kavrarırken, ağzının tereddüt etmeden ağzımı kapladığını hissediyorum, dili benimkine hiç çaba harcamadan kayarken, sonunda geri çekilip ikimizin de nefes almasına izin veriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum, o Connor'ı bebek arabasından kaldırırken, benim tatlı oğlum *babasına* heyecanla bağırırken, onun her iki yanağına da birer öpücük kondururken.

"En sevdiğim iki insanın yağmurda yürümesi olmaz," diyor Adam, Connor'ı kamyonetin arkasındaki araba koltuğına oturturken. Kapıyı kapatıp bana dönüyor, yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum," diye ısrarla söylüyorum, gözyaşlarımı silerek. "Yağmur yüzünden. Su olduğu için gözyaşı gibi görünüyor, ama bu... bu..." Burnumu çekiyorum, sonra hıçkırıyorum ve bileğimin arkasını burnuma sürüyorum. "Ağlamıyorum."

Güçlü elleriyle yüzümü tutar, başparmaklarıyla yanaklarımdan akan damlaları siler. "O zaman yağmuru öperek yok edeyim," der.

Dudakları yanaklarıma değmeden önce fısıldıyor, tekrar tekrar, her şeyi aynı anda hem daha iyi hem de daha kötü hale getiren minik öpücükler. Ve ben kollarında parçalanırken, o sadece beni kendine doğru çekiyor, kulağıma sesini yaklaştırıp benimle olduğunu söylüyor.

Ve onun benimle olduğunu biliyorum. Parmaklarını benim parmaklarımla iç içe tutuşundan, eve dönerken bir elini direksiyonda tutuşundan anlıyorum. Merdivenlerinin altında durup, on dakika boyunca onun ve Connor'ın merdiven inip çıkma alıştırmaları yapmasını izlerken, Adam'ın onu kollarının arasına alıp havada döndürdüğünü ve her indiğinde bunu kutladığını görüyorum. Connor için özel olarak yaptığı tahta tabureyi çıkarırken, küçük adamım onunla birlikte mutfak tezgahında durup birlikte akşam yemeği hazırlayabilsin diye.

Ve o omzunun üzerinden bana bakıp gülümsediğinde, köpeği kanepede bir kadeh şarapla kıvrılmışken, bir öğleden sonra hayatıma girip bir daha geriye bakmayan, sadece bir kısmımı değil, her bir parçamı seçen bu adamla birlikte, tam da burada bir yuva, bir aile bulduğumu anlıyorum.

"Birkaç hafta sonra okula dönmekten endişeli misin?" diye soruyor bana, akşam yemeğinden sonra yan yana bulaşıkları yıkarken, Connor ve Bear oturma odasında oynarken.

"Evet," diye iç çekerek kabul ediyorum. "Okul programım çok yoğun ve bu yıl daha da yoğun olacak. Connor ve ben hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık."

"Bu konuda en büyük endişen nedir?"

"Benim için öncelikli olmadığını düşünecek olması. Daha az sevildiğini, daha az önemli olduğunu hissedecek olması."

"Anlıyorum." Düşüncelerini toparlar gibi tereddüt ediyor. "Benim programım da Eylül ayında yoğunlaşmaya başlayacak ve sık sık şehir dışında olacağım. Sanırım senin de benim için daha az önemli olduğunu hissetmenden biraz endişeleniyorum."

"Bence önemli olan birlikte geçirdiğimiz zaman değil, birlikteyken onu nasıl geçirdiğimiz." Onun alnını alnıma dayadığında, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmadan önce pazısına bir öpücük kondurdum. "Ve birlikteyken beni her zaman önemli hissettiriyorsun, Adam."

"Ve bence sen de Connor'a birlikteyken kendini önemli ve sevilen hissettiriyorsun. Yani seni anlıyorum ve suçluluk duyduğunu biliyorum, ama teselli olacaksa, bence o çocuk senin tarafından çok sevildiğinden başka bir şey hissetmiyor."

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı sıkıştırarak, ona gözlerimi kısarak bakıp karnına dokundum. "Ne yaptığını anladım. Sinsi çocuk."

Gülerek göz kırptı. "Ne olursa olsun, gerçekten endişeleniyorum. Ama seni önemli hissettirmek için elimden geleni yapacağım, tıpkı senin Connor'a elinden geleni yapacağını bildiğim gibi, çünkü sen her zaman elinden geleni yaparsın. Bunu hiç çaba harcamadan yapıyorsun, Rosie."

"Belki öyle görünüyor, ama kolay değil."

"Hayır, çünkü zahmetsiz demek kolay demek değildir. Zahmetsizdir çünkü aşk doğal olmalıdır, çok derinden hissettiğin ve hiçbir şeyin değiştiremeyeceği bir şeydir. Ama tüm aşklar bazen zordur."

"Ama buna değer, değil mi?"

Gülümser, saçımı kulağımın arkasına koyar ve burnumun ucunu öper. "Her zaman buna değer."

"Baba?" Connor aramıza girer ve Adam'ın şortunu çeker. Adam onun saçlarını okşar. "Ne haber, küçük yaramaz?"

"Ee-ya, ee-ya, bo?"

"Ee-ya, ee-ya, bo?" Adam, Connor'ın ne istediğini anlamaya çalışırken sesleri tekrarlar ve onu oturma odasına sürükler. "Evet, ee-ya, ee-ya, bo yapabiliriz. Kesinlikle."

Connor televizyonu işaret eder. "Ee-ya, ee-ya, bo, baba?" Adam sesleri neredeyse sessizce tekrar ederken, Connor ellerini havaya kaldırır ve dans etmeye başlar. "*Ee-ya, ee-ya, bo!*"

Adam gözlerini kırptırır, sonra başını geriye atar. "Oooh! E-I-E-I-O?"

Connor gülümser ve Adam "Old MacDonald Had a Farm" şarkısının müzik videosunu bulduğunda ellerini çırpır. "*Ee-ya, ee-ya, bo!*"

Adam, Connor'ı kucağına alıp, hiçbir şeyi umursamadan onunla oturma odasında dans ederken, ikisi de avaz avaz şarkı söyleyip, gülüp, ördekler gibi vaklayıp, inekler gibi mööleyip, kediler gibi miyavlarlarken, kalbim kocaman gülümser. Bu adam, kucağında bir çocukla çok rahat, sanki bu rol ona biçilmiş kaftanmış gibi

Bu işi o kadar zahmetsizce ve sadece coşkuyla yapıyor ki, bu beni ona daha da aşık ediyor.

"Old MacDonald" şarkısı, ben oturup izlerken ve birkaç fotoğraf çekerken yaklaşık on yedi kez "The Wheels on the Bus" şarkısına dönüşüyor. Bu fotoğraflar kısa sürede en sevdiğim fotoğraflar oluyor. Onların eğlencesini bozup Connor'a banyo zamanının geldiğini söylemek üzereyken, Adam'ın telefonu yanımdaki tezgahta titriyor.

"Telefonun çalıyor," diyorum ona.

"Önemli değil," diyor gülerek, Connor ve Bear üstüne tırmanırken.

"Önemli olabilir. Tekrar arıyorlar."

"Tamam, hadi dostum." Ayağa kalkar, Connor'ı omzuna atar ve tek eliyle onu mutfığa taşıırken, Connor kahkahalarla gülüyor. Adam telefonunu alır, aramayı reddetmeden önce kaşlarını çatarak bakar. "Numarayı tanımıyorum. Önemliyse mesaj bırakırlar." Connor'ı omzuna atar, ikisi burun buruna gelir. "Biri banyo zamanı geldi ve sana özel mavi köpükler aldım."

Connor nefes nefese, en sevdiği kelimelerden birini tekrar ederek yukarı çıkıyoruz. "*Bub-bow! Bub-bow!*"

"Bütün bunları yapmak zorunda değildin," diye mırıldanıyorum birkaç dakika sonra, Adam onu banyosuna daldırırken, tekneler ve ördekler turkuaz köpüklerden oluşan bir denizde yüzüyorlar. Omzumun üzerinden, oyun parkının tavanına yapıştırılmış karanlıkta parlayan yıldızlara bakıyorum, traktör şeklindeki gece lambası odaya loş bir ışık saçıyor ve boğazımı bir şey tıkıyor.

"Tabii ki yapmam gerekiyordu. O da bu ilişkinin bir parçası. Onun da burada bir yeri olduğunu hissetmesini istiyorum ve senin hiçbir şeyi tek başına halletmek zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum."

O *R* harfi var ya, kalbimin çılgın atışları dışında içimdeki her şeyi durduran. Ona bunu sormak istiyorum, nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi, özellikle de yazın sonu yaklaşırken. Ben okula döndüm, en yoğun yılımda, o da işine döndü, birlikte çalıştığı sporcularla seyahat ediyor. Mutfakta yüzünde beliren endişe kemiklerime işliyor, ama b u n u n nedeni onun için artık eskisi kadar önemli olmadığını düşünmem değil. Çünkü

onunla, bizimle dolu bir yazın ardından, onu görmeden, kollarında olmadan, bakışlarının sabit ağırlığı altında tutulmadan, sevgisiyle sarılmadan geçireceğim onca gün düşüncesi... beni şaşırtıcı bir boşlukla dolduruyor.

Connor, Adam'a hayranlıkla bakarken, Adam ona tüm dikkatini verirken, onu sevgiyle kucaklarken, onunla şakalaşırken ve sadece... onunla eğlenirken, onunla hayatın ne kadar dolu olduğunu fark ediyorum. Connor her zaman ihtiyacım olan tek ailemdi, ama Adam'la birlikte... belki de o bizi tamamlıyor.

Adam elini uyluklarımın arkasına koyup sıkıyor. "Connor ve ben yatma vaktini kendimiz halledebiliriz. Neden gidip banyo yapıp rahatlamıyorsun? Övünmek istemem ama benim odamdaki banyo en iyisidir. On sekiz jet var."

"On sekiz mi?" diye soruyorum. O göz kırpmıyor.

"On sekiz."

Tanrım, en son ne zaman banyo yaptığımı hatırlamıyorum. Birkaç dakika rahatlamak, huzur ve sessizlik içinde zihnimi tamamen kendime ait hissetmek... Açıkçası, bu bana uydurma gibi geliyor.

Connor'ın yüzünü ellerimle tutup, iki yanağına, burnuna ve sonra da minik dudaklarına birer öpücük konduruyorum. "Adam seni bu gece yatırabilir mi, bebeğim?"

Connor Adam'ı işaret ediyor. "Dada."

"Adam."

Adam'ın elini okşayıp gülümsüyor. "Baba."

"Ad..." Diye iç çekiyorum. "Tamam. Evet. Anne seni seviyor, canım. Bana ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Adam'ın banyosunun köşesindeki büyük küvet, onun söz verdiği kadar muhteşem. Adam bunu planlamış gibi, beni bekleyen yumuşacık havlular ve yepyeni bir şişe köpük banyosu bile var.

Musluğu açıp buharlı su akıncaya kadar çeviriyorum ve bolca köpük banyosu döküyorum. Tatlı vanilya nane ve kahve kokusu odayı dolduruyor ve ben bu kokuya gözlerimi kapatıyorum. Çantam, giyinmek için temiz kıyafetlerle yatakta beni bekliyor, ama Adam'ın temiz, büyük beden tişörtlerinden biri de öyle ve ben onun tişörtünü giymeyi çok daha çok istiyorum.

Connor'ın doldurulmuş kedisi gözüme çarpar ve onu koridora geri götürürüm. O olmadan asla uyumaz.

Hâlâ banyodalar, sessiz su sesleri, neşeli kahkahalar ve yumuşak sözler beni içine çekiyor. Kapının aralığında duruyorum, iki  ocuk da köpük  apkalar ve köpük sakallarla kaplı, Adam dirse ini dizine dayamı , çenesini yumru una dayamı , sanki derin düşüncelere dalmı  gibi. Saçma bir manzara, ama beni kulaklarımın ucundan ayak parmaklarımın ucuna kadar ısıtan bir manzara.

"Annenle konu up benim kız arkadaşım olmasını isteyebilirsin diye düşünüyordum," diye fısıldar Adam Connor'a ve kalbim durur. "Ne dersin, küçük yaramaz? Annemin erkek arkadaşı olsam senin için sorun olur mu?"

Connor, Adam'ın zaten kabarık olan saçlarının üzerine bir yığın kabarcık bırakır. "Baba, kabarcık!" Adam'ın kafasını okşar. "Sa ."

Adam bu harekete karşılık verir ve Connor'ın yüzünü g    n n yarısına kadar sarkan bir başka kabarcık sakal tabakasıyla kaplar. "Sen benim için gerçekten çok özelsin dostum, annen de  yle. Bu yüzden onun benim kız arkadaşım olmasını istiyorum. Sence annen bunu ister mi?" Adam derin bir nefes alarak alnını küvetin kenarına hafifçe dayar.

"Bence ister. Umarım  yledir. Kahretsin, bilmiyorum dostum. Ya hayır derse?" "Hayır demeyece im," diye patlarım, heyecanlı yeşil gözler ve Kapıyı iterek içeri girdi imde sinir bozucu bir hüzün beni sardı. Adam'ın önünde dizlerimin üzerine  okerek, ellerimle yüzünü kavradım, parmaklarım kabarcıkların arasından geçiyordu. O kadar komik ve sevimli görünüyordu ki, içim acıyordu.

"Sen bu gezegendeki en güzel, en nazik ve en düşünceli adamsın. Kalbim zaten senin. Hayır diye bir seçenek yok, Adam.

BÖLÜM 16
UYGUN DEĞİL
YER
ROSIE

Kendimizi sevmenin neden yaptığımız en zor şeylerden biri olduğunu kaç kez merak ettiğimi sayamadım.

Çoğu zaman bunu iyi yapabildiğimi fark ediyorum. Bu bedenim benim için yaptığı tüm harika şeyleri, bana verdiği hediyeleri hatırlatıyorum kendime ve bunları dünyaya değişmem. Sonra birisi sebepsiz yere ağzını açıyor ve saniyeler içinde yaptıklarınızı yerle bir ediyor. Sen orada durursun, ellerinde sıkıca tuttuğun sevgiyi bırakmak istemezsin. Ama bazen ne kadar sıkı tutarsan, o kadar kolay parmaklarının arasından kum gibi süzülüp ayaklarının dibine düşer.

Adam'ın yatak odasındaki büyük aynanın önünde dururken, gözlerim çıplak vücudumun her yerini dolaşıyor, hem her gün sevdiğim kısımları hem de bazı günler biraz daha fazla mücadele ettiğim kısımları.

Kendine pek iyi bakmıyorsun. Biraz kilo almışsın. On altı ay oldu. Spor salonuna falan git.

Utanç duymama neden olan sözlerle gözlerimi kapatıyorum, ellerimi yumruk yapıp karnıma vuruyorum, onların kazanmasına izin verme isteğiyle mücadele ediyorum. Çünkü günün sonunda, kendimi sevmenin her an kendimle, tüm benliğimle mutlu olmak olmadığını biliyorum. Bu gerçekçi değil ve başarısızlığa davetiye çıkarıyor.

Titrek bir nefes vererek gözlerimi zorla açıyorum, onları aynada kendimi içime çekmeye zorluyorum.

"Ben başkalarının benim hakkımda düşündükleri değilim," diye fısıldıyorum. "Ben güçlüyüm. Dayanıklıyım. Kalbim büyük ve iyidir. Her zaman öğreniyorum. Ben, benim tekim." Her kelimeyle birlikte vücudumdaki gerginlik yavaşça dağılır, omuzlarım kulaklarımdan uzaklaşır, parmaklarım açılır ve vücudum bu onayları sanki açıklık çekmiş gibi içime çeker, kendimi kucaklamamı bekler, çünkü bugün kendimden biraz daha fazla sevgiye ihtiyacım var.

Çünkü bence, kendini sevmek, zor günlerde kendine merhamet göstermek, ihtiyacın olduğunda kendini daha fazla sevmek kadar basit bir şey.

Yatak odasının kapısı açılır ve ben yerden havluyu alıp kendime sararım, Adam'ın bakışları beni bulur. Gözleri üzerimde dolaşırken gözlerinin karardığı, uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kaplarken ağzının kıvrımıyla yanaklarım kızarır.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, o arkama gelip kollarını bana doladığında, çenesini omzuma dayayıp aynada beni izlerken.

"Merhaba, güzel kız." Gülümser ve yanaklarımdaki sıcaklığı öper. "Connor uyuyor."

"Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim. Seninle vakit geçirmeyi gerçekten çok seviyor."

"O, bu hayatta doğru bir şey yaptığımı hissettiriyor bana."

Parmağının uçları kollarımdan omuzlarıma doğru kayıyor, sonra da havluyu sıkıca tuttuğum köprücük kemiğime iniyor. Karnımın derinliklerinde bir ateş yanıyor, her yöne dalgalar halinde yayılıyor, en büyük alev ise bacaklarımda arasında yerleşiyor.

Yutkunuyorum. "Her şeyi doğru yapıyorsun."

"Her şeyi mi?"

Başımı sallıyorum, o benim havludan demir gibi tutuşumu çözdürürken gözlerim onun yansımasına kilitleniyor. Yumuşak gri kumaş yavaşça açılıyor ve vücudumun her santimetresi acı içinde ortaya çıkıyor. Bir an için belirsizlik beni ele geçiriyor, göğüslerimi, karnımın alt kısmının yumuşaklığını, tamamen kaybolmamış çatlakları, asla kaybolmayacak bir yara izini örtmek için çabalarken içimi kaplıyor.

"Connor'ı on üç ay emzirdim," diyorum, Adam'ın parmakları bileklerimi kavrayıp beni nazikçe ona açarken. "Yani, onlar... onlar..."

"Mükemmel," diye fısıldadı, yumuşak dokunuşuyla göğüslerimin şeklini izleyerek, gözlerimi onun gözlerine geri çevirdi, derin bir takdir ve tam bir hayranlık dolu bakışlarla. "Onlar mükemmel, Rosie. Lütfen hiçbir zaman vücudunun herhangi bir kısmının mükemmel olmadığını kendine inandırmaya çalışma, çünkü benim için her şey sensin. Sen. *Her. Şeysin.*"

Tek bir gözyaşı yanağımdan süzülür. Dudakları onu yakaladığında, kendimi onun öpücüğüne bırakır, ona yaslanırım. "Sanırım bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı."

"Sen de bunu görmek ister misin? Hissetmek ister misin?" Avucumu ağzına götürür, parmak uçları karnımda kayarken oraya uzun öpücükler kondurur. "Çünkü sana ihtiyacın olan her şeyi vermek istiyorum. Benim için tam olarak nerede olduğunu bilmeni, kendini benim gördüğüm gibi görmeni istiyorum. Seninle birlikteyken, sana dokunduğumda, *sana bakarken* kalbimin nasıl hızla attığını... Bunu hissetmeni istiyorum."

Bakışlarım aynada Adam'ın yakıcı bakışlarını takip ediyor. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Önce kendine bakmaya ne dersin? Her bir parçanı olduğu gibi görmeye, senin için yaptıklarının değerini bilmeye. Onun güzelliğini görmeye."

"Bu her zaman o kadar kolay olmuyor."

"Hayır," diye onaylıyor. "Değil. Kendimizden bahsederken değil." Elini çeneme koyuyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Dilim dışarı çıkıyor, onun izini takip ediyor. "Sana bakarken neler hissettiğimi göstereyim. Her düşüncem vücudumdan kayboluyor, ama... *vay canına*. Ne kadar şanslıyım ben? Seni buldum ve bir şekilde sen de beni seçtin. Seni elimde tutabiliyorum."

"Başka bir seçenek var mıydı? Seni seçmek? Çünkü bu bir seçim gibi gelmedi; sadece doğru geldi."

"Olması gerektiği gibi mi? Ben ve sen? Dışarıdaki o küçük çocuk?"

"Sanki kaybolmuşuz gibi, sen kamyonunu yolun kenarına çekip bize binmek ister misiniz diye sordun. Biz de bindik ve bir daha hiç inmedik."

Adam yanağıma gülümsedi. "Bunu sevdim. Sen benim yolcu koltuğumda oturmak için yaratılmışsın."

Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, kalçamı kavrarken gül altın rengi bir saç telini parmaklarına doluyor. "Bu bal rengi dalgaları en yumuşak pembe tonuyla boyuyorsun çünkü birazcık öne çıkmak istiyorsun. Bence bu seni masum ve tatlı gösteriyor, ama seni öne çıkaran şey..." Başparmağını gözümün altına getiriyor. "Bu muhteşem gözler, tanıştığımız gün ağaçların rengiyle aynı." Elini elmacık kemiğimin üzerinde gezdirir. "Ve bu çiller, gülümsediğinde yüzünü aydınlatan, güneşli bir öğleden sonra saklandıkları yerden çıkan..." Burnunun ucu benim burnuma sürtünür. "Bu burun, en sevimli burun, seni utandırdığımda buruşan hali." Çenemi tutarak, dudaklarını en yumuşak dokunuşuyla dudaklarıma yapıştırır. "Ve bu gülümseme... Tanrım, seni özel kılan şey bu, Rosie. O gün ormanda gözlerimi senden alamadığım şey bu gülümsemeydi, bana baktığında gergin bir şekilde çiğnediğin gülümseme değil, o değerli köpeğin kucağımda eridiğini izlerken büyüyen gülümseme, güldüğünde yüzünün her santimini değiştiren gülümseme. İlk önce bu gülümsemeye aşık oldum, çünkü aşık olmaktan başka seçeneğim yoktu."

Her zaman bir seçim vardır, neredeyse söyleyeceğim. Ve ben hiç kimsenin olmadım.

Ama Adam başını sallar, gözlerinde bir parıltı vardır, sanki zihnimin beni nereye götürmeye çalıştığını tam olarak biliyormuş gibi. Sanki buna izin vermeyecekmiş gibi.

Boynumu kavrar, ağzımı ağzına yaklaştırır, nefesimi kesen bir vahşetle beni yutar, beni parmak uçlarıma kaldırır, daha fazlasını, her şeyi ister. "Başka seçenek yok," diye fısıldar dudaklarıma, sonra bakışlarımı yansımamıza çevirir, çıplaklığımın her santimi onun dikkatli bakışları altında kırmızı renkte parlar.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde, Adam geri adım atar, arkasına uzanır ve tişörtünü başından çıkarır. Onu görünce ağızım sulanır, kilometrelerce uzanan bronzlaşmış, düğümlü kasları, gerçeküstü bir mükemmellik düzeyine oyulmuştur. Ve şortunu çıkarırken, üzerine boyanmış aslanın kusursuz çizgilerinin altında gerilen kaslı uylukları, karnımın her yerine bir sıcaklık yayılır.

Adam tekrar bana yaklaşır, avucuyla göğsümü kaplar ve yukarı doğru kaydırır, elleri göğüslerimin yanlarını okşarken omuzlarımı öpücüklerle doldurur.

"Bunlar," diye mırıldanıyor, ellerinde ağırlıklarını hissederek. "Bunlar mükemmel. Ve on üç ay boyunca oğlunu beslediler mi? Bu kadar inanılmaz bir şey hakkında olumsuz bir şey söylediğini duymak istemiyorum. Ve, lanet olsun, bunlar inanılmaz. Sanki bu ellere sığmak için yapılmış gibiler."

"Adam," diye boğuk bir sesle söylüyorum, başparmakları meme uçlarımı okşarken, içimdeki her şeyi sıkılaştırıyor. Sırtım kavisleniyor, kendimi onun dokunuşuna daha da yaklaştırıyorum, daha fazlasını istiyorum.

Parmak uçları vücudumda dans ediyor, göğüslerimin arasına dalıyor, daha aşağıya, karnıma doğru iniyor ve arkalarında tüylerim diken diken oluyor. Adam, cildimde belirginleşen ince çatlakları nazikçe izlerken gözleri benimkilerle buluşuyor. Yanaklarım kızarıyor, bakışlarımı başka yere çevirmemi istiyor ama Adam'ın gözlerindeki bakış, onunla birlikte burada kalmamı istiyor.

"Kaplan çizgileri," diye yüksek sesle merak ediyor. "Bu terimi şimdi daha önce hiç olmadığđ kadar iyi anlıyorum. Vücudunun çok yönlülüğünü, bu kadar değerli bir şeyi büyötmek için nasıl uyum sağladığını hatırlatan güzel bir hatırlatma. İnanılmaz derecede güçlüsün, Rosie. Oğlunun büyümesi ve sevgiyle çevrili bir ortamda öğrenmesi için her şeyi yapacak, aynı zamanda ona gerçekteki gücün ne olduğunu gösterecek bir anne."

"Nasıl bir şey?" diye soruyorum sessizce, elleri tuval üzerindeki bir fırça gibi tenimi okşarken.

"Bu çok zorlu bir şey. Cesaret gerektirir. Korkularınızı yenerek, siz ve oğlunuzun zihninizdeki engeller olmadan yaşayabilmeniz için. Ama aynı zamanda kırılganlık da gerektirir. Dürüstlük. Güven. Kendi hatalarınızı, korkularınızı bir çıkmaz yol olarak değil, büyüme ve kendinizi daha iyi tanıma fırsatları olarak görmek. Birinin elini sıkıca tutarak, adım adım ilerlemek."

"Elini tutmayı seviyorum. Bu, tüm o adımları biraz daha kolaylaştırıyor." "Elini tutmak konusunda ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama

, Rosie, bence ben olsam da olmasam da ilerleyecektin. Ben senin gücün değilim. Senin kendi gücün sensin." Parmakları, sezaryen izimin çizgisini, yumuşak karnımın altını okşadı

"Eğer bunu hiç sorgularsan, bu yara izi, eşsiz bir güce sahip bir savaşçı olduğunun kanıtıdır. Çünkü bu yara izi bir hikaye anlatıyor. Büyüttüğün bir hayatın, doğurduğun bir hayatın, kendi başına kurduğun bir ailenin hikayesi, herkesin bir parçası olmak için şanslı olacağı bir hayatın."

Beni kendine sıkıca çekiyor, sıcaklığıyla ve aşka çok benzeyen bir şeyle beni sarıyor. Peki ya ben? Ben de kendimi ona bırakıyorum. Her şeyi kucaklıyorum, çünkü aşкта böyle yaparsın diye düşünüyorum. Sonuçta, onun ne kadar geçici olduğunu asla bilemezsin.

"Ben de öyle hissediyorum, Rosie. Şanslıyım. Senin ailenin bir parçası olduğum için çok şanslıyım, ne kadar küçük bir parça olsam da. Beni hayatınıza kabul ettiğiniz için çok minnettarım. Bu güzel yeşil gözler ve kalbimi dolduran en nazik, en geniş gülümseme için çok minnettarım. İhtiyacım olduğunu bilmediğim, aşık olduğum küçük bir erkek çocuğu bana armağan eden bu güçlü, inanılmaz vücut için çok minnettarım. Teşekkür ederim, Rosie. Kendin için yaptığın tüm harika şeyleri göremiyorsan, umarım bana kattığın tüm harika şeyleri görebilirsin."

Adam titreyen elimi eline alıp geri çekince kalbim durmaksızın çarpmaya başladı.

"Bu, Rosie," diye mırıldanıyor, avucumu onun çarpan kalbinin üzerine bastırıyor. "Hepsi senin için."

Neden bu kadar ağır, bu kadar derin, sanki suya batmış gibi hissettiğimi bilmiyorum, ama bu iyi bir boğulma, hayatınızı elinizden almak yerine size hayat veren türden. Takdir, övgü, nedense gerçek olduğunu bildiğim sözlerle boğulmak. Bu farkındalık şaşırtıcı, ciğerlerimden titrek bir nefes çekiyor, bu adamın hissi beni sararken dizlerim titriyor. Ve dizlerim pes edip beni geriye doğru düşürdüğünde, belimin alt kısmına ağır bir şişkinliğin bastırdığını hissediyorum, büyüklüğü ve ağırlığı boğazımdan bir çığlık koparıyor.

Adam'ın alçak gülüşü boynumdan aşağı kayıyor. "Evet, hepsi senin için."

Ateş her santimimde yayılırken, iki yakıcı avucunu yanlarımdan aşağı doğru kaydırır, kalçalarımı o kadar sıkı kavrar ki

en mükemmel şekilde zevk-acı sınırını aşıyor, sanki tutuşunu gevşetirse beni kaybedecekmiş gibi.

"Bu vücudun her santimini öperdim, hepsine tapardım, izin versen onu tek dinim yapardım." Parmak ucuyla omzumdan, köprücük kemiğimden aşağıya doğru kaydırır ve sıkı meme ucumu daireler çizerek okşadı. "Ne dersin, yaramaz? Bana izin verecek misin?"

Sırtım kavislenir, ağrıyan göğüslerimi onun yetenekli ellerine doğru iterim. "Lütfen, Adam."

Onların ağırlığını çok kolay bir şekilde taşıyor, başparmağı ve işaret parmağıyla meme uçlarımı sıkıyor, yuvarlayarak ağzımdan her sesi çıkarıyor. Sıcak, ıslak öpücükler omzumdan boynuma doğru ilerliyor. Her kıvrımı izliyor, karnımdan kalçalarımın dolgunluğuna doğru bir yol çiziyor. Daha da aşağıya iniyor ve dokunuşu en çok istediğim noktayı geçince, tüm vücudum titriyor, alaycı tavırları, bana verilmemiş doygunluktan dolayı öne doğru eğiliyorum ve yakışıklı piç kulaklarıma gerçekten *gülüyor*.

"Senin sinirlenmene bayılıyorum," diyor ve kıcımlı kendine doğru çekiyor. Elini bacaklarımdan arasına sokuyor, uyluklarımı izliyor ve bana yaptıklarının fiziksel kanıtını bulduğunda takdirle mırıldanıyor.

"Elini biraz daha yukarıya alabilir misin?"

"Mmm. Öyle mi?" Parmak uçları o kadar yavaş dans ediyor ki acıtıyor, karnımın altında çaresiz bir kasılma oluyor. "Burada mı?" diye kulağıma fısıldıyor, parmağını iç uyluklarımdan ıslaklığına kaydırıyor.

"Daha yukarı, lütfen."

"İşte burada." Uyluklarımdan birleştiği yeri okşuyor. "Burası olmalı."

"*Adam*." Adı, çaresizlik içinde boğulan, bozuk bir çığlık. "Lütfen, bana dokun. Ne istersen yaparım."

"Ne kadar güzel bir ağız, ne kadar nazikçe yalvarıyor. Ama yalvarmana gerek yok." İki parmak yavaşça kıvrımlarımdan arasından kayıyor, tam da istediğim şeyi veriyor, ben aynaya doğru inleyerek düşerken, Adam'ın ağzı kulağımda. "Sana asla hayır demem."

İki parmağını içime soktuğunda ağzım keskin bir nefesle açılır ve tanıdığımı sandığım adamın başka bir yönünü gösterir.

Adam yumuşak ve naziktir. Her sözü, her hareketi dikkatli ve düşüncelidir. şu anda parmaklarıyla beni sikme şekli, kobalt rengi gözleri ateşle, gçle parıldarken, hiç de öyle değil. Vahşi ve acımasız, sanki bu beden her santimini sahiplenmiş gibi. Sanki bedenimin onun şeklini sonsuza kadar hatırlamasını istiyor gibi, beni aynaya tutarken kalçamı sahiplenici bir şekilde kavrayışı, eli aşağı kayarken, sanki onun için yaratılmış gibi kıcıımı kavrayışı.

"Bu siktiğimin kıcı. Ne kadar sevdiğimi söylemeyi neredeyse unutuyordum." "ok büyük olduğunu düşünmüyor musun?" diye soruyorum.

"ok mu büyük? Öyle bir şey var mı?" Parmak uçları yumuşak eti kazıyor, beni büyük avucunda sıkıştırıyor. "Bana göre mükemmel boyutta. Bana ne kadar iyi uyduğuna bak."

"Ellerin çok büyük."

Kıcıımı hızlıca, nazikçe tokatladıktan sonra ensemdeki saçları okşadı ve gözlerimizi birbirine kilitledi. "Ve kıcın kusursuz."

Adam'ın başparmağı klitorisimi bulup hassas hareketlerle okşarken omurgamdan bir titreme geçer. "Neden küfür etmen beni bu kadar tahrik ediyor?"

"Sen ıplak ve ellerimin altındayken neden bir beyefendi gibi konuşamıyorum?"

O bir öpücük çaldığında, ben de onun ağzına karşı sırtıyorum. "Senin bir beyefendi olmanı seviyorum, ama biraz soğukkanlılığını kaybettiğinde daha çok seviyorum."

"şkrlers olsun. Çünkü şu anda aklımı kaçırmak üzereyim ve bunu yapan sensin." Beni aynadan uzaklaştırıp, iri vücuduna doğru çeker. "Gel buraya, yaramaz. Çünkü sen benim aklımı kaırırıyorsan, ben de seninkini kaçıracağım."

Parmaklarının hareketleri hızlanıp derinleşirken, içimde kimsenin bulamadığı bir noktaya ulařtıķa, vahşiliğe yaklaşıyor. Nefesim hızlanırken, sıcaklık göğsümden yukarı çıkıp boğazımı sarar.

Adam'dan gözlerimi ayıramıyorum, vücudunun benim arkamda duruşu, aradığım yuva, özlediğim sığınak. Elektrik mavisi gözlerinin üzerimde dolaşması, ezberlemeye çalışması, saygıyla, sanki tamamen hayranlık içindeymiş gibi.

Kapalı göz kapaklarının altında gizlenen vahşilik içimdeki her şeyi sıkılaştırıyor. Elini boğazıma doluyor,

gözlerimi aynada onun gözlerine yönlendiriyor, eli kaygan uyluklarımın arasında hareket ediyor.

"Siktir, Rosie. Şu haline bak, güzel kız, parmaklarımın her yerine damlıyorsun. Çok iyi bir kızsın, ama biraz kötü olmak istiyorsun, değil mi?"

"Sadece senin için," diye nefes nefese söylüyorum.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdi, sıcak nefesi boynumdan aşağıya doğru akarken, omurgamı titretip ürpertti. "Sadece benim için." Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Bir tane daha yapabilir misin?"

"Bir tane daha mı?" Sesime panik karışıyor, çünkü bu adamın elleri *büyük*, parmakları *kalın*. Tek bir erkekle birlikte oldum ve... şey, o kesinlikle Adam'a benzemiyordu.

"Bir tane daha," diye tekrarlar, nazikçe bir parmağını daha içeri sokar, ben bu müdahaleye nefes nefese kalırken beni sıkıca tutar, etrafında gerilir. "İşte benim güzel kızım, parmaklarımı alıyor. Yakında, benim sikim olacak."

"Tanrım," diye bağıriyorum ve ruhum bedenimden ayrılmaya başlıyor.

"Adam."

"Sen orgazm olurken amının parmaklarımı sıkması hissini seviyorum. Ve sen orgazm olmak üzeresin, Rosie, değil mi?"

Onun dokunuşuna karşı sallanıyorum, ona cevap vermeye çalışırken elini sıkıca tutuyorum. "Yani... yani... *mmm...*"

"Yaklaştın," diye benim için cümleyi tamamlar, tek kelime neşe ve biraz da kibirle doludur. Parmakları daha derine, daha hızlı dalar, başparmağı ağrıyan klitorisimi okşar ve Adam sıcak, ıslak ağzını boynumun eğiminde gezdirip emrini fısıldamadan önce içimdeki her şey çözülmeye başlar. "Parmaklarımın üzerine boşal ki dilimin üzerine tekrar boşalabilesin."

Dilinde mi? Ama ben hiç...

"*Şimdi*, Rosie." Parmaklarını kıvrarak, başparmağını klitorisime sıkıca bastırarak emrini vurgular ve içimdeki bir şey kopar. Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlar, ama Adam boğazımı nazikçe sıkar ve bakışlarım onun gözlerine kilitlenir. "Benim için geldiğinde o gözler bana ait. Kimin için geliyorsun?"

"Sana." Başımı omzumun üzerine eğdi ve bakışlarımız çarpıştığında, onun elinin üzerine boşaldım ve o da benim ağzımı ele geçirmeden önce istediği sözleri söyledim. "Tanrım, Adam, *sen...*"

Büyük eller belimi kavrar, beni döndürür ve aynaya doğru bastırır. Alnını alnıma dayar, ikimiz de sadece göğüslerimizi kaldırıp indirir, nefes nefese kalır, ellerimiz titrer. Ağır nefeslerimizin sesinin ötesinde, Adam'ın açık Fransız kapılarının ötesinde, balkonuna çıkan sessiz, yavaş *damla damla damlayan sesi* fark ederim. Bulutlar dağılır ve batan güneş Adam'ı kehribar rengi bir ışıkla kaplar, onu benim düşündüğüm gibi bir tanrı gibi aydınlatır.

"Yağmur durdu," diye fısıldadım ve ellerim titreyerek karnından kalçalarına doğru kaydı, parmaklarımı iç çamaşırının beline soktum, yavaşça aşağı indirdim ve...

"Aman Tanrım." Bir elim boğazımda, diğer elim ise... şey... "Kutsal *ana... lanet olası... göğüsler.*" Bakışlarım ona kayıyor. "Bu... yani, bu sadece..." Onun penisini işaret ediyorum, parmağımı sallıyorum, sonra diğer elimle yumruğumu çırpıyorum, böylece çıldırdığımı gizlemeye çalışıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Kocaman. Bu... kocaman, dostum. Vay canına." Eğilip dizlerimi tutuyorum ve nefes almaya çalışıyorum.

"İyi misin?" diye sorar ve gözlerindeki mizah kıvılcımından nefret ederim.

"Adam, ben yapamam... bu olmaz..." Kafamı sallayarak bir adım geri çekildim, sonra bir adım daha, ve üçüncü adımda ayağım takıldı ve Adam'ın yatağının kenarına tutundum. O güldü ve bana yardım etmek için öne atıldı, sanırım, ama bunu asla kesin olarak bilemeyeceğim, çünkü yatağa tırmandım ve ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım.

"Buraya gel," diyor gülerek, bileğimi yakalıyor. Beni sırt üstü çevirip yatağın kenarına sürüklüyor, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en pis, en seksi sırıtışla. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

O sikiin yakınında olmayan herhangi bir yere.

Connor'ın kafası pelvisime sığmadığı için sezaryen oldum, ama bu adam sanki penisi bir şekilde oradan geçecekmiş gibi düşünüyor? Tabii, penis 4 kilo 100 gramlık bir bebek değil. Ve evet, tam olarak aynı yolu izlemiyor, ama lanet olsun...

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bence sen otobüs durağındaki iç çamaşırı modelinden daha büyüksün!"

"Kesinlikle öyleyim."

"O hiçbir yere sığmaz. Ne ağızma, ne de vajinama. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omzunu kaldırır. "Her şey bir şekilde yoluna girer."

"İşler kendiliğinden yoluna girer mi?" Bu ne demek oluyor?

"Yani biz halledeceğiz demek."

"Uygun hale getir," diye mırıldanıyorum, kollarımı yatakta genişçe açarak. Pes ettim. Bu adamın penisinin, bu gece ve gelecekte, ağzım ya da vajinam olsun, vücudumun herhangi bir yerine girip çıkacağı kaçınılmaz kaderime boyun eğdim. Tek bildiğim şey şu: hayatta kalan

olmayacak. "Uygun hale getireceğiz. Tamam, evet, eminim ki bu sadece... *Vay canına!*" Adam beni kucaklayıp omzuna atarken, vücudumdaki tüm hava dışarı çıkıyor ve balkona doğru hızla ilerliyoruz.

Kapıları açıp nemli akşama adım atıyor, öğleden sonra yağan yağmurdan dolayı hava taze ve topraksı kokuyor. Beni ayaklarımın üzerine koyduğunda, pembe ve turuncu gökyüzünü kaplayan bulanık gökkuşağı çalıyor.

tüm endişelerim.

"Muhteşem," diye mırıldanıyorum, o arkama geçip beni kucaklarken.

"Güzel kızım için güzel bir gün batımı." Dudakları boynumda dolaşüyor. "Ben seni tadarken sen de gökyüzünü izleyeceksin." Başparmağıyla yanaklarımdaki ani kızarıklığı okşuyor. "Neden kızardın?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Sesimin yumuşaklığından, başka birinin oraya koyduğu utançtan nefret ediyorum, çünkü o *bunu yapmadı*. "İstemiyorsan, sorun değil."

"Seni tatmaktan daha çok istediğim bir şey yok, sana söz veriyorum." Çenemi yukarı kaldırıyor, gözleri omzumun üzerinden benimkileri arıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadın mı?"

Kafamı sallıyorum.

"Bencilce, senin tekin olmaktan mutluyum. Seni çok mutlu edeceğim, Rosie.

Söz veriyorum."

"Hayır, ama..." Başımı sola, sonra sağa çeviriyorum. Adam'ın mülkü çok büyük, yemyeşil ağaçlar ve yüksek çitlerle çevrili, istediğin tüm mahremiyeti sağlayan geniş bir vaha. Ama buradan, balkonundan, her iki tarafımızda yer alan evleri görebiliyorum, bu yüzden sanki bizi duyabileceklermiş gibi sesimi alçaltıyorum. "Biri görebilir."

Yine o sırıtiş var, ama başını eğerek onu saklamaya çalışıyor. Büyük boy şezlonga oturuyor ve beni kucağına alıyor, bacaklarımı ona doluyor. Beni en çok istediğim yerde, kalın ve ağır vücuduyla bana bastırırken, tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum.

Adam parmaklarını saçlarımin arasına geçirip beni kendine doğru çekerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Bu öpücükte bir yavaşlık var, telaşsız ve sabırlı bir şey. Ama bunun arkasında, dilinin her hareketinde, ağzıma iç çekişinde, ellerinin hafif titremesinde hissettiğim kadar derin bir açlık var. Ve öpüşmemiz uzadıkça, vücudumun her yeri daha da ısınır, ta ki dizlerimin üzerine çöküp onu sırt üstü yatırıp kalçalarımı sallamaya başlayana kadar. Kimsenin görmesini umursamadan, içimden gelen inlemelerle.

Bu gece nereye varacağını bilmiyorum. Daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm, ama o altımda, ellerini vücudumda gezdirerek her parçamı kendine aitmiş gibi sahiplenirken, hazır hissediyorum.

"Kimse göremez," diye söz veriyor ağzıma. "Ama yeterince yüksek ses çıkarırsan, duyacaklar. Yüksek ses çıkarmak ister misin, Rosie?"

"Evet," diye inliyorum.

"Güzel." Yastıkların üzerine uzanır ve beni öne doğru çeker, bacaklarımı açar ve dizlerimi yüzünün iki yanına yerleştirir. "Onlara benim olduğumu söyle."

Tek bir yalama. Bana verdiği tek şey bu. Haince yavaş, aşağıdan yukarıya doğru, gözleri benimkilere kilitlenmiş, trajik bir şekilde güzel bir şaheser gibi görünüyor, sonra nazik Adam'ımın tüm izleri kayboluyor. Uyluklarımin arasında yüzü olan adam bana ne kadar aç olduğunu gösteriyor, parmak uçları kalçalarımin yumuşak etine batarken kalçalarımin ileri geri sallıyor, dili derine dalıyor, hiç bilmediğim bir zevki uyandırıyor.

"Ohhh Tanrım." Onun beni yiyip bitirirken, ona bakmaktan başka bir yere bakamadan, yumruklarımla onun buklelerini sıkıca kavriyorum. "Oh... mmm, Adam. Çok iyi

."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum, bebeğim." Klitorisimi ruhumu parçalayacak şekilde ağzına alıyor. "Çok. Çok. İyi."

Sürüşe eğiliyorum, bir elim saçlarında, diğer elim arkaya uzanıyor, kalın uyluğunda dengede dururken pelvisim ağzına doğru yuvarlanıyor. Beni etkileyen, her şeyi benim için yaparken, o kadar uzun, o kadar gururlu duran penisinin görüntüsü.

O da bundan zevk alıyor. Beni mutlu etmek, onu da mutlu ediyor. Ve bu... bu bana bir şey yapıyor. Bu bir angarya değil, bir seçim. Ve ellerinin üzerimdeki hissi, inlemelerinin bana karşı titreşmesi... Bence bu, onun tekrar tekrar seve seve yapacağı bir seçim.

"Adam." Arkama uzanıp, onun penisini avuçlarım. Elimde nabız gibi atıyor ve Adam, klitorisimi okşarken, altımda titriyor. "Dönmek istiyorum."

"Gerek yok..."

"Penisini emmek istiyorum, lütfen." Bu kısmen yalvarma, kısmen sızlanma ve tamamen somurtma, ama kesinlikle işe yarıyor. Bir saniye önce gözlerimiz kilitlenmişti, bir saniye sonra Adam beni ters çevirip kıkırmı havaya kaldırdıktan sonra yüzüne doğru geri çekerek beni tamamen zorla ele geçirdi.

Adam saçlarımı yumruklar, beni üstünde tutar, sırtım eğrilmiş halde yüzüne binmişim, onun sikini elimde sıkıca tutuyorum.

"İstiyor musun?" Ağzı kıkırmın kıvrımları üzerinde dolaşıyor, ıslak öpücükler ve alaycı ısırıklar beni uçurumun eşiğine sürüklüyor. "Kibarca iste."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, dilini ait olduğu yere geri döndürdüğünde, beni çıldırttığında. "Lütfen, Adam."

"Ne istiyorsun?"

"Penisini."

"Aferin kızım," diye fısıldadı, elini kalçama koyarak beni ileri doğru yönlendirdi. "Alabilirsin."

Adam'ın kaslı uylukları altımda kasılırken, kalın penisi küçük elimde zonkluyor. Sertleşmiş durumda ve ben onu yavaşça okşarken, penisinin başını süsleyen bir damla spermi hayretle izliyorum. Öne eğilip, parıldayan damlanın üzerine dilimi uzatıyorum ve o bana karşı inleyince gülümsüyorum.

O her zaman çok kontrollüdür, ama bu küçük çatlaklar, bana onun içinden gelen, sadece kendini bırakmak isteyen adamı gösterir ve ben de onun tüm sırlarını ortaya çıkarmak, sakın görünüşünün altında ne sakladığını görmek isterim.

Bu yüzden penisinin tabanını kavrayıp, aşağıdan yukarıya doğru yavaşça yalıyorum, sonra dilimi başının etrafında döndürüyorum. Uylukları geriliyor ve ayak parmakları kıvrılıyor, ve ben yavaşça olabildiğince çok yutarken, parmak uçları kıcıma batıyor.

"Siktir, Rosie." Beni tutan elleri titriyor ve penisi boğazımın arkasına çarptığında, ağzı benden uzaklaşıyor ve dudaklarından en güzel boğuk inilti çıkıyor.

Sert avuç içleri yanlarımdan yukarı kayar, sonra sırtımdan aşağı doğru kayar, kıcıma kavrar ve beni daha da genişletir. Bir şey kırılır, belki de son bağı, çünkü uzun süredir açlık çeken, haftalarca çölde kaybolmuş bir adam gibi beni yerken, beyefendiliğinin her izi kaybolur. Ve arkamdan başparmağını içime soktuğunda, tüm dünyam yok olur.

"Ohhh... *lanet olsun*. Adam. Ben-ben-ben..." Gözlerim yukarı, dağlara doğru kayıyor, nefes almaya, ağzımı onun üzerinde tutmaya çalışırken gün batımı gökyüzünü boyuyor. "Tanrım, *Adam*."

"İşte benim gürültücü kızım. Onlara kime ait olduğunu söyle."

Ama o da bana ait ve herkesin bunu bilmesini istiyorum.

Onu tekrar ağzıma alıyorum, kalçalarımın sallanışına, başparmağının itişine, dilinin okşamasına uyum sağlıyorum. Nefes nefese kalıyoruz, tırnaklarımızı ısıırıyoruz, boğuk nefesler alıyoruz ve düşük inlemeler çıkarıyoruz.

Adam ağzını çekip başparmağını çıkarır ve yerine iki parmağını sokar, bu da beni çığlık attırır. "Tanrım, Rosie. Çok iyi. Sen bir şahesersin, yüzümün üzerinde.

O parmaklarını çekip kıcıma okşarken, ben onun penisi etrafında inliyorum. Sonra o, kıcıma hızlıca bir şaplak atıp dilini tekrar içine daldırıyor. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim, dilinin yumuşak, kadifemsi kayışı, tam da doğru yerde dişlerinin nazikçe çekişi, en mahrem yerime dudaklarının yumuşak baskısı. Bu, daha fazlasını, hiç bitmemesini isteyen bir cennet tadı. İçimdeki her şey gerginleşir, kopmaya hazırdır ve ben çok

çaresizim. Kendimi bu adama tamamen vermek, onun bunu görmesini, almasını, sevmesini için çaresizim.

"Bana her şeyi ver, Rosie. Gel bana, bebeğim."

Nasıl yapmam ki? Elleri kalçalarımnda beni sıkıca tutarken, dili her yerimde dolaşırken, ben pes ediyorum. Sanki bir dağın kenarına yürüyüp, aşağıdaki tüm o güzelliğe bakıp, gözlerini kapatıp, sadece... atlıyormuşsun gibi. Kendini bırakıyorsun. Unutulmaya doğru serbest düşüş ve her anının tadını çıkarmak. Kimsenin görmesi ya da duyması umurumda değil, çünkü o anda biliyorum ki: her santimim bir şekilde bu adama ait, ben onun adını haykırırken bana her damla zevki yaşatan adama.

O uzaklaşır, ağzını parmaklarıyla değiştirir ve ara vermeden benden ikinci bir orgazm alır. "Rosie," diye boğuk bir sesle söyler, kalçaları benim ağzıma girip çıkarken sarsılır. "Boşalacağım." Kalçalarımı çeker, beni çekmeye çalışır. "Hareket etmelisin, bebeğim."

Ama ben istemiyorum. Bana verdiği her şeyi ona vermek istiyorum

Parmakları içimde kıvrılırken, vücudumdan başka verecek hiçbir şeyim kalmadığını düşündüğüm anda, dünyayı sarsan bir orgazm daha yaşatır

orgazm yaşatırken, ben verecek hiçbir şeyim kalmadığını düşünürken. Parmaklarını kalçalarıma gömerek, her şeyi bırakıp bana tutunur, kıcımın yumuşak etini ısıtırken ağzımın içine boşalır.

"*Siktir*," diye homurdanıyor, beni kaldırıp şezlonga atıyor.

Üzerime sürünür, gözlerindeki vahşi bakış bana onun henüz doymadığını söyler. Kötü bir gülümseme dudaklarını kıvrır, ensemini kavrar ve ağzımı ağzına kaldırır, ikinci raunda dalmadan önce bir sonraki sözlerini fısıldar.

"Senin için açıldığında tadının bu kadar güzel olmasına bayılıyorum."

"Sen, balkonumda, yıldızların altında şarap içiyorsun, üstünde sadece benim tişörtüm var."

Başımı Adam'ın göğsüne yaslayıp ona bakıyorum. O zaten bana bakıyor, bir eliyle şarap kadehinin sapını tutarken, diğer eliyle çıplak uyluğumun üzerinde bir iz bırakıyor. Koyu çerçeveli bir gözlük takıyor çünkü Connor'ın şimdiye kadar çektiğim her fotoğrafına bakmak istiyor

fotoğrafına bakmak istediği için takıyor ve bu, *beni becerme* faktörünü on üzerinden yüz gibi muazzam bir rakama çıkarıyor, ama gerçekten, saymayı bıraktım. Bu adamın *beni becerme* puanı, ölçeğin çok ötesinde.

Büyük eli çenemi kavrarken, ağzını ağzıma yaklaştırıyor. "Benim cennet versiyonum."

"Burası cennetse, sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?"

"Senin olduğun her yerde mutlu bir şekilde kalırım." Elini giydiğim tişörtün altına soktu ve parmağının ucuyla karnımı okşadı. "Hamileyken seni görebilmek için neler vermezdim. Eminim muhteşem bir manzara olmalısın."

"Çok fazla sıcak çikolata soslu dondurma yedim, ekstra sıcak çikolata soslu. Bu bir bağımlılıktı."

"O bağımlılığını seve seve beslerdim."

"Çatlakların sayısına katkıda bulunurdun, değil mi?"

"Kaplan çizgileri," diye mırıldanıyor omzumda, boynumda. "Ve ben de her gece onları öperek geçirirdim." Bardaklarımızı masaya bırakıp beni döndürüyor, bacaklarımı beline dolayarak ayağa kalkıyor ve beni Fransız kapıdan geçirip odanın köşesinde minder üzerinde uyuklayan Bear'ın yanından geçiyor. Beni yatağına yatırıp tişörtünü çıkarıyor ve üstüme çıkıyor. "Şimdi bütün gece onları öperek geçirebilirim."

"Bence bunu zaten yaptın." Sözlerim, ağzı uyluklarımdan kalçalarım, karnıma doğru ilerlerken, kusurlarımı şefkatle örterken, bir iniltiye dönüşüyor.

"Bu vücudu ve yaptığı ve yapmaya devam ettiği her şeyi ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum."

"Beni çok değerli hissettiriyorsun," diye sessizce söz veriyorum. "Hiç bu kadar değerli hissetmemiştim."

Yumuşak sözler Adam'ın gözlerini bana çevirir ve ben başka yere bakarım.

"Hey," diye fısıldadı ve yüzümü kendisine doğru çevirdi. "Keşke benimle birlikte saklanmak zorunda olduğunu hissetmesen. Artık biz ortağız, Rosie. Sen ve ben. Ve sen benimle güvende hissetmezsen, en iyi ortak olamam."

"Sadece... biraz utanç verici."

Bakışları yumuşar ve yastıklara doğru hareket eder, beni göğsüne yaslar. Çenemi kaldırır, gözlerimi gözlerine getirir. "Senin her şeyini seviyorum, bana gösterdiğin tüm parçalarını ve saklamaya çalıştığın parçalarını da. Güvensizliklerimizin bir nedeni olduğunu biliyorum, ama benden saklaman gereken hiçbir şey yok."

Onun sözlerinin güvencesine kapılıp ona kendiminkileri söylüyorum. "Brandon kilo vermem gerektiğini söyledi. Connor'a kötü örnek olduğum için kendime daha iyi bakmam gerektiğini söyledi."

"Siktir git." Adam yüzünü saçlarıma gömer. "Özür dilerim. Bunu yüksek sesle söylemek istemedim. Ben sadece... Hayır, özür dilemiyorum. O herif siktirip gitmeli. O herif ciddi mi?"

Kahkahalar yükselir ve gerginlik azalır. "*Siktir* demene bayılıyorum demeni seviyorum."

"İyi, çünkü şu anda gerçekten çok kızgınım." "Benim için kızma."

"Çok geç. Kimse başkasının vücudu hakkında konuşma hakkına sahip değildir."

vücudu hakkında konuşmaya hakkı yoktur."

Adam, "Sezaryen olmak kolay yoldu, artık *bebek doğurduğum* bahanesini kullanamayacağım" dedi.

Adam, içinden bir dizi küfür mırıldanıyor ve "Ona hayatının en büyük hediyesini verip sonra da yüzüne geri atmak" gibi bir şey söylüyor, sonra beni daha sıkı sarıyor ve omzumu öpücüklerle kaplıyor. "Birinin bu kadar incitici ve düşüncesiz bir şey söylediği için üzgünüm. Sen içten ve dıştan güzelsin ve hiçbir şeyi değiştirmen gerekmiyor."

Alnındaki bukleleri kenara çekip, çenesinin kenarındaki sert sakalları hissediyorum, sonra dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Sen yanımdayken her şey daha kolay. Kendimi olduğum gibi sevmek daha kolay, çünkü sen beni tümüyle seviyorsun."

"Sen tanıdığım en güçlü, en nazik, en güzel insansın. Seni nasıl takdir etmem ki?" O uzanır, beni kendine doğru çeker, yüzünü boynuma dayar. "İlk öpüşmemizden beri bunu yapmak için can atıyordum. Sanırım bu şimdiye kadar uyuduğum en güzel uyku olacak ve bir daha seni asla bırakmayacağım."

Bunu istemediğimi düşünüyorum, çünkü uyku beni dibe çekip, uzun zamandır tatmadığım bir huzura götürürken,

kesin olarak bildiğim bir şey var.
Aşık olmak işte böyle bir
şey.

BÖLÜM 17

MUZ AROMALI DICKS

ADAM

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bu sabah, gece boyu yaptığımız dağınıklığın altında kıvrılmış yatıyordu. Yükselen güneşin altında öpücükler için yalvaran yastık gibi dudaklar, hayatımın geri kalanında uyanabileceğim bal rengi çiller. Dizlerinin arkasına kıvrılmış, yanından ayrılmak istemeyen ayı. Giysilerimizi giydikten sonra yatağımıza katılan minik çocuk, aramıza kıvrıldı ve benim gibi, annesi ona en sevdiği kitabı okurken gözlerini ondan ayıramadı.

Ve şimdi, Connor ve benim önümde yürürken, iki köpeği de beline bağlamış, parmak uçlarıyla geçtiği her çam ağacının gövdesine dokunuyor. O burada, bu ormanlık dağlarda kendini evinde hissediyor. Burada sadece birkaç dakika geçirdikten sonra, taze hava sanki sis perdesini kaldırmış gibi, yosun rengi gözlerinde netlik görüyorum.

Omuzlarımdaki yerinden Connor başımın üzerine kıvrılıyor ve kollarını başımın etrafına doluyor. Sıkıca sarılırken dudakları şapkamın üzerine bastırıyor. "*Muaaah!*"

Hiç bu kadar şanslı olduğumu sanmıyorum, dahası, hiç bu kadar uyanık hissettiğimi de sanmıyorum. Bu kadar *canlı*.

Çünkü çok yorgundum. İnsanların sadece istediklerini alıp geri kalanını geride bırakmalarından yoruldum. İnsanların bazı kısımlarını seçip alamazsınız, hepsini istemeniz gerekir. Rosie'ye kimsenin istemediği parçaları verdim ve o hepsini hevesle aldı.

Ve bu, bir şekilde durumu daha da korkutucu hale getiriyor. Önceden kaybedecek tek şey kendimdim. Şimdi ise, giderlerse benim her şeyimi yanlarında götürecek iki yeşil gözlü sarışın var. Bu düşünce avuçlarımı terletiyor, ellerimi titretiyor. Çünkü korkumun özünde, Rosie'ye karşı dürüst olmadığımın farkındalığı yatıyor. Ondan her şeyi vermesi için ricada bulunurken, hayatımın büyük bir bölümünü ondan sakladım.

Her şeyi tersine yaptım. Her zaman, hokey yıldızına aşık olduktan sonra, benim sıradan yanlarımı da sevmeleri için onları ikna etmem gerektiğini düşünmüştüm. Şimdi ise, tüm bunların altında, hokey yıldızının hala ben olduğumu ona ikna etmem gerekiyor.

Ona tüm benliğimi vermem gerekiyor.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye fısıldayarak Connor'a baktım. "Sadece ikiniz için yeterince iyi olmak istiyorum ve olamayacağımdan korkuyorum. Ama söz veriyorum, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Bana gülümsüyor, sonra alnını alnıma dayayıp yanağımı okşuyor. "Aferin baba."

"Teşekkürler dostum. Buna ihtiyacım vardı." Gözlerim, şaşkın bir gülümsemeye bizi izleyen Rosie'yi bulur. "Bana öyle bakmayı kes, yaramaz."

"Nasıl yani?"

Kulağının altına sözlerimi fısıldarım. "Dün gece balkonumda olanların tekrarını istiyormuşsun gibi."

Gülümser, dişlerini pembe alt dudağına bastırır. "Omuzlarında benim çocuğumu taşıyorsun. Sana nasıl bakmak istersem öyle bakacağım."

"Kabul et. İkinci raundu istiyorsun."

"İkimiz de en az beşinci raunt olduğunu biliyoruz." "İki haneli rakamlara ulaşabilir miyiz, görmek ister misin?"

"Yarın bacaklarım çalışmadığında beni her yere taşımak ister misin?"

"Yataktan hiç çıkmak istemez misin?"

Bana gülümsüyor, minik elini benimkine sokuyor ve parmaklarımızın birbirine dolanmasının verdiği mükemmel hissi asla unutamayacağım. "İstiyorum." Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Bebeksiz bir gece en iyisi gibi görünüyor."

Kalbim hızla atmaya başlar. "Bebeksiz mi?"

Göz kırpar, kollarımdan kurtulur ve köprüye doğru dans eder, köpekler de onun peşinden koşar.

"Bebeksiz mi?" diye tekrar ediyorum, Connor omuzlarımda zıplarken ben de onun peşinden koşuyorum. "Rosie! Bebeksiz ne demek?"

Beni görmezden gelir ve sonunda ona yetiştiğimizde, herkese öğle yemeği dağıtırken, hala o kendini beğenmiş gülümsemeyle bakmaktadır.

"Lanet olası sorun," diye mırıldanıyorum, Connor'ı omuzlarımdan indiriyorum. "Ne yapacaksın?"

Gözlerim onun gözlerine kayar, o kadar vahşi bir ateşle parlar ki kızarır. Dudaklarını büküp sırt çantasına döner, ben de gömleğini avuçlarımla tutup dudaklarını dudaklarıma çekerim. "Sanırım bunu öğrenmen gerekecek."

Connor omuzlarımıza hafifçe vurur ve aramızda neşeli bir gülümseme belirir. "Anne, baba, öpüşün."

Öğle yemeğinden sonra dereye doğru yürüyüşe çıkıyoruz. Connor önde yürürken Bear ve Piglet onun iki yanında, ellerini onların kürklerine gömmüşler.

"Sanırım Pig ve Bear Connor'ı evlat edindiler," diyorum.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye mırıldanır, gülümseyerek onları izler. "Hayvanları sevdiği için çok mutluyum. Ve Piglet..." Başını sallar, gülümsemesi umutlu ve hüzünlüdür. "Çok yol kat etti, değil mi? Seninle ve Bear'la çok iyi anlaşıyor ve Connor'ı çok seviyor."

"Seninle birlikteyken burada çok rahat görünüyor."

"Hepimizin yanında. Sen geldiğinden beri çok büyük ilerleme kaydetti."

"Onun yolculuğunda olumlu bir rol oynamış olmaktan memnunum, ama onunla yaptığın tüm çalışmaları da göz ardı etme, Rosie."

"Değilim. Gerçekten değilim. Ama tek başıma yapabileceğim çok fazla bir şey yoktu, anlıyor musun? Evet, onun güvenini kazanmak, rahat hissetmesini sağlamak için çok çalıştım, ama sen gelene kadar onu erkeklerin yanına yaklaştıramadık. Ve şimdi ona bak. Burada çok kaygısız, çok mutlu." Gözlerinden umut kaybolur ve kendine sahip olamayacağını söylediği bir gelecek için yas tutar. "Bir gün bir aileyi çok mutlu edecek."

Rosie'nin elini sıkıca tutuyorum. "Onun sonsuza kadar kalacağı aile çok şanslı olacak."

Rosie başını salladıktan sonra etrafımızdaki ağaçlara odaklandı ve her zamanki gibi, sanki kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi, geçtiği her ağacın kabuğunu parmağıyla okşadı. Hiçbir bilgi vermedi ve ben de ısrar etmedim. Bu onun sessiz zamanıydı ve ben sadece bana eşlik etmesine izin verdiği için minnettardım. Ayrıca, hazır olduğunda bana gelmesi için ona zaman ve alan tanımak bana tatmin edici geliyor. Bu beni değerli hissettiriyor ve bu, son birkaç yıldır özlediğim bir duygu.

"Hey." Onun yanına dokundum. "Dün yağmurda mahsur kaldığını düşünüyordum. Garajımda bir SUV var, ama kamyonetimi daha çok seviyorum. Onu kullanmaya ne dersin? İşe gitmek, alışveriş yapmak, Connor'ı almak ve bırakmak için. Hem zamandan tasarruf edersin, hem de yağmurdan korunursun."

"Oh, hayır. Bunu yapamam."

"Elbette yapabilirsin. Hayatını biraz kolaylaştıracaksa, sana arabalarımın birini seve seve ödünç veririm."

"Hayır, sorun o değil. Şey... şey..." Parmağıyla dalgalı saçlarını çevirip omzunu kaldırdı. "Araba kullanmayı bilmiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Öğrenci ehliyetim var, ama aslında hiç araba kullanmayı öğrenmedim. Babam bana öğretmesi gerekiyordu, ama..." Omuzlarını silkiyor. "Sonunda bana öğretecek kimse kalmadı." Bana minnettar bir gülümseme ve elimi sıkarak teşekkür ediyor. "Ama teklifin için teşekkürler, Adam. Çok düşüncelisin. Otobüs gayet iyi, biraz yağmur bana zarar vermez."

Anılar kafamda dolaşüyor, babamın F-150'sinin sürücü koltuğunda geçirdiğim haftalar, sessiz mahallelerde yavaşça ilerlerken, annem arka koltukta, omzumun üzerinden başını uzatmış, başka bir arabaya biraz fazla yaklaştığımda her seferinde nefesini tutuyordu, ya da *bir keresinde* kaldırımı çarptığımda. Sürücü sınavımı bitirdiğimden beni poster ve balonlarla bekleyen ailem ve ardından kutlama için beni yemeğe çıkardıkları akşam. Harika anılar, ama yeterince değerini bilmediğim anılar. Çünkü her çocuğun yaşadığını sandığım basit bir yetişkinliğe geçiş ritüeli... Rosie yaşamamıştı. Yanında oturan biri yoktu

, gaz pedalına ne kadar bastığını, direksiyonu ne kadar çevirdiğini, kör noktasını kontrol edip etmediğini merak eden biri yoktu. İlk kez kendi başına garajdan çıkarken onu izleyen, nereye gittiğini ve oraya güvenli bir şekilde varıp varmadığını merak eden, geç kalmamasını söyleyen, on beş dakika sonra oraya varıp varmadığını kontrol etmek için mesaj atan biri yoktu.

İlk kez, Rosie'nin ne kadar çok şeyi kaçırdığını gerçekten anladım. Ona tüm bu deneyimleri geri verebilir miyim?

Onunla gurur duyuyorum, bu güzel kızla, kaçırdığı şeylere rağmen gelişme gösterme şekliyle, oğlu için korkularını yenmek için kendini zorlama şekliyle. Çünkü Connor dereye girip su sıçratmak istediğinde, onun elini tutup onunla birlikte su sıçratıyor, biraz daha ileri gitmek istediğinde ise derin bir nefes alıp ileri adım atıyor.

"Bunu özleyeceğim," diyor Rosie geri dönmeye başladığımızda. Connor hızla yoruluyor, küçük kolları boynuma dolanmış, başı omzuma yaslanmış, göğsümde zıplarken nefesi gittikçe kısalıyor.

"Yaz?"

"Yaz. Bu. Sen ve ben. Connor. Birlikte geçirdiğimiz tüm zamanlar. Bu kadar harika bir yaz geçirmemiştik... o zamandan beri..." Gözlerini kapatıp başını hafifçe salladı. "Okul iki hafta sonra başlıyor ve mezun olmak için sabırsızlanıyorum, ama stajlarımla çok meşgul olacağımı biliyorum, sen de işte meşgul olacaksın, bu yüzden... bunu özleyeceğim. Sınırsız zamanı. Tembel günleri ve uzun geceleri."

Midem burkulur, ağır bir yumru mideye iner. İki hafta. Rosie okula dönmeden ve ben sezon öncesi maçlarımızdan önce antrenman kampına başlamadan önce, yaz tatilinden iki hafta kaldı.

Onları ona yalan söyleyerek geçirmek istemiyorum. Onları ona sevgi göstererek, ona kendimi tamamen vererek, karşılığında onu tamamen kazanarak geçirmek istiyorum. Onu evimdeki açılış maçında istiyorum. Onu benim formamla, sırtında benim adımla istiyorum. Connor'ın benim için bağırmasını, bana ne demek istiyorsa onu demesini istiyorum. Ve onların hayatımın bir parçası olmaktan gurur duymalarını istiyorum.

"Aramızda hiçbir şey değişmeyecek, Rosie. Zor olacak, evet, ama birlikte bir çözüm bulacağız. Yeni bir rutin başlatacağız ve sen okulunun son yılını uçarak geçireceksin. Farkına bile varmadan bahar gelecek ve sen bir veteriner olacaksın."

"Bu heyecan verici olduğu kadar korkutucu da."

"Mezuniyetten sonra planın ne?"

Dişlerini sıkıyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Hadi ama. Her şeyi planlayan sen, bilmiyor musun? Buna inanmıyorum."

Derin bir nefes alır, dönerek bana doğru sallanır ve kolumu tutar. "Birkaç fikrim olabilir."

"Anlat bakalım, sorunlu kız."

"Son yıl, veteriner hekimliğin tüm farklı yönlerini keşfetmemiz için, böylece hangi alanda uzmanlaşmak istediğimize karar verebilmemiz için. İlk bölümüm okulda, ameliyathane, acil durumlar, radyoloji gibi şeyler yapıyoruz. Sonra rotasyonlarımızı seçiyoruz. Barınak hekimliğine girmek istediğimi zaten biliyorum ve seçmeli rotasyonlarımdan çoğunu Wildheart'ta yapmayı ayarladım. Eğer iyi performans gösterirsem, mezun olduktan sonra beni veteriner olarak işe alacaklarını umuyorum."

"Harika olacaksın. Orada seni çok sevdiler bile. Seni tutmak istemeyeceklerini hayal bile edemiyorum."

"Evet, umarım öyle olur. Connor ve benim de kendi evimiz olmasını çok isterim. Marco'nun Archie ile birlikte yaşamak istediğini biliyorum, ama dairemiz çok küçük. Connor ve benim için bile zar zor yer var, bir yetişkin daha eklemek imkansız. Ve onlar çok özverili, benden ayrılmamı asla istemezler. Bir iş bulup ilk birkaç maaşımı biriktirebilirsem, Connor ve benim için kendi odası olan bir daire alabilirim."

"Hayallerini beğendim. Kulağa mükemmel geliyorlar ve biliyorum ki onlara ulaşacaksın. Bu arada, Connor'a benim evimde kendi odasını verebiliriz."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neden olmasın? Dört tane var. Ve ikinizi mümkün olduğunca yanımda tutmayı planlıyorum, bu yüzden açık bir odaya koyduğumuz oyun parkından biraz daha kalıcı bir şey olması mantıklı, değil mi?"

Kızarır ve dudağını ısırır. "Senin onun için astığın karanlıkta parlayan yıldızları çok sevdi." Bana bakar. "Bu gerçekten harika olur, Adam. Emin misin?"

"Çok eminim." Gözlerimi devirip önümüzdeki köpeklerle başımı salladım. "Şimdi gidip o ikisini ayır."

"*Bear!*" Rosie köpeklerin yanına koşar ve benim köpeğimin onun köpeğinin üstünden inmesini sağlar. "Sen kısırlaştırıldın! Bear ve Pig'in bebekleri olamaz, ne kadar sevimli olurlarsa olsunlar!" Yumruklarını beline dayayarak onlara bakar. "Sizinle ne yapacağız?"

Rosie onlara sırtını döndükten sadece birkaç saniye sonra geri dönüp onları ikinci kez ayırmak zorunda kaldığında, sessizce güldüm.

"Sizi ikinizi köpek kulübelerine götürecektik, ama şimdi emin değilim." Omuzlarını silkiyor, sanki ön koltuğuma tırmanmayacak, bana o köpek yavrusu gözleriyle bakmayacak ve her seferinde yaptığı gibi "Bugün çok usluydular, değil mi? Köpek kulübesi hak ettiler, sence de öyle değil mi?" demeyecekmiş gibi. Ve her seferinde olduğu gibi, köpekler benim için tuttuğum köpek kupalarını dağıtırken, ellerim krem şanti ile kaplanacak.

Connor kıpırdanarak yüzünü boynuma gömer, minik elini kalbimin üzerine koyar. Onun dalgalarını öperim, ona daha sıkı sarılırım, bu ormanda, tam da bu anda hissettiğim doygunluğun tadını çıkarırım. Etrafıma bakarım, toprağa, ağaçlara, burayı bu kadar ferah kokutan yeşil denize, ve tam da aradığım şeyi burada bulduğuma inanamıyorum.

Sağımdaki bir ağaç dikkatimi çeker. Diğerleri gibi yaşlı, yüksek bir çam ağacıdır, ama kalın gövdesinde, kabuğu solmuş oyuklarla işaretlenmiştir.

"Bak," diye Rosie'ye sesleniyorum, kabuğa dokunarak, içine oyulmuş eski, pürüzlü kalbi, ortasındaki üç harfi. *D, M, R*. Altında, uzun zaman önce bir tarihi oluşturan bir dizi rakam var. "On üç yıldır burada."

Ayakkabılarının altında toprağın çıtırdadığını, aniden durduklarını, keskin bir nefes aldığını duyuyorum. Rosie'ye bakıyorum, elini ağzına götürmüş, gözleri yaşlarla dolu, kolunu sıkıyorum.

"Hey. İyi misin?"

Gözleri ağaçtaki kalpten ayrılmıyor. "Bulmuşsun. Ben... Ben... Onu arıyordum. Yedi yıldır her yürüyüşte. Hiç bulamamıştım... Hatırlayamıyordum..." Göğsü kesik kesik nefes alıp vererek hızla yükseliyor ve gözyaşları yanaklarından süzülerek akıyor, sonra kollarıyla bana sarılıyor. "*Bulmuşsun.*"

Kalbe tekrar bakıyorum ve bir şey anlıyorum.

D, M, R. Baba, Anne, Rosie.

"Daha önce buraya gelmiştin. Ailenle birlikte."

Kırık bir hıçkırık onu derinden sarsar ve ben avucumu sırtında gezdirirken yüzünü omzuma gömer.

"Bana anlatmak ister misin?"

Rosie yanaklarından gözyaşlarını siler ve başını sallar. Elini tutup onu ağacın dibine götürürüm, uyuyan Connor'ı kucağıma alırım. Rosie başını omzuma yaslar ve hikayesini anlatmaya başlar.

"Ailem ve ben doğayı çok severdik. Sürekli yürüyüşe çıkıyor, kamp yapıyor, yüzüyor, keşiflere çıkıyorduk. Dışarıda yapılabilecek her şeyi yapıyorduk. Her yazımızı seyahat ederek geçirirdik ve ben on bir yaşındayken buraya geldik. Kanada'yı arabayla geçtik, Alberta'da iki hafta kaldık, sonra da British Columbia'ya doğru yavaş yavaş yola devam ettik. Ve yolculuğumuz burada sona erdi. Vancouver en sevdiğim yerd, bu yüzden kalışımızı bir hafta uzattık ve her sabah bu patikada yürüyüş yaptık." Rosie oyma parçaya bakarak gülümsedi. "Son günümüzde babam bunu oydu. Tekrar geleceğimize ve onu bulacağımıza söz verdi." Bana dönerek, "Capilano Köprüsü'nü biliyor musun? Dağların üzerinden geçen asma köprü? Kış boyunca ışıklarla kaplıdır." dedi.

Başımı sallarım. "Birkaç kez gittim. Çok güzel."

Rosie hüzünle gülümser. "Eminim öyledir. Sadece resimlerini gördüm, ama inanılmaz görünüyor. Karla kaplı ağaçlar, tüm o parıldayan ışıklar... Sanki sihir gibi. Çok gitmek istedim, ama tabii ki yazın ışıklar yanmıyordu. Ailem, doğum günüm için Kasım ayında geri gelip tüm ışıkları görebileceğimizi söyledi." Yeni gözyaşları birikince çenesi titrer ve gözyaşları sessizce yüzünden aşağı akar. "Ailem Eylül ayında vefat etti. Hiç gidemedik."

Yanağını avuçlayarak, akan gözyaşlarını sildim. "Çok üzüldüm, Rosie."

"Bu yüzden buradayım. Bu yüzden Vancouver'ı seçtim, her ne kadar memleketimden kırk beş dakika uzaklıkta harika bir veterinerlik okulu olsa da. Çünkü bu, birlikte yaptığımız son seyahatti. Çünkü burada çok mutluyduk. Birlikteydik ve mutluyduk. Çünkü Vancouver, çünkü burada, *tam burada*, ailemi hissediyorum."

Rosie ayağa kalkar, elini bana uzatır ve beni de onu takip etmeye davet eder. Kalbin şeklini, tarihi, *D* ve *M* harflerini izler. "Bunu bir daha kaybetmek istemiyorum. Yapamam. Bu ağacın yerini unutamam."

"Kaybetmeyeceksin," diye söz veriyorum ona. "Hatırlayacağım. Buraya bir işaret koyabiliriz. Çiçekler dikebiliriz."

Gülümser. "Şakayık mı?"

Gülümserim, başparmağımla çenesinin çukuruna dokunurum. "Şakayık."

Rosie, elini oyuğun üzerine koymadan önce uzun bir süre kalbe bakar, gözleri kapanır. Gözlerini tekrar açtığında, bakışlarında bir berraklık, yeni bir umut vardır. Artık kaybolmuş değildir; bulunmuştur.

Kalbine sıkıca sarılır. "Ne düşünüyorum biliyor musun Adam? Bence onu bulan sensin çünkü sen de artık benim ailemsin. En azından öyle hissediyorsun. Sen sadece benim ailemi bulmadın, ben de ailemi sende buldum."

Ona özlediği, çaresizce arzuladığı ve hak ettiği bir şeyi verebildiğim için mutluyum.

Çünkü biliyorum ki, onda vazgeçtiğim bir şeyi buldum. Aşk buldum.

"Bence seks yapmaya hazır."

Etrafımdaki sohbetler kesilir ve dört çift göz benimkilere bakar. Carter yirmi beşinci Oreo'sunu ikiye ayırır, yavaşça kremasını yalar ve Garrett bir paket Flamin' Hot Funyuns'u yırtıp açar, elini içine sokar ve kelimenin tam anlamıyla bir kaplumbağa hızıyla bir avuç dolusu çıkarır. Jaxon, zaten bir tane olmasına rağmen bir şişe bira açar, heyecan gözlerinde parıldarken ikisini de aynı anda ağzına götürür

Emmett telefonunu çıkarır ve parmaklarının ekrana vurduğu ses bu korkunç sessizliği doldurur.

Carter'ın mutfağından arka bahçeye korkunç, tiz, ölmek üzere olan bir kuşun çığlığı sızar ve Tanrım, o garip sessizliği geri getirmek için neler vermezdim.

"*Rosie seks yapmaya hazır!*" Cara içeriden çığlık atar. "*Tatlı melek bebeğimiz sikini ıslatıyor!*"

"Tanrım, lanet olsun..." Ellerimi yüzüme sürerim ve Emmett'e bakarım. "Hiç, bilirsin... yapmaz mı?"

O hüzünle başını sallar. "Asla. Asla yapmaz. Her zaman yapar."

"Onu bir dahaki sefere ne zaman göreceksin?" diye sorar Jaxon, Garrett'in Funyuns'una uzanarak. Garrett ona sert bir bakış atar ve poşeti ulaşamayacağı bir yere çeker.

"Yarın."

"Peki onu seks için hazır olduğunu neye dayanarak düşünüyorsun?"

"Şey, o... biz... yani, işler doğal olarak ilerledi."

Garrett bir avuç dolusu atıştırmalığını ağzına tikiştirir. "Tabii ki."

Carter kurabiyesini ağzına atar. "Yani sen onun kurabiyesini çaldın."

"Ağzında kurabiye varken konuşup vücut parçalarına kurabiye isimleri taktığında seni tanımayı reddediyorum."

"Meh meh meh meh meh," diye taklit eder, sonra Oreo paketini elimden almaya çalışır. "Hayır! Benimle dalga geçeceksen kurabiyelerimi alamazsın."

"Carter," Olivia içeriden uyarıyor. "Kurabiyelerini paylaş."

Kaşlarını çatarak kurabiyeleri bırakırken kaşlarını sıkıca birleştirir. Üzerinde "*Yerel Kız Babalarını Destekle*" yazan tişörtü giydiğinde onu ciddiye almak inanılmaz derecede zor. İrlanda'yı tutan Emmett'e ellerini uzatır. "Bebeğimi ver."

"Hayır."

"Oreolarımı alamıyorsam, prensesime ihtiyacım var."

Emmett, Ireland'ın karnını gıdıklar ve kız, çiğnediği silikon hokey pateninin etrafında kıkırdar. "O burada mutlu. Değil mi, meleğim?"

Veranda kapısı açılır ve Olivia dışarı çıkar. Bakışları verandayı tarar ve Emmett ile Ireland'a takılır. "İşte kızım. Seni beslemem lazım tatlım, ama söz veriyorum seni hemen Emmett amcana geri getireceğim, tamam mı?"

"Bekleyeceğim." İrlanda'ya bir öpücük gönderir ve sandalyesine yaslanarak bir bacağını diğerinin üzerine atar ve beni süzer. "Seks yapmaya geri dönelim."

"Geçen hafta ilk kez bizde kaldı. Ve diyor ki... bir dahaki sefere bebek olmadan kalmak istediğini söylüyor. Yani bence... sence...?" Dirseklerimi zıplayan dizlerimin üzerine dayıyorum. "Bu demek oluyor ki...?"

Dördü de sandalyelerinden fırlayarak birbirlerine high-five yapıyorlar. "Ay-yo!"

"İşte bu!"

"Bu kesinlikle bir işaret!" Garrett bana söyleyerek koltuğuna geri oturur.

Carter başını sallar. "Ollie, bütün gece eğlenmek ya da çok gürültü yapmak istediğinde her zaman bebekler olmadan vakit geçirmek istediğini söyler."

"Hay siktir ya." Olivia içeriden homurdanır. "*Carter!*"

Emmett bira bardağını benimkine çarptırır. "Görünüşe göre yarın gece seks yapacaksın dostum."

"Yarın gece mi? Ama bu... çok erken... ya ben..." Boğazım kurur ve dudaklarımı yalarım. Çok uzun zaman oldu. Çok uzun. Alışkanlığımı kaybettim. Ya iyi olamazsam? Titreyen ellerime bakıp, "Ellerim terliyor" derim.

Jaxon beni dikkatle izliyor. "Rosie hazır... ama sen hazır mısın?"

Hazır mıyım? Kimse bana bunu daha önce sormamıştı. Sanırım... Sanırım bunu hiç düşünmemiştim. Daha önce hiç hazır değildim, ama o kızların hiçbiri Rosie değildi. Onun için yeterli olmak istiyorum.

Ayağa fırlarım, Oreoları yere düşürürüm, Carter onları almak için eğilir ve bir çığlık atar. Parmaklarımı saçlarıma arasına geçiririm ve aklıma gelen ilk şeyi söylerim. "Ben... ben... ben... prezervatifim yok."

Kurabiyeleri kucağında güvende olan Carter, şişkin göğsünü avucuyla okşadı. "Sana benimkilerden bir tane verirdim, ama çok büyük olurdu."

Olivia'nın homurtusu veranda kapısından duyulur. "Carter, ona prezervatif kullanmanın önemini öğreten biri varsa, o da sensin. Buradaki herkes senin tek bir tane bile prezervatifin olmadığını biliyor."

Garrett yüksek sesle nefes verir, sandalyesine yaslanır, bacaklarını önüne uzatır ve başını ellerinin arasına alır. "Olsa sana verirdim, ama Jennie beni korunmadan sevişmeme izin veriyor."

"*Evet, öyle, bebeğim!*"

"Sözünü geri al," diye Carter alçak sesle homurdandı.

Garrett, Carter'ın kurabiyelerinden birini ağzına attı. "Hayır."

Emmett ellerini kaldırır. "Bana bakma. Cara ve ben bebek sahibi olmaya çalışıyoruz."

"Prezervatif nedir?" diye sorar Cara.

Jaxon iç geçirip ayağa kalkar ve arka cebinden cüzdanını çıkarır. "Anladım, koca adam. Neye ihtiyacın var? Ultra nervürlü, çıplak ten gibi, G-spot... Bu onun zevki için tasarlanmış; Rosie hoşuna gidecek... Magnum, muz aromalı, ateş ve buz..."

"Neden bu kadar çok var?"

"Ne yapacağını asla bilemezsin..."

Yüksek bir çarpma sesi onun sözlerini keser ve biz de dönüp Carter ile Garrett'in çimlerde boğuşmasını izleriz.

"Geri ver dedim!" diye bağırır Carter, Garrett'ı yere yatırarak.

Garrett onun üstüne yuvarlanır. "Ben de hayır dedim!" "Kurabiyelerimi çaldın!"

"Ollie paylaşman gerektiğini söyledi!"

"Korunmasız seks yapamazsın! Kazara bebek sahibi olabilirsin!"

"Kız kardeşinle yattığımı kanıtla! Ve kızına kaza deme!"

"Ireland, bebeğim, baban seni seviyor! Sen mutlu bir sürprizdin!"

Veranda kapısı açılır ve Olivia, Jennie ve Cara dışarı çıkar.

"Aman Tanrım," diye mırıldanır Olivia, Ireland'ı Emmett'e geri verir.

"Çocuklar," diye mırıldanır Jennie.

"Gare-Bear'a yüz dolar bahis yaptım," diyor Cara. "Kim

"

"Ben istemiyorum," diye homurdanıyorum. Garrett, Jennie ile çıkmaya başladığından beri bambaşka birine dönüştü. Carter'ı terörize ettiğini görmek çok eğlenceli. Ayrıca, Carter'a bahis oynamamayı öğrendim. Düşünü, bir daha yapmayacağım 700 dolarlık bir hataydı.

"Sinirli görünüyorsun," diyor Olivia, yanıma otururken, Carter'ın kaybettiği Oreo kutusunu kucağına alıyor. "Bunun için neyin iyi olduğunu biliyor musun?"

"Seks mi?" Yorgun bir iç çekişle tahmin ediyorum.

Ağızına bir kurabiye atıp göz kırpar. "Seks."

BÖLÜM 18

DAĞILMADAN ÖNCE

ROSIE

"ROSIE BU GECE SEKS YAPACAK."

"Hayır, yapmıyorum!"

"Düzeltme: Rosie bu gece iki metre derinlikte becerilecek."

Marco'ya sert bir bakış attım. "Hiç yardımcı olmadın ve hayır dediğimde kastettiğim bu değildi."

Koyu renkli kaşlarını oynatıyor. "Yarın yatak istirahati yapacaksın. Belki de tüm hafta sonu." Çenesini yumruğuna dayayıp Archie'ye bakıyor. "Rosie'nin hiç sikten kafayı yediğini görmedim."

"Onun hiç gerçekten dickmatized olduğunu sanmıyorum."

"Hmm. Doğru, Brandon bunu başaramadı. Orgazm olmadan hamilelik yasadışı olmalı."

"Tamam, öncelikle..." Bir elimi belime koyup parmağımı kaldırdım. "Evet, yasaklanmalı. İkincisi, ben dickmatized oldum!"

Archie, krep hamurunu tavaya kaşıkla dökerken sırtıyor. "Ne zaman?"

Kollarımı kavuşturup burnumu tavana doğru çeviriyorum. "Daha geçen hafta, onun sikini boğazıma kadar almaya çalıştığımda. O şeyi ağzıma bir parça *bile* sığdırabilmemin tek açıklaması bu." Düşüncelerim Adam'ın balkonuna geri dönerken, alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum, tüm kontrolümü mutlu bir şekilde bırakmıştım.

"Şu haline bak," diye mırıldanır Marco. "Seni sevimli küçük sürtük. Bu gece o penisi alacaksın."

"Emin değilim. Bazen her şeyin olduğu gibi kalmasından memnun gibi görünüyor."

"Yavaş ilerlemeyi seven bir adam mı? Tek boynuzlu at gibi bir şey; öyle erkekler gerçekte yok." Marco, Archie'nin dirseğinin yanına bir torba çikolata parçacığı bırakır ve yanağına bir öpücük kondurur, ona sadece çikolata dolu pankekleri yediğini hatırlatır. "Yavaş ilerlemekten bahsetmişken, senin bu gizemli adamla ne zaman tanışacağız?"

"O gizemli biri değil. Adı Adam."

"O bizim için bir gizem ve ben, gece geç saatlerde babam Archie'nin, senin erkek arkadaşını henüz gözden geçirip seninle çıkmasına izin vermediği için tatlı Rosie'si için endişelenmesini dinlemekten bıktım. Neden onu bizden saklıyorsun?"

"Sana söyledim," diye homurdanır Archie, "bana baba demeyi bırak." "Tamam, baba."

Kıkırdayarak Archie'nin yanağına öpücük konduruyorum. "Endişelenmen çok tatlı, baba."

Archie başını geriye atar ve iç çeker. "Lanet olsun. Endişelenmiyorum. İkiniz neredeyse iki aydır görüşüyorsunuz ve biz onunla tanışmadık. Sadece ismine bir yüz koymak istiyorum." Bir krepı çevirir ve omuz silker. "Ve onun benim Rosie'm için yeterince iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Arkadaşlarıyla tanıştın mı?" diye sorar

Marco. "Henüz tanışmadım."

Kaşlarını çatar. "Seni kendi gizli balonunda mı tutuyor yoksa?"

Kalbim hızla atmaya başlar. "Gizli balon mu? Ne demek istiyorsun?" Omuzlarını silker. "Hiç dışarı çıkmadınız bile."

"Sence..." Boğazım kurur ve kaşırım. Bu konuyu hiç düşünmemiş değilim, beni ne zaman arkadaşlarına tanıtacağını merak etmişimdir. O sürekli onlarla birlikte ve onlar onun için aile gibi görünüyorlar. Onların beni sevmelerini sabırsızlıkla bekledim, ama davet hiç gelmedi. "Benimle görölmek istemiyor mu?"

Marco elimi tutar. "Hayır, Rosie. Kesinlikle hayır. Üzgünüm, öyle demek istemedim. Aslında bu çok tatlı bir şey. Sanki seni sadece kendine saklamak istiyormuş gibi."

"Onunla gerçekten tanışmak isteriz," diye ekliyor Archie yumuşak bir gülümsemeye. "Neden onu Pazar günü akşam yemeğine davet etmiyorsun? Eminim

eminim ki arkadaşlarıyla tanışmak onu da sana kendi arkadaşlarını tanıtmaya teşvik edecektir."

Omuzlarımdaki gerginliği gidermeye çalışıyorum. "Evet, tamam. Haklısın. Onu akşam yemeğine davet edeceğim."

"Anneeeee!"

Gülümserim ve yatak odama doğru yönelirim. "İşte benim işaretim." Connor beni görür görmez sırtarak kollarını havaya kaldırır.

"Merhaba anne," diye mırıldanır, ben onu kucağıma alırken.

"Baba?" "Babanı bugün göreceksin tatlım."

"Ayıcık? Baba, Ayıcık?"

Kalbim tuhaf bir şey yapar, karnıma düşen bir çarpıntı, kelebekler gibi patlar.

O Brandon'ı değil, Adam'ı istiyor.

Connor, Adam'ı çok sevmeye başladı ve onu suçlayamam. Connor'a ihtiyacı olan her şeyi veriyor, bu ihtiyaçların başında koşulsuz sevgi, sabır, bağ kurma gibi, kendi babasının ona vermekte zorlandığı şeyler geliyor. Bunun bir rekabet olmasını istemiyorum; çocuğumun hayatındaki tüm önemli kişilerden hak ettiği sevgiyi almasını istiyorum.

"Arch amca krep yaptı," diyorum Connor'a onu giydirirken. "Çikolata parçacıklı."

"Krep mi?" diye fısıldıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "*Vay canına.*"

"*Rosie!*" diye seslenir Archie. "Telefonun çalıyor! Dekan neden seni arıyor?"

"Ne? Dekan mı?"

Elinde telefonuyla kapıda belirir. "Daha okul yılı başlamadı bile, nasıl başını belaya soktun?"

Telefonumu elimden alıyorum. "Ben asla başımı belaya sokmam." "Aw-chee! Krep mi?"

Archie, Connor'ı kollarının arasına alır. "Hadi, küçük adam. Seninkini kalp şeklinde yaptım."

Onların gitmesini bekledikten sonra telefonu açarım. "Profesör McKee? Merhaba."

"Bana Eva demeni kaç kez söylemem gerekiyor, Rosie? Soyadlarını ve unvanları sevmediğimi biliyorsun."

"Özür dilerim. Panikledim."

Eva gülüyor, ben iç çekiyorum, panik azalıyor. Biraz. Sayılır. Pek sayılmaz. Eva, herkesin sahip olmak isteyeceği türden bir profesör. Yaklaşılabilir, nazik. Herkesin onun yanında rahat hissetmesini sağlamak onun görevi. Ama yine de, Ağustos ayındayız, o dekan ve beni arıyor. Bu paniklemek için bir neden değilse, neyin neden olduğunu bilmiyorum.

"Bugün ofisime uğrayabilir misin?"

"Oh." *Kusacak gibiyim.* "Evet. Tabii ki. Bugün oğlum benimle. Babasına daha sonra gidecek. Sorun olur mu?"

Eva duraksıyor ve midemdeki panik düğümleniyor, gerginleşiyor. "Sadece sen ve ben olursak en iyisi olur."

Kesinlikle kusacağım. "Başım... başım belada mı?"

"Tabii ki başın belada değil, Rosie. Sen ne tür bir belaya bulaşmış olabilirsin ki?"

Hiçbiri, ama bu bana kötü şeyler olmadı anlamına gelmez

"Konuşmamız gerekiyor, hepsi bu. Konuşmaya tüm dikkatini verebilirsen

Konuşmaya tüm dikkatini vermen en iyisi olur, ama küçük bir çocuğa bakarken bunun ne kadar zor olabileceğini biliyorum."

Gözlerim yanıyor ve en kötü senaryoları zihnimde sıralamaya başlarken ağlama isteğini bastırıyorum. "Connor'ı babasına bırakıp uğrayacağım."

"Harika. Üç'e kadar buradayım. Ve Rosie, endişelenmemeye çalış."

Anksiyetenin en zor yanı, üzerinde hiçbir kontrolünüzün olmamasıdır. Beyniniz bir tehdit algılar ve kafanızdaki tüm alarmlar çalmaya başlar. Vücudunuzdaki sinirler gerilir ve kafanızda en kötü senaryolar canlanırken, kalkıp kaçma dürtüsüyle mücadele etmeye çalışırsınız. Bazen, kaygı hakkında kafamda en zor olan şey, kaygısı olmayan insanların bu düşünceleri *kolayca* kafalarından atabilmeleridir, oysa ben bu kadar anlamsız bir şey için aklımı kaçırmışım gibi görünürüm. Çünkü kontrolünüz dışında olan bir şey için endişelenmek anlamsızdır, değil mi? Keşke beynim de bunu anlasa.

Brandon'ı aramadan önce ellerimdeki hafif titremeyi durdurmak için tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum. Sesli mesaja düşüyor ve ikinci kez aradığımda

ikinci kez aradığımda, inleyerek cevap veriyor. "Uyumaya alışıyorum."

"Uyandırdığım için özür dilerim. Bir şey ıktı. Connor'ı bugün biraz daha erken bırakabilir miyim?"

"Ne? Ne zaman?"

"Birde, belki?"

Bir homurtu daha. "Dört buçuktan önce gelmemesi gerekiyor. Çocuklar beyzbol maçı izlemeye gelecekler."

Gzlerimdeki baş ağrısını gidermek için ovuşturmaya çalışıyorum. "nemli olmasa sormazdım."

"Neden erkek arkadaşından ona bakmasını istemiyorsun?" Sesi ekşi ve ben buna tahammül edemiyorum.

"nk sen onun babasisın Brandon ve açıkçası, oğlunla vakit geçirmekten daha önemli işlerin varmış gibi davranmandan bıktım. Onu erken bırakabilir miyim, yoksa ona bakacak başka birini mi bulmam gerekiyor?"

"Tanrım, Ro, bu sabah kahvene kim sıtı?" Düşünmek zorundaymış gibi uzun ve derin bir nefes aldı. "Evet, neyse. Onu bırak, sanırım. Ama planlarımı iptal etmeyeceğim."

"Teşekkürler, Brandon."

"Bana borçlusun. Onu  buçuk saat erken bırakıyorsun, o saatleri bana geri demen gerek."

Sınırımı açmak üzere olduğum için tek kelime etmeden telefonu kapatıyorum. Kendimi oldukça sabırlı bir insan olarak görürüm, ama Brandon oğlumuz söz konusu olduğunda sinirlerimi sonuna kadar zorluyor.

Connor planlanmamış bir ocuktı, anlıyorum, ama on yedi ay geçti ve Brandon hala çocuğuna babalık yapmayı bir angarya gibi görüyor. Bugün de bu bir başka stres kaynağı ve birkaç saat sonra onun dairesinin kapısını çaldığımda, Connor'ı kollarıma alıp onu yanımda götürmek istiyorum, böylece hak ettiği tüm sevgiyi alacağını bilirim.

Brandon kapıyı açıyor, bir elinde bira, diğerinde nacho cipsleri var. "Selam," diyor, sırtını bize dönerek arkadaşlarının mobilyaların üzerine yayılmış olduğu oturma odasına doğru yöneliyor.

"Hayır," Connor fısıldayarak, ayakkabılarını çıkarmaya başladığımda bana geniş gözlerle bakıyor. "Anne, hayır."

"Babanla vakit geçireceksin." Gülümsemem o kadar sahte ki canımı acıtıyor. "Annen yarın görüşecek seninle."

"Hayır." Başını sallar ve elbisenin eteğini çeker. "*Hayır.*
Hayır!"

"Siktir," Brandon mırıldanır, elini ağzına götürür. "İşte başlıyoruz. Şimdiden başladı."

Göğsüm sıkışıyor ve Connor gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana baktığında benim gözlerim de doluyor. Onun tatlı yüzünü ellerimle tutuyorum ve sessizce akan gözyaşlarını siliyorum. "Keşke her gün seninle kalabilsem, tatlım. Bu benim anne kalbimi *çok* mutlu ederdi. Bu gece babanda kalacaksın ve annen seni düşünecek. Yarın seni almaya geldiğimde, seni ne kadar özlediğimi hissedebilmen için sana *şimdiye kadarki* en büyük kucaklamayı vereceğim."

Brandon duvara yaslanıp ilgisizce beni izliyor. "Onu boğmayı yakında bırakmayı düşünüyor musun? Ona her şeyi bebekmiş gibi açıklamana gerek yok; senin gitmene ihtiyacı var. Sen kapıdan çıkar çıkmaz seni unutacak."

Connor'ın önünde Brandon ile kavga etmek konusunda bir sorunum var. Buna saygılı ilişkiler kurmak isteyen olgun bir yetişkin olmak diyebilirsiniz, ama oğlumuzun önünde şikayetlerimizi dile getirmek pek de sağlıklı bir iletişim biçimi olduğunu düşünmüyorum. Söylemeye gerek yok, Brandon ve ben aynı fikirde değiliz.

Ayrıca, oğlumun babasının küçük, işe yaramaz penisine yumruk atmak için iki dakika kadar bir süre kaldı.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, Connor'ın kollarını okşuyorum. Ellerini ellerime alıp gülümsüyorum, ona şefkatle sıkıyorum. "Annen seni seviyor, yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni özleyeceğim, ama umarım baban ve arkadaşlarıyla çok eğlenirsin."

"Baba," diye fısıldar Connor, güzel gözleriyle benimkileri ararken kapıyı işaret eder. "Ayı."

Dudaklarımı onun minik dudaklarına bastırıp onu kollarıma alıyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Yarın onları görebiliriz," diye kulağına fısıldıyorum, onun minik sıcak vücudunun benimkine erimesinin tadını çıkararak.

Brandon onu çekip oturma odasına götürmeden önce bir kez daha sıkıca sarılırım.

"Merhaba," Connor kanepede uzanan üç adama selam verir. Tişörtündeki Batman logosunu gösterir. "Ba-man?"

Üçü de bir anlığına ona bakar, sonra tekrar televizyondaki beyzbol maçına dönerler ve kalbim sıkışır.

Connor küçük bir oyuncak sepetini karıştırır ve plastik bir inek çıkarır. Onu gururla gösterir ve geniş bir gülümsemeyle "İnek. *Moo-moo*!"

"Oynamak istemiyorlar," der Brandon düz bir sesle.

Connor elini babasının dizine koyar ve ineği ona uzatır. "Ee-ya, ee-ya, bo?"

"Ne dediğini anlamıyorum."

"E-I-E-I-O," diye nazıkçe açıklıyorum, Adam'ın ona gösterdiği sabrı, Connor'ın ne istediğini anlamak için ne kadar çok çabaladığını, oturma odasında onunla birlikte şarkı söyleyip dans ettiğini hatırlayarak. "Seninle birlikte 'Old MacDonald' şarkısını söylemeni istiyor."

"Hayır, teşekkürler."

Connor'ın yüzü, kalbimin yere düşme hızıyla aynı hızda düşer.

Brandon onu kucağına alır ve odanın köşesindeki oyun parkına oturtur, oradaki oyuncak sepetini boşaltır. "Al. Burada oyna."

"Tamam, peki..." Yutkunup ellerimi ovuşturuyorum. "Bana ihtiyacın olursa ara. Hoşça kal bebeğim. Hoşça kalın çocuklar."

Salonda asansörü beklerken, Adam'a okula gittiğimi haber vermek için çantamda telefonumu arıyorum. Elim tüylü bir şeye dokunuyor ve Connor'ın doldurulmuş kedisini çıkarınca içimden bir inilti geliyor. Kedisi olmadan öğle uykusuna yatabilir, ama *ne olursa olsun*, kedisi olmadan gece yatmayacaktır.

Brandon'ın evine geri dönüp kapıyı açıyorum.

"O çok tuhaf," diyor biri ve ayaklarım duruyor. "Bana mı söylüyorsun," diye mırıldanıyor Brandon.

"Biraz otoriter, değil mi?"

"O tam bir kontrol delisi. Beni deli ediyor."

Göğsüm inip kalkarken, başım aşağı eğilirken sessiz kahkahalar duyulur. Elim kapı kolunda titrer, diğer elim ise doldurulmuş oyuncağı sıkıca tutar.

"Onunla bir çocuğun olduğuna inanamıyorum."

Bu sözler canımı yakıyor, ama Brandon'ın cevabı kadar değil. "Bunu benim seçtiğimi mi sanıyorsun? *Onu* seçtiğimi mi? Onun böyle olması gerekmiyordu.

Birkaç haftalık yaz eğlencesi için sıradan bir seksten fazlası. Çocukken anne babası öldü ve kimse onu evlat edinmedi. Bazen, istediği aileye kavuşmak için prezervatifi deldiğini düşünüyorum. Şimdi sonsuza kadar ona mahkumum. Sence benim istediğim bu mu?

Parmaklarım doldurulmuş hayvanı sıkıca kavıyor ve o anı yaşamaya çalışıyorum. Kürkünün yumuşaklığını hissediyorum, klimanın uğultusunu dinliyorum, tezgahlara yayılmış yemeklerin kokusunu içime çekiyorum.

Ama işe yaramıyor.

Bunun yerine, kelimeler kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor, sanki en karanlık anlarımda tekrar tekrar dinlemem için oraya kazınmış gibiler.

Sence bunu ben mi seçtim? Onu mu

seçtim? Kimse onu evlat edinmedi.

Şimdi ona mahkumum.

Sözler keskin ve acımasız, derin bir bıçak gibi saplanmış ve şiddetle çevrilmiş. Elimi çenemin titremesini yakalamak, dudaklarımdan damlayan yaralı iniltiyi bastırmak için hareket ettirdiğimde, oyuncak hayvan yere düşüyor. Bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha, bırakınca kapının yüzüme çarptığını izliyorum.

Yıkılmadan önce asansöre ulaşıyorum.

"İyi misin, Rosie? Hasta olacakmış gibi görünüyorsun." "İyiyim," diye yalan söylüyorum, ellerimi kucağımda ovuşturarak. Ellerim terden ıslak

titriyor, parçalanma isteğiyle titriyor. Buraya gelirken, hiç önemi olmayan bir adamın sözleri yüzünden ağlama dürtüsüne kapılmamak için tüm gücümü kullandım.

Birkaç basit cümle dışında, tüm güvensizliklerime değindi. Yıllarca terapi ile mücadele ettiğim tüm korkularımı canlandırdı

, tek seferde hepsini doğruladı.

"Dün gece iyi uyuyamadım. Ve biraz başım ağrıyor." Elimi havada sallıyorum. "Bu hava yüzünden galiba."

Eva'nın gözlerindeki bakış, buna inanmadığını gösteriyor. "Yazın nasıl geçti?"

"Şey, harika geçiyor. Connor ve ben..." Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. "Aslında, bunu yapmasak olur mu? Üzgünüm. Kaba olmak istemem, ama beni buraya neden getirdiğinizi merak ediyorum. Kafamda felaket senaryoları kurmayı bırakmak için bunu bir an önce halletmek istiyorum."

"Bunu kesinlikle anlayabiliyorum. Seni bu konuda endişelendirmek istemedim, Rosie, ama... şey, bak. Dürüst olmak gerekirse, bu pek de iyi bir haber değil, o yüzden bu konuyu bir an önce halletmek için, doğrudan söyleyeceğim." Dirseklerini masaya dayadı, parmakları arasında bir kalemi çevirerek beni izledi. Bir anlığına bakışlarını indirdi ve içini çekti. "Bursunu kaybettin."

Çantamı tutmaya çalıştığım elim kayar ve çanta kucağımdan düşer, içindekiler yere dökülür. "Ne?" Eva masanın etrafından koşarak bana yardım etmek için gelir. Elimi kaldırarak onu durdururum. "Hayır. Dur."

"Rosie," diye nazikçe ısrar eder, eşyalarımı toplamaya çalışırken beni izler, çantama tıktırırım. "Sana yardım edeyim."

"Anladım," diye bağırırım, boğazımda duygularım kabarıyor. "Bursumu kaybettiğimi ne demek istiyorsun?"

"Bağışçı, senin derslerine ciddi yaklaşmadığını düşündü ve başka bir yöne gitmek istedi."

"*Ciddi değil mi?* Ama ben... Ben bunun için çok çalıştım!" Çantamı göğsüme sıkıca bastırarak ayağa kalkarım. "Her şeyde başarılıyım. Çok çalışıyorum. Ben... Benim okul dışında bir hayatım yok. Neredeyse hiç arkadaşım yok. Dışarı çıkmıyorum, partiye gitmiyorum. Okul benim *hayatım*."

"Sen mükemmel bir öğrencisin Rosie, bu okula adım attığın andan beri öylesin."

"O zaman anlamama yardım et," diye yalvarırım, gözlerim düşmek için can atan gözyaşlarıyla yanıyor. "Ne yanlış yaptım?"

Eva öne çıkıp elimi tuttu. "Hiçbir şey yapmadın tatlım. Bağışçının değerleri... senin değerlerinle uyuşmadığı ortaya çıktı."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bana söylemek isteyip istemediğini düşünür gibi alt dudağını dişlerinin arasına çekiyor. İç çekerek beni sandalyeye geri götürüyor. "Akademik ara verdiğini öğrenince hayal kırıklığına uğradılar."

"Akademik ara mı? Ama ben doğum izindeydim. Oğlumu büyütüyordum."

"Akademik hayatının bu kadar önemli bir döneminde doğum izni almayı seçerek, önceliklerinin ne olduğunu belirlediğini düşündüler."

"Biz Kanada'da yaşıyoruz." Şakaklarımda oluşan baş ağrısına parmaklarımı bastırıyorum. Bunu doğru duyamıyorum. "Bir yıllık tam doğum izni hakkım var."

"Kesinlikle hakkınız var."

"Oğlumu, *ailemi* öncelik olarak belirlediğim için cezalandırılıyor muyum?"

"Rosie, cezalandırılmıyorsun..."

"Bursumu kaybediyorum!" Ayağa fırlarken kulaklarımda kan gürültüsü duyuyorum. Oda dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyor. "Okul masraflarını nasıl ödeyeceğim? Aman Tanrım." Ondan uzaklaşıyorum, titrek elim ağzımı kapatıyor, dünyam etrafımda çökmeye başlıyor, gerçeğin ağırlığı göğsüme çarpıyor. "Okul masraflarını nasıl ödeyeceğim?" Fısıldıyorum. "Geçen yılki doğum iznimi tamamlamak için mirasımın sonunu kullandım. İşe döneli sadece dört ay oldu. Ve sadece yarı zamanlı çalışıyorum. Ayrıca kreş masraflarım var. Ben... Ben... Yeterince birikimim yok. Yakınından bile geçmiyor." Boğazımdan boğuk bir hıçkırık kaçıyor ve midem boşalmak üzereyken elimi ağzıma kapatıyorum. "Aman Tanrım."

Bir el sırtıma konuyor ve bu dokunuşun yatıştırıcı olması gerekse de, hiç rahatlamıyorum.

"Seçeneklerim neler?"

Eva bir an durur. "Ek fonlar, burslar, araştırdım ama, Rosie, bu yakın okul yıl başlıyor..."

her şey çoktan konuşuldu."

Çantamı göğsüme sıkıca sarıp yere bakıyorum. "Bunu hak ettim," diye fısıldıyorum. "Bunu hak ettim."

"Buna itiraz etmiyorum, ama sonuçta karar bağışçıya ait." Omzumu sıkıca tutar. "Bir yıl ara verebilirsin. Klinikte çalışıp para biriktir. Takım, gelecek yıl için yerini ayırmaya hazır. Bir yıl daha ne fark eder ki?"

Bir yıl daha ne fark eder ki? Bir yıl daha demek, kirayı ödeyebilmek, kreş masraflarını karşılayabilmek ve bir şekilde veterinerlik okulunun masraflarını karşılayabilecek kadar para biriktirebilmek için elimden geldiğince çok çalışmak, uzun günler ve geceler demek. Archie'nin evinde iki yıl daha kalmak ve taşınacak param olmadığı için onun ve Marco'nun birlikte yaşayamamalarının sebebi olmak demek. Oğlumla daha az zaman geçireceğim, ikimizi de hayal kırıklığına uğrattığım için yüzleşmem gereken zihinsel bir mücadele, geleceğimizi bir yıl daha askıya almak.

Sırt çantamı omzuma takıp kapıya doğru yöneliyorum. "Benimle görüşmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyorum ona sessizce.

"Rosie..."

"Sorun yok," diye yalan söylüyorum. "Ben iyiyim. Yazın geri kalanının tadını çıkar."

Beni dikkatle izliyor ve gözlerinde acı görüyorum. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyor ve bunun onun suçu olmadığını biliyorum. Ama şu anda ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Sonunda hafifçe gülümseyerek başını sallar. "İrtibat halinde kalacağız. Kendine iyi bak, Rosie."

Koridorlarda aceleyle ilerlerim, etrafta dolaşan profesörleri ve birkaç öğrenciyi geçip giderim. Boğazım yanıyor, bir mengene gibi sıkışıyor. Her şey bulanık, kafa karıştırıcı, içinden çıkamadığım karmaşık bir karışıklık gibi geliyor. Ön kapıdan dışarı fırlıyorum, sıcak güneş ışığına ve taze esintiye adım atıyorum, ama bu da yardımcı olmuyor. Netlik getirmiyor ve nereye gittiğimi, ne aradığımı bilmeden kampüste amaçsızca koşuşturuyorum.

Zaten burada bulamayacağım, değil mi? Ben buraya ait değilim. En azından şu anda değil.

Ben... hiçbir yere ait olduğumdan emin değilim. Ve bu farkındalık içimi parçalıyor, dizlerimi büküyor, beni ayakta tutamayacak, yere devirecekmiş gibi hissettiriyor.

Ama çökmeden önce bir bankın üzerine oturabilirim.

BÖLÜM 19

SAÇMALIKLAR

ADAM

"Yemin ederim Adam, senin yüzünden bir kez daha kaybedersek, kafayı yiyeceğim."

"Bugün kafası çok dağınık."

"Onu rahat bırak. Bu gece uzun zamandır ilk kez seks yapacak. Bunun için zihinsel olarak çok hazırlık yapması gerekiyor."

"Ben değil... hayır, ben... bu saçmalık..." İç çekiyorum, televizyon ekranım karakterimin kanıyla kaplanıyor, bugün yine öldüm ve kulaklığımın diğer ucundaki takım arkadaşlarımı bugün kaçınıcı kez hayal kırıklığına uğrattım. "Evet, kesinlikle bunu düşünüyorum."

Yani, beni dava etsen ne olur? Emmett'in dediği gibi, çok uzun zaman oldu. Ayrıca Rosie, Rosie'dir. Onunla tanıştın mı? O, tanıdığım en nazik, en sabırlı kalbe sahip ve onunla birlikte olmak beni canlı hissettiriyor. Tabii ki şu anda düzgün düşünemiyorum.

"Yine yapıyor," diye mırıldanıyor Jaxon. "Dostum, kız arkadaşın gelmeden önce duşa girip bir tane çeksen iyi olur. Yoksa Rosie, sen sikini ıslattıktan beş saniye sonra boşaldığında, bu gece işi kendisi bitirmek zorunda kalacak."

"Siktir git." *Kesinlikle duşa gireceğim.*

"Ne zaman gelecek?" diye sorar Garrett.

"Onu almaya hazır olduğunu mesaj atmasını bekliyorum. Okula gidip öğretmenlerinden biriyle görüşmesi gerekiyordu." Apple Watch'um titrer ve heyecanla Xbox kumandamı fırlatırım. "Muhtemelen odur." Numaraya kaşlarımı çatarak bakarım ve aramayı reddederim. "Boş ver. O değil."

"Başka kim olabilir ki? Bize söylemediğin başka arkadaşların mı var?" diye suçlar Carter.

"Senin gibi karizmatik bir kişiliğin varken mi? Başka arkadaşlara yerim yok."

"Tabii ki yok."

Aynı numara saatimin ekranında belirir ve kaşlarım çatılır. Numarayı tanımıyorum ama geçen hafta Rosie ve Connor buradayken arayan numara olduğunu hatırlarım. Aramayı yine reddedip kanepede öne doğru eğilirim ve gözlerimi ovuştururum.

"Ben gidiyorum."

"Duşta mastürbasyon yapacak," diye açıklıyor Jaxon. "Hey, Jaxon?"

"Evet, dostum?"

"Kapa çeneni."

"Oh, lanet olsun." Kıkırdar. "Dikkat et, Rosie. Baba Adam bu gece ateşli."

Kontrol cihazımı ve kulaklığımı sehpayı atıp, Bear'ın kafasını okşadıktan sonra ayağa kalkıp kollarımı başımın üzerine uzatırım.

"Rosie nerede, Bear?" Mutfak adasından telefonumu alıyorum. Son mesajı iki saat önce, Connor'ı Brandon'ın evine bırakmadan hemen önce gelmişti.

SORUN

Sence kötü bir kız olduğum için kovulacak mıyım?

BEN

Sen iyi bir kızsın, ama daha sonra kötü olmak istersen, uygun şekilde cezalandırılmanı sağlayabilirim.

Sana Trouble demeliyiz, bana değil. Ben bir melekim, sen ise kötü bir etkisin.

Gözlerin geriye doğru dönerek bakarken bana istediğin gibi hitap edebilirsin.

En sorunlu ve en kötü çocuk.

Felaket mi yaratıyorum?

Belki. Ama en iyilerimiz bazen bunu yapar. Eminim önemli bir şey değildir.

Umarım öyledir. Daha sonra yine kötü kız olabilir miyim?

Sen her zaman kötü bir kız olabilirsin, yeter ki benim ol.

benim olduğun sürece.

gülümseme emoji Beni daha iyi hissettirdiğin ve aklımı bu konudan

uzaklaştırdığın için teşekkürler. İşimi bitirince seni ararım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Mesajlara gülümserim, göğsümü okşarım, gururla, mutlulukla, dolulukla şişkinleşen göğsümü. Çünkü Rosie bana tüm bu duyguları yaşıyor ve hayal kırıklığı dışında başka bir şey hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.

Toplantının iyi geçtiğini soran kısa bir mesaj atıp, hızlıca duşa giriyorum. Hızlı olmasının sebebi mastürbasyon yapmamam değil, çünkü kesinlikle yapıyorum. Hızlı olmasının sebebi Jaxon'ın haklı olması: çok uzun zaman oldu ve bu kız için o kadar heyecanlandım ki, onun vücudunu düşünerek birkaç dakikadan fazla dayanamıyorum.

Duştan çıktığımda Rosie'den cevap gelmiyor ve onu aradığımda sesli mesaja düşüyor. Mutfak adasında durup, kamyonetimin anahtarlarını mermere vurarak, ensem terlemesine neden olan tedirginliği görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Siktir et." Telefonumu cebime, şapkamı da kafama atıp kapıdan çıkıp kamyonetime biniyorum.

Bir şeyler ters gidiyor gibi hissediyorum ve okula yaklaştıkça endişem artıyor. Rosie'nin telefonu hala kapalı, bu onun tarzı değil. Connor yanında olmadığına telefonunu her zaman açık ve yanında tutar.

Yavaşça yolda ilerlerken, gözlerim Rosie'yi aramak için etrafı tarıyor. Onu bulamazsam ne yapacağımdan emin değilim. Bu binada nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok ve kimse beni tanımaz umuduyla binada dolaşamam.

Son bir kez daha denemek üzereyken, yüksek bir meşe ağacının gölgesinde ince sarı ve gül altın rengi dalgalar gördüm. Rosie tek başına bir bankta oturuyordu ve anladım. Omuzlarının çökmüş hali, başının eğikliği, çantasını karnına sıkıca tutuşundan bir şeylerin yolunda olmadığını anladım.

Kamyoneti park ettim, kontağı kapattım ve beni kimlerin tanıyabileceğini hiç umursamadan çimlerin üzerinden koştum, tek düşündüğüm

Rosie'nin şu anda yalnız olduğunu ve bunu düzeltmem gerektiğini biliyorum.

Ona ulaştığımda "Rosie" diye fısıldıyorum. "Bebeğim, ne oldu?" O, sanki onu bulacağımı biliyormuş gibi, hiç irkilmiyor.

Neredeyse hiçbir şey söylemeyeceğini bekliyorum. Burada sessizce oturup, söylemesi gereken kelimeleri bulamayacağını.

Ama öyle yapmaz. Sözcükleri vardır ve bana söyler.

Sessizce ve çok kolayca, sanki bildiği tek gerçek buymuş gibi.

"On bir yaşındayken ailem bir ev yangınında öldü. Evim yıkıldı. Tüm hayatım yok oldu. Hayatta kalan tek kişi bendim, çünkü babam önce beni kurtarmayı seçti. Beni seçti." Rosie yavaşça gözlerini bana çevirdi ve gözlerinde parıldayan, onarılamayacak kadar parçalanmış cam gibi sonsuz keder beni derinden sarstı. "O, birinin ilk tercihi olduğum son andı."

Fısıldayan, kesik kesik sözler son kararlılığımı da yok etti. Onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve baraj yıkılıp gözyaşları yağmur gibi yüzünden akarken, onu kollarıma aldım ve onun bana sarıldığı kadar ben de ona sarıldım.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum, hızla batan güneşin altında ve sıcak battaniyenin altında kıvrılmış haliyle, köpeğim onun yanında kıvrılmış, ondan ayrılmak istemiyor. Onu suçlamıyorum. Bu gece farklı, onu kamyonetime bindirdiğimden beri öyle, akşam yemeği planlarımızı iptal edip onun en sevdiği yemeği almaya gittik. Sessiz ve mesafeli, sessizlik kulakları sağır edecek ve dünyayı sarsacak kadar acı verici.

Onun kahkahası olmadan benim dünyam tam değil.

Veranda kapısından geçerek ona doğru ilerliyorum ve şarap kadehini en sevdiği yaban mersinli çayıyla değiştiriyorum. Küçük bir gülümsemeyle alıyor, kırmızı gözlerle bana bakıyor ve yanına oturduğumda hiç vakit kaybetmeden bana yaslanıyor.

Onu kendime sıkıca sarıp, başını öpüyorum. "Bence senin yerin burası."

"Seninle mi?" diye soruyor, çenesini göğsüme dayayarak. "Başka nereye?"

Yanağını kalbimin üzerine koyar, sözleri yumuşaktır. "Uzun zamandır birine ait olmak istedim. O kadar uzun zamandır ki, beynimin şimdi buna inanmama izin vereceğinden emin değilim."

"Ben sabırlı bir adamım. Bunu sana her gün kanıtlamak zorunda kalmam umurumda değil."

Rosie gülümser ve sonraki birkaç dakika boyunca, akşamın huzurunda otururuz, ağaçların arasında esen hafif rüzgâr, ağustos böceklerinin vızıltısı, geceye hazırlanan kuşların azalan şarkıları.

Sonra Rosie bana hikayesini anlatır.

"Gece yarısı annemin adımı haykırmasıyla uyandım. Yatak odamın kapısı kapalıydı, ama içerisi çok sıcaktı. Kapımın altındaki aralıktan gelen ışığı hatırlıyorum." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Sadece koridorun ışıkları açık sanmıştım."

Onu kendime daha sıkı çekip, dinlerken sırtını okşuyorum.

"Annem sürekli bağırarak babama beni almasını söylüyordu. Bu beni korkuttu ve ağlamaya başladım, anne babamı çağırıyordum. Sonra babam odama geldi. Yatağımın yanına diz çöktü, kollarımı boynuna, bacaklarımı beline dolamamı söyledi. Ve gözlerimi kapatmamı söyledi." Rosie'nin gözleri benimkilere bakıyor, ay ışığı altında gözyaşlarıyla parlıyor. "Onu dinledim. Babamı her zaman dinlerdim."

"Ne uslu bir kız," diye mırıldandım ve gözyaşları düşmeden önce gözlerinden sildim.

"Gözlerim kapalı olsa bile biliyordum. Duyabiliyordum. Hissedebiliyordum. Babam beni o kadar sıkı tuttu ki, morluklar kaldı. Dışarı koştuğunda çok havalıydı. Eylül ayıydı ve hava değişmeye başlamıştı. Dışarıda olmak çok rahatlatıcıydı, ama babam beni evden uzak tutarken sırtımda sıcaklığı hissedebiliyordum."

Rosie gökyüzüne bakar ve titrek bir nefes alır. Nefesini bıraktığında, gözyaşları yanaklarından süzülür. "Burada kal," dedi babam. "Kıpırdama. Yardım gelene kadar bekle." Gitmesi gerektiğini, annemi alması gerektiğini söyledi. Geri dönecek mi diye sordum, bir dakika bana baktıktan sonra döneceğine söz verdi. "Hemen döneceğim," dedi. 'Söz veriyorum, seni asla terk etmeyeceğim.'" Gözleri kapanır ve o anın, o anının içinde oturur, ben ise alnını öper, ıslak yanaklarından saçlarını geri çekerim. "Yalan söylediğini biliyordum"

yalan söylediğini biliyordum. Geri gelmeyecekti ve o da bunu biliyordu. Beni öptü, bana *çok...* çok sıkı sarıldı. Saçlarımı kulağımın arkasına koydu ve benimle gurur duyduğunu söyledi. Ve evin içine girmeden hemen önce, omzunun üzerinden bana son bir kez baktı ve son kez beni sevdiğini söyledi."

Göğsüm sıkışıyor, Rosie yüzünü boynuma gömüp kaybettiği anne babası için ağlarken, on bir yaşında hiç söylememesi gereken veda için ağlarken, sanki göğsüm parçalanıyor gibi hissediyorum. Dudaklarımı omzuna defalarca bastırıyorum, bu durumu daha iyi hale getirebilecek hiçbir kelime aklıma gelmiyor. Daha iyi bir durum olabilir mi? Gerçekten bilmiyorum, ama onun kendini yalnız hissetmesini istemiyorum.

"Olay olduğunda o sadece bir dakikadır içerideydi. İtfaiye araçlarının yaklaştığını duyabiliyordum. Ama aniden büyük bir gürültü duyuldu ve tüm pencereler paramparça oldu. Ön kapı açıldı ve alevler dışarıya yayıldı. Çığlık attım ve itfaiye araçları tam o sırada geldiğinde kapıdan geçip arka bahçeye koştum. Tam da arka kapı patlamak üzereydi," diye fısıldayarak ekliyor. "Korkup ayağım takıldı. Kendi ayağımın üstüne. Geriye doğru düşüp havuzumuza düştüm. Güneşlik örtüsü üstündeydi ve ona takıldım. Batmaya başladım ve kurtulamıyordum. Çıkış yolunu bulamıyordum. Her şeyin bittiğini düşündüm, Adam. Öleceğimi düşündüm ve sadece ailemle birlikte olmak istedim." Rosie, gözlerini bileklerinin arkasıyla silerken burnunu çeker. "Sonra hatırladığım tek şey, arka terasımızda yatıyor olduğum ve bir itfaiyecinin bana kalp masajı yaptığıydı. Ailem için çok geç kalınmıştı."

"Ah, lanet olsun, Rosie." Onu kucağıma çekip, bana sarılmasını sağladım, ona dokunduğumu hissettim. O burada ve sağlam, ama kalbimin çarpıntısı, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı, onu hiç tanımayabileceğimi hatırlatıyor ve bu düşünce beni sarsıyor.

"Hey," diye fısıldadı, yüzümü avuçlayarak bakışlarımı kendine çevirdi. "Ben buradayım. İyiyim."

"Üzgünüm," diyorum, ama sesim kısık ve boğuk çıkıyor. Bu iki kelime yetersiz, ama elimden gelen tek şey bu. Gözlerimi kapatıp, kendimi toparlarken alnımı onun alınına yaslıyorum. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum, sevgi, şefkat, güç ve sonsuz kederle dolu o tatlı yeşil gözlere bakıyorum. "Bence o yalan söylemiyordu, Rosie. Baban. Öyle hissettiğini biliyorum. Ama sana asla

seni asla terk etmeyeceğini söylemişti, çünkü terk etmeyecek. Onu göremiyorsun, biliyorum, ama o orada. Annen de öyle."

"Biliyorum, gerçekten biliyorum. Ama yalnızdım. Onlarla gitmiş olmayı o kadar çok istedim ki, çünkü kimse kalmamıştı. Tamamen yalnızdım ve daha on bir yaşındaydım."

"Nasıl tek başınaydın? Başka ailen vardı, değil mi? Seni yanına alan biri?"

Bana uzun bir süre baktı, zihnim çalışsın diye, ve o söylemeden önce ben anladım. "Ben de koruyucu aile sistemine girdim, Adam. Grup koruyucu aile. Tıpkı senin gibi."

İçimde küçük bir parça, paylaştığımız bu bağdan dolayı sevinçten zıplamak isteyen küçük bir çocuk var, ama ben biliyorum. Gözlerinin köşesindeki yalnız bakıştan, her zaman orada olan özleminden biliyorum. "Deneyimlerimiz çok farklıydı, değil mi?"

Kafasını sallayarak, yüzünde hüznü bir gülümsemeyle cevap verir. "Yaşım doldu. Yıllarca orada tek başıma oturdum, seçilmek dışında başka bir şey istemiyordum. Ailemi geri istiyordum. Herhangi bir aileyi istiyordum. Sadece ait olmak, güvende hissetmek, istenildiğimi hissetmek istiyordum. Ve ben..." Burnunu çekerek, gözünden damlayan gözyaşını yakaladı. "Neden kimsenin beni istemediğini anlamıyordum. Çok iyi bir çocuktum. Her zaman nazik ve saygılıydım. Okulu seviyordum ve A+ öğrencisiydim. Kimse beni istemedi, Adam. Ve hala..."

"Hala da ne demek?" O yüzünü çevirdiğinde çenesini tutup bakışlarını bana çevirdim. "Hala da ne demek, Rosie?"

Alt dudağını ısırarak burnunu çekiyor. "Bugün Connor'ı bıraktığımda Brandon'ın konuşmasını duydum. Arkadaşları oradaydı ve dedi ki... benimle çocuk sahibi olmayı asla seçmeyeceğini söyledi. Benim sadece geçici bir eğlence olduğumu, ama şimdi bana mahkum olduğunu söyledi."

"Ne sikik bir pislik," diye ağızından kaçırıldı.

"Bana hiç bir zaman bir neden vermemiş insanlardan daha fazlasını beklemek benim hatam. Tanrı aşkına, o Connor'ın doğum belgesinde bile adı geçmiyor. En savunmasız olduğum anda bana destek olamadığı için tek başıma doğum yaptım."

"Siktir et o adamı," diyorum, kulaklarımda kan gürültüsüyle. "Rosie, *siktir et onu* ve değersiz fikirlerini de. Neye sahip olduğunu bilmiyor

neye sahip olduğunu, çocuğunun annesi olarak sana sahip olduğu için ne kadar *şanslı* olduğunu bilmiyor. Ona dünyadaki en güzel hediye verdin, ama o bunu hafife almaktan başka bir şey yapmadı. O yüzden siktir et onu."

"Hepsi bu kadar değil," diye fısıldadı. "Bugün bursumu kaybettim."

"Ne?"

"Öğretmenim, bana onun – bağışçının – doğum iznim için ara vermek istememin, önceliklerimin ne olduğunu gösterdiğini söyledi. Bir yıl boyunca Connor ile evde kalmak yerine okulu seçmem gerektiğini söyledi."

Boğazımdan karanlık, acı bir kahkaha çıkıyor. "Dalga geçiyorsun herhalde. Bu, duyduğum en kadın düşmanı saçmalık. Oğlunun sana ihtiyacı olduğu için onu seçtiğin için bursunu mu geri çekti?"

"Sadece... Yıllardır kimse beni seçmedi. Kimse yoktu ve ben yeniden bir aileye sahip olmayı çok istiyordum. Sevilecek biri, beni sevecek biri. Sonra Connor geldi ve bir mucize eseri, istediğimi elde ettim. Hayalini kurduğum aileye kavuştum. Kendime onu her zaman seçeceğimi söyledim ve öyle yaptım. Onu seçtim ve dürüst olmak gerekirse, kendimi de seçtim. Çünkü bunu daha önce kimse yapmamıştı ve oğlumun hayatını, onu ilk sıraya koymadan başlatmayacaktım, onunla bu zamanı geçirme fırsatım varken olmazdı. Ama şimdi, bunu yaparak, yıllardır seçildiğim tek şeyi kaybettim." Kafasını salladı, kaşları çatıldı. "Bunun için çok çalıştım, Adam. Eğitimime tüm kalbimi ve ruhumu verdim ve bu bursu her yıl kazandım. Ve şimdi... şimdi onlar bile beni istemiyor."

"Onlar seni hak etmiyorlar, Rosie. Sana böyle davranan hiç kimse hak etmiyor." Başparmağımla alt dudağımı okşuyorum. "Büyürken kimse seni fark etmemiş, seni tanımak için zaman ayırmamış, kalbinin ne kadar güzel olduğunu görmemiş olması çok üzücü. Brandon'ın işe yaramaz bir salak olması çok üzücü."

Rosie gülerek burnunu çeker, müzik dinlemediğim bir günün ardından kulağıma müzik gibi gelir. "Aptal herif ne demek?"

"Açıkçası emin değilim, ama arkadaşım erkek arkadaşına ve kardeşine aptalca davrandıklarında hep böyle diyor, bu yüzden uygun geldi." Tekrar güldü ve ben de gülümsedim, ağzından gelen tadı tadarak. "Üzgünüm

Bursunu kaybettin. Bunun için ne kadar çok çalıştığını biliyorum ve bu adil değil. Birlikte bir çözüm bulacağız, tamam mı?

"Bir çözüm yok, Adam. Ödeyecek param yok, sonuçta. Bir yıl daha ara vermek ve para biriktirmek için çalışmak zorundayım."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. İkinci seçenek nedir?"

Bu sefer sessizce tekrar güldü, yorgun, pes etmiş bir sesle, ki bu sesinden nefret ediyorum. "Başka seçeneğim yok. Ailem öldükten sonra biraz param vardı, ama son kalanını Connor'ı ve kendimi doğum izninde geçindirmek için kullandım. Başka yolu yok."

"O zaman ben yardım ederim."

"Kesinlikle yardım etmeyeceksin," diyor kararlı bir sesle. Ağzımı açtığımda kaşlarını kaldırıyor ve ben de hemen kapatıyorum. "Yardım etmeyeceksin, Adam Lockwood, beni duyuyor musun?"

"Hayallerini askıya almanı istemiyorum, Rosie."

"Bir yıl daha ne fark eder ki?" diye mırıldanıyor ve bu sözler, duymak kadar söylemek de acı verici gibi geliyor. Kucağımdan kalkıp yanımdaki koltuğa geçiyor, dizlerini göğsüne çekiyor. O kadar küçük, o kadar savunmasız görünüyor ki, onu bir daha hiçbir şeyin incitmemesi için balonlu naylonla sarmak istiyorum. "Bugün, hiçbir zaman kimseye veya hiçbir şeye ait olmadığımı acı bir şekilde hatırlattı. Hiçbir zaman yeterli olmadığımı, hiçbir zaman kimsenin ilk tercihi olacak kadar iyi olmadığımı." Çenesini dizine dayar ve boşluğa bakar. "Belki de mesele kimsenin ilk tercihi olmak değil, sevilmek, birinin ilk tercihi *olacak* kadar sevilmek. Omuzlarını silker. "Hiç kimse beni ilk tercihi olacak kadar sevmedi."

"Hey." Ellerini ellerime alıp onu kendime doğru çekiyorum. "Asla herkes için doğru kişi olamayız, ama doğru kişi için mükemmel olacağız. Ve o kişi geldiğinde, başka seçenek yoktur. Sadece... öyledir. Tam olarak olduğumuz gibi, tam olarak doğru kişilerle var oluruz, çünkü başka bir yolu yoktur."

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve o tereddüt etmeden açıyor, parmakları saçlarımı nazikçe okşarken ağzıma doğru iç çekiyor.

"Seni istiyorum, Rosie. Senin her şeyini istiyorum. Ve başka bir seçenek yok."

BÖLÜM 20

ONU İKİ YARIYA BÖLÜYOR, AMA KIBARCA

ADAM

YEMİN EDERİM ki bu vücut benim için yaratılmış. Sıcak ve yumuşak, hiç olmadığı kadar sıkı bir şekilde bana sarılıyor, nazik parmakları kollarımı okşuyor, şefkatli bakışları hiç sarsılmıyor.

Bu vücut mükemmel, her santimi tatlı ve onu bırakmak istemiyorum.

Yıldızların altında uzun süre oturuyoruz, birbirine dolanmış uzuvlarımız rahat bir battaniyenin altında birbirine sokulmuş, Bear ayaklarımızın dibinde uzanmış. Rosie artık eskisi gibi değil. Daha özgür, sanki artık saklanmasına gerek yokmuş gibi. Son duvarını da yıkmış, her şeyi ortaya koymuş ve artık sadece... kendisi olabiliyor.

Asla saklanmasına gerek yoktu, ama birini tamamen içeri almakta tereddüt etmesini anlıyorum. Onun tüm parçalarını alan şanslı aptal olduğum için minnettarım.

Bana büyüdüğü evden bahsediyor, büyük ve güzel, ön kapısını vitray pencereler çevreleyen eski bir Viktorya tarzı ev ve salıncaklı geniş bir verandası var. En sevdiği yerler, oturma odasındaki, kıvrılıp kitap okuduğu cumbalı pencere ve annesiyle birlikte ön bahçeye diktiği şakayık bahçesiydi. Evin tüm cazibesini seviyordu ve yangına neden olan kısa devreye yol açan eski elektrik tesisatına rağmen, orada geçirdiği anıları sadece sevgiyle hatırladığını söylüyor.

"Adam?" Rosie, Bear'ın gözlerinin arasındaki yeri okşayarak, kucağındaki kafasına gülümsüyor. Bana bakıyor, gözleri

Benim. "Ben de koruyucu aile sisteminde olduğumu sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Bunu sana söylemenin en uygun zamanının, sen de bana aynı şeyi anlattığın zaman olduğunu biliyorum, ama sen bana sistemde geçirdiğin zamanı anlattığında, biraz kıskandım. Sen bu güzel aileyi buldun, ben ise hiçbir şey bulamadım. Senin deneyimin çok harika geliyordu, benimki ise çok yalnızdı. Kıskançlık uzun sürmedi, ama sonra bu şekilde hissettiğim için kendimi kirli ve suçlu hissettim ve sana bunu nasıl anlatacağımı bilemedim. En büyük güvensizliklerim orada geçirdiğim zamanlarda oluştu ve o zamandan beri bunlarla mücadele etmeye, kendimi motive etmeye, kendimi yeterince sevmeye çalışarak başkalarının bana bunu vermelerine ihtiyaç duymamaya çalıştım. Ama bazı günler, kaydettiğim tüm ilerlemeleri hatırlamak diğer günlere göre daha zor oluyor. Bu yüzden özür dilerim, Adam.

"İnsan olduğun için özür dilemene gerek yok. Bu duygular gerçek ve geçerli, ve bunları çözmek için zamana ihtiyacın vardı." Elinin avucuna bir öpücük konduruyorum. "Bu konuda bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim."

Yarım saat daha birbirimize sarılıp, hiçbir şey söylemeden oturduk. Uzun bir gün geçirmişti, bu yüzden koluma üçüncü kez esnediğinde onu kucağımdan indirdim.

Ayağa kalkıp ona elimi uzattım. "Hadi tatlım. Yatağa gidelim."

Bear, oturma odasından geçmeden kanepede uykuya dalmaya karar verdi. Rosie'nin elini elimde tutarak karanlık evin içinde sessizce ilerledik ve yatmaya hazırlanmak için banyoya girmeden önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Boxer şortuma kadar soyunup telefonumu şarj cihazına takıyorum. On dokuz cevapsız bildirimim var. İki bilinmeyen numaradan gelen aramalar, diğer on yedisi ise *Puck Sluts* grup sohbetimden. Garrett dört patlıcan emoji, dört şeftali emoji ve sekiz soru işareti göndermiş. Emmett, Cara'nın ilk deneyimimizi analiz etmek için bir kızlar gecesi daha düzenlemek istediğini söylüyor. Jaxon kaç tane prezervatif kullandığımı bilmek istiyor. Carter yatakta seks sonrası atıştırmalık yiyip yemediğimizi bilmek istiyor. Anlaşılan o ve Ollie'nin en sevdikleri bağ kurma zamanı bu.

Onlarla uğraşacak kadar yorgunum, bu yüzden banyo kapısı açıldığında telefonumu hemen kapatıyorum.

"Hazır mısın... ahhh. Çıplaksın." *O lanet olası çıplak.* Elimi saçlarımın arasına sokup, Rosie'nin güzel, dolgun, çıplak vücuduna işaret ediyorum. "Sen... gerçekten çıplaksın. Merak ediyorsan, aynı zamanda muhteşem de. Ayrıca, çıplak."

En sevdiğim sorunlu kız kıkırdıyor, kıkırdadığında sevimli burnu kırışıyor, elleriyle karnını ovuşturuyor. Bir adım öne çıkıyor ve gözlerim kusursuz göğüslerinden yuvarlak kalçalarının salınımına kayıyor. Tanrım, kusursuz. Bunu daha önce söylemiş miydim?

"Evet, gerçekten çıplak olduğumu doğrulayabilirim. Merak ediyorsan." Gözlerinde, neredeyse tüm gerginliğini gizleyen, parlak bir yaramazlık ışıltısı var. "Sen de çıplak kalmak ister misin?"

"Şey, ben... ben..." Boynumun arkasını ovuşturuyorum, sonra yatağı işaret ediyorum. "Çıplak şeyler yapmak için mi?"

Rosie başını sallar. "Çıplak şeyler yapmak için. Eğer istersen."

"Senin savunmasız hissettiğin bir anı kullanmak istemem."

"Kendimi savunmasız hissediyorum, ama kötü anlamda değil. Kendimi güvende hissediyorum Adam, ve bu çok özgürleştirici. Bu gece sana daha yakın hissettim. Belki de son duvarımı da yıkmışımdır." Omuzları yukarı aşağı sallanıyor. "Bilmiyorum, ama kendimi iyi hissediyorum, ve seninle olmak beni daha da iyi hissettiriyor."

O benim önümde durduğunda boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Seninle olmak beni hiç olmadığım kadar iyi hissettiriyor."

Yüzümü ellerine alır, pürüzsüz, sıcak dokunuşu sakallı çenemi okşar. "Seni öpebilir miyim?"

Kalbim güm güm atıyor ve ona elimden geldiğince en net şekilde fısıldayarak cevap veriyorum. "Tabii ki."

O, en inanılmaz, nefes kesici bir manzarayla gülümsüyor ve yüzümü kendininkine doğru çekiyor. Bu öpücük Rosie'nin her şeyi. Sabırlı ve yavaş, yumuşak ama kendinden emin, dudaklarının benimkiler üzerinde nazikçe hareket etmesi, dilinin kesin bir şekilde ağzımı taraması, parmaklarının saçlarıma kayması, buklelerimi taraması. Bu, kalbimi sakinleştiriyor ve aynı zamanda her sinir ucumu hızlandırıyor.

"Titriyorsun," diye fısıldar Rosie, başını eğerek beni izlerken. "Gerginsin."

"Hayır," yalan söylüyorum. "Olmaz. Tamamen hazırım ve çok heyecanlıyım, hiç de gergin değilim. Bak!" Yatağımın başucundaki komodine koşarak, süper sabit ellerimle çekmeceyi açıyorum.

"Hepsini bile aldım." Dün Jaxon'ın göğsüme tutuşturduğu kocaman prezervatif yığını Rosie'nin yüzüne sallayarak gösteriyorum.

"Prezervatifler!" Onları ayırmaya başlıyorum. "Ultra nervürlü, çıplak ten gibi, muz aromalı, mag..." "Adam." Rosie gülüyor, elini benim elim ve devasa prezervatif koleksiyonumun üzerine koyuyor. "Neden bu kadar çok var ki?"

Yüzüm yanıyor ve kalbimin atışını boğazımda hissedebiliyorum. "Onları bana arkadaşım verdi."

"Çeşitliliği çok seviyor, değil mi?" Rosie çeşitleri inceleyip birini kenara ayırıyor, geri kalanını da kaldırıyor. Kendinden emin, kararlı bir gülümsemeyle bana yaklaşıyor ve uzun zamandır istediğim, arzuladığım her şeye bakarken beynim kısa devre yapıyor. Sonunda buradaydı, bu inanılmaz kadın önümde duruyordu ve bir parçam ona uzanıp onu almaktan korkuyordu. Bundan sonra geri dönüş yokmuş gibi geliyordu, ama ya o isterse? Ya benim yeterli olmadığımı düşünürse?

"Denemeye devam ediyorum..." Rosie orada kendinden emin bir şekilde dururken, sinirlerim bozulmuş bir şekilde yutkunuyorum. Ellerimi ellerine alıyor ve sıkarak ellerimdeki titremeyi durduruyor. "Seni aceleye getirmek istemiyorum. Aramızdaki ilişkiyi yavaş yavaş ilerletmeye çalışıyorum."

"Yavaş mı istiyorsun?"

Gözlerim onun gözlerine bakıyor, umarım her şeyi görüyordur. Bağlılığımı, hayranlığımı, tüm iyi niyetimi. "Seni istiyorum. Sadece seni istiyorum, Rosie."

"Ben varım, Adam. Hiçbir şeyi aceleye getirmiş ya da çok yavaş ilerlemiş gibi hissetmiyorum. Her şey yolunda." Alnımdaki buklelerimi eliyle düzelttikten sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Çok yolunda."

Belki de tam da duymam gereken şey buydu, onun için *doğru* kişi olduğum. Çünkü omuzlarımda biriken gerginlik kaybolur ve dik dururken göğsüm gururla şişer.

"Ah," diye düşünür Rosie. "İşte o sırtış. Bir kısmı şakacı, iki kısmı kendini beğenmiş." Onu kendime doğru çekince kollarını boynuma doladı.

ben. "Tam da sevdiğim gibi."

"Başka neyi seveceğini biliyor musun?" Ağzım omzundan boynuna doğru ilerler, kulak kepçesinde durur. "Seni sikme şeklimi."

Rosie'nin tırnakları omuzlarıma batarken onu geriye doğru yürütüyorum. Uyluklarının arkası yatağa çarpıyor ve elimle köprücük kemiğini tutarak onu yatağa yatırıyorum. Geniş gözleri ellerimin izlediği yolu takip ediyor, boxer şortumun bel kısmına kadar iniyor ve ellerim yere düştüğünde dudaklarını yalıyor.

"Tanrım, sikişinin ne kadar büyük olduğunu sürekli unutuyorum. Bunun acıtacağından neredeyse eminim."

"Nazik olacağım," söz veriyorum. "En azından deneyeceğim." Parmağımı uyluğuna doğru kaydırırken, bacakları bana doğru açılmadan önce derisinin tüylerinin diken diken olduğunu izliyorum, böylece aralarına girebiliyorum. "Yarın bütün gün yatakta kalabilir ve iyileşirken sıcak çikolatalı dondurma yiyebiliriz."

"Dikkatli ol. Bir kıza yatakta sıcak çikolatalı dondurma ikram edersen, sana aşık olabilir."

"Kendime not," diye mırıldanıyorum, Rosie'nin boynunun arkasına uzanıp ağzını ağzıma çekiyorum. "Rosie'ye yatakta sıcak çikolatalı dondurma ikram et."

Geri adım atarak, sertleşmiş penisimin tabanını yumruklayarak, Rosie'nin vücudunu kaplayan kırmızı kızarıklığı, içimden dışıma doğru beni nasıl heyecanlandırıldığını bir an için takdir ettim.

"Ayaklarını yatağa düz koy. O amcığın ne kadar ıslak olduğunu görelim, güzel kız. Bana hazır olduğunu göster."

Tereddüt etmeden dirseklerine dayanarak bacaklarını benim için genişçe açıyor. Manzara muhteşem, narin teni tozlu gül rengine, parıldıyor ve dokunulmak, tadılmak için yalvarıyor. Ona doğru yaklaşıyorum ve o geriye doğru, yastıklara doğru kaçarken göz bebekleri büyüyor. Gülümsüyorum, ayak bileklerini tutup dizlerim yatağa değdiğinde onu altına çekiyorum.

"Buraya gel," diye mırıldanıyorum, parmaklarım ensesindeki saçlarına kayıyor, onu kavırıyor, çenesini kaldırıyor. "Orada tadını alamıyorum."

Önce ağzını ele geçiriyorum, çünkü bana karşı kendini bırakışını, tüm gerginliğini içinde tutan nefesini salışını seviyorum, sanki sadece benim için eriyormuş gibi. Çenesini okşarken, boğazına ıslak öpücükler kondururken, nefesi kesiliyor. Kalçasını avuçlarım, yumuşak etini elimde sıkarken, pembe meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum, o kıvranırken dilimi üzerinde gezdiriyorum.

"Adam," diye inliyor, ağzım aşağıya, karnına doğru ilerlerken, dilimi göbek deliğinin etrafında döndürürken, kalça kemiğini ısıtırken.

"Evet, bebeğim?"

"Ben... ben..." Ellerini yüzüne kapatıyor, ben dilimle uyluklarının birleştiği yeri okşadığımda kalçalarını yataktan kaldırıyor. "Oh, lanet olsun."

Bacaklarının arasına yerleşip kollarımı kalçalarına doladım. "Bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben... ben..." Parlak yeşil gözleri benimkilerle buluşur. "Ben sadece..." Yutkunur, bu basit hareket duyulabilir. "Senden gerçekten hoşlanıyorum."

"Ben de senden çok hoşlanıyorum. Ne kadar hoşlandığımı göstereyim mi?" "Lütfen."

"Tamam." Gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek, yavaşça onun merkezine doğru yalıyorum, sert bir iniltiyle başını geriye attığını izliyorum. Parmakları saçlarımı tarıyor ve şişmiş klitorisini ağzıma aldığımda, bana karşı direniyor ve adımı haykırıyor.

"Daha fazla," diye yalvarır. "Tanrım, lütfen daha fazla ver." "Sana daha önce söyledim. Adam yeterli."

Başı geriye doğru yuvarlanır. "Bazen çok sinir bozucusun."

"Eğer sinir bozucu olduğum kişi sensen, hayatımın geri kalanında bunu seve seve yaparım." Rosie, iki parmağını içine soktuğumda canlanır ve *lanet olsun*, bu ne muhteşem bir manzara.

Bir elini saçımda tutarken yüzüme sürtünür, parmaklarımın üzerinde zıplar, kusursuz tenini parlak bir kızarıklık kaplar, boğazına sarmaşık gibi tırmanır, yanaklarında birikir. Yumuşak pembe dalgaları ince boynunu okşar, nefes almaya çalışırken dolgun kırmızı dudakları açılır, her biri yüksekliğini kovalarken boğuk bir çığlık atar.

Parmaklarımla onu içinden kıvırıyorum, boğazından bir inilti koparıyorum ve klitorisini emiyorum, ta ki o boşalana kadar, adımları kulaklarımda çınlarken üzerime dökülüyor.

Rosie oturur, ben komodine doğru giderken yatağın başına doğru sürünür ve benim için seçtiği prezervatifi alır. *Magnum*.

Onu çok seviyorum.

Dişlerimle ambalajı yırtarken ve tek bir hareketle zonklayan sikimi kılıfına sokarken onun geniş bakışlarını tutuyorum. Dizlerim yatağa çarparak, onun üzerine sürünerek uzanırken, o uzanırken yanağını avuçlarım.

"Emin misin?" diye sessizce soruyorum. "Çok eminim."

"İyi. Çünkü ben de senden çok eminim."

O zaman bana özgür ve nazik bir gülümsemeyle gülümsüyor ve ben şu anda hissettiğim şeyi hayatımın geri kalanında hatırlayacağımı biliyorum.

Rosie yumruğunu benim penisimin etrafına dolayarak onu bacaklarının arasına yönlendirir. Bu gece yatak odasında gösterdiği tüm özgüvene rağmen, dokunuşunda hafif bir titreme hissediyorum. Elini benden çekip, onun yerine benim elimde tutuyorum.

"Hey," diye mırıldanıyorum, yüzündeki saçlarını düzeltiyorum. "Gergin olman normal. Ben de gerginim."

"Uzun zaman oldu," diye fısıldayarak itiraf ediyor.

"Benim için de. Ama buna seviniyorum. Bu, özel bir şeyi beklediğim anlamına geliyor. Sen benim özel şeyimsin, Rosie."

Çenesini eğip burnunun ucunu benimkine sürtüyor ve sonra beni öpüyor. "Hazırım."

Penisimi kavrayıp ona doğru bastırıyorum. Rosie gözlerime bakarken göğsüm sıkışır ve kalbim boğazıma kadar çıkar, sonra yavaşça, çok yavaşça onun içine girerim. Ağzı bir çığlık atarak açılır, tırnakları omuzlarımı çizerek altımda gerilir.

"Üzgünüm," diye fısıldayarak boynuna yaslanıyorum, kendimi sabit tutuyorum. Vücudum, öne doğru atılma, her santimini etrafımda sıkıca sıkıştırılmış hissetme arzusuyla titriyor.

"Bunun başına vurmasını istemem, ama sanki kibarca ikiye bölünüyor gibi hissediyorum."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Nazikçe yaptığım sürece sorun yok."

Kalçalarını kaldırarak beni daha derine girmeye teşvik ediyor. Beni sonuna kadar içine alıp, uyum sağlamak için orada durduğunda, ezici bir coşkuyla gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Tanrım, Rosie." Alnımı omzuna dayadım, aklımı kaybetmemek için mücadele ediyordum. "Çok sıkısın." Yavaşça kalçalarımı onun kalçalarına doğru salladım. "İyi misin?"

"Evet," diye inliyor, her sallanışıma kendi sallanışıyla karşılık veriyor. "Lütfen, daha fazla."

Ona daha fazlasını veriyorum, tekrar içine girmeden önce çekiyorum, santim santim, onu zorlamamaya dikkat ederek. O hepsini alıyor, bacaklarını daha fazla açıyor, kalçalarını daha yükseğe kaldırıyor ve ben biraz daha derine, biraz daha hızlı girerken çenesini tutuyorum.

"Ne kadar güzel bir kız, beni tamamen kabul ediyorsun. Çok iyi gidiyorsun."

Bulanık gözleri benimkilere doğru kayıyor, pembe dili şişmiş dudaklarını yalıyor. Bir kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekiyor, diğer kolunu ise başının üzerine gelişigüzel atarak her bir itişime karşılık veriyor. "Çok iyi," diye mırıldanıyor. "Çok mükemmel. Durma Adam. Lütfen."

İstesem bile duramayacağımı düşünüyorum, ama o benden isterse bir yolunu bulurum. Ona istediği her şeyi veririm, çünkü bana sanki gökyüzündeki güneşmişim gibi bakarken, onun benim olduğunu anlıyorum. O benim dünyamdaki her şeyin parlak ve iyi olan kısmı ve şu anda çok minnettarım. Bana kötü davranan eski sevgilime minnettarım, çünkü bana hak ettiğimi gösterdi. Berbat geçen randevulara minnettarım, çünkü bana ne istediğimi gösterdiler. O anda istediğim gibi gitmeyen her şeye minnettarım, çünkü tüm bunlar - tüm saçmalıklar, kırılan güven, incinmeler - beni buraya, altımda duran bu inanılmaz kadına, yanımda olmasını istediğim tek kadına getirdi.

Ve bu bilgi beni vahşileştiriyor.

Beni bir şey ele geçiriyor. Karanlık ve aç bir şey, bu kadını sahiplenmek istiyor, böylece herkes onun benim olduğunu bilsin. Elim boğazına gidiyor, onu sıkıca kavırıyor, uyuşturulmuş bakışlarını bana çeviriyor ve bir sonraki sözlerimi homurdanarak söylüyorum.

"Birine ait olmak ister misin, Rosie? Sen bana aitsin. Bu gözler benim için. Bu gülümseme benim için. Bu kalp? Hepsi benim."

Elimi onun yanından aşıya, kalçasına doğru çekiyorum, parmaklarımı kışına gömüyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum, kendimi daha da derine sokuyorum, gidecek yer kalmayana kadar. "Bu kalçalar. Bu kış. Bu siktiğimin amcığı? *Benim*. Her şeyin bana ait, Rosie."

"Oh, *lanet olsun*," diye bağırdı, beni daha sıkı sıkıştırarak. "Adam, boşalacağım."

"Henüz değil. Kime ait olduğunu herkese söyleyene kadar olmaz." Bacağını yukarı kaldırıp omzuma atıyorum. Ben daha derine daldıkça o çıkılık atıyor ve *lanet olsun ki* düş almışım iyi ki, çünkü boşalmama yaklaşık otuz saniye kaldı. "Kime aitsin Rosie? İyi bir cevap ver, çünkü sadece bir kez soracağım."

Gözleri büyür, bacakları titrer ve başı geriye düşer, ben de saçlarını tutup bakışlarını tekrar bana çeviririm. Duvarları titrer ve ben ne kadar hızlı itersem, o da omuzlarımı o kadar çok tırmalar. Başparmağım klitorisini bulur ve o, benim adımı haykırarak içimde patlar.

"*Sen*," diye bağıırır, ben yüzümü boynuna gömerken, onun içinde patlarken. "Ben sana aitim."

Ağzımı ağzına bastırarak, kaygan vücudunu kendime doğru çekiyorum ve başka bir prezervatif alıyorum, çünkü henüz bitirmedim. Onunla bitirmedim ve bunu bilmesini sağlayacağım.

"Sen benim ilk tercihim değilsin, Rosie. Sen tek lanet olası seçeneğimsin."

BÖLÜM 21

YEDİ TANE KULLANDIK PREZERVATİF

ADAM

Hayatım boyunca kader hakkında çok düşündüm.

İlk annem beni büyütmeme kararı almamış olsaydı, büyükannem ölmemiş olsaydı, beni sevmekle hiçbir yükümlülüğü olmayan bir çocuğu sevmeyi seçen ailemi ve inanılmaz ailemi asla bulamazdım. Ailem olmasaydı, profesyonel hokey oyuncusu olma hayalimi gerçekleştiremezdim. Hatta bu hayali kurup kurmayacağımı bile bilmiyorum.

Vancouver'a seçilip Colorado'dan Kanada'ya taşınmasaydım, en iyi arkadaşlarımı asla bulamazdım.

Hokey için seyahat etmeseydim, on iki günlük bir yolculuktan döndüğümde kız arkadaşımın bizim yatakta başka bir adamla seviştiğini görmezdim.

Courtney'i beni aldatırken yakalamamış olsaydım, kendimi ayrılmaya zorlamazdım.

Kendimi ayrılmaya zorlamamış olsaydım, iki ay önce Mount Fromme'deki o patikada olmayacaktım.

O patikada olmasaydım, dünyamdaki en iyi ve en parlak şeyi bulamazdım.

Kader hakkında çok düşünürüm. Şu anda bulunduğum yere gelmek için aşmam gereken tüm zorlukları düşünürüm, hatırlayabildiğim en mutlu anımı, yanımda tatlı bir güzellik, kızarmış yanağı omzuma yaslanmış, yumuşak eli karnımın üzerinde. Bu çillerim, güneşin öptüğü tenime serpilmiş lezzetli bal lekeleri

güneşin öptüğü tenime serpilmiş. O gülümsememeye çalışırken en tatlı şekilde kırışan bu burun, gözlerimin her hareketini takip etmesini isteyen bu geniş, yumuşak kalçalar, tüm günümü değiştirip vazgeçtiğim geleceğe umut veren bu parlak gülümseme.

Nedenini sormamayı öğrendim, ama kendimi hep nasıl olduğunu merak ederken buluyorum. Nasıl oldu da kendimi burada buldum? Nasıl bu kadar şanslı oldum? Onu nasıl buldum ve onu nasıl elde tutacağımı nasıl garanti altına alacağım?

Kalın kirpikler titriyor ve uykulu yosun rengi gözler bana bakıyor. Utangaç bir gülümseme önce ağzının bir tarafını yukarı çekiyor, sonra bu mükemmel kız yüzünü göğsüme gömerek saklamaya çalıştığı parlak bir patlamaya yol açıyor.

"Neden bana bakıyorsun?" Rosie bana doğru mırıldanır.

"Neden benden saklanıyorsun?"

"Ben sana önce sordum."

"Ben ikinci olarak sordum."

Yüzünü kaldırır, saçları harika bir dağınıklık içindedir, şakacı bakışları daralır. "Sen sinir bozucusun."

Kıkırdarak onu sırt üstü çevirip üstüne uzanıyorum, bileklerini başının üstünde tutuyorum. "Seni nasıl bulduğumu bilmiyorum, ama bunu merak ederek zamanımı boşa harcamak istemiyorum. Sıradan bir günde sana rastladığımı, hayatıma girip geri dönüp gitmediğini inanamıyorum. Nasıl ya da neden bu kadar şanslı olduğumu bilmek istemiyorum; sadece şanslı olduğumu kabul etmek ve bunu asla sorgulamamak istiyorum.

"Anlamsız sorular sorarak zamanımı boşa harcamak istemiyorum, senin yanımda olmadığın bir hayat hayal etmek istemiyorum. Günlerimi sana her zaman hak ettiğin, hayalini kurduğun sevgiyi vererek geçirmek istiyorum ve bana bu sevgiyi geri verdiğin için ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyorum. Sen benimsin Rosie, ben de senim. Bilmem gereken tek şey bu. *Bu* yüzden sana bakıyorum."

"Oh." Çenesini eğdi ve nefes kesen bir öpücükle dudaklarımı öptü. "O zaman sorun yok galiba."

"Mmm, sanırım mı? Peki, senin tahmin etmeni istemem. Emin olmanı istiyorum."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Burnumu boynunun eğiminden aşağıya doğru kaydırıyorum, sonra daha aşağıya, elime dolgun gögüsünü alana kadar, dilimi o gergin, koyu renkli tomurcuk üzerinde döndürüyorum. Parmak uçlarım belindeki çukurun üzerinde kayıyor, tatlı bacaklarının arasına giriyor, sıcaklığın havuzuna dalıyor, boğazından bir çığlık koparıyor. "Seni sikerek."

"Sadece bir prezervatifimiz kaldı."

Topuklarımın üzerine oturarak, masadaki yırtık paketlerin arasından son kalan kapalı paketi alıyorum. Kaşlarımı kaldırıp, Rosie'nin büyülenmiş bakışları altında penisimi kılıfına sokuyorum. "O zaman bunu iyi değerlendir, tamam mı, baş belası?"

Bu isim ona bir şey yapıyor, belki de kendine güveniyle canlanmasını sağlıyor. Çünkü gözlerinde kötücül bir parıltı belirliyor, sırtışını bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, avucuyla göğsüme vurarak beni sırt üstü yatırıyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor, penisimi ıslak amcığıyla karnımın arasında sıkıştırıyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyorum. "Kontrolü ele aldığında çok seksi oluyorsun."

Sikimin üzerine oturacak mısın?"

"Bilmiyorum. Seninle dalga geçmek eğlenceli olabilir." "Benimle dalga geçmek mi?"

"Mhmm..." Bir eli saçlarında kaybolurken, diğer eli karın kaslarımda sabitlenir ve *yavaşça, çok yavaşça* sikimin uzunluğu boyunca kayar, baş kısmına kadar gider ve sonra geri gelir, beni ıslatır. "Seninle dalga geçiyorum."

"Rosie," diye uyarıyorum, bunu tekrar yaptığında kalçalarını kavrayarak, sikimin ucunda durmasını sağlıyorum. "Her zaman sabırlı değilim."

"Ama her zaman naziksin."

Dirseklerimle kendimi yukarı itip, bir avuç dolusu saçını tutup ağzını ağzıma yaklaştırıyorum. "Benim nezaketimle zayıflığımı karıştırmı. Seni dört ayak üstüne çöktüreceğim, içime gireceğim ve arkadan sikip, tek hatırladığın kelime benim adım olana kadar, birlikte olmadığımız zamanlarda bile beni hissedebilene kadar sikip dururum." Alt dudağını ısırırım. "Senin için zayıfım, *çok zayıfım*, ama yatak odası bunu görebileceğin son yer."

Rosie, kendini beğenmiş ve gururlu bir şekilde sırtıyor, sonra bir eliyle sikimi alıyor, diğer eliyle beni geri itiyor. Başı geriye doğru eğilirken, dudakları düşük, uzun bir nefesle açılırken, içimdeki her şey pinball makinesi gibi parlayarak kontrolü ele almamı isterken, muhteşem bir manzara oluşturuyor.

"Aman Tanrım. Bu..." O, öne doğru kayarak, inleyerek öne doğru düşer ve tırnakları göğsüme batar. "Evet, bu o. Koleksiyonun içinde en sevdiğim parça. Arkadaşına teşekkürlerimi ilet."

Buruşuk ambalajı alıp okuduğumda kıkırdamaya başladım. *G-Spot, Onun Zevki İçin*. Jaxon'a hiçbir şey söylemeyeceğimi söylemek için ağzımı açtım - bu onun kafasına vurur - ama o kendini kaldırıp ikinci kez çöktü, bu sefer daha derine, kendini tamamen benim sikimin üzerine oturttu ve ben başımı geriye attım, düşük bir homurtuyla, parmaklarımla onun kalçalarına sertçe bastırdım.

Rosie eğilir, dalgalar yüzlerimizin etrafında dalgalanır. "Senin için zayıf olmanı seviyorum," diye fısıldar. "Ben de senin için zayıfım, ama nedense seninle birlikteyken kendimi çok daha güçlü hissediyorum." Yumuşak eli yanağımı okşar ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak açmamı sağlar. "Beni güçlendirdiğin, kendim olabileceğim kadar güvende hissettirdiğin, oğlumun örnek alacağı türden bir adam olduğun için teşekkür ederim. Adam, tam da olduğun gibi olduğun için teşekkür ederim."

Kader bu hayatta bana çok değerli şeyler vermek için çok şey aldı. Ve bunu sorgulamamaya, bana verdiklerini kabul etmeye çalıştığım kadar, bazen bu sürece şüpheyile yaklaştığımı söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Çünkü Courtney beni olduğum gibi sevseydi ve yine de ilişkimiz yürümezse, Rosie'ye kim olduğum konusunda yalan söylemezdim.

Ama Courtney beni olduğum gibi sevmedi. Ve ben yalan söyledim.

Ve Rosie, gerçekte kiminle çıktığını bilmiyor. Ama bu kaderin suçu değil. Benim suçum.

"Hepsini kullandın mı?"

"Kaç kez seks yaptığımızı sana söylemeyeceğim." Ama övünmek isteseydim, arkadaşlarıma penisimin hala vücuduma bağlı olmasının bir mucize olduğunu ve artık erken artrit riski altında olmadığımı kesinlikle söylerdim.

erken artrit riski altında olmadığımı söylerdim. Ama övünmek istemiyorum. Gerginim ve midem ağrıyor.

Jaxon kaşlarını kaldırıyor. "Demek seks yaptın."

"Ne? Hayır, ben... ugh." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başka yere bakıyorum. Göz teması kurmazsam, herkesin sorup durduğu *ilginç detayları* ağızımdan kaçırma ihtimalim azalır. "Kapa çeneni."

"Kaç kez seks yaptığını sormuyorum. Tüm prezervatifleri kullandın mı diye soruyorum."

"Kaç tane prezervatif kullandığınızı söylemek, kaç kez seks yaptığınızı söylemekle aynı şey."

Carter göz kırpar. "Tabii prezervatifler bittikten sonra çıplak devam etmediysen." "Etmedim."

"Seni pislik," diye mırıldanır Jaxon. "Tüm prezervatifleri kullanmışsın. Tanrım, bu altı kez demek oluyor."

"Yedi," diye mırıldanıyorum, Carter'ın elini çakmak için uzattığını görmezden gelerek. O da Garrett'la el çakmaya karar veriyor. "Ama sonuncusu bu sabah oldu." İkisini işaret ederek ellerini bir kutu Oreo'nun içine sokuyorum. "Yemeyi bırakmazsanız, röportajlarınızda kurabiye kırıntıları içinde kalacaksınız."

Garrett ellerine kaşlarını çattıktan sonra pantolonuna sildi. Carter ise gözlerimin içine bakarak bir kurabiyeyi daha dişleriyle ezdi.

Gözlerimi deviriyorum. "Röportajda nasıl görüldüğünüz umurumda değil, ama Ollie'nin bu sabah size o kıyafeti giydirdiğini biliyorum ve eğer kırıntılarla kaplıysa, başınız belada demektir."

"Ollie'yi halledebilirim," der, parmaklarını yalayarak, ben de gülerek burnumu çekerim.

"Tamam dostum. 1,5 metre boyundaki karının seni parmağında oynattığını unutalım."

Omzuma *yumruk* atıyor. "150..." *yumruk* "santim..." *yumruk* "...boyunda. Çok güçlü bir kişiliği var. O öğretmen gözlerine sahip olduğunu biliyorsun." İki parmağını agresif bir şekilde gözlerine doğru uzatır. "Her şeyi görür. Ve o öğretmen sesinden bahsetmeye bile başlamayayım. Beni hem tahrik ediyor hem de ödümü koparıyor." Kurabiyelerini masaya koyar, ellerini silkeler, eşofmanını düzeltir ve kaşlarını çatır. "Sanırım bunları şimdilik kaldırmalıyım."

Emmett, son on dakikadır oturduğu tabureden atlar ve kendisiyle röportaj yapan spor muhabiriyle el sıkıştır. Bize doğru koşarken gülümser ve gözleri büyür.

"Dün gece *yedi* prezervatif kullandığını mı duydum? Cara çıldıracak. Mesajlarını görmezden geldiğini söylüyor. Sana kızgın."

İnleyerek cebimden telefonumu çıkarırım. Yirmi üç bildirimim var ve hepsi kızlarla yaptığım grup sohbetinden.

OLİVİA

Neden bizi görmezden geliyor?

CARA

Nerede yaşadığını biliyoruz, Lockwood. Kimse Cara Brodie'yi görmezden gelip hayatta kalamaz.

JENNİE

Adamımız dün gece Pussy Palace'a gitti. Orada da kaybolmuş olabilir.

OLİVİA

Sadece sana iyi davrandı mı bilmek istiyorum.

Oh! Sesli kitaptaki o hareketi denedin mi? Hani, onun ellerinin ve dizlerinin üzerinde olduğu sahneyi biliyor musun?

JENNİE

Adam'ın yatakta bir ucube olduğunu hissediyorum. Her zaman sessiz olanlar öyledir, bilirsin.

CARA

On saniye içinde sizden haber almazsak, sorumlu tutulamam. Beni duyuyor musun, Lockwood? SORUMLU TUTULAMAM.
Bu orospu çocuğu haklanacak.

JENNİE

**Rosie sikici

Telefonumu bütün gün yaptığım gibi cebime koyuyorum, çünkü şu anda bu üçüyle uğraşamam. Rosie'yi düşündüğümde başım ağrıyor. Bu, yaptığım hataları,

ona karşı başarısız olduğum yönleri kabul etmek anlamına geliyor ve dürüst olmaktan başka bir şey olmayan bir versiyonumla yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değilim.

Elimi ağzıma götürüp, arkadaşlarımdan uzaklaşıyorum ve biraz hava almam gerektiğini söyleyerek bir bahane uyduruyorum. Kapı kapandıktan birkaç saniye sonra arkamda kapının açıldığını duyduğumda şaşırıyorum, ama Jaxon'ın önümdeki bankta yanıma oturduğunu görünce biraz şaşıyorum.

Bana bir şişe su uzatıyor. "İyi misin?" "Evet, iyiyim."

Ayaklarına bakarak gülererek, "Biliyorsun, ilişkilerde berbatım, ama bir kadın iyi olduğunu söylediğinde, neredeyse her zaman yalan söylüyordur."

"Ben kadın değilim."

"Ama sen de iyi değilsin, değil mi?"

Arkadaşıma bakıyorum, sanki dünyada hiçbir şeyi umurunda değilmiş gibi rahatça oturuyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Tabii. Buradayım, değil mi? Ayrıca kusacak gibi görünüyorsun, o yüzden kameranın arkasına geçmeden önce kusmalısın."

Dirseklerimi uyluklarıma üzerine dayayarak, elimdeki su şişesine odaklanıyorum ve düşünmeden kağıt etiketi koparıyorum. "Rosie'ye aşığım."

"Evet, bunu tahmin etmiştim. Sürekli ondan bahsediyorsun ve lise kızları gibi telefonuna bakıp sırtıyorsun, sanki hoşlandığın kıza mesaj atıyormuşsun gibi. Ya da Carter'ın Olivia'ya mesaj attığı gibi. Garrett ve Jennie de öyle." Diye iç geçiriyor. "Emmett ve Cara da. Açıkçası, hepiniz berbat insanlarsınız."

Gülüyorum ama iç çekerek bitiriyorum, ellerimi saçlarıma arasından geçiriyorum. "Gerçekten batırdım dostum."

"Rosie ile mi? Dün gece iyi geçti sanıyordum."

"Öyleydi. Harikaydı. Mükemmeldi. O... o mükemmel bir kadın. Sadece... dün gece bir şeyler değişti. Ciddi şeyler, çok hassas şeyler, korkunç şeyler anlattı. Adil değil. Hayatı kolay geçmemiş ve orada oturup bana her şeyi anlattı."

"Ondan sonra seks yaptığın için kendini kötü hissediyor musun? Çünkü o savunmasızdı diye mi?"

Dizim titriyor ve su şişesini sıkıyorum. Sözler dilimin ucunda ama onları yutmaya çalışıyorum

Hiç bu kadar dikkatsiz, bu kadar bencil olmamıştım ve bir kez böyle davrandığımda, benim için çok değerli olan, asla incitmek istemediğim birine karşı olduğunu kabul edemiyorum. "Kendimi kötü hissediyorum çünkü o bana her şeyi verdi, ama ben ona yalan söyledim."

Jaxon tereddüt eder, sonra başını eğirir. "Hâlâ ona söylemedin."

"Hayır."

"*Dostum.*"

"Biliyorum. Siktir." Yorgun yüzümü ellerimin üzerine düşürüyorum. "*Siktir*, ben tam bir pisliğim. Kendimi çok kötü hissediyorum. Bu durum çok uzun sürdü, planladığımdan çok daha uzun."

"Neden dostum? Neden bu kadar uzattın? Siktir, Adam, herhangi bir zamanda herhangi biri tarafından ifşa edilebilirdin. Antrenman kampı yakında başlıyor, ardından da sezon öncesi maçlar. Yurt dışındayken ona ne söyleyecektin?"

Midem bulanıyor. "Ben sadece... korkmuştum. Kahrolasınca korkmuştum. NHL kalecisi Adam Lockwood olmak bana sadece sorunlar getirdi. Ben sadece kendim olmak istedim. Ve Rosie için ben sadece kendimdim. Onun beni kendimden başka bir şey için istemesi konusunda hiç endişelenmedim. Beni sevmesi için yalan söylemesi konusunda hiç endişelenmedim. Kolaydı. Kahretsin, sadece... *güzeldi.*"

"Anlıyorum Adam, gerçekten. Ama onun sana yapacağından korktuğun her şeyi, sen de ona yaptın, farkında mısın? Onun seni sevmesini istediğin için ona yalan söyledin."

Yaptıklarımın farkındayım ve belki de bu durumu daha da kötüleştiriyor. Bunca zaman aldatılmaktan korkuyordum. Meğer aldatıcı olan tek kişi benimmişim.

Boğazım yanıyor ve başım ağrıyor. "Ya beni affetmezse?"

"Ah, dostum." Jaxon omzumu sıkıyor. "O yapacak, dostum. Yapacağını biliyorum. Sen onun için hala aynı adamsın. Sadece daha zengin ve ünlüsün." Başındaki şapkayı çevirerek iç çeker. "Bak dostum, açık konuşmalısın. Ona karşı dürüst ol ve çekinme. Kızlar, onlara karşı savunmasız olduğunda bu tür şeyleri severler. Neden korktuğunu ona anlat, özür dile, seni affetmesini iste ve sonra yoluna devam et."

"Bu kadar kolay mı?"

"Çözüm mü? Evet, öyle. Bence dürüstlük her zaman işe yarar. Ama daha önce dürüst olmadığın halde birdenbire dürüst olmak? O kadar kolay değil."

"Bana mı söylüyorsun? Ona her şeyi anlatacağım diye kendime söyleyip durdum, ama zaman geçtikçe bu daha da zorlaştı. Yarattığımız hayatı seviyordum, sanki kendi küçük balonumuzdaymışız gibi. Biraz daha uzun süre bu hayatı sürdürmek istedim. Şimdi ona anlatma düşüncesi - bana verdiği onca şeyden sonra, özellikle de dün gecedен sonra - imkansız geliyor."

Kapının açılma sesi ikimizin de başını döndürdü. Asistanlardan biri kafasını dışarı çıkarır. "Sıra sende, Adam."

Jaxon ayağa kalkar ve omzumu sıkar. "Rosie ile konuş. Ona dürüst ol. Her şey yoluna girecek."

Normalde Jaxon'ın ilişki tavsiyelerine pek önem vermem, ama bu sefer onun haklı olduğuna eminim. İşe yarayacak, çünkü başka seçeneğim yok. Rosie benim hayatımın bir parçası ve onun orada kalmasını sağlayacağım. Bunun için kendimi savunmasız hale getirmem, mücadele ettiğim güvensizliklerimi açığa vurmam gerektiğini biliyorum. Ama Rosie bana çok şey verdi, sırlarını, korkularını, kalbini ve en değerli varlığı olan oğlunu bana emanet etti. Bunları bana emanet etmek onun için kolay olmasa da bana güvendi.

O benden çok daha güçlüydü. Bu sefer ben güçlü olacağım.

İçeri girerken kendime böyle söylüyorum. Kameraların önüne oturup, herkesin sevdiği Adam Lockwood cazibesini devreye sokarken aklımdaki tek şey bu.

Bu sezon öncesi röportajları her yıl yaz sonunda, herkes Vancouver'da toplanıp antrenman kampına hazırlanırken yapıyoruz. Her seferinde aynı sorular soruluyor: *Bu yaz ne yaptın, gelecek sezon için nasıl hazırlanıyorsun, sezon ve takım için umutların neler?* Her röportaj, muhabirin insanların gerçekten ilgilendiği şeyi, yani kişisel hayatlarımızla ilgili bir şeyi ortaya çıkarmaya çalışmasıyla sona eriyor. Çoğu oyuncu için bu, aileleriyle övünme fırsatıdır. Carter, kızının fotoğraflarını göstermek için bir yığın fotoğraf getirmişti ve son röportaj olmasına rağmen, herkes her fotoğrafı en az iki kez görmüştür.

Bugün. Garrett, Jennie'ye vermeyi planladığı nişan yüzüğünü neredeyse getiriyordu, ta ki birkaç hafta sonra yayınlanacak röportajı Jennie'nin izleyeceğini fark edene kadar. Bunun yerine, gazetecilere Jennie ile yeni taşındıkları evi ve Jennie'nin açmak için çok uğraştığı dans stüdyosunu anlatırken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onu izledim.

Arkadaşlarım mutlu ve ben de onları mutlu eden insanlarla övünmelerini izlemeyi seviyorum. Ama ben de mutluyum ve beni mutlu eden, benim için en önemli iki insanla övünememekten bıktım.

"Ailen, Vancouver ile sekiz yıl daha sözleşme imzalamana ne diyor?" diye soruyor spor muhabiri Chuck. "Söylentilere göre baban, Colorado'nun teklifini kabul etmeni umuyormuş."

Gülerek, elimi çenemden aşağı doğru kaydırıyorum. "Evet, ailem beni eve geri dönmemi çok isterdi. Annem benim yanlarına taşınmamla ilgili bir şeyler söyledi. Ama benim kalbim burada, Vancouver'da, ve ailem de bunu biliyor. Onları taşınmaya ikna etmeye çalışıyorum, ama o zaman Garrett'a Amerika'dan atıştırmalık paketleri gönderecek kimse kalmaz."

Chuck gülüyor. "Evet, Dunkaroos ve özel baskı Pop-Tarts'tan bahsetmişti. Ama az önce söylediğin şeye geri dönelim."

"Ailemi buraya taşınmaya ikna etmeye çalıştığımı mı?"

"Hadi ama Lockwood. Herkesin bilmek istediği şeyin bu olmadığını biliyorsun."

Kucağıma gülümserim, enseme ovuştururum. Bunun nereye varacağını biliyorum, çünkü oyunla ilgili olmayan neredeyse her röportaj bir noktada bu yola girer.

"Kalbin Vancouver'da dediğinizi söylediniz." Chuck, ağzımı açar açmaz teslim olarak ellerini kaldırır. "Biliyorum, biliyorum. Sadece buraya ait olduğunuzu açıklamak için söyledim. Ama herkesin cevabını merak ettiği soruyu sormazsam, daha sonra birçok kızgın kadınla uğraşmak zorunda kalacağım, özellikle de NHL'nin seri flörtçüsü son aylarda flört sahnesinden tamamen kaybolmuş gibi görüldüğü için."

Chuck, önündeki kağıtlara kalemını vurarak sıırttı. "Peki, Bay Lockwood, herkes bilmek istiyor... Hayatında özel biri var mı?"

BÖLÜM 22

DİĞER AYAK

ROSIE

"Neden bu kadar çok parmağı var? Bu normal mi? Kediler biraz tuhaf yaratıklar, değil mi?"

"Mittens polidaktildir," diyorum Marco'ya, tüylü dostumun çenesini kaşıyarak. "Fazladan parmakları var. Ve kediler küçük ucubeler değildir. Gecenin ortasında seni korkutan küçük şeytanlar, evet. Ama küçük ucubeler, asla."

"Archie'ye kaç kez eve kedi getirebilir miyim diye sordun?"

Kaşlarımı çatarak Mittens'ı kendime doğru çekiyorum. O da mırılayarak yanağıma burnunu sürtüyor. "Sayamayacak kadar çok. Bana izin vermiyor. Mobilyaların her yerine kedi tüyü bulaşmasını istemediğini söylüyor. Kedi fotoğraf çekimleri için yeni şapkaları postayla geldiğinde çok heyecanlanan biri için komik bir laf."

Marco gözlerini devirir, bir kalçasını kedi evine dayamak için etrafımda döner. Son on beş dakikadır beni takip ediyor, Archie'nin işini bitirmesini bekliyor. "Kendi evimize taşındığımızda onun çılgın bir kedi babası olacağından yüzde doksan dokuz eminim ve ben de ömür boyu mobilyaların üzerinde kedi tüyleriyle yaşayacağım. Şu anda eve getirmek istediği tüm kediler için yeterli yer yok."

Gülümsemem kaybolmaya başlıyor, ama hemen tekrar takınıyorum. "Connor ve ben mümkün olduğunca çabuk taşınacağız, söz veriyorum. İdeal olmadığını biliyorum ve

—

"Rosie, hayır. Demek istediğim o değil. İhtiyacın olduğu kadar kalabilirsin."

"Bizim taşınmamızı beklediğini biliyorum, böylece sen de buraya taşınabileceksin. Hepimiz için yeterli yer yok, anlıyorum." Mittens'ı evine geri koyuyorum ve o da bana o kocaman, hüzünlü gözleriyle bakıyor ve çok küçük *bir miyav* atıyor, çünkü burada yalnız kalmaktan nefret ediyor. O insanları seven biridir, ancak kiminle arkadaş olacağı konusunda çok seçici görünür. Şimdiye kadar en sevdiği kişi, arkadaşıyla birlikte buraya gelen dövmeli adamdı ve ben onun geri gelip onu evlat edineceğini düşünmüştüm. Mittens ve ben, onun gelmemesine üzüldük. "Önümüzdeki bahar mezun olduktan sonra taşınmayı planlıyordum, ama şimdi bursumu kaybettiğim için..."

"Rosie." Marco ellerimi tutarak, kafamdaki düşüncelerin döngüsünü durdurdu. "Öyle düşündüğünü biliyorum, ama bizi engellemiyorsun. Archie şu anda seninle ve Connor'la birlikte olmaktan başka bir yerde olmak istemez. Zaten çoğu gece ben de orada kalıyorum. Ama biz mutluyuz, tamam mı? Gerçekten öyleyiz. Ayrıca, annem henüz taşınmama izin vermeye hazır değil."

"Annenle yaşamaktan nefret ediyorsun."

"Çünkü beni deli ediyor. Ama ben onun en sevdiği çocuğu olduğum için, doğal olarak, dayanmaya devam ediyorum."

Bakışlarımı koşu ayakkabılarımdan ayırıyorum. "Eğer bir yük olursam..."

"Sen ailemisin, yük değilsin. Seni seviyorum Ro. Sen benim sinir bozucu küçük kardeşim gibisin. Senden kurtulamam, ama aslında hiçbir parçam bunu istemiyor."

Karanlık saçlarını bir kez çekiştirdikten sonra kedi barınağına dönüp, geçen hafta getirilen yavru kedileri ve sahipsiz anne kediyi kontrol ettim. "Sen benden çok daha sinir bozucusun."

"Ağzından çıkanlara dikkat et."

"Yapamam. Ağzımdan çıkanları tutamıyorum." Küçük, gri çizgili yavru kediyi öpüyorum ve yatağına geri koyuyorum. "Archie'nin ameliyatı yakında bitecek. Akşam yemeğine çıkacak mısınız?"

"Hayır. Connor'ı alıp dışarıdan yemek sipariş edeceğiz." Kafamı kaldırdım. "Ne?"

"Archie, Brandon'ın dün senin hakkında söylediklerini anlattı. Eve giderken Connor'ı da alacağız, böylece senin almana gerek kalmayacak."

"Ona bir şey söyleyeceksin." Marco değilse, Archie söyleyecek. Hatta ikisi de söyleyebilir.

Marco sırtarak, "Ne diyebiliriz ki?" dedi.

"Marco."

"Dün gece o kadar sert becerildin ki bugün topallıyorsun diye bir şey söyleyebilirim."

"Topallamıyorum!" *Kesinlikle topallıyorum.* Bu sabah son prezervatifi kullanmasaydık, bacaklarım bugün yeterince iyi çalışabilirdi. Ama bunun yerine Adam, içimdeyken benden toplam dört orgazm aldı - sırt üstü, bacaklarım omuzlarında, dizlerimin üzerinde ve duvara yaslanmış halde - ve *sonunda* boşaldı. Beş dakika sonra ayağa kalkıp onu duşa takip etmek için kalktığımda, bacaklarım o kadar titriyordu ki, Adam belimden tutup beni kendine doğru çekmeden önce kığım yere düşmek üzereydi.

O kadar sert becerildim ki beynimde hissediyorum.

"Rosie, o kadar sert sikildin ki, *sırtarak* boşluğa bakıyorsun."

Ağzımı kapatıyorum. "Öyle değil."

"*Merhaba,*" Marco nefesini vererek beni kenara itti. Güneş gözlüklerini taktı, böylece pencereden dışarı bakarken gözlüklerini burnunun ucuna kaydırabilecekti. "Ateşli erkek alarmı. Ve elinde çiçekler var."

Onun bakışını takip ediyorum ve koyu mavi kamyoneti, ondan inen inanılmaz derecede iri adamı ve elindeki şakayık buketini gördüğümde, kalbim mideye düşüyor. "Aman Tanrım."

Kendimi pencereye yapıştırıp, Adam'ın güneş gözlüklerini çıkarıp tişörtünün yakasına katladığını, anahtarlığını parmağında çevirdiğini izlerim.

"Aman Tanrım," diye tekrar mırıldanıyorum, pencereyi buğulandırarak. Marco'ya dönüp ellerimi karnımda birleştiriyorum. "Nasıl görünüyorum? Hayır, dur. Cevap verme. Artık bir şeyi değiştirmek için çok geç. Adam beni olduğum gibi seviyor." Onu kenara itip yanından geçiyorum. Marco arkamdan bana çarptığı anda kapı açılıyor ve Adam durup nefes nefese ona bakan ikimizi izlerken gülümsüyorum. "Adam. Buradasın." *Burada* nerede olduğumuzu bilmezse diye avuçlarımı kaldırıp etrafımı işaret ediyorum. "İş yerinde."

O her zaman dışarıda beni bekliyor, vardiyam bitmeden on beş dakika önce kamyonetinin geldiğini görmek kalbimi küt küt attırıyor, ya da

her cumartesi sabahı, o ve Bear, Piglet ve benimle birlikte yürüyüşe çıktıklarında. Onun burada, içerde olması, çok kişisel bir his uyandırıyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ama nasıl davranacağımı bilemediğim için duruyorum. O sadece beni izliyor, gözleri benimle Marco arasında gidip geliyor, Marco yanımda hiperventilasyon yapıyor olabilir de olmayabilir de.

Ve sonra aniden, Adam sırtarak parmağını bana doğru kıvrıyor. "Buraya gel, yaramaz, ve bana ağzını ver."

Lobiden Adam'a doğru koşuyorum ve o bir kolunu popomun altına sokup beni kendine doğru çekiyor, sonra ağzını ağızıma indiriyor.

"Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyordum. Uğrayıp merhaba demek istedim." "Merhaba." Marco yavaşça yaklaşır, yüzünde aptalca bir gülümseme vardır. Elini havada bir yay çizer. "Ben Marco, Rosie'nin çok sevdiği, harika, güzel

arkadaşım, onu çok seviyor."

Adam gülerek beni ayağa kaldırır. "Evet, bu senin hakkında bana anlattığı her şeyle uyuyor." Ona elini uzatır. "Merhaba Marco. Ben Adam."

"Mhmm." Gözleri Adam'ın vücudunu baştan aşağı süzer, sonra tekrar yukarı çıkar. "Öylesin, öylesin. Ben de senin hakkında çok şey duydum Adam, ama yeterince değil."

"Belki yakında bir akşam yemeği yiyebiliriz," diyorum heyecanla, Adam'a bakarak. Onun o heybetli, kusursuz görünümü beni gerginleştiriyor ve kendimi geri adım atarken, parmağımla saçımı kıvrırken buluyorum. "Ya da başka bir şey."

Mavi gözleri üzerimde dolaşüyor ve ağzının köşesi yukarı kalkarken parmağımla saçımdan çekiyor. "Hep birlikte akşam yemeği yersek çok sevinirim, ya da başka bir şey." Bana şakayık buketini uzatıyor, parlak pembeler, koyu sarılar ve koyu turuncular, en sevdiğim gün batımı renkleri. "Bunlar senin için."

Çiçekleri koklamak için burnuma götürdüm ama içinde ne olduğunu görünce nefesim kesildi.

Buketin ortasında Dairy Queen'den alınmış sıcak çikolatalı dondurma var.

"Ekstra sıcak çikolata soslu," diyor Adam, kolunu belime dolayarak kulağıma fısıldıyor.

Bu çok saçma bir şey, çok küçük ve tatlı bir şey, ama yine de dilimin ucuna üç küçük kelime geliyor, hemen söylemeye hazır. Söylemek istiyorum. Hiç söylemedim, çünkü hiç hissetmedim. Aşık olduğumdan emin olamayacağımı, merak etmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm, ama şimdi merak etmeme gerek olmadığını biliyorum.

Aşk, şüphesiz, şimdiye kadar hissettiğim en kesin duygudur. Dağların arasından kıvrılarak akan derenin nazik dalgaları, ağaç tepelerindeki kuşların sessiz şarkıları gibi, sabit ve kesin, değişmez bir duygudur. Bir sabah gözlerimi açtım ve aşk, sanki hep oradaymış gibi, ruhumun en derinlerine kazınmıştı.

Sanki Adam her zaman benim bir parçamış gibi.

İçimde yayılan bir mutluluk var, ona bakarken ellerim hafifçe titriyor, sanki vücudum bana uzanmamı, onu kollarıma almamı yalvarıyor gibi, ve Tanrım, bunu istiyorum.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bana öyle bakmayı bırak. Bu tehlikeli."

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Sanki hayatımızın geri kalanında sana her gün çiçek ve dondurma getireceğime söz versem, hemen benimle evlenecekmişsin gibi."

Ona "Haftada bir olsa da olur" dediğimde gülümsememi saklayamıyorum.

Kaşları oynatarak, şakacı bir meydan okuma. "Beni kışkırtma, baş belası. Yüzük getirmedi."

"Vay canına. İkiniz çok tatlısınız." Marco ellerini daire şeklinde hareket ettirerek bize işaret eder. "Neredeyse güzel bir anı bölüyormuşum gibi hissediyorum."

Adam ona eğlenceli bir bakış attı. "Neredeyse, ha?"

"Oh, beni takma. Keyfine bak. Ro zaten mahvolmuş durumda. Bütün gün burada topallayarak dolaşıyor..." "*Marco!*"

Adam gülüyor, kolunu belime dolayarak beni göğsüne çekiyor, ben de arkadaşımın kafasını koparmaya çalışıyorum. "Gitmeliyim. Akşam yemeği yemeden Marco'yu öldürme. Ama şunu bil ki Rosie..." Dudakları kulağımın kabuğuna yaklaşıyor ve omurgamdan bir titreme geçer. "Seni biraz sarhoş halinle seviyorum." Çenemi parmakları arasına alıp dudaklarıma uzun bir öpücük kondurur. "Görüşürüz güzelim."

Adam'ın kamyonetine doğru yürüdüğünü izlerken, yerinde kalırım. Adam, kamyonete binip uzaklaşmadan önce bana göz kırpar.

"Eğer o dondurmayı yemeyeceksen..."

"Geri çekil." Marco'dan dondurma buketimi alıp resepsiyon masasına koyarken, dondurmamı çıkardım. Bu şeyin altında, üstünde ve ortasında aşırı miktarda sıcak çikolata sosu var. Sanırım hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Bize bir açıklama yapmanız gerekiyor, Bayan Rosie."

Gözlerimi Marco'ya çeviriyorum, kaşığım ağzımın hemen önünde duruyor. "Ne?"

Çenesini ellerine dayayıp dirseklerini masaya koyarak beni izlerken gülümsemesi özellikle büyüktü. "Ne' deme. Ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Bilmiyorum."

"Mhmm." Ön kollarını masaya indirip parmaklarıyla masayı tıklatıyor. "Yani bunca zaman Adam Lockwood ile çıktığını söylemeyi *unuttun* mu?"

"Ne demek istiyorsun? Çıktığımızı sana söyledim."

"Adam adında biriyle çıktığını söyledin. Adam *Lockwood*'la çıktığını söylemedin. Lanet olsun. *Lockwood*."

"Anlamıyorum," diyorum yavaşça, kaşığımı indirerek. "Onu tanıyor musun?"

Marco kaşlarını çatıyor. "Adam'ın ne iş yaptığını bilmiyor musun?"

"O... profesyonel sporcularla çalışıyor." Neden neden mırıldandığımı ya da neden daha çok bir soru gibi geldiğini bilmiyorum. Neden midemin düğümlendiğini de bilmiyorum.

"Rosie, Adam Lockwood profesyonel bir sporcu. Vancouver Vipers takımının as kalecisi."

"H... hokey mi?"

"Ligin en iyilerinden ve en yüksek maaşlılarından biri."

Başımı sallıyorum ve ellerim tekrar titremeye başlıyor. Adam bana bu kadar önemli bir konuda yalan söylemez. Söylemez işte.

"Vipers ile yıllık 10,5 milyon dolarlık yeni bir sözleşme imzaladı. Ve buna sponsorluk anlaşmaları dahil değil." Marco telefonunu çıkarır ve bir şeyler yazar. "Google'a göre geçen sezonun sonunda sevgilinin net değeri 34 milyon dolardı."

"Otuz dört milyon mu?" Elimi karnımın üzerine koyuyorum. Öğle yemeğim geri çıkacakmış gibi midem bulanıyor.

"Yemin ederim, Ro. Onu tanıyor musun ki? Bak, şuna bak." Bana bir fotoğraf gösterir. "İşte maç günü giydiği takım elbisesiyle. Üç parçalı takım elbise ne kadar yakışmış ona. Düğününde onu bu kıyafetle hayal edebiliyor musun?"

Yapamıyorum; tek odaklanabildiğim şey fotoğraflar. Çok fazla fotoğraf var, hepsi Adam'ın. Birine tıklıyorum ve ekran, buz üzerinde duran Adam'ın fotoğrafıyla doluyor. Patenleri ve kocaman, hantal ekipmanları, yeşil ve mavi formasına uyan maskesi ile son derece heybetli görünüyor.

Başka bir fotoğrafı açtığımda midem bulanıyor. Adam, yanına sokulmuş muhteşem kızıl saçlı kadının şakağına dudaklarını bastırmış. Fotoğrafın altında bir açıklama var, beni nefes almayı durduran bir açıklama.

Gerçekten bitti mi? Hokeyin altın çocuğu Adam Lockwood ve uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Courtney McLean, aldatma söylentileri arasında yedi yıllık ilişkilerini sonlandırdı. ilişkilerini sonlandırdı.

Boğazıma yükselen öfkeyi yutuyorum ve sağduyuma aykırı olarak yeni bir fotoğraf seçiyorum. Bu fotoğrafta Adam, fotoğrafının çekildiğinin farkında bile değil gibi görünüyor. Bir restoranda oturmuş, güzel bir esmerle şarap içiyor. Fotoğrafın başlığı mı?

Adam Lockwood, hokeyin en gözde bekarı ve seri flörtçüsü, yakın zamanda evlenmeye niyetli değil!

Kalbim hızla çarpmaya başlar, sonra yavaş yavaş yavaşlar ve sonunda tamamen durduğuna yemin edebilirim. Elimde tuttuğum dondurma bardağı kayar ve ayaklarımın dibine dökülür.

Emin değilim, ama sanırım kalbim de parçalandıktan sonra aynı yere düşer.

BÖLÜM 23

GÖRÜŞÜRÜZ

ADAM

Wildheart'ı beş kez dolaştım. *Beş lanet olası kez.*

Konuşmamı defalarca tekrarladım, evden çıkmadan önce Bear'a sekiz yüz kez okuduğum konuşmayı, saçımın güzel göründüğünden ve şanslı tişörtümü giydiğimden emin olduktan sonra. Ellerim titremeyi kesmiyor ve terli avuçlarımın direksiyonda kaymasının, Wildheart'ın girişini altıncı kez kaçırmamın nedeni olduğunu kendime söylüyorum.

"Siktir." Direksiyonu kavrayıp alnımı hafifçe ona vuruyorum. Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım; belki o zaman aklıma gelirdi.

Ama artık bu konuda daha fazla oyalanamam, bu yüzden önümdeki ışık yeşile döndüğünde, Wildheart Sanctuary'nin otoparkına girip her zamanki yerime park ediyorum. Oradan Rosie'nin içeride dolaşıp son evrak işlerini bitirmesini, kedi barınağında son turlarını yapmasını, veda etmeden önce onlara son bir kez sevgiyle sarılmasını izleyebiliyorum.

Emniyet kemerimi çözdüm, titreyen ellerime baktım, sonra onları kot pantolonuma sildim, birini ağzıma sürdüm, diğerini saçlarımın arasından geçirdim, şapkamı kafama takıp sonunda kamyonetten indim.

Masada duran iki kız, içeri girdiğimde başlarını kaldırır ve bir kedi bana doğru yavaşça yürür, ayaklarımın dibine uzanır ve karnını gösterir. Oda sessizliğe bürünür ve ben eğilip kedinin karnını okşarken omuzlarım gerilir.

"Rosie burada mı? Adam'ın geldiğini ona söyleyebilir misiniz?"

Kızlar birbirlerine bakışır, gözleri büyür ve başlarını bana doğru çevirirler. Sarışın kız boğazını temizler ve bana döner. "Rosie burada değil."

"Yok mu?"

"Kendini iyi hissetmiyordu. Erken eve gitti."

Ayağa kalkıp, parmaklarımı şapkamın arkasına sokup kafamı kaşıyorum. "Oh. Tamam. İyi miydi?"

"Şey..." Tekrar birbirlerine baktılar.

"Boş verin. Teşekkürler." Kapıya doğru yürürken kediye son bir kez okşuyorum ve kapının ortasına geldiğimde, onların fısıltılı sözleri kalbimi hızla çarptırıyor.

"Aman Tanrım. *Gerçekten* o. Rosie, Adam Lockwood ile çıkıyor."

Şu anda hissettiğim şeyi tarif edecek bir kelime bulamıyorum, asansörü geçip Rosie'nin dairesine çıkan on iki katı koşarak çıkıyorum. Artık gerginlik yok, sadece saf, katıksız panik var ve bu panik, kapısını çılginca yumruklamamla, şapkamı kafamdan düşürmemle ve saçlarımı çekiştirerek, onun cevap vermesini, bunu düzeltebileceğimi söylemesini beklerken dışa vuruyor.

Ama kapıyı açan Rosie değil, beni bekleyen dövmeli adamın daralmış bakışları ve kavuşturulmuş kolları bana çok geç kaldığını söylüyor.

"Archie..."

"Oh, bu ilginç," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Hiç tanışmamış olsak da kim olduğumu biliyorsun, ama son iki aydır en iyi arkadaşım ile takılıyorsun ve o senin kim olduğunu *bilmiyordu*."

"Hayır, öyle değil... öyle değil."

"Gerçekten mi? Ona işin hakkında yalan söylemedin mi?" "Hayır, ben..." *Kahretsin*.

"Söyledim. Ama benim bir..."

"İyi bir neden mi?" Kaşları yükselir. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

Kapı açılır ve tatlı kızım görünür, pembe dalgalar saçlarında ve boynunda, bakışları karnında sıkın ellerine sabitlenmiştir. Adını ağzımdan çıkardığımda, bu çaresiz bir yalvarış, ondan yayılan kederin içinde boğulmuş bir yalvarış.

"Rosie."

O zaman bana bakar, o yeşil gözleriyle bana bakar, imkansız derecede geniş ve çok harap, bunun bir anlamı olmasını diler. Ona söylemek istediğim her şey, bu durumu kontrolüm altındayken prova ettiğim her şey, hepsi boğazımda kalır.

Ona sarılmam lazım. Onu hissetmem lazım, onun da beni hissetmesi lazım. Ne kadar üzgün olduğumu, onu ne kadar derinden önemsediyimi hissetmesi lazım. Onun hayatıma girdiğinden beri, ben hiçbir yere gitmeyeceğim. Ona sarılabilirsem, o da anlayacaktır. Ona tüm sevgimi, tüm duygularımı aktaracağım.

Ama o bir kolunu karnının üzerine koyup diğer kolunun dirseğini tutuyor ve bunu görmekten daha çok, aramıza diktiği duvarı hissedebiliyorum.

"Bana ihtiyacın olursa buradayım." Archie şakağına bir öpücük kondurur, sonra bana keskin bir bakış atar ve ortadan kaybolur.

İhanetin gözyaşları onun ihtiyatlı gözlerinde yüzüyor, ama umutsuzluk her şeyden daha kötü olabilir. Bir zamanlar büyük bir inançla, büyük bir sıcaklıkla parlayan gözler, şimdi paramparça ve sessiz. Gözlerinde bir tür kabullenme var, sanki kötü bir şeyin olmasını, zeminin çökmesini bekliyormuş gibi.

"Bana yalan söyledin," diye fısıldadı, yanaklarından damlamaya başlayan gözyaşlarını silerken.

Ona doğru adım attım, ama o geri çekildi. "Çok üzgünüm, Rosie." "Yalan söylediğin için mi üzgünsün, yoksa yakalandığın için mi?"

"Sana söyleyecektim. Yemin ederim, Rosie. Bu gece sana söyleyecektim."

Bir kahkaha patlar. Ellerini örten süveterinin kollarıma —*benim süveterimin kollarına*— çekerek gözlerini siler. "Ne uygun bir zamanlama, ha?"

"Baba?" Koridordan gelen minik bir ses kalbimi durdurur. Connor gözlerimi yakalayarak heyecanla bana doğru koşmaya başlar. Onu yakalamak için çömelirim, çünkü şu anda kendimi daha iyi hissettirebilecek tek şeyin bu küçük çocuğu kollarımda tutmak olduğunu düşünüyorum. "*Baba!*"

"Connor, hayır." Rosie, bana çarpışmadan önce onu yakalar. Bir an için, göğsümü sıkıştıran şaşırtıcı duyguyu uzaklaştırmaya çalışarak, yerde eğik dururum. Bu duygu, kollarımla aynıdır: lanet olası *boşluk*.

Connor beni işaret eder, Rosie'ye bakar. "Baba, sarılalım mı?"

Rosie, ellerini sıkıca tutar ve boğuk bir sesle konuşur. "Şu anda olmaz, bebeğim."

Tatlı yüzü buruşur ve ben dizlerimin üzerine çöküp, ondan af dilemeye, onları kollarımın arasına alıp ne kadar sevdiğimi söylemeye hazırdır.

Ama sonra Marco ortaya çıkar ve Connor'ın elini tutar. "Hey, dostum. Hadi trenlerle oynayalım."

"Adam'a veda et, bebeğim," diyor Rosie ve bu basit sözler, gözyaşlarını yine yanaklarından akıtıyor, bu sefer daha hızlı, ve yüzündeki izleri silmek için arkasını dönüyor.

"Hoşça kal, baba," Connor fısıldayarak bana el sallıyor. "Seni seviyorum."

Daha önce hiç duymadığım, ondan duymadığım, tekrar tekrar duymak istediğim ama bir daha duyma şansım olmayabilecek bu iki kelimeye gözlerimi kapatıyorum. "Ben de seni seviyorum, küçük yaramaz."

Rosie'yi işaret eder. "Büyük koca adam?"

Seviyor musun?" "Marco," Rosie boğuk bir sesle söyler. "Lütfen."

Connor'ı kucağına alır ve bana özür diler gibi bakar. "Hadi, dostum. Arch amca senin pistini hazırlıyor."

"Rosie, ben..." Cebimdeki telefonum çalarak sözümü kesti. Telefonu çıkardım ve bakmadan sessize aldım, ama yerine koyamadan tekrar çaldı. "Kusura bakma," diye mırıldandım, bir haftadır sürekli çalan aynı numaraya kaşlarımı çatarak. "Kapatacağım."

"Cevap verebilirsin Adam," diyor Rosie, gözlerini ovuşturarak.

"Hayır, ben..." Telefon tekrar çalıyor ve Rosie iç çekiyor.

"Adam, lütfen. Cevap ver."

Telefonumu kulağıma götürürken gözlerimi Rosie'den ayırmıyorum.

"Alo?" "Adam? Tanrıya şükür. Günlerdir seni arıyorum!"

Kaşlarımı çatarak, karşıdaki sesin kim olduğunu anlamaya çalışırken bakışlarımı indirdim. Adımın arkasındaki çılgınca yalvarışın anlamını anladığımda, göğsümden bir şey düştü ve mideme çöktü. "Courtney?"

Rosie'nin yüzü düştü ve onun Courtney'i tanıdığını hemen anladım. Ve bu kadının, bir buçuk yıl önce mahvettiği ilişkiden başka bir ilişkiyi daha mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Numarana bir sebepten dolayı engelledim," diye alçak sesle söylüyorum. Rosie başını eğip bana istemediğim bir mesafe bırakıyor.

"Biliyorum, ama seninle konuşmam gerekiyordu. Konu şu ki..."

"Konuşacak bir şey yok. Bir daha beni arama." Telefonumu cebime atmadan önce, onun numarasını engelliyorum. "Kusura bakma. Önemli biri değil."

Rosie başını sallar, çıplak ayak parmaklarıyla yeri kazıyarak sonunda gözlerime bakar. "Tinder'dasın."

Kaşlarım çatılır. "Tinder mi? Hayır."

Telefonunu çıkarır ve bana o lanet olası arkadaşlık uygulamasındaki profilimi gösterir. "Bu sen değil misin?"

"Hayır, bu... Yani, evet, bu. Ama ben... Yani, *ben*... Profilim hala... Ugh." Ellerimle yüzümü ovuşturuyorum, çünkü hiçbir şey doğru düzgün çıkmıyor. Kafam allak bullak, panik içindeyim ve kelimelerim çıkmıyor, bu yüzden nefes alıp tekrar deniyorum. "Seninle tanıştığımдан beri hiç kullanmadım, Rosie. Yemin ederim."

Başını eğiyor ve bir sonraki sözlerinde sesinin bu kadar sessiz olmasından nefret ediyorum. "Neden profilini silmedin? Benden emin değil miydin?"

İlerleyerek, aramızdaki mesafeye, ona alan tanımamı söyleyen beynimin bir kısmına büyük bir "*siktir git*" diyorum. Ellerini ellerime alıp, aramızda sıkıca tutuyorum. "Sen, hayatımda emin olduğum tek şeysin." Başparmaklarımla onun parmak eklemlerini okşuyorum. "Berbat bir bahane, ama bunu düşünmedim. İnternete girmiyordum, bu yüzden aklımda değildi."

Dişleriyle alt dudağını ısırırken gözleri benimkilerle buluşur. "İnternet siteleri sana 'hokeyin en gözde bekarı' ve 'NHL'in seri flörtçüsü' diyor. Kamuoyunda birçok kadınla çıktın, ama benimle çıkmadın. Benimle özel olarak çıktın, Adam. Neden insanların beni bilmesini istemedin?"

Kafamı sallıyorum ve o uzaklaşmaya çalıştığında onu kendime doğru çekiyorum. "Hayır. Hayır, mesele o değil. *Asla* öyle olmadı. Mesele sen değilsin

seninle ilgili değil, Rosie. Bu benimle ilgili ve seni saklamaya çalıştığımı, herhangi bir şekilde utandığımı düşünmeni istemiyorum, çünkü bu kesinlikle doğru değil."

"Ama yle hissediyorum, anlıyorsun, değil mi? Bu leden sonra senin hakkında okuduğum her şey bana farklı olduğumu söylüyor."

"Sen farklısın. Sen benim için onların olmadığı her şeydin, en iyi ve en şaşırtıcı şekilde. Birçok şey için özür dileyeceğim, çünkü her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Tanrım, her şeyi mahvettim. Ama seni kendime saklamak, seni sarmak ve bu dünyadan uzak tutmak istediğim için özür dilemeyeceğim."

"Senin dnyandan, Adam. Bu *senin* dnyan. Ve ben onu hiç tanı mıyorum, hiç. Ve bunu şimdi öğrenmek, *seni* tanımadığımı hissettiriyor." Geri adım atar, tavana bakar, daha fazla gözyaşı dökmemek için çok uğraşır. "Tanrım, ne kadar aptalım ben? NHL'nin en ünlü kalecilerinden biriyle çıkıyorum ve hiçbir fikrim yok. Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Siktir, Rosie. Berbat durumdayım ve kendimden çok hayal kırıklığına uğradım. Seni incitmek istemedim, yemin ederim. Ve seni aptal gibi hissettirdiğim için kendimden nefret ediyorum. Panikledim. Tanıştığımız gün sana adımı söyledim, ama sen tepki vermedin. Ne iş yaptığımı sorduğunda, kim olduğumu bilmediğini anladım ve ben... yapamadım. Nedense, kelimeler ağzımdan çıkmadı."

Ne yaptığımı biliyorum. Kahretsin, ne yaptığımı *ok iyi* biliyorum. Ona yalan söyleyerek, en derin korkularını besledim. Hayatı boyunca birinin onu seçmesini bekledi, ama defalarca hayal kırıklığına uğradı. Ve şimdi ben de ondan farklı değilim.

"Sana karşı dürüst olamayacak kadar önemli olmadığını hissettiğini biliyorum. Seni semediğimi düşündüğünü biliyorum."

"Bizi sadece yaz için semişsin gibi hissediyorum. Bira ay evcilik oynadın ve şimdi ünlü bir hokey oyuncusu olmaya geri dönüyorsun. Benden sadece işini saklamadın, Adam. Bizi bir balonun içine koyup, hayatının geri kalanından sakladın."

"Evet. Bir fırsat gördüm ve onu değerlendirdim. Sen hokeyden anlamıyordun, ben ise onu seviyordum. Hangi halimi sevdiğini merak etmek zorunda kalmadım."

Gözlerinde bir yumuşaklık belirdi, ama zaten gözleri her zaman yumuşaktı. Şu anda, onun kalbini kırmış olmama rağmen, nazik ve kibardı.

"Bunun hokey ile ilgili olmadığını anlaman gerekiyor, Adam. Profesyonel bir sporcu olarak, bir noktada sana sadece bir hokey oyuncusu olduğun hissi verilmiş olabilir. Ama sana kesin olarak söyleyebilirim ki bu doğru değil. Sen çok daha fazlasını sunabilecek harika bir insansın. Ama bu endişelerin seni bu kadar tüketmesine izin vererek, sadece bana yalan söylemekle kalmadın. Bana güvenmek istemediğin için kendinin bütün parçalarını benden sakladın. Oysa ben sana sadece güvendim. Sana her şeyimi verdim. En ağır, dünyayı sarsan gerçeklerimi." Sesi alçalır ve gözleri omzunun üzerinden Connor'a kayar, o da yerde Archie ve Marco ile oynarken bizi izlemektedir. "Ve bütün kalbimi. Oğlum Adam'ı sana emanet ettim, ama sen bize yalan söyledin. Bana kendimi kullanışlı, geçici hissettirdin, oysa ben bunun... Her bir güvensizliği yıkılmış gözlerinde parıltıyor. "Bunun kalıcı olabileceğini düşünmüştüm. Bana zarar vermeyeceğine söz vermiştin, ama bu? Bu çok acı verici."

Omuzları çöküyor ve gözlerimin önünde küçülüyor gibi görünüyor. "Şu anda sana nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Ve sana güvenemezsem, nasıl birlikte olabileceğimizi bilmiyorum."

Panik hissi içimi kaplar ve etrafımdaki dünya yavaşlar. "Benden ayrılıyor musun?"

Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere doğru kalkıyor. "Ben... bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Adam, bilmiyorum. Hayatıma girdiğinde, bana sağlam bir temel verdin. Beni merkezime çekti ve ailem öldüğünden beri ilk kez, sonunda düz bir zemindeymişim gibi hissettim. Güvende ve sevildiğimi hissettim. Şimdi ise yeniden ayağımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyorum ve bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Sen benim ailemsin, Rosie. Sen ve Connor."

"Aileler dürüstlük üzerine kurulur. Zor gerçekler ve korkutucu kırılğanlıklar. Kim olduğunu saklamazsın."

"Eskisine dönmek istemiyorum. Sensiz olmaya. Seninle bir aile olmanın nasıl bir his olduğunu unutmak istemiyorum." İçimde bir şey kırılıyor, eğer hala sağlam bir şey varsa. Boğazıma kadar çıkıyor,

dışarı çıkmaya çalışır, gözümde bir damla yaş süzülürken bir sonraki yalvarışımı paramparça eder. "Lütfen, Rosie. Seni bırakamam. Bırakmayacağım."

Rosie öne çıkıp yanaklarımı avuçladı. Başparmakları gözlerimin altını okşadı, ıslak olarak ayrıldı, kalbimin kırıklığını çaldı ve onu da kendine ait yaptı. Ellerimi ellerine aldı, ince parmakları benimkilerle iç içe geçti. Çok küçüktüler, çok sıcaktılar, çok mükemmeldi ve onları son kez tuttuğumdan korkuyordum.

"Bana biraz zaman lazım, Adam. Nefes almak, kafamı toparlamak ve bunun bizim için ne anlama geldiğini, bunu aşım aşamayacağımızı anlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Bana bunu verebilir misin? Biraz zaman? Biraz sabır?"

Birbirine kenetlenmiş ellerimize, birbirlerine nasıl uyduklarına bakıyorum. "Sana istediğin her şeyi veririm." *Şu anda yapmak istediğim son şey olsa bile.*

"Tek istediğim sensin, Adam. Paylaşmaktan korktuğun kısımlar bile." Yüzümü ellerinin arasına alıyor, dokunuşu nazik ve şefkatli, bana bakışı gibi. "Kendimizi gerçekten tanıyıp o kişiyi sevebilmek için, başkalarının bizi tanıması ve sevmesi için, önce kendimizin rahatsız edici kısımlarıyla barışık olmalıyız. Seni tanımak istiyorum, ama senin kendini daha iyi tanımanı istiyorum. O zaman o kişiyi benimle paylaşabilirsin. Tamam mı?"

Göğsümde umut kıvılcımları çakıyor, umudun bazen yaptığı gibi acı veren çılgın bir çarpıntı. "Bu veda değil mi? Sonsuza kadar değil mi?"

Ağzında hüzünlü bir gülümseme belirir. "Veda etmeyi sevmem."

Titrek parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve alnını alnıma yaslıyorum. "Söz ver bana. Söz ver, Rosie."

Gözleri kapanır, kirpikleri pembe tenine değerek gözyaşları yanaklarından süzülür. "Sen olmadan sonsuzluğumun var olabileceğini sanmıyorum."

Bu anda, bu sözler yeterli. Kısa bir an için de olsa, bana yeniden hayat vermek için yeterli, burada birbirimize sarılırken, göğsü benimkiyle aynı ritimde inip kalkarken, o kadar yakın ki, bu kadar hızlı atan onun kalbi mi benimki mi ayırt edemiyorum.

Sonunda beni bırakıp geri çekildiğinde, bunun benim kalbim olduğunu anlıyorum. Çünkü bu anda, kalbim tamamen duruyor, o kadar yüksek, o kadar kulakları sağır eden bir sessizlik ki, Rosie ve Connor'ın yeniden bir bütün haline getirdiği tüm parçalarımı parçalayan her küçük çatlağı duyuyorum.

Rosie dairesine geri çekiliyor ve ortadan kaybolmadan hemen önce,
bana geri dönene kadar tutunacağım üç kelimeyi fısıldıyor.
"Görüşürüz."

BÖLÜM 24

STARDUST LANE

ROSIE

Bu ellerin, Connor'ın alnına dağılmış ince sarı bukleler kadar yumuşak bir şey hissetmediğinden eminim. Her açıdan mükemmeller, umarım bu masumiyet belirtisi asla kaybolmaz.

Parmaklarımla bukleleri okşuyorum, şakaklarından çekiyorum, başparmağımla saçları kadar yumuşak olan elmacık kemiklerini okşuyorum.

Yine de, Adam'ın nasırlı avuçlarının benimkini kavrayışının sertliğini, yanlarımı sıyırıp kalçalarımı kavrayarak beni kendine doğru çekişini hatırlamadan edemiyorum. Onlar farklı bir şekilde yumuşaktır, ben ona sarılırken omurgamın kıvrımlarını okşar, saçlarımı okşar, başparmağının ucu çenemdeki çukuru okşar ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırır.

Ve onu özlüyorum. Bedenime attığı basit bir bakışla, ellerinin dokunuşuyla beni bu kadar vahşice ihtiyaç duyulmuş ve aynı zamanda bu kadar değerli hissettirmesini özlüyorum. Kulağıma fısıldadığı sessiz, emin sözlerle beni bu kadar tutkuyla *sevdiğini özlüyorum*.

O, yumuşak ve nazik, sadece en sıcak şekilde açgözlü olan her şeydir. Sahip olduğu her şeyle mutlu, ama yine de doyumsuz, mutluluğunu sıkı sıkı elinde tutmak için vahşi bir ihtiyaç duyan, onun kaybolmasına izin vermek istemeyen bir adam.

Geçen hafta onun bakışlarında, bana ihtiyacım olan şeyi vermek istemediğini gördüm. Düşünmek için zaman, nefes almak için alan. Bana vermek istemiyordu, ama o zaman söylediği gibi, istediğim her şeyi bana verecekti.

Ama benim istediğim tek şey oydu.

Geçtiğimiz haftayı netlik arayarak geçirdim, ama beynimin sisinin azaldığından emin değilim.

Nedeninin bir kısmı açık. Adam'ın NHL'de bir kaleci olarak süperstar statüsünden ve ne kadar para kazandığından bahseden her manşette bu yazıyor. Onun ve eski kız arkadaşının fotoğrafını yayınlayarak mahremiyet hakkını ihlal eden, ayrılmalarının nedenini spekülasyonlara konu eden, randevularında çekilen istenmeyen fotoğraflarını yayınlayan, *NHL'nin en çekici ve bekar kalbi* nihayet hangi kızın kazanacağını merak eden her manşet. Adam'ın hangi ilişkilerin samimi, hangilerinin çıkar amaçlı olduğunu anlamakta zorlandığını açıkça görebiliyoruz ve bu adamın ciddi mahremiyet eksikliği ile bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

Ama *nedenin* diğer kısmı, bana yalan söyleyen kısmı, neden birlikte geçirdiğimiz onca zaman, birbirimizi tanıma, birbirimizi sevmeye sürecinden sonra, hala bana güvenecek kadar kendini güvende hissetmediğini merak ediyor. Kendini tamamen paylaşmak için beni seçmediğini.

Yıllardır mücadele ettiğim tüm korkunç güvensizlikler zihnimi kemirmeye çalışıyor ve bunların başında, hiç kimsenin ilk tercihi olmamış olmam geliyor. Hiç kimse bana bakıp sonsuza dek sürecek bir ilişki, seçilmiş bir ailenin getirdiği kalıcılık, hayatım boyunca peşinde koştuğum koşulsuz sevgi olasılığını görmedi.

Aldatma kalıcılıktan bahsetmez. Sırtına saplanan bıçağın kasıtlı olarak verdiği acının ötesinde, birinin hayatında sadece geçici bir an olmak duygusal bir kargaşadır. Çünkü yalanlar asla sonsuza kadar sürmez ve hayatında tutmak istediğin birine yalan söylemenin anlamını anlayamıyorum.

Yıllar boyunca kemiklerime işleyen korkulara rağmen, kendi halkımı bulma umudunu hiç kaybetmediğim için kendimle gurur duyuyorum. Bu her zaman bana fayda sağlamadı, örneğin sadece bir aile olmak için Brandon ile bir şeyler yapmaya zorladığım zamanlar gibi. Ve tarihi tekrarlamaktan endişe duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Adam konusunda ise bu konuda hiç endişelenmedim.

Ta ki geçen hafta, benden sakladığı hayatı yüzüme çarptırana kadar.
"Rosie?"

Gözlerim, ofisinin kapısında bekleyen Eva'ya kayıyor. Gülümsemesi çok doğal; keşke onu daha çok takdir edebilseydim.

"Son dakikada tekrar geldiğin için çok teşekkürler." Beni içeri davet ederken, Connor'ı yanından geçirirken ona dudak büküyor. "Uyuyor mu?"

"Sabahı parkta geçirdik ve gündüz kamplarından biri geziye çıkıyordu, bu yüzden Connor tüm otobüslerin ayrılışını izlemek istedi." Adam'ın şapkasını çantamda bulduktan sonra yirmi kez *Dada* ve *Bear'ı* istediğini ona söylemiyorum. Ona, beyzbol şapkasını başına takıp "*Dada şapkası*" diyerek etrafta dolaştığını da söylemiyorum. Connor fıstık ezmeli ve muzlu sandviçinden ilk ısırığını aldıktan sonra, sandviçi havaya kaldırıp yine Dada'yı çağırarak her zamanki gibi sandviçini onunla paylaşmak istediğinde, ilk gözyaşımın döküldüğünü de söylemiyorum.

"Şimdiye kadar eğlenceli bir gün olmuş gibi görünüyor."

Heyecan verici.

En azından, Eva'nın geleceğimin bir yıl daha erteleneceğini hatırlatmasıyla tekrar ağladığımda kirpiklerimde maskara kalmayacak. Belki de iki yıl üst üste yerimi tutamayacaklarını söyleyecektir. Dört gün içinde bunu çözüp parayı toplayıp gelecek hafta başlayabilirim ya da programdaki yerimden tamamen vazgeçebilirim.

Şu anda biraz karamsar bir dönemden geçiyorum, inanırsanız, bu yüzden Eva bu sabah arayıp tekrar konuşmak için gelmemi istediğinde, kovulmaya neredeyse razı olmuşum.

"Bu yıl için gerekli tüm ders kitaplarını ve materyalleri henüz almadın, değil mi?" diye sordu, masasının kenarına oturarak, karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Connor oturduğumda kıpırdanarak yüzünü boynuma gömdü ve başparmağını ağzına soktu.

"Daha uygun fiyatlı olması için malzemeleri tek tek satın alıyorum." Dudaklarımı Connor'ın saçlarına bastırıyorum, dizim titriyor. "Ama muhtemelen satabilirim. Henüz satın almamış bir öğrenci vardır mutlaka. Önemli bir şey değil."

"Rosie, ne diyorsun sen?"

"Bursum olmadan bu yıl okul ücretini ödeyemem. Bu yüzden buradayım, değil mi? Artık benim için yer ayırmayacaklarını mı söyleyeceksin? Bu yıl ödeme yapıp okula devam etmem gerektiğini, yoksa sonsuza kadar ayrılmam gerektiğini mi?"

Bana uzun bir süre bakıyor ve sonunda güldüğünde, ben de gülmeli miyim yoksa ağlamalı mıyım bilemiyorum. Artık hayatımda neler olup bittiğini hiç bilmiyorum, ama sanki her şey gözlerimin önünde çözülüyor gibi hissediyorum.

"Rosie, sen en iyi öğrencimizsin. Yıllardır ne kadar çok çalıştığını biliyoruz ve veterinerlik dünyası, daha başlamadan seni kaybetmekle büyük bir darbe alacaktır. Başardığın her şeyden çok gurur duyuyoruz. Sen inanılmaz bir öğrenci, hevesli bir öğrenen ve kendini işine adanmış bir annesin. Seninle çalışmaktan çok şanslıyız."

"Oh. Uh..." Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor, yanaklarım karıncalanıyor. "Teşekkür ederim. Bunu duymak çok güzel. Takdir edilmek."

"Ne kadar değerli olduğunu fark etmelisin, değil mi?"

"Kimse seninle masaya oturmadağında, masaya ne kattığını görmek zor."

"Mesele şu, Rosie. Senin masana oturacak kimseye ihtiyacın yok. Orada tek başına otururken mutlu olman gerekiyor. Kendi değerini anlayıp ona sahip çıkmanın tek yolu bu."

Gözümden sızan gözyaşını hemen yakalarım. Bakışlarım kollarımdaki küçük çocuğa düşer, beni çok seven tek kişi. Ama belki de önemli olan tek kişi odur.

"Şey..." Eva masasının etrafında dolaşarak, masanın arkasındaki sandalyeye oturdu. "Tüm materyallerinizi hazırladığınızı duyduğuma sevindim. Derslerin başlamasına dört gün kala telaşlanmanı istemem."

"Anlamadım?"

"Ve umarım bu yıl kendi değerini keşfedersin. En azından bu sınıfta bunu başaracağına eminim."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. "Açıkçası, bu hafta çok kötü geçtiği için kafam karışık ve duygusalım. Bu yüzden, beni bu ızdıraptan kurtarman ve bu şifreli konuşmanın ne anlama geldiğini söylemen gerekiyor."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Dün bir beyefendi ofisime uğradı ve veterinerlik öğrencilerimiz için yeni bir yıllık burs fonu kurmak istediğini söyledi. Bursiyerlerde görmek istediği nitelikleri özetledi, sadece öğrenci olarak değil, gerçek insanlar olarak. Ailesine bağlı, gerçekten önemli olan şeylere öncelik veren, hayvanlara yardım etmeye kendini adanmış, şefkatli ve merhametli biri. Sana çok benzeyen biri, Rosie."

"Kim?" diye soruyorum, tek kelimeyle nefes nefese, göğsüm inip kalkarken, gözlerim yaşlarla doluyor. "Bağışçı kim?"

"Anonim kalmak istiyor." "Eva, ben yapamam..."

"Yapabilirsin, Rosie. Bunu olduğu gibi kabul edebilirsin: tüm hayallerinde başarılı olmanı isteyen biri, çünkü bunu hak ediyorsun."

Çenem titriyor. "Ne diyorsun sen?"

"Bu hafta sonu eve gidip biraz dinlenmeni söylüyorum, Rosie, çünkü önümüzde çılgın bir yıl var. Stardust Lane Bursu'nun ilk alıcısı sensin."

Son dakikada burs almayı, umudumu neredeyse kaybetmişken okulumu bitirmemi sağlayacak bir burs almayı kafamda sindirmek yeterince zor. Ama bursun adını duyduğumda gözyaşlarım akmaya başladı.

Çünkü Stardust Lane? Bu, benim büyüdüğüm sokağın adı.

.

En son ailemle birlikte evde olduğumda.

"Mide ne?"

"Gastrik dilatasyon ve volvulus," diye tekrarladım, bir eliyle çantasının sapını tutan, diğer eliyle köpeğinin karnını koruyucu bir şekilde tutan kadına. "Bu, köpeğin midesinin gazla dolup şişmesi, yani gastrik dilatasyon olarak adlandırdığımız durumdur. Şişen mide bükülerek midenin giriş ve çıkışını tıkadığında volvulus aşamasına geçer."

"Peki Pepper... ameliyat olması mı gerekiyor? Başka yolu yok mu?" "GDV'nin düzeltilmesi için ameliyat gerekir."

"Öyle mi olacak? Ameliyat başarılı olacak ve Pepper iyileşecek mi?"

Muayene masasındaki güzel, uysal St. Bernard'a, tasmaına takılı pembe fiyonka bakıyorum. Büyük kahverengi gözleri bana bakıyor ve keşke yalan söyleyebilseydim diyorum. "Ameliyatın garantisi yok."

"Ölüm oranı nedir?" "Hayatta kalma oranı..."

"Ben ölüm oranını sordum, hayatta kalma oranını değil. Köpeğimi o masaya yatırmanıza izin verirsem, onun ölme ihtimalinin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Ellerimdeki şiddetli titremeyi durdurmak için yumruklarımı sıkıyorum. "Komplikasyonsuz vakalarda ölüm oranı yüzde on beş ile yirmi civarındadır. Midenin ne kadar süreyle bükülmüş olduğuna ve ameliyat sırasında başka sorunların olup olmadığına bağlı olarak, ölüm oranı yüzde otuz sekize kadar çıkabilir."

Köpeklerine bakarak başını sallar. "Karar vermek için biraz zamana ihtiyacım var. Belki Pepper'ı eve götürürüm ve hafta sonu nasıl olduğunu görürüz."

"Bayan Greene, tüm saygımla, GDV hayatı tehdit eden bir acil durumdur ve acil *acil* müdahale gerektirir. Bu Pepper'ın iç organları üzerindeki baskıyı Pepper'ın iç organlarındaki baskıyı mümkün olan en kısa sürede hafifletmemiz gerekiyor."

Gözleri yaşlarla doldu ve yanımdaki Dr. Holmes'a baktı, sanki profesörüm ona benim yanıldığımı söyleyecekmiş gibi.

"Rosie haklı," diyor basitçe. "Ve bir köpek tedavi edilmeden ne kadar uzun süre kalırsa, ölüm oranı o kadar yüksek olur. Tedavi edilmezse, GDV'li bir köpek ölür. Ameliyat bir garanti mi? Hayır. Ama kızıınıza yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı garanti edebiliriz. Diğer seçeneğiniz ötenazi..."

"Hayır. Bunu düşünmeyeceğim." Gözyaşları yanaklarından süzülürken, ben kendimi kontrol etmek için mücadele ediyorum, Bayan Greene en yakın arkadaşına bakarken göğsümdeki acıyı dindirmek için dilimi ısırıyorum. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Bunun bir mantığı ya da sebebi yok," diyorum ona nazikçe. "Pepper gibi daha büyük köpekleri tercih etme eğilimi var, ama herhangi bir köpeğin başına gelebilir."

Göz yaşlarını siler. "Onunla birkaç dakika yalnız kalabilir miyim?"

"Elbette. Ameliyat hazırlıklarına başlayalım."

Dr. Holmes beni ameliyathaneye kadar takip eder ve gerekli aletleri düzenlerken beni izler. "Dördüncü sınıfın ilk haftasını böyle bitirmeyi hayal etmiş miydin?"

"Ameliyat hazırlığı mı? Açıkçası öyle olmasını umuyordum. Camın bu tarafında olmak için çok sabırsızlanıyordum. Ama GDV için mi?" Pepper'ı düşünüyorum, annesinin SUV'sinde baygın halde buraya getirildiğinde, Bayan Greene'in bütün sabah hasta olduğunu söylediğini. "Hayır, bu haftayı böyle bitirmeyi hayal etmemiştim."

Ama doğrusu, bu durumun şimdiye kadarki gidişata paralel. Yılın başlangıcı hiç de kolay olmadı. Kampüs kliniğinde hemen acil durum moduna geçtik ve o günden beri hiç sakin bir an yaşamadık. Yorgunluktan bitkinim, duygularımı zar zor kontrol edebiliyorum ve dün gece ayakkabılarım ayağımda, elimde yarısı yenmiş bir elma ile yatağımda bayıldım. Burada olduğum için çok minnettarım, ama bir mola için sabırsızlanıyorum.

Dr. Holmes, Pepper odaya getirilirken bana onun dosyasını uzattı. "Başlamadan önce bize Pepper'dan bahseder misin?"

Bana bakarken, tatlı ve güzel kıza gülümsüyorum. "Merhaba tatlım," diye mırıldanıyorum, gözlerinin arasındaki kahverengi lekeyi okşayarak. "Pepper üç yaşında, 127 kiloluk bir St. Bernard. Annesi, bu sabah erken saatlerde Pepper'ın iyi görünmediğini söyledi. Kahvaltı yapmadı, sessiz ve halsizdi ve yatağını tercih ediyordu, bunların hepsi Pepper için alışılmadık şeyler. Annesi, su kabına yürürken bayıldığında onu buraya getirdi." Elimi kulaklarının üzerinde gezdirip onu okşuyorum. "Ve çok güzel kahverengi gözleri var."

"Kesinlikle öyle, değil mi?" Dr. Holmes maskesini ağzına takıp eldivenlerini giydi. "Pekala, Pepper'ı rahat ettirelim ve başlayalım."

Pepper'ın patisini elimden bırakmıyorum. Onu anestezi altına aldığımızda da, Dr. Holmes'a karın bölgesine ilk kesiği yapması için neşteri uzattığımda da. Ameliyat daha başlamadan midesinin aniden yırtılmasına rağmen onu bırakmıyorum, Dr. Holmes elinden gelen her şeyi yaparak onu kurtarmak için çabalarken odadaki enerji çılgınca bir hal almasına rağmen onu bırakmıyorum.

Nabzı gittikçe düşerken, önümdeki masada kalbi durana kadar, pençesi hala elimde sıcakken bile bırakmıyorum.

Dr. Holmes omzuma dokunduğunda, bunun işin en zor kısmı olduğunu ve bunu bu kadar çabuk görmek zorunda kaldığım için üzgün olduğunu söylediğinde bile pes etmiyorum.

Oda boşalana kadar, korktuğum an gelene kadar, bu yıllar boyunca bir şekilde asla yapmak zorunda kalmayacağımı umduğum bir şey gelene kadar bırakmıyorum.

"Hiç kolaylaşıyor mu?" diye fısıldayarak soruyorum, kapıdaki küçük pencereden Pepper'ın annesine bakarak.

Dr. Holmes tereddüt eder.

"Asla." "Bundan korkuyordum."

"Rosie." Kolumu tutar ve kapıyı açmadan beni durdurur. "Bugün harika iş çıkardın. Pepper'ı daha önce titiz ve hızlı bir şekilde muayene ettin, bu sayede onu masaya çok çabuk yatırabildik, ama yine de çok geç kalmıştık. Kendine biraz müsamaha göster. Burada duygularımızı kontrol altında tutmamız gerekiyor, evet, ama senin bir robot olmanı istemiyorum. Bundan sonra ağlaman gerekiyorsa, bağır, küfür et... hissetmen gerekenleri hissetmek için kendine müsamaha göster. Bunu yapmadan ilerleyemeyeceğimizi düşünüyorum."

Başımı sallıyorum ve cesaretimi kaybetmeden kapıdan dışarı çıkıyorum.

Bayan Greene ayağa fırlar ve ellerini ovuşturur. "Çok hızlı oldu. Daha uzun süreceğini söylemiştin." Gülümser, ama gülümsemesi titriyor. "Bu iyi bir şey mi?"

Bunu yapmak istemiyorum. Onun kalbini kırmaktan, en iyi arkadaşının bu gece eve gitmeyeceğini, ayaklarının dibinde kıvrılmayacağını, başını kucağına yaslamayacağını söylemekten sorumlu olmak istemiyorum.

Boğazımı temizleyip ona doğru adım attım. "Bayan Greene..."

Nefesi kesilir, elini boğazına bastırır ve geri adım atar. "Hayır."

Her şey gerginleşir, o kadar sıkı ki bir şeylerin kopması gerektiğini hissederim. Boğazımda bir yumru oluşur ve nefes almam gittikçe zorlaşır. "Pepper'ın GDV'si yaygın ve ilerlemişti. Başladıktan kısa bir süre sonra midesinde yırtılma meydana geldi

ve onu kurtaramadık."

Gözlerim yanarken, onun gözlerinin yaşlarla dolduğunu ve yüzünden durmaksızın akıp gittiğini izliyorum. Kendi gözlerimi kırıştırıp, kaçmak isteyen hıçkırığı durdurmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum.

"Öldüğünde acı çekmiyordu. Rahat ve sevildiğinden emin olduk. Yalnız değildi." Son kelimedede sesim kırılır ve omzumda hafif bir dokunuş hissederim.

"Rosie, Pepper'ın elini son ana kadar tuttu," diyor Dr. Holmes, Bayan Greene'e. "Bunun sindirilmesi zor bir durum olduğunu biliyoruz. Biraz yalnız kalmak ister misiniz, yoksa bir omuz mu istersiniz?"

"Ben..." Koltuğuna çöküyor. "Ben... ama Pepper... dün gece iyiydi. Daha dün gece iyiydi." Bakışları kaybolmuş, yere sabitlenmiş, ama eminim ki hiçbir şey görmüyor. Gözleri odanın içinde dolaşmaya başlıyor, sanki bu haberi anlamaya çalışır gibi.

En iyi arkadaşını kaybettiğini fark ediyormuş gibi.

Ben iyiyim. *Yemin ederim* ki iyiyim, göğsü inip kalkmaya başlasa bile. Ama yüzü buruşup, hıçkırıklar kopup, kendi içine çöküp, titreyen ellerini saçlarına gömüp köpeğini çağırmaya başladığında, içimdeki bir şey parçalanıyor. Göğsümü sıkıca kavrar, oradaki acıyı söküp çıkarmaya çalışırım ve Dr. Holmes, Bayan Greene'in yanına oturmadan önce kulağıma basitçe "Git" diye fısıldar.

Ve ben giderim. Klipsli dosyamızı doktorun masasına atarım ve resepsiyon alanına açılan çift kapıdan dışarı fırlarım. Bakışları arkamda bırakarak ön kapıdan dışarı koşarım, sıcak Eylül öğleden sonrasına, ve koşarım.

Kampüsü koşarak geçtim, iki hafta önce bursumu kaybettiğimde Adam'ın beni bulduğu, kendimi parçaladığım aynı bankın önüne geldim.

Ve o zaman yaptığımın aynısını yapıyorum.

İstemiyorum ama acıya boyun eğiyorum, yüzümü titreyen ellerimin arasına gömüyorum ve kendimi bırakıyorum.

Tıpkı burada, sevdiğim ve güvendiğim birinin kollarının güvenliğinde, bu bankta yaptığım gibi, parçalanıyorum.

BÖLÜM 25

Sonsuza Kadar Aileler

ROSIE

EVLAT EDİNİLMİŞ.

İçimde aptalca bir yan var, derinlerde gömülü küçük bir çocuk, hayvan kafesinin üzerine yazılmış yedi harfli kelimeyi görüyor ve her seferinde, istisnasız, gerçekten kıskançlık duyuyor. Kaybettiğim ailem için ve bana hiç şans verilmeyen ikinci ailem için duyduğum keder.

Hayvanların sonsuza kadar kalacakları ailelerine kavuşacak olmaları beni çok heyecanlandırıyor. Onların hayatlarının geri kalanını lüks içinde geçirmelerini dilemekten daha çok istediğim bir şey yok. Lüks, hayatı yaşamak için ihtiyaç duyduğunuz tüm sevgiyle çevrili olmaktır.

İyi günlerde birlikte gülecek, kötü günlerde sizi kucaklayacak birinin olmasıdır. Lüks... her şeyi değerli kılan insanlardır

. Her gün.

Lüks içinde yaşadım, lükssüz de yaşadım. Hangisini seçeceğimi biliyorum.

Mittens'ı yuvasından çıkarıp göğsüme sıkıca sarıyorum. "Ailenin olacağına sevindim, Mitts."

Omzuma tırmanır ve ben barınakta yürürken bana sıkıca sarılır.

"Her şey yoluna girecek, dostum." Yeni babasının beklediği odaya ulaştığımda avucumu sırtında gezdiriyorum. "Yeni aileni çok seveceksin."

Bana inanmıyormuş gibi düşük, hırıltılı bir ses çıkarır.

Kapıyı itip içeri girdiğimde, içeride dövmeli iri yarısı bir adam gördüğümde durdum.

Şimdi Vancouver Vipers'ın süperstar savunma oyuncusu, NHL'nin en ünlü dövüşçülerinden biri, devasa bir playboy ve Adam'ın en iyi arkadaşlarından biri olduğunu bildiğim Jaxon Riley gülümsüyor. "Merhaba, Rosie."

Mittens başını çevirir ve galakside yankılanan bir *miyavlama* ile göğsümden atlar. Jaxon gülerek çömelir ve onu kollarının arasına alır. Mittens'in kabarık beyaz ve turuncu kafasını Jaxon'ın boynuna sokması, tam da ona göre olması, kalbimi ısıtır.

"Hey, Mitts," Jaxon onun kürküne fısıldar. "Eve geliyorsun, marshmallow."

Mittens, Jaxon'ın gömleğine tırmanıp geniş omuzlarına uzanınca, kahkahamı öksürük gibi gizlerim. "Gömleğinde *Cat Daddy* yazıyor mu?"

Jaxon gözünü bile kırpmıyor. "Tabii ki öyle. *Slutty Cat Daddy* yazmasını istedim ama Adam izin vermedi. Bazen hiç eğlenceli olmuyor."

Boğazımı temizleyerek, evlat edinme belgelerini karıştırmaya başlıyorum. "Bıyığın olmadan seni neredeyse tanıyamıyordum."

İlk tanıştığımızda o sahte ucubeliğin olduğu yeri okşarken gururlu bir sırıtışla gülümsüyor. Şimdi sadece sakal izi var. "Gerçek sakal bırakmayı düşünüyorum. Yakışır, değil mi? Garrett'in sakalı çok komik duruyordu. Değil mi? Benimki daha iyi duruyor, değil mi?"

"Beni gözetlemeye geldiğinde sahte bıyığı kimin daha iyi taktığı gerçekten bir yarışma mı?"

"Her şey benimle Garrett arasında bir rekabet. Ve biz seni gözetlemiyorduk." Ona attığım küstahça göz devirme hareketine gülüyor. "Tamam, seni gözetliyorduk, ama sadece Adam senin hakkında konuşup durduğu için ve onun seni getirmesi için beklemekten yorulduğumuz için."

Onun zararsız sözleri kalbimi sıkıştırdı ve elimdeki klipboardu sıkıca tuttum. "Şey, Mittens'ı eve götürmek için bir taşıma çantası getirmişsiniz, bu harika."

"Rosie."

"Seni ne kadar sevdiğini düşünürsek, herhangi bir sorun yaşayacağını sanmıyorum..."

"Rosie."

"Ama bir alışma dönemi olabilir, saklanabilir ve..."

"*Rosie*." Jaxon'ın göğsü görüş alanımda belirir ve Mittens uzanarak bir pençesini omzuma koyar. "Bu yanlış anlaşıldı. Adam seni bizden saklamıyordu ya da öyle bir şey yapmıyordu."

"Öyle değil miydi?"

"Hayır. Bu onun tarzı değil." Aniden gülerek, sakallı çenesini kaşıyor. "Aslında, yapardı, ama sadece seni korkutup kaçıracağımızdan korktuğu için. Biz biraz baskıcı bir grubuz. Büyük, işlevsiz bir aile gibi. Büyük, işlevsiz, *çok sevgi dolu* bir aile," diye ekliyor anlamlı bir bakışla.

"Sana inanıyorum," derim sessizce, yanından geçip taşıyıcısını incelemek için.

"Öyle mi?"

"Tabii ki inanıyorum. Medya sizin ilişkinizi çok seviyor."

İnternette bulduğum pek çok şey beni gülümsetmedi, ama beni gülümseten bir şey vardı: Adam'ın bazı takım arkadaşları ve onların partnerleriyle kurduğu küçük aile. Şehirde gece dışarı çıktıklarında fotoğraflandıkları her seferinde birlikte görünüyorlar. Medya da onların sosyal medya hesaplarına atıfta bulunmayı çok seviyor, özellikle de otobüs durağındaki devasa penisiyle tanınan iç çamaşırı mankeni ve görünüşe göre takım kaptanı olan Carter Beckett'in hesabına. Instagram hesabı, kızı, eşi ve en yakın arkadaşları gibi her zaman birlikte olan ailesinin fotoğraflarıyla dolu.

"Medya her şeyi bilmiyor," diye hatırlatıyor Jaxon. "Hikayeleri daha ilginç göstermek için çarpıtıyorlar."

"Yani Adam gerçekten NHL'nin en gözde bekarı değil mi?"

Elini ağzına götürerek gülümsemesini saklıyor. "Hayır, gerçekten öyle. Ya da seninle tanışana kadar öyleydi. Ama gözlerime bak ve onun seri flörtçü olduğu hakkındaki tüm o makalelerin onu en büyük pislik gibi göstermediğini söyle." Eğlenceli gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yapamıyorsun, değil mi? Fuckboy benim, Adam değil. Ben sadece seks yapmak istiyordum; o ise sadece mutlu olabileceği bir yer arıyordu. Ve her seferinde başarısız oldu, ta ki seni pikniğe götürüp şapkanı çalarak seni tekrar görebilmek için bir bahane yaratana kadar."

Kalbim çarpıyor ve mutluluk yüzüme yayılıyor, ağızımın köşesini yukarı çekiyor. "Sana bunu anlattı mı?"

"Sana söyledim, senin hakkında hiç susmuyor. Connor da  yle."

Jaxon'dan Mittens'ı alıp son kez ona sarıldım. "Okulumda yeni bir burs başlattığını, böylece zamanında mezun olabileceğimi söyledi mi?"

"Anonim kalacağını sanıyordum?" Jaxon, gülümsemem üzerine yüzünü asıyor. "Ah, *lanet olsun*." Bana parmağını sallıyor. "Seni sinsi küçük pislik. Adam beni öldürecek."

Adam'ı düşünmek acı veriyor, onun tüm o özverili, destekleyici tavırlarını düşünmek. Benden saklanma kararında bencil davrandığı için ona kızmak istedim, ama tüm araştırmalarımda, internette satır aralarında okuduğum her şeyde, onu anlıyorum. Hoşuma gitmiyor, ama anlıyorum. Defalarca incitildi ve tekrar incinmekten korkması için onu suçlayamam.

Hepimiz kalp kırılmasından korkmuyor muyuz? Bu, en beklemediğiniz insanlardan, pek çok şekilde gelir ve acısı asla azalmaz.

Ancak mesele şu ki, kalbini korumaya çalışırken, sonunda ikimizin de kalbini kırdı. Ve her gün *babasını* soran Connor'ın *kalbini* de kırarak, benim kalbimi yeniden kırdı.

Göğsüme yaslanmış, mırıldanan Mittens'ı kucaklayarak gözlerimi kapatıyorum. "Seni özleyeceğim dostum, ama senin adına çok mutluyum." Yumuşak kafasını benimkine sürtüyor ve ben de onu taşıyıcıya koymadan önce kafasına bir öpücük konduruyorum.

"Belki bir ara onu ziyarete gelebilirsin," diyor Jaxon, taşıma çantasını alıp beni resepsiyona kadar takip ediyor. "O bir kral gibi yaşayacak."

"Hiç şüphem yok."

Masada durup bana bakar. "İyi misin?" "İyiyim."

"şaşırırsın belki, ama yıllarca süren pislik gibi davranışlarım bana şunu öğretti: Bir kadın iyi olduğunu söylediğinde, asla iyi değıldir."

Yorgun gözlerimi ovuşturarak yorgun bir gülümseme zorluyorum.

"Cidden, ne oldu? Her an çökmek üzereymiş gibi görünüyorsun."

"Sadece zorlu birkaç hafta geçirdim.  nemli bir şey değıl."

Burnumu ekiyor. "Ben iyiyim."

Onun başını sallamasını, yeni en iyi arkadaşıyla birlikte kapıdan çıkmasını bekliyorum, ama o kıpırdamıyor. Sadece bana bakıyor. Bekliyor.

"Dün bir köpeği kaybettim," diye patladım. "Okulda. Adı Pepper'dı ve henüz bir bebektir. Son nefesini verirken patisini tuttum ve sonra annesine söylemek zorunda kaldım..." Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve bu anı boğazımı sıktı. "Annesi ona eve gitmeyeceğini söylemek zorunda kaldım. Tek istediğim Adam'ın yanına gitmekti, çünkü o sadece dinler, düzeltilemeyecek şeyleri düzeltmeye çalışmaz. Hissetmem gerekenleri hissetmeme izin verir ve bunu yaparken kendimi güvende hissetmemi sağlar. Ama hala çok incinmiş durumdayım. O benim güvenli limanımdı, ama ben onunki değildim." Yanaklarımı siliyorum. Tabii ki yine ağlıyorum. Son iki haftadır tek yaptığım şey bu gibi geliyor. "Onun birlikte olmaktan gurur duyacağı biri olmak istiyorum, ama bunun yerine, onun ilk tercihi değil de kirli sırrıymışım gibi hissediyorum."

Son sözümü söylediğimde taşıyıcı masaya çarpar ve Jaxon kollarıyla beni sarar, göğsüne doğru çeker. Vücudum titremeyi bırakana, gözyaşlarım durana kadar beni öyle tutar ve sonunda beni bıraktığında ona bakamam.

Gözümün ucuyla, masanın etrafından dolaşıp, fareyi sallayarak bilgisayarı uyandırmasını ve klavyeye yazmasını izliyorum. Sonra beni tekrar kendine doğru çekiyor. Çenesini başımın üstünde hissediyorum ve bir an için şefkatine kapılıyorum.

"Şu anda öyle hissetmediğini biliyorum, ama sana her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum." Beni bırakır, Mittens'ı alır ve kapıya doğru yürür, sonra bir kez daha durur. "Sen onun kirli sırrı değildin, Rosie. Sen onun dünyasıydın ve eminim ki sen gittiğinden beri dünyası dönmeyi bırakmıştır."

Jaxon'ın arabayla uzaklaşmasını izlerken, Adam hakkındaki düşünceler zihnimde dolaşıyor. Ayak sesleri yaklaşıyor ve Archie'nin tanıdık ısıltısı arkamda duyuluyor, sonra aniden kesiliyor.

"Rosie? Bu ne?"

Archie masaya eğilmiş, bilgisayara bakıyor. Başının ucuyla bana gelmemi işaret ediyor ve ekranın üst kısmındaki başlıkta beni bekleyen video karşısında kalbim göğsümden çıkacak gibi oluyor.

Adam Lockwood her yerde kalpleri kırıyor: O artık birinin!

Video hazır, ortasında bir yerde duraklatılmış durumda. Adam bir taburede oturuyor, son gördüğümde giydiği kıyafetin aynısını giyiyor.

Archie fareye uzanıyor, ama ben onu elinden alıyorum.

Ben Play tuşuna basarken, "Tanrım" diye mırıldanıyor. "Ben yapacaktım, patron kız."

"Yeterince hızlı değildin."

Videoda

Başlar, Adam'ın yürek burkan gülümsemesi, elektrik gibi mavi gözleri, Vancouver'daki hayatı hakkında konuşurkenki derin ses tonu. Muhabirin, Adam'la tanışmadan kısa bir süre önce Vancouver'la yeniden sözleşme imzalamamış olsaydı onu asla bulamayacağımı hatırlatmasıyla midem yumruk gibi sıkışır.

Onunla tanışmadan önce bütün bir hayat yaşamış olabilirim, ama şimdi onsuz bir hayat düşünmek bile acı veriyor. Çünkü Adam kameraya kalbinin Vancouver'da olduğunu söylediğinde, benim kalbimin de orada olduğunu biliyorum.

"Herkesin cevabını merak ettiği soruyu sormazsam, daha sonra birçok kızgın kadınla uğraşmak zorunda kalacağım, özellikle de NHL'nin seri flörtçüsü son aylarda flört sahnesinden tamamen kaybolmuş gibi görüldüğü için," diyor muhabir. "Öyleyse, Bay Lockwood, herkes bilmek istiyor... hayatınızda özel biri var mı?"

Archie'nin bakışlarının, benimle video arasında gidip geldiğinin, etrafımdaki her şeyin kaybolup yavaşladığının, tek duyabildiğim şeyin kalbimin atışı, kulaklarımda çınlayan kanın sesi olduğunun fazlasıyla farkındayım. Ellerim titriyor ve bilgisayarı kapatmak üzereyim ki Adam'ın gözleri canlanıyor, tanıdık bir ışıltı, içinde çok fazla sevgi barındıran bir ışıltı, yüzünde beliren gülümseme, yanaklarını ikiye ayırıyor.

"Evet, özel biri var. Aslında iki özel kişi var."

Muhabirin kaşları kalkar. "*İki* mi?"

Adam gülümser. "Öyle değil. Onun küçük bir oğlu var."

"*Üvey baba Adam!*" diye birisi kamera dışından bağırır, ardından bir dizi yuhalama ve ıslık sesi gelir. Yanakları kızarır ve gülümsemesini saklamak için başını eğirir.

gölümsemesini saklamak için başını eğmeden önce yanakları kızarır.

"Oldukça etkilenmiş görünüyorsun," diye düşünür muhabir. "Seni bu kadar mutlu görmek güzel."

Adam boynunun arkasını ovuşturur ve omuz silker. "Onlar benim en iyi halim olmak istememi sağlıyorlar."

"Yani, durum ciddi mi? Bu kadın ve oğlu?" "Benim için tek ciddi şey hokey."

"Kaptanının izinden gitmeyi mi planlıyorsun?"

"Normalde Carter'ın tam tersini yapmaya çalışırım," diyor gülerek. "Ama sanırım onun yerleşip evlenip aile kurmasından bahsediyorsun..."

"Aynen öyle."

Adam parmaklarıyla dizine hafifçe vurarak bir an sessiz kalır, sonra gülümser. "Evlenmeyi her zaman sevmişimdir. Bu, hayat planımın her zaman önemli bir parçası olmuştur, çünkü anne ve babam, birbirlerini seven ve hayatın en zorlu dönemlerini birlikte aşan iki insanın inanılmaz bir örneğidir. Onlar, bunu tek başına yapmak zorunda olmadığının kanıtıdır ve ben de tek başıma yapmak istemiyorum. Zorlu işleri doğru kişinin yanında yapmak istiyorum."

"Peki, onunla bir yuva kuracağımı düşünüyor muyum? Evet, gerçekten öyle düşünüyorum. Ve bir aile kurmak?" Adam doğrudan kameraya bakar ve bir an için sanki bana bakıyormuş gibi hissedirim. "Zaten bir ailemiz var, ama onu daha da büyötmek için sabırsızlanıyorum."

İki aydan fazla bir süredir ilk kez tek başıma buraya geldim.

Temmuz ayında Adam'la tanıştığımdan beri o hep yanımda oldu.

O olmasaydı, buraya geri dönmeye cesaret edemezdim. Ama burası benim alanım. Adam'dan önce, kendimi güvende hissettiğim yer burasıydı.

Ayaklarınızın altındaki toprağın verdiği his, her şeyin bu kadar yeşil, bu kadar taze olduğu, yaşamın ve yenilenen enerjinin işareti olduğu bu yerde, doğuştan gelen bir rahatlık var. Dağ havasının her nefesi, sizi berrak bir şekilde canlı hissettiriyor.

Berraklık. İki haftadır yoktu ve şu anda ihtiyacım olan tek şey bu.

“Bana öyle bakmayı kes, küstah kız,” diyorum Piglet’e ormanda yürürken, çünkü bu, onun omzunun üzerinden bana o huysuz bakışını attığı yüzüncü sefer. “Anlıyorum: Adam ve Bear olmadan her şey çok daha az eğlenceli. Ben yeterince heyecanlı değilim.”

Başını eğiyor, o güzel kahverengi gözleri bana göz kırpmıyor. Sonra yanıma koşarak geliyor, elimi hafifçe itiyor ve yanımda yürümeye devam ediyor. Koşan düşüncelerimi yavaşlatmak için komik bir yöntemi var, bana kendime karşı nazik olmam gerektiğini hatırlatıyor. Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. Birbirimize ihtiyacımız olan sabrı ve sevgiyi veriyoruz.

"Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum," diye mırıldanarak ağaçların arasında sürünerek ilerliyorum. Babamın ben on bir yaşındayken o ağaca kazıdığı on üç yaşındaki baş harflerini bulmayı çoktan vazgeçmiştim. Vancouver’da geçirdiğim yıllar boyunca yüzlerce kez aramış olmalıyım. Aptalca ama Adam onları bulduğunda, belki de bu, ailemin bizimle olduklarını ve Adam’ı onayladıklarını bana bildirme şekliydi diye düşündüm.

Ve sanırım bu yüzden o zamandan beri buraya geri dönmedim. Çünkü biliyorum ki, şimdi, gerçekten ihtiyacım olduğunda bulamazsam, merak edeceğim. Zihnim, her şeyi sorguladığım, nefret ettiğim o tehlikeli "ya eğer" bölgesine kayacak. Ve ben sorgulamaktan çok yorulmuşum. Sadece emin olmak istiyorum. Kendim için doğru kararı verdiğimden emin olarak ilerlemek istiyorum. Sonunda nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, kendime inandığımı, kendime aşkıta, beni sadece yücelten biriyle sonsuza kadar mutlu olmak için gerçek bir şans verdiğimi bilmek istiyorum.

Ve bu ağacı bulamazsam, beynim kalbimi bunun bir işaret olduğuna ikna etmeye çalışırsa... Ya o sesle savaştık kadar güçlü değilsem? Ya sesler beni ezip geçerse ve ben pes etme baskısına boyun eğersen?

Kendime gerçekten aramadığımı, bulursam bulurum diyorum. Ama beş dakika on dakikaya dönüşüyor ve kırk beş dakika boyunca daireler çizerek dolaştığımda, göğsümdeki her şey gerginleşiyor.

"Burada," diyorum Piglet’e. "Burada olduğunu biliyorum. Burada olmalı."

Ama ne kadar uzun süre eli boş kalırsam, kendimden o kadar çok şüphe duyarım. Ve kendimden ne kadar çok şüphe duyarsam, o kadar çok

kollarında, o koşulsuz sevgiyle çevrili ve korunmuş olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyorum.

Bu yüzden kalbim ağırlaştığında ve o sesler galip gelmeye çalıştığında, kendime merhamet gösteriyorum. Herhangi bir eski bir ağaç seçiyorum ve onun dibine oturuyorum. Piglet başını kucağıma koyuyor ve ben ağaçların arasından süzülen mavi gökyüzüne bakarken parmaklarımı yalıyor, taze havayı nefes nefes içime çekmeye odaklanarak zihnimi boşaltıyorum.

"Ben zayıf olduğumu söyleyen kafamdaki seslerden daha güçlüyüm" diye kendime hatırlatıyorum. "Kendimi ve ailemi öncelikli tutuyorum ve kararlarımı kendi iyiliğimi göz önünde bulundurarak alıyorum." Derin bir nefes alıp, ellerimin altındaki toprağa, o ana kendimi bırakıyorum. Dikkatlice dinlersem, neredeyse duyabiliyorum. Ağaçların arasında yankılanan kahkahalarım, annemin bana yakın durmamı söylemesi, babamın dereye girmeyi önermesi. Suyun içinde dans ederken suyun şapırdaması duyuluyor, soğukluğu ayaklarıma geliyor ve bu anda onları hissediyorum. Atan kalbimin üzerine elimi koyarak, kesin bir şekilde "Onları göremesem de, ailem her zaman benimle" diyorum.

Piglet ve ben yarım saat orada kalırız ve sonunda kendimi toparladığımda kafam berraklaşır. Ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyen sesler yoktur. Her şey istikrarlıdır. Eminim. Nereye gittiğimi tam olarak biliyorum ve bunun getirdiği rahatlama, özgürlük hissi, şaşırtıcıdır.

Son iki haftadır, içimde hissettiğim o lanet olası boşluk hissi veren ezici acıyla mücadele ediyorum. Ama ben hiç boş hissetmedim ve bunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Connor var ve küçük ailemiz yeterli. *Her zaman* yeterli olacak. O, parçalanmış camın çatlaklarından sızan güneş ışığı gibi: her boşluğu ışıkla dolduruyor.

Mesele şu ki, o kırık parçaların bazıları yerinden çıkınca ve ben onları yerine geri koymaya çalışırken, Adam bana onları olduğu yerde, açıkta bırakmanın sorun olmadığını fark etmemi sağladı. Onları elinde tuttu ve bırakmayı ve olayları olduğu gibi kabul etmeyi öğrendiğinde ne kadar çok ışığın parladığını gösterdi.

Demek istediğim, Connor ve benim birlikte kurduğumuz ailede ihtiyacım olan her şeye sahip olsam da,

ikimizin de istediği aile... bence o aileye Adam da dahil.

Çünkü o burada olmasa bile, her yerde.

Belki de bu yüzden, gözlerim önümdeki yüksek çam ağacına oyulmuş kalbe takıldığında şaşırmadım. Gözlerim, o baş harflerin çizgilerini, ailemle burada geçirdiğim zamanı gösteren rakamları takip etti. Ve sonunda, gözlerim aşağıya kaydı. Ağaç gövdesinin, ağacın toprakla birleştiği yere.

Parlak pembe şakayık saplarının etrafa dağılmış olduğu yere, bu ağacı gözden kaçırmanın imkansız olduğu yere.

Çünkü o burada olmasa bile, her yerde.

Ve onun başka bir yerde olmasını istemiyorum.

BÖLÜM 26
ANNEM
ANNEM
ADAM

KALP KIRIKLIĞININ fiziksel olarak ne kadar yorucu olduğunu unutmuşum.

Gece geç saatlere kadar telefonuna bakmak, eski mesajları tekrar okumak, fotoğraflara gülümsemek. Yüzlerce yeni mesaj yazmak, sonra hepsini tekrar düşünmek ve silmek. Kalp kırıklığı yemek yemeyi unutmak, hiç uyumamak ya da çok fazla uyumaktır. Beyin bulanıklığı ve mide ağrıları, sabah egzersizini atlamak ve planlarını unutmaktır.

Kalbinin özlediği kişi Rosie olduğunda, kalp kırıklığı bin kat daha kötü oluyor.

Keşke dizlerimin üzerine çöküp af dilemek kadar kolay olsaydı, ama Second Change Home'un ana yaşam alanındaki kanepelerden birine çökünce, bunun kolay olmadığını biliyorum. Rosie'ye yalan söyledim, hayatındaki her şeyini bana emanet eden birine. Ve bana kızmak, bağırarak, beni asla affetmeyeceğini söylemek yerine, beni teselli etti. Acımı kendi ellerine aldı ve bana merhamet gösterdi. Bana alan ve sabır gösterdi. Ve ona o zaman söylediğim gibi, istediği her şeyi ona verirdim.

Sessiz bir ayak sesi dikkatimi çekti ve küçük Lily'yi kanepenin diğer ucunda, elleri birbirine kenetlenmiş, başı eğik dururken buldum.

"Merhaba, Lily."

"Merhaba, Adam." Yere sürtünerek, büyük kahverengi gözleri benimkilere bakıp tekrar yere indi. "Yanına oturabilir miyim?"

Yanımdaki yastığı okşadım. "Her zaman yanıma oturabilirsin, tatlım."

Aramızda bir boşluk bırakarak yanıma oturdu. "Kötü bir şey mi yaptım?"

"Kötü bir şey mi?"

Kafasını salladı, gözleri kucağındaki ellerine sabitlenmişti. "Bazen evde babam beni görmek istemediğini söylerdi. Bunun nedeninin benim yaramazlık yapmam olduğunu söylerdi, ama ben ne yaptığımı hiç bilmezdim. Beni bir süre odama kilitlerdi."

Çenemdeki kas seğirir. "Bir süre mi?"

"Evet. Dışarı çıkmam, aşağı inip televizyon izlemem veya oyuncaklarımla oynamam yasaktı. Annem bana sandviç ve başka şeyler getirir, babam uyurken benimle oynardı." Elbisesinin eteğini tekrar tekrar çekiştirir, parmak eklemleri beyazlaşır. "Belki de ben kötüydüm ve sen beni artık görmek istemiyordun diye düşündüm."

Öfke içimi kaplıyor ve yumruklarımı açmaya zorluyorum. Lily'nin hikayesini bilmiyorum, ama onun babası gibi olmak istemediğimi biliyorum. Son iki haftadır kendi kafamın içindeyken, farkında olmadan ona istenmediğini hissettirdiğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

Aradaki mesafeyi kapatıp, küçük parmağımı onun minik parmağına takıyorum. "Özür dilerim, Lily-bug. Zor günler geçiriyordum, ama öylece ortadan kaybolmamalıydım. Seni korkuttuğum için özür dilerim ve bunun seninle bir ilgisi olduğunu hissettirdiğim için çok üzgünüm. Sen benim için özelsin ve asla kasten duygularını incitecek bir şey yapmam."

Yavaşça, küçük elini benimkine kaydırıyor. "Bana neden Lily-bug dedin?"

"Emin değilim. Ama kulağa mutlu geliyor, değil mi? Seninle birlikteyken mutlu hissediyorum. Sanki kalbim gülümsüyor gibi."

Kulakları kızarır, burnunu ve ağzını buruşturur, gülümsemesini saklamaya çalışır. "Annem bana Lily-bug derdi. Babam onu cennete göndermeden önce."

Siktir. "İstersen, sana bir daha öyle seslenmeyeceğim. O ismi sadece annenle paylaştığın özel ismin olarak saklayabilirsin."

Lily sessiz kalır, yanıma yaklaşır ve kucağımda tuttuğumuz ellerimizi ters çevirir, minik parmağıyla parmak eklemlerimi okşar. "Neden

bugün üzgünsün?"

"Saklamakta pek başarılı değilim, değil mi?"

Burnu kırışır. "Belki hokeyde daha iyisindir?"

"Umarım öyledir," diye gülümserim, sonra iç geçiririm. "Birinin duygularını incittim. Benim için özel olan birinin. Ona aptalca bir konuda yalan söyledim ve bu onu gerçekten incitti."

"Neden böyle bir şey yaptın?"

"İncineceğimden korktum ve onu kaybetmek istemedim. Hokey oynadığımı bilmezse beni daha çok sevebileceğini düşündüm."

Lily başını eğdi. "Ama neden? Sen hokey oynasan da seni seviyorum."

"Öyle mi?" Elini sıkıyorum. "Neden beni seviyorsun?"

"Bana karşı naziksin, beni güldürüyorsun, benimle bilezikler yapıyorsun ve gerçekten üzgün olduğum günlerde, benimle oynadığında neden üzgün olduğumu unutuyorum."

İçimde sıcak bir duygu uyandı ve bu küçük kızı kollarıma almak için kendimi zor tuttum. "Bu beni çok özel hissettiriyor, Lily. Teşekkür ederim."

"Sen özelsin, Adam." Gözlerinde parıldayan şefkat beni derinden etkiliyor. Bu anda, onun bana Rosie'yi ne kadar hatırlattığını fark ediyorum. "İstersen sana sarılabilirim. Annem, benim sihirli sarılmalarım olduğunu söylerdi. Onun üzgün olduğu zamanlarda onu her zaman mutlu ederlerdi. Yani istersen..." Omuzlarını silkiyor. "Sana sarılabilirim."

"Sihirli bir kucaklamayı çok isterim."

Dikkatlice, minik kollarını bana doladı. Kollarımı onun sırtına doladım, onu nazikçe tuttum ve o bana sokulurken, her şeyin yoluna gireceğini hissettim. Sanırım sihir bu.

"Adam? Bana Lily-bug diyebilirsin. Annem gibi."

"Senin sadece annenle paylaştığın bir şeyi seninle paylaşmak beni çok özel hissettirir."

"Sanırım annem bunu seninle paylaşmamdan hoşlanırdı." Başını bana yaslayarak, hafifçe iç çekiyor. "Sen, annem gibi güven veriyorsun."

Lanet olası annemi aradılar.

Babam da aradı, ama o sadece sırtıma bir şaplak attı ve diğer adamlarla birlikte arka bahçeye çıktı, hızlıca "İyi şanslar" diye mırıldandıktan sonra beni bu vahşi sırtlan sürüsüyle baş başa bıraktı.

"Açıkçası," diye başladı annem, "*birisi* telefonlarımı görmezden geldiği için, kızlar gecesine davet edilmemin zamanı gelmişti."

Yere vuruyorum. "Meşguldüm."

"Kendine acılamakla meşguldün," diye Cara gözlerini devirerek açıkladı.

"Rosie'yi özlemekle meşgul," diye düzeltir Olivia, Cara'ya keskin bir bakış atarak.

"Erken yaşta artritine bakmakla meşgul, çünkü yine mastürbasyon yapmaya başladı," diye mırıldanır Jennie, tırnaklarını kontrol ederken.

Ellerimi yüzüme götürdüm. "Nasıl?" "Ne nasıl?" diye sordu Cara.

"Nasıl sizler benim en iyi seçeneğim olabilirsiniz?"

"Hey!" Olivia yumruklarını beline koyar. "Buna çok kızdım! Ben çoğunlukla normal ve olgunum!"

Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum ve parmaklarımı saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Belki de bu gecelik bu kadar yeter." Bear'ın kulaklarını okşuyorum ve o uykulu gözlerini açıp kucağımdan bana bakıyor. "Ne dersin dostum? Benim için umut yok mu?"

"Adam." Olivia yanıma sıkışarak oturur. "Sen kayıp bir vaka değilsin."

"Kendinden vazgeçmenin ne kadar kolay olduğunu biliyorum," der Jennie

. "Ama biz buna izin vermeyeceğiz."

"Onu çok özlüyorum." Göğsümü ovuşturarak, orada atan acıyı yatıştırmaya çalışıyorum. "Ona alan tanımak hiç de kolaylaşmıyor. Onsuz geçen her gün kendime daha çok kızıyorum."

"Courtney'den nefret ediyorum," diye mırıldanır annem.

"Ben Bev'in tarafındayım," diyor Cara, bir bacağını diğerinin üzerine atarak. "Ve onu arabamla ezme fikrine geri dönmek için henüz çok geç değil."

"Kimseyi ezmeyeceğiz," diyor Olivia. "Ama kazara itilseydi..." Elini kaldırıp kendini durduruyor ve başını sallıyor. "Courtney'nin yaptığı tüm korkunç şeylerin en kötüsü, seni tam da olduğun gibi, birinin sevgisine layık olmadığınızın inandırarak kadar yıkmasıdır."

Başımı eğiyorum. "Artık kim olduğumu bile bilmiyorum."

"Senin kim olduğunu biliyoruz, Adam," diye ısrarla Jennie sessizce. "Sen sonsuz umutlusun. Her zaman başkalarının en iyi yanlarını görmeye çalışan birisin."

"Herkesi desteklersin ve her zaman arkadaşlarının yanında olursun," diye ekledi Olivia.

"Kendini destekleyemeyen küçük insanları destekliyorsun," diyor Cara. "O çocukların bazıları, sen hayatlarına girene kadar gülmek için bir nedenleri yoktu."

"Tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbin var," diyor Garrett arkamdan ve ben dönüp arkadaşlarımı ve babamı veranda kapısında görüyorum.

"Başarısız olduğumu hissettiğimde, seni buluyorum," diyor Emmett. "Sen beni ayağa kaldırıyor ve ne kadar yol katettiğimi hatırlatıyorsun."

"Sen beni daha iyi bir insan olmak istememi sağlıyorsun," diyor Jaxon, bakışları benden yere kayıyor. "Sanırım ben zaten öyleyim, çünkü seni takip ediyorum."

Carter, kızını kucağında, kapı eşiğine yaslanıyor. "Kimse bana inanmadığında sen inanıyorsun."

Yorgun bir kahkaha atıyorum. "Bu benim pahalı bir özelliğim olduğu kanıtlandı."

"Ve en iyi sarılmalarını yapıyorsun," diye bebek sesiyle mırıldanır, gülerek kollarını sallayan Ireland'ı gösterir. "Ve sen kesinlikle tüm amcalarım arasında en yakışıklı ve en güçlüsün, neredeyse babam kadar yakışıklı ve güçlüsün, ama tam olarak değil."

Oda kahkahalarla doldu ve Carter gülümseyen kızını kucağıma bıraktı. "Cidden dostum, kendini net göremiyorsun. Anlıyoruz. Yaşadığın onca şeyden sonra nasıl görebilirsin ki? Ama bu odaya bakarsan, seni seven bir sürü insan göreceksin." Omuz silktili. "Ama sen de kendini sevmelisin. Özellikle Rosie'nin seni sevmesini istiyorsan."

"Neden onu hak etmediğini düşünüyorsun?" diye soruyor babam. "Ben öyle bir şey demedim."

"Sözlerinle söylemedin belki. Ama davranışların öyle diyor, değil mi? O kişinin onun sevgisini hak etmediğini düşündüğün için kim olduğunu sakladın."

Rosie, bu dünyadaki tüm iyi ve parlak şeylerin vücut bulmuş hali.

En saf kalbe sahip, en sıcak güneş ışığından yapılmış. Şefkat ve zarafetin vücut bulmuş hali, tanıdığım en nazik insan, en çok ihtiyaç duyduğu anda kendisi alamadığı anlayışı insanlara vermeye çalışan biri. Oğluna hak ettiği hayatı sunmak için zorlu adımlar atarak sürekli kendini geliştirmeye çalışıyor. Her zaman en iyi hali olmaya çalışıyor, ama bence hiçbir şeyi değiştirmesi gerekmiyor; azmi ve kalbi, her adımında en iyisini ortaya koyan biri olmasını sağlıyor. "Ne Eğer yap yap ver ona her harcadığı harcadığı hayat hayatını arayarak geçirdi?" diye fısıldıyorum. "Yılın yüzde yetmiş beşini seyahat ederek geçirdiğim için her gün onun yanında olabilecek bir partner olamam. Doğum günlerini ve yıldönümlerini kaçıracağım ve en zor anlarında onun elini tutamayacağım. Nasıl onun hak ettiği partner olabilirim? O ve Connor'ın ihtiyaç duyduğu aileyi nasıl sağlayabilirim?" Kafamı sallıyorum. gerçek boğazımı sıkarken. "Olmamalıyım."

"Ah," diye mırıldanıyor annem. "Demek bu yüzden onu sadece yarı yüreğinle seçtin."

Kızlar hep başlarını sallıyor, ama ben burada oturmuş, ne yapacağımı bilemeden kaybolmuş durumdayım.

"Karşında, hayatı boyunca seçilmeyen bu güzel kadın var. Birinin onu görüp, onu ve oğlunu seçecek kadar sevmesini isteyen bir kadın. Ve sen onu seçtin, Adam, gerçekten seçtin. Ama kendini seçmedin. Onu tamamen aldın, ama karşılığında ona sadece yarısını verdin. O kırık parçaların hepsini ona vermedikçe, bir bütün oluşturamazsın."

Bunca zaman, hokey ile tanımlanmayan yanlarımı seven birini istedim. Sporun ve sporun bana kazandırdıklarının dışında beni gören ve o yanlarımı da seven birini istedim. Çünkü uzun zamandır ben sadece buyum. Ama gerçek şu ki... hokey benim bir parçam. Beni bugün olduğum kişi yapan, iyi ve kötü yanlarımın hepsi hokey sayesinde. Sadık ve destekleyiciyim çünkü bir takımın parçası olmayı biliyorum. Empati kuruyorum çünkü kaybetmenin, başarılı olmak için kendime çok fazla baskı uygulamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve hak etmediğimi düşündüğüm halde insanların her adımında beni desteklemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

hak etmediğimi düşündüğümde, insanların her adımında beni desteklemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. İnsanlar beni aynı şekilde sevdiği için ben de aynı şekilde seviyorum.

Çünkü insanlar beni kırdı ve ben asla, asla onlar gibi olmak istemiyorum.

Rosie'yi buldum. *Sonunda onu buldum.* Beni *insan* gibi hissettiren birini. Onunla birlikteyken her şeyi unutuyorum. Kırılmış olduğumu unutuyorum. Rol yapmayı unutuyorum. Ne kadar param olduğunu unutuyorum ama yine de, o yanımda olduğunda, kendimi *paha biçilmez* hissediyorum. Yerine konulamaz. Rosie'yle birlikteyken, onu benim sevdiğim gibi sevebilecek, onun izin verdiği sürece onu sevmeye söz verebilecek başka kimse olmadığını hissediyorum.

Ama yalnız kaldığımda hatırlıyorum.

Sevdiğim biri tarafından yerime başka biri geçtiğini hatırlıyorum.

Benim için hiçbir şeyin, sadece dolar işaretleri, lüks bir ev ve yakışıklı bir yüzten ibaret olduğunu hatırlıyorum. Rosie'nin bende sevdiği her şeyi, kendimde sevdiğim her şeyi unutuyorum ve diğer her şeye takılıyorum. Beni, uydurduğum yalana daha da çekip, Rosie'ye her şeyi verme olasılığıyla yüzleşemediğim her şeye, çünkü hiçbir şey asla yeterli olmadı. "Ya ona her şeyimi verirsem ve o da istemediğine karar verirse

" diye düşündüm. Sesim kısılmıştı, kırılmak üzereydi, umut ipliğine zar zor tutunuyordum. "Ona verecek başka bir şeyim yok."

Olivia elini benimkinin üzerine koydu. "Sen elinden geleni yapıyorsun Adam, ve eğer o bunu istemiyorsa, bu onun kaybıdır, hem de büyük bir kayıp. Ama ne olursa olsun, onun seni sevmemesini hayal edemiyorum. Ona verdiğin şey, senin kim olduğun; hokey sadece senin bir uzantın. Bu, kalbindeki hiçbir şeyi değiştirmez. Ona bunu göstermen için sana bir şans vermesi gerekiyor ve verecek de, çünkü o her zaman çok sabırlıydı, seni fark ettiğini hissettirmekte çok iyiydi. Ve sen de ona tüm bu parçaları vermeye, ona güvenmeye hazır olmalısın."

"Korkman normal, Adam," diye mırıldanır Jennie. "Çünkü kendi kırık parçalarını sevmekte zorlandığında, onları başkasına vermekten daha korkutucu bir şey yoktur." Gözleri Garrett'a kayar ve bakışlarında yumuşak bir ifade belirir. "Ama bazen o insanlar sana kendi kırık parçalarını nasıl seveceğini gösterir. Onlara göre sen hiç de kırık değilsin."

Annem odanın diğer ucundan yumuşak bir gülümsemeyle bakar. "Rosie'ye onu ne kadar iyi sevebileceğini göster, sırf sen sensin ve o da o olduğu için. Ona, Connor'la birlikte birbirinize mükemmel uyum sağladığınız için seçtiğin ailenin onlar olduğunu göster. Ona, aşık olduğu adamla yeni tanıştığı hokey oyuncusunun aynı kişi olduğunu göster. Ona onu sevdiğini göster Adam, çünkü biz sevdiğini biliyoruz. Ve içten içe, bence o da biliyor."

Cara gözünden tek bir gözyaşı siler ve burnunu çeker. "Annemi aramak benim şimdiye kadarki en iyi işimdi, biliyordum. Bunu nasıl aşacağımı görmek için sabırsızlanıyorum."

Babam arkama gelir ve omzuma hafifçe dokunur. "Belki de iki hafta, kenarda boş boş beklemek için yeterince uzun bir süre. Sabırlı davrandın ve bu harika. Belki de Rosie'nin ihtiyacı olan şey, senin öne çıkıp ona hala burada olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceğini hatırlatman. Hazır olduğunda, onunla birlikte ilerlemeye hazır olarak burada olacağını." Göz kırpar. "Kadınlar, onları biraz kovalayan erkekleri sever. Annene sor."

"Ve Ollie," diye ekler Carter, kaşlarını kaldırarak. "O başından beri beni istiyordu, ama istemiyormuş gibi davranıyordu..."

"Carter."

"Tamam," diye homurdanır ve kollarını kavuşturur. "Ama konuyla alakalıydı."

Annem arkamdan bana sarılır ve şakağıma öpücük kondurur. "Seninle gurur duyuyorum tatlım. Senin de kendinle gurur duymanı istiyorum." İrlanda'nın alnındaki buklelerinden birini eliyle düzeltir. "Tanrım, Carter, bu kadar güzel ve saf bir şeyin yaratılmasında senin de payın olduğuna inanamıyorum. İnanılmaz karın için Tanrı'ya şükürler olsun." Dikleşir ve omzuma hafifçe vurur. "Garrett, sana bir kutu atıştırmalık hazırladım..."

"Daha fazla konuşma," der, nefes nefese koridora doğru koşarken.

Endişelerimin bu kadar çabuk kaybolması gerçekten şaşırtıcı. Sanırım ailenin varlık nedeni de budur: Düşüp kalkamayacak kadar zor durumda kaldığında seni ayağa kaldırmak. Ailem yanımda olduğunda en zor şeyler bile daha kolay hale geliyor.

Akşamın geri kalanını terasta yazın son günlerinin tadını çıkararak, bira içip barbekü yiyerek geçirirken kendimi mutlu hissediyorum. İki haftadır ilk kez huzur içinde uykuya dalıyorum ve

sabah güneş ışığı yüzüme vurduğunda uyandığımda, kendimi iyimser hissediyorum.

Telefonumdaki saat dokuzdan sonra olduğunu gösteriyor, bu yüzden Bear yatakta değil. Saat yediye kadar onu beslemezsem, mutfakta kasesinin başında bekliyor ve sanki onu günlerce aç bırakmışım gibi davranıyor.

Aşağı kata inerim, mutfaktan annemin Fransız tostunun kokusu gelir ve midem guruldamaya başlar. Yanağına bir öpücük kondururum ve tabaktan bir parça domuz pastırması çalarım.

"Günaydın tatlım. Bear'a yemek vermeye çalıştım ama ilgilenmedi." Bahçeyi işaret ediyor. "Arkada güneşin altında uzanıyor. Bugün biraz yavaş hareket ediyor gibi görünüyor."

"Teşekkürler anne." Onun kasesi ile arka tarafa çıkıp, ona ılık çalışıyorum. Meşe ağacının gölgesinde kıvrılmış olduğu yerden başını kaldırıyor, ama ben yaklaşırken heyecanla kuyruğunu sallamaktan başka hareket etmiyor. "Ne haber dostum?" Kasesi önüne koyup, sarkık kulaklarını okşayıp, gözlerinin arasını öperim. Kafasını tekrar yere koyar ve ben kaşlarımı çatıp, avucumu karnının üzerinde gezdiririm. Kürkünün altında anlaşılması zor ama şişmiş, neredeyse şişkin gibi hissediyorum. "Karnın mı ağrıyor koca adam?"

Koca kahverengi gözleri bana bakarken, kuyruğu çimlerin üzerinde mutlu ve düzenli bir şekilde sallanmaya devam ediyor, ama kahvaltısını yemek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Büyükannem domuz pastırması yapıyor," diyorum ve o sabit vuruşlar, o ayağa kalkmadan önce çılgınca hızlanıyor. "Aferin oğlum. Hadi, koca adam. Bu çok iyi bir şey, çift füme ve akçaağaç aromalı."

Benden önce koşmaya başlar, mutlu bir şekilde zıplarken aniden durur. Omzunun üzerinden gözleri benimkilere bakar ve bir an için beni bekleyeceğini düşünürüm.

Ta ki 140 kiloluk vücudu verandaya çökene kadar.

BÖLÜM 27

KAÇ TANEDEN FAZLA AYAKKABI VAR?

ROSIE

NETLİK, sizi bir demet helyum balonuna bağlanmış gibi hissettiren tuhaf bir özelliğe sahiptir. Gökyüzünde süzülürken, dünyayı en net şekilde görebilir ve tüm cevaplar açık bir kitap gibi önünüzde uzanır. Bu netlik, durup önceliklerinizi düşünmek için zaman ayırarak geleceğinizi kesin olarak seçebilmenizi sağlar.

Connor benim her şeyim. O benim geçmişim, bugünü ve geleceğim. Ama Adam, o *bizim* geleceğimiz. Bu bilgi bana netlik kazandırdı ve dün gece *Vancouver Vipers antrenman kampı tarihlerini* ve *Vancouver Vipers sezon öncesi maç programını* Google'da aramama neden oldu. Google, onun yarın Edmonton'da ilk sezon öncesi maçına çıkacağını söyledi, yani onunla konuşmak istiyorsam - ki istiyorum - bunu bugün yapmam gerekiyor.

Bu yüzden sabahki acil durum nöbetimi yüzümde bir gülümsemeyle, omuzlarımda hiç gerginlik olmadan geçirdim.

Tamam, bu sabah buzlu vanilyalı latte'me eklediğim ekstra espresso'ya teşekkür etmeliyim. Ve tamam, şu ana kadar acil bir durum olmaması da yardımcı oldu. Sabahı eski röntgenleri ve bunlara ait klinik notları inceleyerek ve Dr. Holmes'a hayvanların durumuyla ilgili düşüncelerimizi anlatarak geçirdik. Şu ana kadar hepsini doğru tahmin ettim, bu yüzden kayıtları dosyalamak için resepsiyona giderken biraz daha neşeli hissediyorum.

"Cuma gibi günlerden sonra inanması zor," diyor Dr. Holmes, "ama burada iyi günler de oluyor. Geldiğinde tadını çıkar."

Aklım, parkta boş yuvasına geri bıraktığımız yavru tavşanın annesinin gerçekten geri dönüp dönmediğini üç kez kontrol etmek için ön kapıdan gizlice çıktığım sıcak bir yaz gecesine gidiyor. Babam beni garaj yolunun sonunda yakaladı ve birlikte yürüdük. Ona ilk kez onun gibi veteriner olmak istediğimi söyledim ve o da bana Dr. Holmes'un söylediğİ şeyi söyledi: zor günler, ağlayıp vazgeçmek istediğim günler olsa da, çok güzel günler de olacağını söyledi.

İyi günler her zaman kolay günler değildi, demişti. Ve haklıydı. Bazen, bir ipin ucunda asılıymış gibi hissettiğiniz günlerdi, neden bu kadar acı verici bir şeyi seçtiğinizi merak ettiğiniz günlerdi, sadece tüylü bir dostunuzun tekrar açacağından emin olmadığınız gözlerini açmasını izlemek için, insanların kolları sizi habersizce sararken, size teşekkür ederken sizi sıkıca kucakladıkları günlerdi.

Geriyeye dönüp baktığında bir fark yarattığını anladığın günler, demişti. *İşte o günler, her şeye değmesini sağlayan günlerdir.*

Günlerin zor geçeceğini biliyorum. Birinin en zor günündeki acısını paylaştan ve onu biraz daha hafifleten biri olmak istiyorum.

Yakınlarda bir motor gürültüsü duyulur, ardından otoparkta lastiklerin çığlığı gelir. Meslektaşlarım ilk acil durumumuzu izlemek için n pencerelerin önünde toplanırken, etrafımda fısıltılı konuşmalar başlar.

"Herkese kolay geçen günümüzü kısa kestiğimiz için zgnm," diyor Dr. Holmes.

Gözleri benimkilere bakar. "Hazır mısınız?"

Kafamı sallayarak cebimden stetoskopumu çıkarır ve boynuma asarım. Bacaklarım beni hızla kapıya doğru taşıır ve koyu mavi bir kamyonet n kapının önünde kayarak durduğunda neredeyse ayağım takılıp düşüyordum. Yolcu kapısı açıldığında kalbim durur.

"Bu Adam Lockwood mu?" diye sorar biri yüksek sesle ve Adam yolcu koltuğundan atlayıp, 60 kiloluk köpeğini kollarında tutarken, ben çoktan kapıdan geçip ona doğru koşmaya başlamıştım.

"Rosie!" Adam, profesyoneller ve öğrenciler onu çevreleyip Bear'a uzanırken bağırır. "Rosie'ye ihtiyacım var!" Bear'ı göğsüne sıkıca bastırır, gözleri park yerini tarar, üzerimden kayar. "Hayır! Onu alamazsınız. Sadece Rosie ona dokunabilir!"

Adam'ın yüzünü tutup, acı çeken bakışlarını bana çevirerek, kalabalığın arasından geçiyorum. "Nefes al, Adam. Nefes al, bebeğim. Ben buradayım."

Safir gözleri benimkilere odaklanır, kırmızı ve panikle doludur. "Onu alamazlar," diye fısıldar. "Onlara güvenmiyorum. Ben... ben... sana güveniyorum."

Adam'ın titreyen elini, Bear'ın kürküne dolanmış parmaklarını tutuyorum. "Bear'a bakacağım, tamam mı? Ama buradaki herkese güvenebilirsin, sana söz veriyorum. Onlar sana yardım etmek istiyorlar."

"Ona bakacak mısın?" Umut dolu gözler benimkilerle buluşuyor. "Sen mi? Çünkü o seni tanıyor. O... o seni seviyor."

"Ben de onu seviyorum. Çok seviyorum."

Adam'ın kamyonetinin sürücü koltuğundan, koyu kahverengi tenli, yakışıklı, iri yapılı bir adam iner, arkasına gelir ve omzunu sıkar. Bu adamı Adam'ın merdiveninde asılı olan mutlu fotoğraflardan tanıyorum, ama Google'da araştırmadan önce bilmediğim şey, Adam'ın babası Deacon Lockwood'un emekli bir NFL oyuncusu olduğu. Daha spesifik olmak gerekirse, bir oyun kurucu ve sanırım bu oldukça önemli bir şey.

Endişe içindeki bakışları şefkatle parlıyor. "Merhaba, Rosie."

"Merhaba, Bay Lockwood." Adam'ın dağınık buklelerini parmaklarımla okşayıp yanağını avuçlamadan önce birbirimize yumuşak bir gülümseme atıyoruz. "Bear'ı içeri götürüp hemen muayene etmemiz gerekiyor, tamam mı?"

Çenesi titrer, koyu kirpiklerine gözyaşları yapışır. Gözlerini kırdığında, gözyaşları yanaklarından aşağı akar. "Onu kaybedemem, Rosie. Kaybedemem. O benim en iyi arkadaşım."

"Onun için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Söz veriyorum."

"Bay Lockwood, ben Dr. Holmes, Rosie'nin profesörü ve buradaki acil cerrahi bölümünün başkanı." Adam ve babasını içeriye yönlendirir. "Yürüyerek konuşalım, böylece Bear'ın durumunu öğrenip onu hemen stabilize edebiliriz. Bize ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Bilmiyorum." Adam Bear'ı muayene masasına yatırır. "Dün gece iyiydi. Arkadaşıyla arka bahçede oynuyordu ve her zamanki gibi gece yatakta tüm yeri kapladı, Rosie,

biliyorsun. Sonra bu sabah kahvaltı yapmadı, oysa yemeği ne kadar sevdiğini bilirsin. Sonra birden... düştü. Yürüyordu ve birden yere yığıldı."

Ağır ağır nefes alan köpeğe gülümserim, stetoskopumu göğsüne bastırırken onun iri ön pençesini kaldırırım. "Kusmuş mu?"

Adam gözlerini sıkıca kapatır, alnı kırışır. "Hatırlayamıyorum... Hatırlayamıyorum." Babasına bakar. "Baba?"

"Evet," diye Deacon onun yerine cevap verir. "Bear arka bahçede üç kez kustu."

"Merhaba, Bear," diye mırıldanarak, başparmağımla Bear'ın burnunu okşuyorum. "Seni özledim. Neden kahvaltını yemiyorsun, ha? Sen asla yemeği es geçmezsin." İri yarı adamım inleyerek elime burnunu sürtüyor. Kulaklarımda hissettiğim zayıf nabızı boğazımı sıkıştırıyor. "Nefes almanı biraz kolaylaştıracam, tamam mı koca adam?" diyorum ona, oksijen maskesini takarken. Avuç içlerim kaburgalarını okşayarak karnına doğru nazikçe kayıyor. Orada şişlik hissettiğimde göğsümde bir korku yükseliyor ve Dr. Holmes ile paylaştığım bakış, onun ne bulduğumu tam olarak anladığını gösteriyor.

Bu olamaz, yine olamaz, bu kadar çabuk olamaz ve bizim Bear'ımıza olamaz.

Alnımı bileğimle sildikten sonra parmaklarımı avuç içlerime kıvrıp, panik halimi yatıştırmak için tırnaklarımı ısırdım. "Bear'a hemen serum takmak istiyorum. Şokta ve bu onu stabilize etmeye yardımcı olacaktır. Ayrıca röntgen çekmek istiyorum."

"Neden? Bir şeyi kırdığını mı düşünüyorsunuz?"

"Röntgen bize daha fazla bilgi verecektir. Karnı şişmiş ve bükülmüş olma ihtimali var."

"Bu ne anlama geliyor? Nasıl düzeltilir?"

Onun ön kolunu sıktım ve omuzları kulaklarından uzaklaşarak dokunuşuma doğru eğildi. "Önce içeriye bakıp ne olduğunu görelim. Sen ve baban röntgen sırasında onun yanında kalabilirsiniz, sonra Dr. Holmes ve ben gördüklerimizi tartışıp size tedavi planını anlatmak için geri geleceğiz. Bu sizin için uygun mu?"

Adam kabul eder ve Bear'a serum takılıp durumu stabilize edildikten sonra, bir röntgen teknisyeni onu başka bir odaya götürmek için gelir.

Adam'ın eli Bear'ın karnına iner, panik dolu gözleri benimkilere bakar. "Rosie? Bunu senin yapmanı istiyorum."

Elini elimle kapattığımda içimi bir sıcaklık kaplıyor, sanki vücudum bunu özlemiş gibi, sırf onun için canlanıyor. "Bu Maribel'in işi ve o bu işte gerçekten harika. Evinde bir Tibet mastifi de var, biliyor muydun?"

Maribel gülümsüyor. "İnanır mısın, Bear'dan bile daha büyük."

Bear'a bakar, ben de elini sıkarak gözlerini tekrar bana çeviririm. "Maribel'in ona ne kadar nazik davrandığını görmeni sabırsızlıkla bekliyorum. Onu çok sevecek. Belki beni sevdiğinden bile daha çok."

Gözlerinde inanamama gibi bir ifade belirir. "Bu mümkün değil," diye mırıldanır ve Maribel'e zayıf bir gülümseme atar. "Tamam. Hazırız."

Kendime, aceleci kararlar vermemem gerektiğini söylüyorum. Dr. Holmes'a umutlu olduğumu, röntgenlerin midenin hala doğru pozisyonda olduğunu göstereceğini, böylece gazı hızlı ve kolay bir şekilde çıkarabileceğimizi söylüyorum.

Kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum, ama on beş dakika sonra elimde tuttuğum röntgen filmleri bana kesin kanıtları gösterdiğinde, filmler yere düşüyor ve Dr. Holmes'un gözleri de onları takip ediyor.

"Bear'ın midesi bükülmüş. GDV'si var."

"Anlamıyorum." Adam'ın sessiz, kaybolmuş sesi, başını gövdesine yaslayarak Bear'a bakarken göğsümü deliyor. "Benim yaptığım bir şey mi? Benim hatam mı?"

"GDV'nin pek bir mantığı yok," diye üç gün önce Bayan Greene'e verdiğim bilginin aynısını tekrar ediyorum, ancak bu sefer kalbimdeki acıyı yutamıyorum. "Bear gibi göğsü derin olan büyük ırklar daha yüksek risk altındadır, ancak bu durum herhangi bir köpeğe ve hatta kedilere de olabilir. GDV, mide gazla şişip döndüğünde veya büküldüğünde, girişi ve çıkışı tıkadığında ortaya çıkar."

"Yani gazın çıkacak yeri yok," diye mırıldanıyor, koruyucu bir eliyle Bear'ın karnını okşuyor. "Bu ne kadar yaygın bir durum?"

"Bear'ın büyüklüğündeki bir köpeğin GDV'ye yakalanma olasılığı yaklaşık yüzde yirmi bir ila yirmi dört."

"Kahretsin. Hiç GDV olan bir köpeği tedavi ettiniz mi?"

Dr. Holmes'a bakıyorum ve o başını sallayarak devam etmemi işaret ediyor. "Geçen Cuma bir St. Bernard'da GDV teşhisi koyduk."

"Ne oldu?"

Adam'ın parlak gözlerinde bu sözler kaybolur, umut ışığına tutunur ama hızla sönmeye başlar.

"Rosie," diye fısıldadı. "Ne oldu?"

"Pepper..." Adı boğazımda takılır, kırılır, yakar. "Pepper ameliyat sırasında vefat etti. Midesinin basıncı daha fazla kaldıramadı ve biz onu serbest bırakamadan yırtıldı." Gözümün köşesinden tek bir damla yaş sızar ve ben onu silerek burnumu çekerim. "Neden devam etmekte tereddüt ettiğinizi anlıyorum, ama ameliyat tek seçenek. Gazi boşaltıp Bear'ın midesini normal pozisyonuna geri getireceğiz, ardından midesini karın duvarına sabitleyerek gelecekte bükülmesini önleyecek bir gastropexi işlemi yapacağız." Tereddüt ediyorum. "Bear ameliyat olmazsa, Adam, ölecek. Başka bir sonuç yok."

Göğsü keskin bir şekilde yükselir ve Bear'ın yan tarafını eliyle okşar. "Tamam."

"Tamam mı?"

"Sana güveniyorum Rosie. Ameliyat olması gerektiğini söylüyorsan, yapalım."

Güven . Bazen iki ucu keskin bir kılıç gibidir, değil mi? Onu istiyorum. Ona sahip olduğum için onur duyuyorum. Yine de, istemeden de olsa onu bozan kişi olmak beni çok korkutuyor.

Bu yüzden sadece başımı sallıyorum, bugün bunu yapmak zorunda kalmamayı dileyerek, sonra da ameliyathaneyi hazırlatmak için izin istiyorum.

Dr. Holmes beni koridorda yakaladı. "Bunu yapabilir misin? Geri adım atmanın utanılacak bir yanı yok. Her zaman zordur, ama bir hayvana kişisel bir bağın varsa..."

"Bear'ın yanında kalmak istiyorum. Lütfen beni bu işten alıkoyma."

"Herhangi bir anda kontrolünü kaybettiğini hissedersen, bana haber ver, başka biri devralabilir."

"Teşekkürler, ama kontrolümü kaybetmeyeceğim." Bu sadece yarı yalan; ameliyat bitene kadar kendimi toparlayacağım.

Ameliyathane hazır olduğunda, Adam'ın Bear ve babasıyla birlikte beklediği muayene odasına geri dönüyorum. Deacon bana gülümsüyor

ayağa kalkıyor.

"Annen buraya geliyor. Onu kapıda karşılayacağım." Adam'ın sırtını okşadı, kafasına bir öpücük kondurdu ve sonra Bear'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen, koca oğlan. Seni daha sonra göreceğimi biliyorum. Ayaklarımın ucuna kadar hissedebiliyorum, sen de o ayaklarımın üzerine oturmayı çok seviyorsun." Burnuna bir öpücük kondurur ve Bear, Deacon'ın yüzüne dilini yavaşça sürerek bu duyguyu karşılıklı olarak gösterir. "Sen çok iyi bir çocuksun, Bear."

Deacon yanımdan geçerken durur. "Oğullarıma baktığın için teşekkürler, Rosie. Seni ne kadar sevdiklerini biliyorum."

O uzaklaşırken sözleri havada ağır bir şekilde asılı kalır ve Adam, bu duyguların yanaklarıma bıraktığı derin kızarıklığa bakakalır.

"Bear için hazırız," diyorum ona. "Dr. Holmes ameliyatı yapacak ve..."

"Ama sen..."

"Ameliyatı yapamam, Adam. Benim görevim, ona aletlerle yardımcı olmak ve Bear'ı izleyip öğrenirken onu gözlemlemek."

Alt dudağını ısıyor. "Onun yanından ayrılmayacak mısın?" "Asla. Söz veriyorum."

"O iyi olacak, Rosie. Değil mi?" Sözleri çaresizlikle doluydu, tıpkı kobalt mavisi gözlerini karartan, kalbimi parçalayan bakışları gibi, bildiğim halde veremeyeceğim bir söz vermemi istiyordu.

"O sevgiyle çevrili olacak, Adam. Sana söz veriyorum."

"Evet," diye mırıldanır, ellerimizin Bear'ın yan tarafında birbirine değecek kadar yakın dans etmesini izlerken. "Biliyorum. Sen en iyi sevgiyi veriyorsun." Burnunu çeker, bakışları benimkilere gelir ve orada yaşayan güven kalbimi sıkıca kavrar. "Teşekkür ederim, Rosie."

Adam çömelir, Bear'ın yüzünü ellerinin arasına alır. Güzel gözleri yaşlarla dolar, sonra alnını Bear'ın alnına dayar ve ben yüzümü çevirir, yanağımdan süzülüp akan tek bir iri gözyaşını silerek uzaklaşırm.

"Seni seviyorum Bear," diye fısıldadı Adam. "Sen dünyadaki en iyi köpeksin ve benim en iyi arkadaşımsın." Bear'ın başına son bir öpücük kondurdu ve kapıdan çıkarken parmakları benimkini buldu, birbirine dolandı ve şefkatle sıktı.

O resepsiyon alanına doğru kaybolurken, boğazıma kadar yükselen korkuyu engelleyemiyorum. Ve birkaç dakika sonra, büyük kahverengi gözler kapanmadan önce bana bakarken, sakinleştirici ilacın etkisiyle, o korku daha da derinleşiyor, bırakmak istemiyor.

Çünkü Bear bu durumu atlatamazsa, Adam beni asla affetmezse ne olacak? Ya bugün ikisini de kaybedersem?

ADAM

Daha kötüsü olamaz diye düşünmüştüm. Her şeyin bittiğini sanmıştım, ama şimdi burada, sadece Rosie ve Connor'ı değil, bir de Bear'ı kaybetme ihtimaliyle karşı karşıyayım.

Kaç tane lanet olası ayakkabı var?

Tek tesellim, ailemin etrafımda olması. Babam resepsiyon alanında volta atıyor, Carter küçük bir kafesin yanında çömelmiş, sessizce Ireland'a bir grup yavru kediye gösteriyor, Jaxon ise sırayla onları kucaklıyor. Jennie, başını Garrett'in omzuna dayamış, onun yanında oturuyor, Olivia ve annem ise başımı ellerimin arasına almış beklerken yanımda durup bana güven verici sözler fısıldıyorlar.

Oturur oturmaz GDV'yi araştırma hatasına düştüm. Birbiri ardına okuduğum makaleler, köpeğimin en ileri düzeyde semptomları gösterdiğini ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmeme neden oldu. Arkamda klinik kapıları açılıp arkadaşlarım içeri girene kadar durmadım. Carter telefonumu elimden aldı ve birkaç kelimeyle neden takım kaptanımız olduğunu, doğuştan bir lider olduğunu hatırlattı.

Bunu yapmayacağız. Kötü rakamlara odaklanmayacağız. Burada birlikte oturacağız, çünkü bu şekilde en güçlü halimizle oluruz ve Bear'ın şu anda en yetkin ellerde olduğunu bilerek huzur bulacağız ve umut edeceğiz. Yapacağımız şey bu, anladın mı?

Bunun yerine, son bir saattir burada oturup Bear'ın bana getirdiği tüm iyi şeyleri düşünüyorum. Sadakatini, dostluğunu. Kalbim parçalandıktan sonra yatakta yanıma sokulan sıcak bedenini

kalbim parçalandıktan sonra yatağında bana sarıldığı sıcak bedeni, beni evin içinde takip ederken bana eşlik eden patilerinin tıkırtıları. Şapşal kahkahaları, karnını okşamalar ve en nazik kalbi.

Ve Rosie.

Bear bana Rosie'yi getirdi, Rosie de bana Connor'ı getirdi.

Birisi olmadan diğerini kabul edemem ve üçü birden olmadan ailem tam gibi gelmiyor.

Oda sessizliğe bürünür ve Olivia elimi hafifçe sıkar. Gözlerimi ona çevirir, başımı ellerimin arasından çıkarır ve onun bakışlarını takip ederim.

Rosie kapının eşiğinde duruyor, yorgun yeşil gözleri odayı tarıyor ve bana odaklanıyor. Elleri yanlarında küçük yumruklar haline geliyor ve ben koltuğumdan kalkarken bana doğru adım atıyor. Oda ortasında benimle buluşuyor, 162 santim boyuyla bana bakıyor, çukurlu çenesi titriyor.

"Sorun değil," diye sessizce söylüyorum. "Eğer o yapmasaydı..." Onsuz bir hayat düşüncesi, hiç düşünmemem gereken bir zamanda ciğerlerimi sıkıştırıyor ve ben bunu yutkunarak bastırıyorum. "Bana söyleyebilirsin."

Gözlerinde yaşlar parlar ve ağzının köşesi kıvrılır. "Bear harika bir iş çıkardı."

"O... ne?"

"Ameliyat başarılı geçti. Dr. Holmes sıkışmış gazı boşalttı ve midesini karın duvarına bağladı. Herhangi bir komplikasyon olmadı."

Kalbim hızla çarpmaya başlar, göğüs kafesime vurur. "İyileşecek mi?"

Rosie ellerimi tutar ve sıkıca sıkar. "İyileşecek."

Oda sevinç çığlıklarıyla doldu ve ailem etrafıma toplandı, kollarını bana sıkıca dolayarak beni kucakladı ve içim rahatladı. Bu duygu o kadar güçlü ve o kadar belirgindi ki, nefesim kesildi, bacaklarım titremeye başladı. Bulduğum için çok şanslı olduğum ailemin sevgisine kendimi bıraktım.

Gözlerimi açtığımda Rosie'nin sessizce klinik kapısından çıkıp otoparka koştuğunu görüyorum.

"Hemen dönerim," diye mırıldanarak, kendimi kurtarıp, kalbimi elinde tutarak buradan kaçan kadının peşinden koştum.

"Rosie! Bekle."

Omzunun üzerinden bana bakıp eliyle beni durdurur. "Ben iyiyim Adam.

Benim için endişelenme."

Onun bileğini yakalayıp kendime doğru çekiyorum. "Hey. Dur."

Yeşil gözleri titriyor, her nefesi kesik kesik ve düzensiz. "Ben iyiyim," diye tekrarlıyor, ama yalanı o kadar zayıf ki neredeyse gülmek üzereyim. "Ailenin yanında olmalısın. Bear yakında uyanacak. Benim sadece bir şey yapmam gerekiyor."

"Ailemle birlikteyim ve Bear uyanır uyanmaz onunla olacağım. Ne yapman gerektiğini söyle, sana yardım edeyim."

Kafasını sallar, benim tutuşumdan kurtulmaya çalışır. "Sadece... sadece bir şey yapmam lazım," diye ağlar, yüzü parçalanmaya başlarken göğsü inip kalkar. "Lütfen."

"Rosie." Avuçlarımı kollarında gezdirip omuzlarını sıktım. "Bırak, tatlım. Bırak gitsin."

Alt dudağı titriyor ve tek istediğim onu başparmağımın altında tutmak, dudaklarımın arasına almak. Onun acısını, endişelerini, güvenini istiyorum. Kontrolü bırakmasını, hepsini bana vermesini istiyorum. Ona ben bakacağım.

"Çok korkmuştum," diye fısıldadı sonunda, sözleri kesik kesik ve uysaldı. "Bear'ı kaybedeceğimizden çok korkmuştum. Ve bunun için beni asla affetmeyeceğinden *çok korkmuştum*. İkinizi de sonsuza kadar kaybedeceğimi düşündüm ve ben..." Boğazından bir hıçkırık kaçtı, vücudunu sarsarak. "Birçok şeyden kurtuldum, ama o kaybı nasıl atlattırdım bilmiyorum."

Onun acısı boğazımı bir yumruk gibi sıkıyor, oksijeni kesmekle tehdit ediyor. Yeni bir gözyaşı dalgası yanaklarından akarken, kendini kıvrıp ellerini yüzüne kapatarak ağladığında, onu kendime doğru çekiyorum. Bu sefer onu bırakmayacağım.

"Beni asla kaybetmeyeceksin, Rosie. Beni burada istediğin sürece, benim için başka bir yer yok." O gömleğime sarılırken, dudaklarımı şefkatle şakağına bastırıyorum. "Söz veriyorum."

BÖLÜM 28

UZUN ZAMANDIR BEKLENEN

ADAM

"NE YAPIYORSUN?"

Okuma gözlüklerimi burnuma kaydırıp sayfayı çeviriyorum.
"Okuyorum."

"Biliyorum," diye homurdanır Garrett. "Ama ne okuyorsun?" "Bir kitap."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup uçak koltuğuna çöküyor.
"Bazen çok sinir bozucusun, seni lanet hindi."

Kitabımın bir bölümüne mavi bir sekme yapıştırarak kendi kendime gülümsüyorum. Garrett'ı kızdırmak eğlenceli. Her türlü tuhaf, renkli hakaretler yağdırmaya başlıyor, bunların çoğunu da onu kızdırmayı seven Jennie'den öğrenmiş. Ama benimkinden farklı nedenlerle. El kolyeleri ve bilmek istemediğim başka şeyler hakkında.

"Orada ne yapıyorsun?" Jaxon, kitabımın içine yapıştırdığım etiketleri işaret ediyor. "Etiketlerle mi?"

"Buna not eklemek denir," diye Carter benim yerime cevap veriyor ve çantasından bir kutu Oreo çıkarıyor. "Oooh, çikolata kaplı. Evet, Ollie." Paketi açıyor ve bir tanesini ağzına atıyor. "Aw-wie bunu baharatlı kitaplarıyla yapıyor." Yetişkin gibi konuşabilmek için kurabiyesini yutuyor. "Beğendiği tüm seksi şeyleri işaretliyor, sonra da deniyoruz. Mesela bu göz bağı..."

"Hayır." Elimi kaldırıyorum. "Dur. Senin seks hayatın hakkında bu kadar çok şey bilmekten nefret ediyorum."

Jaxon kaşlarını çattı. "Yani, Rosie ile denemek için seksi şeyleri işaretliyorsun?" "Hayır, ben..."

"Cara sevdiği pornoları işaretliyor," diyor Emmett. "Bu, kitapta not almak gibi bir şey, ama kitapta değil, filmde."

"Ne? Hayır, o aynı şey değil..."

Gülümsüyor, gözlerinde uzak bir bakış var. "Geçen hafta, banyodan bu deri giysiyi giyerek çıktı..."

"Lanet olsun, sizin seks hayatlarınızla ilgilenmiyorum!"

"Vay canına," Garrett gözlerini genişçe açarak mırıldanır. "Biri çok sinirli."

Carter yeni bir kurabiye'nin üzerindeki kremayı yalar. "Çünkü şu anda hiç seks yapmıyor."

"Bir gecede tüm prezervatiflerimi bitirdi ve şimdi üç haftadır seks yapmıyor," diye gereksiz bir şekilde Jaxon ekler.

Emmett omzuma hafifçe vurur. "Bu, en iyilerimizi bile huysuz yapar."

"Vay canına." Kitabımı kaldırırım; artık okumak mümkün değil. MacBook'umu ve AirPods'larımı alıp ayağa kalkarım ve sıranın sonundaki boş koltuğu işaret ederim. "Film izleyeceğim."

"Rosie'nin resimlerine bakarken iyi eğlenceler," diyor Garrett, ben uzaklaşırken.

Edmonton ve Calgary'deki ilk iki sezon öncesi maçımız için üç gündür yoldayız ve Garrett benim şanssız oda arkadaşım oldu.

Hayır, bekle. Ben şanssız oda arkadaşıyım. Bir gece odaya döndüğünde, Rosie'nin okul kliniğinde ameliyat sonrası iyileşme sürecindeyken bana gönderdiği, kendisi ve Bear'ın fotoğraflarına bakarken beni buldu. Bir gece odaya döndüğümde ise, Jennie FaceTime üzerinden ona gülerek bakarken, o halıyı öfkeyle temizliyordu. O, bize bağırarak, sadece bir gösteri maçı olmasına rağmen gol attığını ve rahatlamayı hak ettiğini söyledi. Eve geldiğinizde hangi sahneyi görmek isterdiniz?

Kulaklıklarımı takıp dizüstü bilgisayarımı açtım ve Rosie ile olan mesajlaşmalarımı açtım. Sezon öncesi hazırlıklarımız Bear'ın ameliyatından sonraki gün başladı, ama Rosie'nin her gün ona sevgi göstereceğini bilmek uçağa binmeyi kolaylaştırdı. Onun özenle gönderdiği fotoğraflar ve videolar da hiç fena değil.

Bu sabah gönderilen en sevdiğim fotoğrafı açıyorum.

Rosie kameraya gülümsüyor, neşeli ve mutlu. "Gidip Bear uyanmış mı bakalım."

Salıncak kapıları iterek içeri giriyor ve Bear yatağından başını kaldırıyor. Yavaşça ayağa kalkıyor, kuyruğunu ileri geri sallıyor ve büyük köpek kulübesinin duvarına vuruyor.

"Şu haline bak, koca oğlan," diyor Rosie, dizlerinin üzerine çöküp parmaklarını Bear'ın kürküne gömerek telefonunu kaldırıyor. Bear hiç vakit kaybetmeden Rosie'nin yüzünü öpücüklerle kaplıyor ve Rosie kıkırdayarak Bear'ı sıkıca kucaklıyor. "Babana onu ne kadar özlediğini söylemek ister misin?" Bear küçük bir havlama yaparken kamera işaret eder. "Diyelim ki, 'Seni seviyorum, baba.'" Bear tekrar havlar. "Aferin benim yakışıklı oğluma."

Ekranımda bir mesaj belirir ve halkla ilişkiler uzmanımın müdahalesine iç geçiririm.

ANGİE

Bugün beni üç kez aradı, Adam.

Adı yazmıyor, çünkü Angie, mümkün olduğunda adımızı söylemediğimizi biliyor.

Onun numarasını bir değil iki kez engelleyip bir daha aramamasını söylersem sorun çözülür diye düşünürsün, ama Courtney o gece Rosie'nin evinde, tüm o kaosun ortasında beni aradıktan sonra Angie'yi aramaya başvurdu.

Kadın, bir yıl önce onu ve onunla yatan adamı yatağımdan attığımdan beri hayatımda yoktu, ama birdenbire benimle konuşmak istedi. Onun için vaktim yok ve onu tekrar görmek için kesinlikle zahmet edemem. Hâlâ, Temmuz ayında mutfağımda, sadece benim tişörtümü giymiş, oraya aitmiş gibi davranan ve önceki gece benim partimde olduğunu iddia eden halini düşününce tüylerim diken diken oluyor.

Sarhoş Adam her zaman en akıllıca kararları vermez, ama Sarhoş Adam hiç bu kadar büyük bir hata yapmamıştı.

BEN

Onunla konuşmak istemiyorum.

Ve bunu ona söyledim. Yaklaşık 25.000 kez. Dürüst olmak gerekirse Adam, bu kadınla nasıl birlikte oldun, anlamıyorum. Alınma ama.

Courtney'nin on yedi yaşındayken böyle biri olmadığına yemin edebilirim, ama ne kadar çok düşünürsem, daha önce fark etmediğim o kadar çok işaret görüyorum. Yine de, kötü günlerimde, bazen bunun sorumlusu ben miyim diye merak ediyorum, onu sevilmesi gerektiği gibi sevmedim mi, hokey beni çok uzaklaştırdı mı diye. Beni çöküşüme, Rosie'ye asla söylememem gereken yalanlara sürükleyen tüm o korkular.

Bence onunla görüşmelisin. Beni dinle.

Kesinlikle olmaz.

Biliyorum, biliyorum. Ama senin duymak isteyeceğin bir şey olduğunu söylüyor.

Bu saçmalık. Söyleyecek ne olabilir ki
duymak isteyeceğim ne olabilir ki?

Katılıyorum, ama aynı zamanda medyanın hokey veya bağış toplama ile ilgili olmadığı zamanlarda

onun dikkatini çekmek için seni bir şeye bulaştırmayacağını sanmıyorum. O
yüzden bence halka açık bir yerde buluşalım, konuşmayı ben yapayım ve
ona beş dakika verelim, daha fazlasını değil.

Courtney medyada beni yeterince utandırdı, ama en kötüsü, tüm bu yıllar boyunca ona verdiğim onca şeyden sonra, benim için bu kadar az değer verdiği ve beni her şekilde yıkmak için bu kadar uğraştığı gerçeğinin verdiği acı. Sanki tek istediği, benim için çok uğraştığım her şeyi mahvetmek, kazandığım bu hayatı benden almakmış gibi.

Bu yüzden bu Cumartesi, beş dakika, bir saniye bile fazla olmamak kaydıyla kabul ediyorum. Sadece bu işin bitmesini istiyorum.

Omuzlarımda gerginlik birikiyor, o kadar sıkı ki beni öne doğru eğiyor. Boynumu çeviriyorum, ama sertlik çoktan pençelerini geçirmiş. Parmaklarım kendi kendine hareket ediyor, Video Görüşme düğmesine basıyor ve bağlantı kurulmasını dilerken dizim titriyor.

Rosie'nin yüzü bilgisayar ekranımı dolduruyor ve ben koltuğa eriyip gidiyorum.

"Merhaba," diye selamlıyor beni sessizce, gözlerinde bir tereddüt ışıltısı var. Bear ameliyattan çıktığından beri gönderdiğimiz tüm mesajlara rağmen, yüz yüze konuşmadık.

"Bu saatte aradığım için özür dilerim."

"Sorun değil. İki dakika önce yatağa girdim." Telefonunun ışığıyla aydınlatılmış, yüzünün etrafına yayılmış pembe dalgalar, büyük beden uyku tişörtünün kolu çekici omzundan sarkmış, melek gibi görünüyor. "Tebrikler... Tanrım, bu çok utanç verici olacak. Bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama yakın olduğunu da biliyorum. Susar mısın?"

Ben kahkaha atıyorum ve o benim en sevdiğim kızarıklığıyla kızarıyor. "*Shutout.*"

"Sana utanç verici olacağını söylemiştim. Ama yine de kafamda mantıklı geliyordu. Hiç gol yemedin, bu da diğer takımı susturur, anlarsın ya?"

"Beğendim. Shutout'u shut-up olarak değiştirmek için dilekçe vereceğim." "Beni yatıştırmaya çalıştığını biliyorum, Adam Lockwood."

"Sen ya da annem tam adımı kullandığınızda başımın belada olduğunu anlıyorum." Onun kıkırdamasına gülümsüyorum. "Maçı izledin mi?"

Kız, saçlarını geriye doğru tarayarak başını sallar. "İki maçı da izledim. Carter Beckett çok hızlı. Jaxon ise kavga etmeyi çok seviyor, ki bunu beklemiyordum, çünkü ilk görüşte bir kediye aşık olmuş, ona Mittens adını vermiş ve sonra onu evlat edinmişti."

"Yumuşak tarafını dövmeler ve yumrukların arkasına saklıyor."

"Ve sen, sen çok..." Nefesini verip gözlerini genişletir. "*Büyük.* Daha fazla büyüyebileceğini düşünmemiştim, ama gerçekten büyüdün. Ve, şey... esnek. Yani, esnek olduğunu biliyordum, tabii ki." Gözleri genişler. "Aman Tanrım. Bu... bu..." Elini havada sallayarak. "Boş ver beni."

Tanrım, o kadar tatlı ki, onu şu anda kollarıma almak için her şeyi verirdim. "Ben, şey, aradım çünkü... istedim... şey..." *Seni sevdiğimi ve senden ayrı kaldığım her dakikadan nefret ettiğimi söylemek için mi?* "Teşekkürler. Bear'a baktığın için."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok, Adam. O okulumu daha güzel hale getiriyor, istediğim zaman ona sarılabilir ve öpebilirim."

"Bu yüzden bana gönderdiğin tüm fotoğraflarda o kadar kendini beğenmiş görünüyor, değil mi?"

"Ona hayır diyemeyeceğimi biliyorsun. Ayrıca, tüm bu ilgi onu çok mutlu ediyor. Buradaki kızları parmağında oynatıyor." Bir hışırtı sesi dikkatini benden uzaklaştırır ve sonra telefonuyla birlikte yorganın altına dalar. "Hay aksi. Connor'ı uyandırıyorum. Gitsem iyi olacak."

"Sabah görüşürüz? Bear'ı almaya geldiğimde?"

"Orada olacağım, Adam. Seni göreceğimiz için çok heyecanlıyız."

Biziz. Bu tek kelime aptal kalbimi altüst ediyor ve uçuşun geri kalanında ve iki saat sonra yatakta uyanık yatarken bu kelimeye takılıyorum. Ertesi sabah kahvaltıdan sonra kliniğe girerken, parmağımda anahtarlarımı çevirip ısıklık çalarken, altı kelimelik cümle hala kafamda tekrar tekrar yankılanıyor. "Bay Lockwood," resepsiyonist beni selamlıyor. "Bugün güzel bir gün mutlu ve sağlıklı bir yavru köpek eve götürmek için."

"Kesinlikle öyle." Bir kutu donut'u masanın üzerine koyarım. "Bunlar herkes için."

"Donutları çok seviyoruz. Buraya geldiğinizi onlara haber vereyim."

Bir dakika sonra arkadan bir kadın çıkar ve kesinlikle pembe saçlı değildir. "Benimle gelin. Bear'ın evde iyileşmesi konusunda neler bekleyebileceğinizi size anlatayım."

"Rosie burada mı? Bu sabah kahvaltı yapmamış olabilir diye ona kahvaltı getirdim. Bazen unutuyor."

"Rosie, yaklaşık yirmi dakika önce gelen bir acil durumla ilgileniyor. Seni göremediği için üzülecek, ama ben bunları senin için alabilirim." Buzlu latte'yi, sıcak bacon, gouda peyniri ve yumurtalı kruvasan sandviçinin olduğu poşeti ve sıcak, yapışkan zencefilli pekmezli kurabiyeleri alır.

Peki ben ne yapıyorum? Bunları göğsüme çekiyorum, çünkü görünüşe göre ben bir çocuğum.

"Onlara ulaştırılmasını sağlayacağım, Bay Lockwood," diyor kadın bana güven verici bir şekilde. "Onun kahvaltısını yemeyeceğime söz veriyorum."

"Oh." Elimdeki yiyeceği aşağıya bakarak yavaşça uzattım. "Tamam. Teşekkürler."

Midemde kasvetli bir his yerleşir. Bear eve döndüğü için Rosie'nin gelmesi için bir neden kalmamıştır. Doktoru klinikte takip ederken, beynim çoktan aşırı hızda çalışmaya başlamış, ona *tesadüfen* rastlamak için yüzlerce yol bulmaya çalışmaktadır. Eğer şapkasını tekrar ele geçirebilirim, beni görmek zorunda *kalacaktır*.

"Rosie bu sabah erkenden Bear'ı hazırlamak için geldi," diyor doktor. "Onu kampüs çevresinde kısa bir yürüyüşe çıkardı ve güneşe çıkmaktan çok mutlu olduğunu söyledi." Beni küçük bir muayene odasına davet ediyor

küçük muayene odasına girerim. Bear, arka ayakları üzerinde zıplayarak ve ön ayaklarını karnıma koyarak beni karşılar.

"Ah, dostum." Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü yalamasına izin veriyorum, ellerim onun kalın, ipeksi kürkünde. Göğsümde rahatlama hissi yayılıyor, köpeğimi göğsüme sıkıca sarıldığımda boğazım düğümleniyor. "Seni seviyorum Bear," diye fısıldıyorum onun sarkık kulağına. Ellerim yumuşak pamuklu kumaşın üzerinde kayıyor ve geri çekilip boynuna bağlanmış bandanaya bakıyorum. "Bu ne?"

"Rosie sana sürpriz yapmak istedi. Ve gördüğün gibi, Bear yeni bandanasıyla çok şık görünüyor."

Vipers logosu ve forma numaram olan kırk, mavi bandanayı kaplıyor. Ama tam ortasında ne var? Benim ve en iyi tüylü dostumun resmi, altında da "*Babamın en büyük hayranı*" yazıyor.

Bilmeliydim. Eğer tüm bunları, kaleci maskesini, korkuları ve güvensizlikleri görebilecek biri varsa, bunun Rosie olacağını bilmeliydim.

Her zaman Rosie olmuştur.

ROSIE

Beyninle düşün, göğüslerinle değil. Beyninle düşün, göğüslerinle değil.

Bu sözleri kaç kez tekrarlısam tekrarlayayım, tek görebildiğim kaslar. Kilometrelerce kas. Karmaşık bir şekilde oyulmuş, bal gibi altın rengi, Eylül ayının yumuşak Cumartesi sabahı güneşi altında esnek bir şekilde hareket eden, parlak mavi gözlerin üzerine düşen abanoz rengi bukleler. Aslında en iyisi bu, çünkü onları gördüğümde ne olacağını biliyorum.

Boğulacağım. O gözlerde kendimi kaybedeceğim, içinde yüzen tüm sevgiyi, nezaketi, sabrı. Buraya onunla konuşmak, bundan sonra ne yapacağımı belirlemek için geldim, ama ona baktığımda aklıma gelen tek kelime "*seni seviyorum*" oluyor.

Kalbim mideye düşmeden ve ayaklarım durmadan önce, dolambaçlı yoldan sadece üç adım daha ilerleyebiliyorum. Adam'ın, ben yolun sonuna geldiğimden beri üzerinde çalıştığı parlak bahçe odak noktasına geliyor, yemyeşil yapraklar ön verandasına renkli bir gökkuşağı serpiştiriyor

ön verandasına serpiştirilmiş, beni ileriye, eve ait hissettiren bir duyguya yaklaştırıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Adam gözlerini kaldırır ve terli, zar zor örtülmüş kaslarıyla 1,95 metrelik boyuyla ayağa fırlar. "Rosie."

Bear, verandadaki köpek yatağından atlar, bana doğru koşarken sızlanarak yanıma yapışır.

Adam alnındaki ter damlalarını siler, kaşının üstünde bir leke bırakır. "Buradasın."

Geniş göğsünün ortasından, eldivenlerini çıkarırken kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş karın kaslarından aşağı akan bir damla üzerine odaklanıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrar soruyorum, gözlerim daha önce burada olmayan çalılara kayıyor.

Eldivenlerini sıkıyor, bakışları benimle çalılar arasında gidip geliyor.

"Adam..." Gözlerimin arkasında hissettiğim duygusal acıyla mücadele ederek yumuşak pembe yaprakları okşuyorum. "Bunlar şakayık. Ön bahçene şakayık bahçesi dikiyorsun."

O başını sallar.

"Neden?" diye fısıldarım, kalbim kulaklarımda çarpıyor.

Gözlerindeki sis dağılır ve gözleri savunmasız kalır. "Çünkü bana geri dönmeye karar verirsen, kendini evinde hissetmeni istedim."

Aramızda çok fazla mesafe var. Çok *fazla*, tek mantıklı karar kendimi onun göğsüne atmak, her santimimi ona sararak hiçbir şey kalmayana kadar onu sarmalamak.

Adam hafifçe gülümser, eli sırtımı okşar.

"Seninle birlikte olmanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," diye onun boynuna fısıldarım ve o da içini çekerek, beni daha sıkı sarılır ve vücudu gevşer.

"Seni çok özledim, Rosie."

Vücudundan aşağı kayarak, yanaklarımdan hain gözyaşlarını silerim. "Bear'ı kontrol etmeye geldim, sonra da konuşabilir miyiz diye soracaktım. Sana atlayacak niyetim yoktu."

Yine güldü ve daha güzel bir ses olduğunu sanmıyorum.

"Gelecekte referans olması için, bana atlamak her zaman kabul edilebilir." O, yol boyunca bir yere atılmış çantamı ve ayaklarıma atlayan köpeği işaret ediyor. "Bear'ı kontrol edip sonra burada konuşabilir miyiz diye sormak mı istersin, yoksa içeride mi konuşalım?" O, saatine bakarak irkiliyor. "Kahretsin, yarım saat sonra biriyle buluşmam gerektiğini unutmuşum. Bu biraz önemli. Halkla ilişkiler uzmanım orada olmam gerektiğini söyledi."

"Oh. Sorun değil." Hayal kırıklığı omuzlarımı düşürdü ve Adam ensesini avuçladı.

"Erteleyebilir miyim? Evet, erteleyeceğim. O zaman konuşmak için istediğimiz kadar zamanımız olur."

"Sorun değil. Habersiz gelmemeliydim. Connor'ı Brandon'ın evine bıraktım ve eve gitmek yerine buraya geldim."

"Uzun sürmez. İstersen Bear ile burada bekleyebilirsin, ben hemen eve gelirim."

"Olur." Bear'ın kulaklarını ovuşturarak mutlu çocuğa gülümsüyorum. "İçeri girip kanepede rahatça uzan, ben de seni muayene edeyim, tamam mı yakışıklı?"

İçeride, Adam bahçe aletlerini koridora bırakıp üst kata düş almaya giderken ben çantamı boşaltıyorum.

"Hay aksi," diye mırıldanarak Connor'ın doldurulmuş kedisini çıkarırım. Geçen yaz Adam'la birlikte olmak, oğlumun sandığımdan çok daha esnek olduğunu anlamamı sağladı, ama hayatındaki tek sabit şey, her gece yatağında bulunan bu kedi, nerede uyursa uyusun. Connor telefonun diğer ucunda çığlık atarken, onu Brandon'ın evine götürmek zorunda kaldım, hem de çok fazla kez.

Bear'ı iyice kontrol edip iyileştikten sonra, Brandon'ı ararken başını kucağıma alıp yanına sokuluyorum. Üç denemeden sonra telefonu açıyor.

"Ne?"

"Connor'ın kedisini sana bırakmayı unuttum."

"Kahretsin, Rosie." Derin bir nefes verir, arka plandaki gürültüden dolayı zar zor duyabiliyorum. "Bu çok aptalca bir hareketti."

Onun bu kadar kolay kullandığı altı harfli kelime göğsümü sıkıştırdı. "Daha sonra getirebilirim."

"Evet, öyle yap," diye dalgın dalgın mırıldanır. "Ah, saçmalık! O çantadaydı! Güvende!" Bir iç çekiş daha. "Birkaç saat sonra evde olacağım. Dörtten sonra bir ara getir."

"Dışarı mı çıktınız? Ne eğlenceli." Dilimi ısırarak, oğlumuzu bir barda beyzbol maçı izlerken mi bıraktığını sormaktan alıkoyuyorum kendimi.

"Hayır, Connor evde."

"Oh. Kim bakıyor ona? Eğer dışarı çıkmak isterseniz, onu daha uzun süre bakabilirdim."

Kahkahayla güldü. "Tabii, sonra da onunla daha fazla zaman geçirmediğin için bana kızardın. Zaten o iyi. Çıkmadan önce alarmı kurdum."

"Alarmı mı kurdun?"

"Alarmı."

Adam'ın sözlerinin anlamını düşünürken şakaklarımda oluşan baş ağrısını ovuşturuyorum. Adam merdivenlerden inerken ayak sesleri, heyecanlı kalbimin atışlarıyla aynı ritimde yankılanıyor. "Connor'a kim bakıyor?" diye tekrar soruyorum.

"Alarmı kurdum," diye tekrarlar.

"Connor'a kim bakıyor, Brandon?"

"Sakin ol," diyor boğuk bir fısıltıyla. "Onu uyku için oyun parkına koydum ve çıkarken alarmı kurdum. Ben sadece aşağıdaki barda oturuyorum."

"Sen sarhoş olup lanet olası bir *beyzbol* maçı izlemeye giderken, bizim *küçük çocuğumuzu* evde yalnız mı bıraktın?" Son sabrım da tükenir ve öfkeli, şiddetli bir dalga içimi kaplarken, sözler ağzımdan dökülür. "Oğlunun hayatına nasıl bu kadar umursamaz davranabilirsin?"

Onun saçma bahanesini dinlemek için orada kalmadım. Bunun yerine, telefonumu çantama attım ve koridorda yürümeye başladım, koşu ayakkabılarımı giymeye çalışırken öfkeli gözyaşları gözlerimi doldurdu.

Adam beni merdivenlere oturtup ayakkabılarımı giydirirken, "Üzgünüm" diyorum. "Gitmeliyim. Nasıl olur... Onu hiç sevmiyor mu? O onun babası, lanet olsun." Yumruklarım sıkılıyor,

tırnaklarım etime batıyor ve o beni ayağa kaldırıp kapıyı açıp dışarıya kadar eşlik ederken, dalgın bir şekilde teşekkür ediyorum.

"Rosie," diye seslenir, ben onun garaj yolundan aşağı doğru yürümeye başlarken. "Seni sonra ararım, Adam."

"Rosie."

Durup omzumun üzerinden arkama baktım. Kamyonetinin yanında durmuş, yolcu kapısını açık tutuyordu. Keskin çenesinde bir tik vardı, ön kolunda damarlar belirginleşmiş, anahtarları yumruğunda sıkıca tutuyordu, öfkesi her yerinden fışkırıyordu.

"Kamyonete bin."

"Biriyle buluşman gerekiyor. Önemli olduğunu söylemiştin. Halkla ilişkiler uzmanın..."

"İptal edildi. Kamyonete bin."

"Ama..."

"Connor milyon kat daha önemli. Benim için sen ve o küçük çocuk kadar önemli *kimse* yok, o yüzden Tanrı aşkına Rosie, seni kamyonete atmadan önce bin şuraya."

Kalbim çarpıyor ve ben ona doğru yürürken gözlerini benden ayırmıyor, koltuğa oturmam için yardım ediyor ve kapıyı kapatıyor. Yol boyunca tek kelime etmiyor, sessizce benim panik içinde verdiğim talimatları izliyor. Kamyonet daha park yerine girmeden koltuğundan atlıyor, beni koltuğumdan çekip lobiden geçerek asansöre götürüyor.

Kapılar açılır açılmaz, Connor'ın çığlıkları kulaklarımı deliyor, apartmanın koridorunda yankılanıyor.

"Siktir," diye mırıldanır Adam, ben apartman kapısına koşarken hemen arkamda.

"Kilitli," diye bağıriyorum, kolu sallayarak.

"*Anneee*," diye bağırır Connor, Adam beni nazikçe kenara çekip kilitte oynarken, sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akar.

"Sorun yok, bebeğim!" Boğazıma kadar yükselen endişeyi gizlemek için mücadele ediyorum. "Anne burada!"

"Seni almaya geliyoruz, tamam mı dostum?" Adam ona söyler. "Sadece sabret."

"Ne yapacağız? Brandon'ı bulup anahtarlarını alayım mı?"

"Ben hallederim," diye mırıldanır Adam.

"Nasıl yapacaksın..." Adam omzunu kapıya dayadığında nefesim kesilir. "Adam, bu kapı güçlendirilmiş. Yapman imkansız..."

Omzunu ikinci kez kapıya vurur ve kapı üst menteşesinden çıkar. Homurdanarak, vücudunu bir kez, iki kez daha kapıya vurur ve kapı açılırken ve arkamızda asansör kapısı açılırken kendini kapı çerçevesine tutturur.

"Ne oluyor lan?" Brandon bağıırır. "Lanet kapım!"

"Kapını önemsedğin kadar aileni de önemseseydin ne olurdu?" Adam kolunu girişin önüne uzatarak Brandon'ın beni takip etmesini engelledi. "Onu takip etme lan."

Connor'ın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü, zemine ve devrilmiş oyun parkının arasında sıkışmış halde görünüyor. Küçük elleri bana uzanıyor, korku dolu gözleri benimkilerle çarpışıyor ve ben oyun parkını ondan çekip alıyorum, onu kollarımın arasına alıp alnındaki küçük yaraya dudaklarımı bastırıyorum.

"Buradayım, bebeğim," diye fısıldayarak saçlarına gözyaşlarımı döküyorum, o da yüzünü boynuma gömüyor. "Her şey yoluna girecek. Annen yanında." Yerdeki çantasını alıyorum, Adam onu benden alıyor, elini sırtıma koyarak beni kapıya doğru yönlendiriyor, kafası karışık ve yarı sarhoş Brandon'ın yanından geçiyoruz. "Oyun parkının altında sıkışmıştı."

"O... o..." Brandon'ın gözleri, oturma odasındaki dağınıklıktan Connor'ın alnından damlayan kana kayıyor. "Dışarı çıkmaya çalışmış olmalı ve devrilmiş. Bir kaza olmuş. Değil mi? Sadece bir kazaydı dostum. Sen iyisin."

Connor'a uzanır, ben de onu çekip uzaklaştırırım.

"Ona dokunma," diye bağıırırım. "Bir daha asla. Milyonlarca şansın oldu. *Çok fazla şansın* oldu ve ben, bir aptal gibi, sana daha fazlasını vermeye devam ettim çünkü tek istediğim Connor'ın bir ailesi olmasıydı. Ama sen onun ailesi değilsin, değil mi? Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun."

"Bu doğru değil," diye zayıf bir şekilde karşı çıkıyor, gözleri Adam'a kayıyor. "Ben... onu seviyorum."

"Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun."

Gözlerini devirerek rol yapmayı bıraktı. "Peki sen biliyor musun?"

"Bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Senin aşk dediğin bu zehirli, bencil saçmalık insanlara zarar vermekten başka bir işe yaramıyor. Ve onun artık incinmesine izin vermeyeceğim."

"Ne olmuş yani? Benimle işiniz bitti mi?" "Sen doğum belgesinde bile yoksun."

Ben dönüp gitmek için hazırlanırken, o başını sallayarak alaycı bir şekilde güldü. "Ne olursa olsun. Büyük bir kayıp. Lanet olası bir bebek bakıcısı olmaktan bıktım."

Dönüp, dilimin ucuna gelen sözleri söylemek üzereyim, ama Adam benden önce davranır.

"Ve bu senin lanet olası sorunun, değil mi?" Brandon'ın üzerine eğilir, onun çekinmesini izler. "Sen bebek bakıcısı değilsin, onun lanet olası babasisin ve şimdiye kadar yaptığın son şey bu gibi davranmak."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Brandon bana bakar, boğazında acı bir kahkaha yükselir. "Bu adamla mı çıkıyorsun? Lanet olası Adam Lockwood mu? Bu adamın kadınlardan başka bir şey umursadığını düşünüyorsan, kafayı yemiş olmalısın." Adam'a bakar. "Hâlâ senden saklıyor olmalı, yoksa bunun değmeyeceğini anlardın."

"Git," diyor Adam, o kadar sessizce ki, tek kelime omurgamdan bir titreme yayılıyor. "Rosie, git. Hemen."

"Ben..."

"O ne, senin en yeni hayırseverlik projen mi? O değersiz bir kaltak, Lockwood. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu yüzden onu seninle hiçbir fotoğrafta görmedim. Utanıyorsun."

"Git," diye tekrarlar Adam, Brandon'a bakarak beni işaret eder. "Connor'ı al ve kamyonete bin."

"Benden bir bebek almak için prezervatife delik açtı," Brandon, ben uzaklaşmaya çalışırken yalanını tükürüyor, o lanet lateksin ortasından yırtıldığını çok iyi biliyor. "Çünkü bir aileye çok ihtiyaç duyuyordu. Onu *isteyen* birine. Senin kadar zengin ve ünlü birine? Seni tuzağa düşürmek için ne yapacağını sanıyorsun?"

Kapı yüzüme çarpar, o kadar sert ve acımasız bir güçle ki bir adım geriye savruluyorum. Ama boğazımı kesen nefes kesici ses bu değil.

Adam'ın yumruğunun ete ve kemiğe çarpma sesi. Bir kez.

İki kez.

Üç kez.

Fısıldadığı tehditler zar zor duyuluyor ve ben kapıdan geçip kulaklarıma ulaşan bu sesler karşısında olduğum yerde donup kalıyorum.

"O lanet olası çeneni kapat ve bu kapıdan çıkıp bir daha geri dönmeyecek olan o ikisi gibi davranmayı bırak, çünkü bu sana başına gelebilecek en kötü şey olmayacak. Çünkü sana söz veriyorum, bu lanet olası şey olacak. Hayatta sadece bir kez böyle bir şey kazanırsın ve başka biri, senin hafife aldığın bu güzel aileyi takdir edecek ve sevecek."

"Kim?" Brandon zorlukla sorar. "Sen mi?"

"Evet. Ben."

Kapı açılır ve ben geriye doğru sendelerim, ama Adam parmaklarını koluma dolayarak beni yakalar. Ağlayan oğlumu tereddüt etmeden kucağına alır ve Connor babasının boynuna gömülürken onu sıkıca sarar. Eli kolumdan aşağı kayar, parmakları benimkilerle birleşir ve bakışlarım onun şişmiş, kanlı parmak eklemlerine takılır.

Adam beni asansöre çeker, göğsü her nefes alışında inip kalkarken, ateşli bakışları benimkilere yönelir. "Sanırım sıcak çikolatalı dondurmaya ihtiyacımız var."

BÖLÜM 29

BATMAN HER ZAMAN KIZI ELDE EDER

ROSIE

"BU İŞTE GERÇEKTEN ÇOK İYİSİN."

Tanrım, o kadar tatlı ki, burada yanımda oturmuş, sohbet etmeye çalışıyor. Yoksa neden dördüncü sınıf veterinerlik öğrencisi ve anne olan benim yaraları tedavi etmede iyi olduğuma şaşırırsın ki? On dakika önce buraya geldiğimizden beri bir sürü yorum yaptı, daha çok genel gözlemler, övgüden çok. *Bugün saçını örmüşsün. Mor saç tokası çok hoş. Portakal kokuyorsun. Bana mı öyle geliyor, yoksa bu çim gerçekten çok mu yeşil?*

En sevdiğim yorum? Bana baktı, yutkundu ve fısıldadı
Bu parkta otuz altı ağaç var. Saydım.

Adam'ın yaralı parmak eklemlerini temizleyip üzerine merhem sürdüm. "Connor'ınki gibi Batman bandajı ister misin?"

Connor alnındaki bandajı okşadı. "Ba-man." Adam'ın elini okşadı.
"Dada, ba-man."

"Sence bana Batman mı diyor?" Adam, ben parmak eklemlerine bandaj yapıştırırken fısıldadı.

"Bence sen onun kişisel Batman'i olabilirsin."

Göğsü gururla şişer ve ben kıkırdamamı yutarım. Bu adam bir süper kahramandan başka bir şey değil. Brandon'ın dairesinden fırlayıp çıktığında bunu düşünmüştüm ve oğlumu omuzlarında, kanlı yumruklarıyla Connor'ın ayağını kavrayarak, diğer elinde bir tepsi dondurma ile Dairy Queen'den çıktığında aklımdaki tek şey buydu.

Bu manzara beni vahşileştirdi ve kafamda beyin/göğüs mantramı tekrar söylemeye başladım.

Connor ve Bear'ı çimlerde izlerken fısıldayarak "Teşekkür ederim" diyorum. "Beni ve Connor'ı koruduğun için."

"Her zaman arkanda olacağım, Rosie." Elini benimkinin üzerine koyar. "Nasıl hissediyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, biraz korkuyorum. Brandon'ı şimdilik Connor'ın hayatından uzaklaştırmanın doğru karar olduğunu biliyorum. O, Connor doğmadan önce bile yarı yarıya kapıdandı ve Connor'ın güvenliğini tehlikeye atmak kabul edilemez. Ama bunu tek başıma yapmak şimdi biraz korkutucu geliyor."

"Yalnız değilsin. Archie ve Marco var. Ben varım."

Parmaklarımla yırttığım peçeteye odaklanıyorum. "Kimsenin sorumluluğunda değiliz."

"Hayır, değilsin. Sen bizim ailemizsin." Tereddütle çenemi kaldırıp, ön saçlarımı geriye doğru taradı. "Yaptıklarım yüzünden, sen ve Connor'ın benim için öncelikli olmadığınızı hissettirdiğim için özür dilerim. Hayatımda pişman olduğum onca şeyin içinde, sana kim olduğum konusunda yalan söylemiş olmak en kötüsüydü. Mesele şu ki, Rosie, sana yalan söylediğimde, seçmediğim şey kendimdim. Kalbim her adımda seni seçti."

"Bana ne olduğunu anlatır mısın?"

Kollarını dizlerine dayadı, gözleri Connor ve Bear'ın üzerindeydi.

"Her zaman hokey ile ilgiliydi, biliyor musun? Bear'ı aldığımızda da hokey ile ilgiliydi, çünkü Courtney evde tek başına kalmaktan sıkıldığını söyledi. Bear üç aylıkken de hokey ile ilgiliydi, çünkü Courtney ona bakmaktan yorulmuştu ve ben evde olmadığım zamanlarda onu Carter'ın annesine bırakmak zorunda kalıyordum." Bir çim yaprağı koparır ve parmakları arasında oynar. "Bir seyahatten eve döndüğümde Courtney'i yatakta başka bir adamla bulduğumda da konu hokeydi ve o günden beri çıktığım her kadın için konu hokeydi."

Bakışları benimkilere yöneldi, sessiz ve çekingen. "İronik, değil mi? Courtney, ona ihtiyaç duyduğu ilgiyi gösteremediğim için beni aldattığını söyledi, ama hokey onun yaşam tarzını desteklediği için de beni terk etmedi. Her randevuda sözleşmeler, maaşlar, tatil evleri ve garajımda kaç araba olduğu hakkında sorular soruldu.

garajımda kaç araba olduğu hakkında sorular soruyordu. *Her zaman* hokey hakkındaydı, Rosie, ve hokey olmadan kimseye yetememek çok yorucuydu."

O omuz silkerek aşağıya baktı. "Artık tek istediğim pes etmektir. Sonra seninle tanıştım, sen benim kim olduğumu bilmiyordun. Yine de beni sevdin, kimsenin bakmaya tenezzül etmediği tüm parçalarımı. Bir fırsat gördüm ve onu değerlendirdim. Gurur duymuyorum ama sana yalan da söylemeyeceğim: seninle geçirdiğim bu yaz, ünlü olan halimin getirdiği tüm pislikleri unutarak... hayatımın en güzel yazıydı. Sen ve ben, Connor, birlikte geçirdiğimiz zaman ve inşa ettiğimiz her şey hakkındaydı. Seni incittiğimi biliyorum ve bunun mazereti yok, ama lanet olsun Rosie, *beni* seçmen... içimdeki bir şeyi düzeltti. Uzun zamandır ilk kez kendimi değerli hissettim.

Onu bu halde görmek çok üzücü, kendi içine kapanmış, ne kadar inanılmaz biri olduğunu ve sunabileceği her şeyi bilmiyor, onu hiç hak etmeyen insanların elinde. Dikkatsiz insanların böyle iyi kalpli bir adamı mahvetmesini, onu o kadar yıpratmasını, sırf birisi ona bir şans versin diye çok önemli bir şeyi saklaması gerektiğini hissedecek kadar yıpratmasını nefret ediyorum.

Elini elimle kapattım ve kıpırdanmasını engelledim. "Sen de benim için aynısını yaptın, biliyor musun? İçimdeki bir şeyi düzelttin. O kadar uzun süredir kırık olan bir şeyi ki, bir daha asla tamir edilemeyeceğini düşünüyordum. Seni tanımadan önce kendi değerimi gerçekten gördüğümünden emin değilim. Bir anne, bir arkadaş ya da bir partner olarak potansiyelimi. Artık bundan eminim."

Gururlu mavi gözler benimkilerle buluşuyor. "Ben mi yaptım bunu?"

"Sen yaptın bunu. İnsanların hokeyin ötesinde ne kadar harika bir adam olduğunu görmeye zaman ayırmadıkları için üzgünüm, Adam. Ama bu onların kaybı." Connor'ın piknik battaniyemizin üzerinde sürünerek Adam'ın kucağına tırmanmasını ve göğsüne yaslanmasını izliyorum. Bear da onu takip ederek başını ikisinin bacaklarına yaslıyor. "Ve bizim kazancımız."

"Ya benim hokeyci yanımla sevmeyen?"

Mesele şu ki, onu sevdiğimi zaten biliyorum. Son iki haftayı onu izleyerek geçirdim. Önemli anlar, maç sonrası röportajlar, sezon öncesi maçlar. Açıkça gördüğüm tek şey, onun buz üzerindeyken de, buz dışında da aynı tipte bir insan olduğu

hayat dolu, hakimiyet kuran bir insan olduğunu gördüm. Tüm zaferleri kutluyor ve takım arkadaşları zorlandığında onları cesaretlendiriyor. Arkadaşları ona izin vermese de her şeyi kendi omuzlarına yüklemeye çalışan biri. Takımını, ailesini koruduğu gibi şiddetle koruyor.

Ona onu nasıl gördüğümü nasıl açıklayabilirim?

"O gün patikada benimle ilgili ilk fark ettiğin şey neydi?" diye soruyorum ona.

Adam, sanki o anı gözlerinin önünde canlanıyormuş gibi, elektrikli bir gülümsemeyle sırıttı. "Gülüşün. Çok geniş ve samimiydi, köpeğim 65 kiloluk kıcını kucağına otururken. Sonra güldün ve gülüşün de gülüşün kadar güzel, mutlu ve bağımlılık yapıcıydı, o anda kalbinin de aynı olacağını anladım." Gözlerindeki gülümseme ağzımın şeklini izliyor, başparmağı çenemdeki gamzeyi okşuyor. "Senin hakkında ilk fark ettiğim şeyler bunlardı."

"Annemin yüzünden saçımı pembeye boyadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Ona diktiğin pembe şakayıkları hatırlattın. Taze ve büyüleyici." Başını eğip gülümsüyor. "Seninle ilgili en sevdiğim tanımlamalardan biri."

Kalbim hızla atıyor, bu adamın beni her zaman dinlediğini, her zaman çok daha fazlasını gördüğünü doğrulayan bu düşünceyle. "Bu nedenlerin yarısı. Diğer yarısı ise fark edilmek istememdi. Birinin dikkatini çekmeyi çok istiyordum. Yetiştirme yurdunda geçirdiğim onca yıl boyunca kimsenin dikkatini çekememiştim. Birisi saçlarımdan dolayı beni fark ederse, yeterince merak edip benimle biraz zaman geçirirse... belki diğer şeyleri de fark eder diye düşünmüştüm. Belki bana bir şans verselerdi, sevilecek başka şeyler de bulurlardı. Ve bu çoğu zaman işe yaradı, ama umduğum şekilde değil. İnsanlar benimle ilgili ilk fark ettikleri şey hep buydu, ama sen değil. Sen en başından beri çok daha fazlasını gördün. Beni doğru nedenlerle fark edilmiş hissettirdin."

Battaniyenin üzerinden uzanıp parmaklarımı onun parmaklarına doluyorum. Her zamanki gibi çok sıcak, bu sağlam dokunuş her şeyi

dağları küçük gösteren bu sağlam dokunuş. Eli elimdeyken, hiç bu kadar kendime güvenmemiştim.

"Seni her zaman gördüm, Adam. Ve gördüğüm her şeyi sevdim. Bu yönünü bir nedenden dolayı sakladığını biliyorum, ama eminim onu da seveceğim."

Kucağında uyuyan oğluma bakıyor, parmaklarını onun sarı dalgalı saçlarında gezdiriyor. "Sadece ikiniz için mükemmel olmak istiyorum."

"Mükemmelliğe ihtiyacım yok. Dağınıklığa, kaosa, tüm korkularına ve güvensizliklerine ihtiyacım var. Ben sana benimkileri verdim, sen de hepsini atlatmama yardım ettin. Şimdi ben de senin kaosunu atlatmana yardım edeyim."

"Ya çok fazla olursa? Sürekli ayrı kalmak, oyunlar, medya. Ya çok zor olursa?"

"Hayat böyle değil mi? Zor olduğunda çözmek? Böyle büyürüz. Ve ben yıllarca tek başıma büyüdüm. Şimdi başka biriyle birlikte büyümek istiyorum."

Gözlerinde umut parıldıyor ve yemin ederim ki vücudu canlanıyor. "Benimle mi?"

"Seninle, Adam."

Ellerimize bakarak gülümser, başparmağının cildimde hareket etmesini izler. Bana baktığında, sabır vardır gözlerinde, bu adamın benim en derin yanlarımı bile her zaman anladığını hatırlatır. "Bence yavaş gitmemi istiyorsun."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum, tepkisini ölçerek. Ama o sadece gülümsüyor.

"Sanırım benim de ihtiyacım olan şey bu. Senin benim dünyama ait olduğuna eminim, ama bunu doğru yapmak istiyorum, Rosie. Sana kendimi tamamen vermek, tüm bunlara alışman için ihtiyacın olan zamanı vermek istiyorum." Elimi ağzına götürerek, parmak eklemlerime tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. "O yüzden acele etme, tamam mı? Çünkü hazır olduğunda, seni bir daha bırakmayacağım."

Her zaman sessizliğin hayranı olmuşumdur. Her şeyin rahat olduğu, iyi türden bir sessizlik. Huzurla gelen, her şeyi ortaya koyduğunuz, sorunlarınızı birlikte çözdüğünüz ve sonunda yan yana yürüyebileceğiniz yolu bulduğunuz türden bir sessizlik. Bu

İçinde kalmaktan mutluluk duyacağım türden bir sessizlik ve asansörle daireme çıkarken tam da bunu yapıyorum.

Kapı, önünden durduğumuz anda açılır, sanki biri gözetleme deliğinden bizi izliyormuş gibi. Archie orada durur, bakışları ikimiz arasında dikkatlice dolaşır ve Adam elini uzatır.

"Resmi olarak tanışmadık. Ben Adam."

Marco'nun yüzü Archie'nin omzunun üzerinden göründü. "Aman Tanrım. O burada. Araştırma amacıyla, Adam, gömleğini kaldırabilir misin? Rosie sekizli karın kasın olduğunu söylüyor, ama Archie onun abarttığını düşünüyor. Aramızda bir bahis var ve..." Elini göğsüne koydu. "*Tabii ki* sana bahis yaptım, yani eğer sen..."

Archie elini yüzüne koyarak onu susturur. "Lütfen sakın ol. Marco sınırlarını zorluyor, ama seninle resmi olarak tanışmak çok güzel." Çömelir ve Bear'ın kulaklarını kaşır. "Merhaba, koca adam. Rosie'nin söylediği kadar yakışıklısın." Gözleri benimkilere bakar, araştırır. Ben gülümsediğimde o da gülümser. "Connor, anne Adam'a iyi geceler derken trenlerle oynamak ister misin?"

Connor çığlık atarak kapıdan koşar, sonra kayarak durur. Bize geri koşar, kollarını Bear'ın iri boynuna atar. "Hoşça kal, koca köpek. Seni seviyorum." Sonra Adam'ın bacaklarına çarpar, kollarını onlara dolandır. "Hoşça kal, baba. Seni seviyorum."

Adam onu göğsüne doğru çeker. "Hoşça kal dostum. Ben de seni seviyorum." Connor kapıyı kapatır ve bizi koridorda yalnız bırakır.

"Bunu özledim," diyor sessizce. "Baba. Bunun bir anlamı olmadığını biliyorum..." Başını sallıyor, ellerini ceplerine sokuyor. "Bu, onun için özel olduğumu hissettiriyor, hepsi bu."

"Sen onun için özelsin, Adam. İkimiz için de özelsin." Karşımda duran bu adamı inceliyorum. Başını sallıyor, gözleri yere bakıyor, kendine güvenen ve utangaçlığın en tuhaf, en sevimli karışımı, hepsinin altında en saf kalp. "Nasıl anladın?"

"Neyi?"

"Stardust Lane," çocukluğumu geçirdiğim sokağın adını mırıldanıyorum. Benim bursum kesildikten sonra tesadüfen ortaya çıkan bursun adı.

Adam kızarır ve gergin bir şekilde kıkırdar. "Benim olduğumu biliyordun, değil mi? Seni Google'da aradım."

Ben gülerek burnumu çekerim. "Sanırım *seni* Google'da *aratsaydım*, tüm bu karışıklık yaşanmazdı."

Adam, ikimizin tam ortasında oturan köpeğine bakar, sanki ikimizden birini seçmeyi reddediyormuş gibi. "Bence Bear seni bana getirdi, biliyor musun? O gün dağlarda seni yere devirmeseydi, sen ve Connor asla olmazdınız. O ameliyattayken bunu fark ettim."

Bana bir adım daha yaklaşır ve kalbim gırtlığıma kadar çıkar. "Ama aynı zamanda senin anne babana da teşekkür etmem gerektiğini fark ettim. Onlar seni buraya getirip aşık etmeseydiler, Vancouver'a gelmemiş olacaktın. Baban olmasaydı ya da anne babanın seni yetiştirme şekli, sana bu inanılmaz, empatik kalbi vermeseydi, veteriner olmak istemeyebilirdin. Bütün bu çabaların ardından, bir yıl daha hayallerini askıya almanı izleyip duramazdım. Bunun parasını ödememi istemediğini biliyorum Rosie, ama sana bunu vermek... bu, paramı harcadığım en iyi şeylerden biri. Peki ya Stardust Lane? Hayatında ve geleceğinde anne babanın rolünü onurlandırmanın bir yolunu bulmak istedim. Çünkü her adımında senin yanında olduklarını ve kızlarıyla gurur duyduklarını biliyorum.

Gizli gözyaşları gözlerimi yakıyor ve burnumu çekerek yüzümü yelpazeliyorum. "Neden beni hep duygusal hale getiriyorsun?"

O yumuşak bir kahkaha atar ve gözümde süzülen gözyaşını siler. "Senin kalbini seviyorum, Rosie. Seni bu kadar harika bir veteriner yapan şey bu. Seni *sen* yapan şey bu."

"Bana inandığın için teşekkür ederim, Adam."

"Bana ikinci bir şans verdiğin için teşekkür ederim. Üçüncü bir şansa ihtiyacım olmayacak ama. Söz veriyorum."

Bu söz, yanağımı okşayan elinin sıcaklığı kadar iyi geliyor ve ben ikisine de kapılıyorum. "Ama artık sır yok, tamam mı?"

"Tamam." Elini geri çekiyor. Gözü seğiriyor ve parmaklarını esnetip yumruk yapmadan önce, "Fruit Roll-Ups'ı seviyorum. Çoğunlukla sağlıklı beslendiğim izlenimi veriyor olabilirim, ama ben

Fruit Roll-Ups'ı o kadar çok seviyorum ki, şu anda mutfağında sekiz kutu var. Bırakmaya çalıştım ama yapamıyorum." Uzun ve yüksek sesle nefes verir, göğsüne elini koyarak sönükleşir. "Vay canına, kendimi çok daha iyi hissediyorum."

En kötü sırrının bu olması, onun ne tür bir insan olduğunu çok iyi anlatıyor ve ben güldüğümde, o da sırtıyor.

Parmakları benimkileri bulur ve yavaşça birbirine dolandır. "Son iki haftanın çoğunu mutfağında, yeşil dolaplarıma bakarak geçirdim, çünkü gözlerinin rengini unutmak istemedim." Gözleri üzerimde dolaşır ve o ağır bakış karşısında kalbim hızla çarpmaya başlar. "Bilmeni isterim ki, vazgeçmezdim. Ve şimdi, sen hazır olana kadar benden istediğın her şeyi yapacağım. Senin istediğın kadar yavaş ilerleyeceğim. Sabırlı olacağım."

"Bir kadına hizmet ederek günlerini geçirmek için hazır mısın?"

"O kadın sensen? Kesinlikle." Yanağıma bir öpücük kondurur, yumuşak dudakları kulağımı bulur ve fısıldadığı sözlerle orada kalır. "Sonuçta bir gün seninle evleneceğim. Batman her zaman kızı alır."

Gururlu bir gülümsemeyle geri çekildi ve asansöre doğru yöneldi. Kapılar kapanmadan önce eğlenceli gözleri benimkilere baktı ve göz kırptı. "İyi geceler, baş belası."

BÖLÜM 30

GÖMLEKSİZ BABALAR EN İYİSİ

ADAM

"Ona mesaj atar mısın lan? Mesajlarını açıp, onlara bakıp, sonra tekrar kapatmanı izlemekten bıktım!"

"Hay aksi," diye mırıldanarak Jaxon'a kızgın bir bakış attım. "Bu sabah biri çok sinirli."

"Mittens, yataktan kalktığımda lanet olası sosisimi sallanan bir oyuncak sandı ve ben kendimi koruyamadan keskin pençeleriyle onu parçaladı." Bir eliyle hayalarını tutarken, diğer kolunu genişçe sallıyor. "Tabii ki sinirliyim!"

"Belki de *testislerini* korumalısın, o zaman bu kadar *sinirli* olmazsın," diyor Carter. Kaşlarını kaldırıp elini havaya kaldırarak high five yapmaya hazırlanıyor. "Eh? Anladın mı? Çünkü dedim ki..."

"Hayır, anladık," diye onu temin ederim.

"Oh." Elini kaşlarını çatarak bakar. "Çünkü kimse benimle high five yapmadı." Rollerblade'den sonra içtiği smoothie'yi bir dikişte içer, sonra bir Oreo'yu ikiye ayırır. Denge, sanırım. "Neden Rosie'ye mesaj atmıyorsun?"

"Saat daha sabah yedi bile olmamış."

"Çocuğu ve okulu var," diyor Emmett, Garrett ile birlikte birkaç dilim tostun üzerine ezilmiş avokado sürüyor. "Kesinlikle uyanmıştır."

"İşleri yavaştan alıyorlar," diyor Garrett, ağzında lokma varken mırıldanıyor. Jaxon ona bakıyor. "Ne?"

"İşleri yavaştan alıyorlar," diye tekrarlar Garrett. "Yani sabahın ilk iş olarak ona mesaj atamaz, çünkü bu yavaştan almak değil."

Carter kollarını başının üzerine uzatarak gülümser. "Evet, o oyunu bilirim. Ollie ve ben yavaş davranmakta hiç iyi değildik. O benden daha çok. İşleri yavaştan alacaktık, ama Cara ve Em'in nişan partisinden sonra limuzinde üstüme çıktı. Onu uzaklaştırmak zorunda kaldım."

Olivia, buharlı bir çay bardağıyla yanımızdan geçerken, onun kafasına hafifçe vurur. "Kesinlikle öyle olmadı." Bana gülümser. "Bence bir süre işleri yavaşlatmanız çok tatlı. Zararı olmaz. Ve evet, ona mesaj atabilirsin. Kadınlar, sabah ilk düşündüğün kişinin kendileri olduğunu bilmekten hoşlanırlar."

"Yani ben..."

"Evet."

"*Evet.*" Telefonumu çıkarır ve arkadaşlarımla bana gülmesini umursamadan hemen mesaj yazmaya başlarım.

Günaydın. İyi uyudun mu?

Hayır. Berbat. *Geri al.*

Merhaba Rosie. Bugün iyi misin?

Nasıl daha da kötüleşti? *Geri al.*

Günaydın, güzelim. Dün gece yatakta seni düşündüm.

Aman Tanrım, Adam, senin *neyin var?* *Geri al tuşu.*

Olivia omzumun üzerinden bakıyor. "Basit bir '*iyi günler*' harikalar yaratır, Casanova. Fazla düşünme."

BEN

Günaydın, bela. Umarım iyi bir gün geçirirsin.

SORUN

Teşekkürler, Adam. Günüm pek iyi başlamadı.

Fotoğrafta, Connor gözyaşları içinde ona sarılmış.

Connor'ın mide rahatsızlığı var.

Ah, lanet olsun. Zavallı adam. Fotoğrafa yakınlaştırıyorum, Connor'ın uykulu gözleri, alışılmadık derecede solgun teni. Rosie'nin gözlerindeki yorgun, stresli bakışlar beni Arama düğmesine basmaya itiyor ve Carter'ın veranda kapısından arka bahçesine çıkıyorum.

"Merhaba," diye cevaplar Rosie.

"Connor'ın hasta olmasına üzüldüm, Rosie. Sen iyi misin?"

"Evet, sadece..." Diye iç çekiyor. "Berbat bir zamanlama. Onu kreşe gönderemem ve Brandon da artık bir seçenek değil." Burnunu çekerek, kalbimi sızlatıyor. "Üzgünüm, saat ikiden beri uyanığız ve bu beni duygusal yapıyor, bu yüzden sinirli ve yorgunum. İki saat sonra ameliyata girmem gerekiyor ama kaçırmak zorunda kalacağım."

"Ben ona bakarım. Sen okuldayken bugün Connor'ı ben alabilirim."

"Senden bunu isteyemem."

"Sen istemiyorsun. Ben gönüllü oluyorum. Arkadaşlarla antrenmanımı yaptım, günün geri kalanında boşum."

"Bugün kolay bir gün olmayacak. Hasta olduğunda yapışkan ve duygusal oluyor."

"Yapışkan ve duygusal olmasını seviyorum."

"Adam..."

"Sana yardım edeyim, Rosie. Bana güvenebilirsin. Ayrıca onu çok özledim. Bugün bana güvenebilirsin."

Tereddüt ediyor ve bu konuyu düşünürken dişlerinin alt dudağını ısırıldığını, kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık oluştuğunu hayal ediyorum. "Emin misin?"

"Kesinlikle." Evin içinden geçip geri dönüyorum. "Yirmi dakikaya oradayım."

Carter kollarını havaya kaldırır ve beni ön kapıya kadar takip eder. "Benimle TikTok videosu çekeceğine söz vermiştin!"

"Söz vermedim."

"Ah, *dostum*. Ama bütün kızlar senin dansını izlemeyi seviyor."

"Hayır, Carter." Kapıyı açıp, DILF tişörtünü giymiş halini izliyorum.

"Senin gömleksiz babanı görmekten çok hoşlanıyorlar."

"*Sen de gömleksiz bir baba olabilirsiniz!*" diye bağılıyor kapıdan dışarıya, ben kamyonetime binerken.

Şu anda, bana *Dada* demesine izin *verdiğim* tek kişi Connor.

Ve zavallı çocuk hasta olduğunda, ağlamaktan gözleri kızarmış, burnu akmış, cildi solgun ve terden kaygan hale geliyor.

"Her şey yoluna girecek," diye Rosie'ye söz veriyorum kırk dakika sonra okulunun önünde. *Her şey yoluna girmeyebilir.* "Her şeyi kontrol altına aldık

kontrolümüz *altında.*" *Hiç de kontrolümüz altında değil.* Connor'a gülümsüyorum. İstedğimden çok daha titrek bir gülümseme olduğu için, plan B'yi deniyorum, yani iki başparmağımı yukarı kaldırıyorum. "Değil mi, dostum?"

O kusarken, Rosie kusmadan bir saniye önce açık çantayı yerine koymayı başarır.

"Ah, bebeğim." Yüzünü silerken endişeli bakışları bana yönelir. "Bilmiyorum Adam. Belki de onunla kalmalıyım."

"Rosie." Omuzlarını hafifçe sıkarak tutuyorum. "Bu korkutucu çünkü kontrol edemiyorsun. Ama evde onunla kalırsan da onun hasta olmasını kontrol edemeyeceksin. Sadece onunla birlikte olmak, ona bakılmasını sağlamak istediğini biliyorum ve sana söz veriyorum, ona ben bakacağım. Ben ve Bear ile birlikte evde çok sevinecek. Değil mi dostum?"

Connor yüzündeki gözyaşlarını siler, burnunu çeker. "Baba, Bear?"

Rosie yumuşak bir gülümsemeyle, ıslak alnındaki saçlarını geriye iter.

"Bana güveniyor musun?" diye sorarım ona sessizce.

Beni bir an izler, sonra başını sallar. "Sana güveniyorum, Adam."

"Tabii ki güveniyorsun."

"Evet, lanet olsun," Connor sessizce tekrarlar ve gülümsemem kaybolur. "Oh, lanet olsun. Hayır. Oh, lanet olsun. Lanet olsun." Rosie'ye bakarım. "*Rosie.*"

Connor yavaşça gülümser, şeytani bir bakışla, küçük kaşları yukarı kalkar. "Oh lanet olsun. *Oh lanet olsun! Lanet olsun!*"

Rosie'nin sırt çantasını alıp, askılarını omuzlarına geçiriyorum, sonra onun için aldığım Starbucks kahveyi eline tutuşturuyorum. "Bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım ve artık küfür etmeyeceğime söz veriyorum!" Onu *nazikçe* binanın girişine doğru itiyorum. "İyi günler, seni seviyoruz!" Duruyorum, yumruğumu kalçama koyuyorum, kaşlarımı çatarak kafamda son üç kelimeyi tekrar ediyorum. "Hayır, ben, şey..." Gözlerim Rosie'ye takılır. Orada durmuş, kahvaltısını sıkıca tutmuş, bana gülümsüyor. "*Tamam, hoşça kal!*" Yanına koşar, arabaya atlar ve ona bir daha bakmadan park yerinden uzaklaşıyorum. "Siktir. Ucuz atlattık, değil mi dostum?"

Connor araba koltuğunun aynasındaki yansımamda bana sırtıtıyor. "Siktir."

Ah, siktir.

SORUN

Nasıl gidiyor?

BEN

Harika!

Yalan mı söylüyorsun?

Sadece biraz!

gülme emoji Seni seviyorum Adam.

Mesaj atmadan önce iki buçuk saat dayandı. Etkilendim; bütün sabah parmaklarının kaşındığını biliyorum.

Ve gerçekten, iyi gidiyoruz. Zor bir gün, ama üstesinden geliyoruz. Neredeyse iki saattir kusmadı, biraz kraker ve su yiyebildi ve sadece üç kez parçalandı, üçünde de onu yere koymaya çalıştığım da. Ben mi? Ben iyiyim. *Tamamen* iyiyim.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Beş dakikaya oradayım," diyor Carter.

Ne düşündüğünü biliyorum: Carter'dan tavsiye mi istedin? Ben de bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim, ama itiraf etmeliyim ki, babalık konusunda çok başarılı.

O geldiğinde ön verandada bekliyordum, ağlayan Connor kollarımda, küçük eli saçlarıma dolanmış halde.

"O ne?" diye sordum, o bize doğru yürürken.

"Ne, bu mu?" Kafasındaki şapkaya dokundu. "Bu benim DILF şapkam."

"Okumayı biliyorum Carter. Şapkanın ne yazdığını biliyorum. Zaten DILF tişörtü giyiyorsan neden DILF şapkasına ihtiyacın var?"

"Gerçekten anlamayı sağlamak için." Elindeki aleti kaldırıyor. Bir tür sırt çantası gibi görünüyor. "İrlanda zor bir gün geçirdiğinde, sadece kucağa alınmak ister. Onu göğsüme bağlarım ve o da çok mutlu olur." Beni süzer. "Muhtemelen bunu ayarlamamız gerekecek, çünkü sen benden daha küçüksün."

O gizlice bel kısmını genişletirken ben gözlerimi deviriyorum, çünkü ikimizden hangimizin daha küçük olduğunu o da benim kadar iyi biliyor.

"Seni bir dakikalığına yere indireceğim, tamam mı dostum?" Connor'ı verandamdaki bir sandalyeye indiriyorum ve o çığlık atarak gömleğimi avuçlarıyla tutuyor.

"*Hayır! Hayır, yere indirme! Yukarı! Yukarı!*" Ayağa kalkmaya çalışır, pantolonumu çeker, ağlar. "Yukarı, baba, *yukarı!*"

"Hey," diye sakinleştiriyorum, çömelip sırtını okşuyorum. "Üzgün olduğunu biliyorum. Arkadaşım Carter bunu giymeme yardım edecek, sonra seni hemen kucağıma alacağım, tamam mı?"

"Çok hızlı olacağım, ufaklık. Söz veriyorum." Carter aleti belime bağladı. "Sana gömleksiz bir baba olabileceğini söylemiştim."

"Gömleksiz bir baba olmak istemiyorum. Gömleğimi giymek istiyorum." Connor'ı tekrar kucağıma alıyorum ve Carter, omuz askılarını birbirine tutturmadan önce onu göğsüme nasıl sıkıca tutturmam gerektiğini gösteriyor. Connor minik yumruklarıyla gözlerini ovuşturuyor, hıçkırıyor ve yanağını köprücük kemiğime yaslıyor. "Ne dersin dostum? Beğendin mi?"

"Otobüs," diye fısıldayarak caddeyi işaret eder.

"Otobüsleri izlemek ister misin?" Carter'a bakarım. "Hasta olduğu zaman yapabilir miyiz?"

"Temiz hava ona iyi gelebilir." Connor'ın sırtını okşayarak gülümser. "Tanıştığımıza memnun oldum, ufaklık. Yakında Ireland'la oynamak için bize gelmelisin, tamam mı?"

Connor'ın geniş, cam gibi gözleri Carter'ın gözleri arasında gidip geliyor. "I-lan?" "Başardın!" Sırtımı sıvazlıyor. "Başardın, baba." "Lütfen bana baba deme."

Bana göz kırparak arabasına biner. "*Bana* baba diyebilirsin."

Tanrım. Zavallı Olivia.

Bear'ı tasmaına bağlayıp, atıştırmalık bir şeyler alıp, üçümüz dışarı çıkıyoruz. Connor ilk başta sessiz, ben kamyonları ve kuşları gösterirken beni izliyor, ama Bear bir sincapı ağaçta kovalarken kendini dolaştırınca Connor gülümsüyor.

"Kırmızı araba," diye fısıldayarak, trafik ışıklarındaki bir arabayı işaret eder.

"Evet! Kırmızı araba!" Mavi olanı işaret ediyorum. "O ne renk?" O gülümsüyor ve küçük ayakları tekmelemeye başlıyor. "Kırmızı araba!"

"Mavi araba!"

"Kırmızı araba!"

"Yeterince yakın! Vay canına, dostum!" Sokağın aşağısından gelen otobüsü işaret ediyorum. "Bak!"

"Vay canına! *Otobüs!* Büyük otobüs!" Otobüs yanımızdan geçerken Connor çılgınca el sallar. "Merhaba otobüs! Merhaba büyük otobüs!" Otobüs şoförü de el sallar, kornaya basar ve Connor sevgisini gösterir. "Bip bip otobüs! Bip bip!"

Wildheart'a uğrayıp Piglet'i kısa bir yürüyüşe çıkarmak için dışarı çıkarırız. Rosie'nin bizimle olmamasına şaşırır ama yine de çok sevinir, her zamanki gibi poposunu havaya kaldırır ve inerken Bear'ın yüzüne çarpar. Eve döndüğümüzde herkes uykuya hazırdır.

Connor öğle yemeğinde fıstık ezmeli ve muzlu sandviçinin yarısını yiyor, sonra diğer yarısını ağzıma tikiştiriyor ve ben, evimizdeki ilk maçtan dört gün önce mide virüsü kapmamayı Tanrı'ya dua ediyorum.

"Uyuma zamanı geldi mi?" diye soruyorum, onu yukarı taşıırken. "Hayır," diye cevaplıyor basitçe.

"Ben hazırım. Uykum var."

Parmağını yüzüme doğrultuyor. "Baba uykulu mu?"

"Evet, dostum. Baba uykulu. Bugün beni çok meşgul ettin." Yedek odama girip Connor'ı ayağa kaldırıyorum, böylece geçen hafta buraya koyduğum kutuları kenara itip boya tenekelerini dolaba kaldırabiliyorum.

Dikleştiğimde Connor gitmiş.

"Connor?" Banyoya koşarım, onu bulamayınca kalbim panikle dolup taşar. "Connor! Neredesin dostum?"

Koridordan bir kıkırdama sesi gelir ve sesi takip ederek yatak odama giderim. Connor yatağımın ayak ucunda durmaktadır ve Bear, sanki onu kaldırmaya çalışır gibi başını Connor'ın poposunun altına sokmuştur.

"Baba, süpür?" Connor yatağı işaret ediyor, sonra iki elini bana uzatıyor. "Conn'a süpür."

Nefes verirken içim rahatlar. "Beni korkuttun. Bir an için seni kaybettığimi sandım." Onu kucağıma alırım. "Oyun parkında yatman lazım."

"Hayır," diye ağlayarak omuzlarımı tutar ve kendini yukarı çekmeye çalışır. "Kafes yok, kafes yok!" Alnını okşar, Cumartesi günü Brandon'ın evinde oyun parkının altında sıkıştığında oluşan iz yavaş yavaş kaybolmaktadır. "Ah."

Ona sarılarak iç çekiyorum. "Korkuyorsun. Biliyorum dostum. Üzgünüm." Onu bir yandan diğer yana sallıyorum, o da yanağını omzuma yaslayıp başparmağını ağzına sokuyor. "Ne yapmalıyız?"

Yine yatağımı işaret ediyor, esnemesini bastırıyor. "Baba, Ayı, Conn'a, süpür."

"Seninle yatmamı mı istiyorsun?"

Cevabı yumuşak, uykulu bir gülümseme. Onu yatağın ortasına yatırıyorum ve Bear yanına tırmanırken, dolaptan fazladan yastıklar alıp ikisinin etrafına geçici bir koruma oluştuyorum.

Onların yanına uzanıyorum ve iç çekişim tam beş saniyelik bir esnemeye dönüşüyor. Connor yanıma kıvrılırken, Bear da onun arkasına geçerken, yanık gözlerimi ovuşturuyorum ve sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "Sen uyuyana kadar burada uzanacağım, tamam mı dostum?"

Küçük elini benimkine kaydırıyor ve ben, gözleri kapanırken ona gülümsüyorum. Sarı dalgalı saçları alnına dağılmış, burnunda minik çiller var. Çenesinde Rosie'ninkiyle aynı gamze var ve *lanet olsun*, bu küçük çocuğun ne kadar mükemmel olduğuna, benim ne kadar *şanslı* olduğuma inanamıyorum. Onun küçük vücudunu kendime doğru çekip gözlerimi kapatırken tek düşündüğüm bu ve kafamda onunla annesinin düşünceleri dolaşıyor.

Rosie rüyalarımda da aynı sesle konuşuyor. Yumuşak ve tatlı bir sesle adımlı söylüyor, sessiz kıkırdaması üzerimde süzülüyor. Kahretsin, rüyalarımda bile aynı hissettiriyor, nazik elleri kolumdan yukarı kayıyor, çenemi okşuyor, yanağımı avuçluyor.

"Adam," diye tekrar fısıldıyor ve başparmağı alt dudağımı okşadığında gözlerim açılıyor ve onun eğlenerek beni izlediğini görüyorum.

"Siktir, uyuyakalmışım. *Siktir, uyuyakalmışım!*" Birden doğruluyorum, neredeyse yüzümü onun yüzüne çarpıyordum. Kollarını tutup onu sabitliyorum ve hala yanımda baygın yatan Connor'a bakıyorum. "Seni almayı mı unuttum? Siktir, Rosie, çok üzgünüm. Connor oyun parkına gitmek istemedi, beni bırakmadı, bu yüzden buraya uzandık çünkü o yorgundu ve ben de çok yorgundum ve o sadece... o sadece..." Yanıma doğru işaret ediyorum. "Yanımda kıvrıldı, minicik bir top gibi, bana sarıldı ve uykuya daldı, ben de ona *bakıyordum*."

Ne kadar tatlı, ne kadar mükemmel olduğuna inanamıyordum ve ben... ben... sanırım ben de uykuya daldım."

Rosie gülümsüyor, inanılmaz, dünyayı sarsan bir manzara, onun ayaklarının dibine diz çökmek istiyorum. "Öğretmenim ameliyattan sonra gitmeme izin verdi. Sen cevap vermediğinde içeri girdim ve ikinizi tam beklediğim yerde buldum." Parmaklarını dağınık buklelerimin arasında gezdiriyor. "Bütün gün küçük bir insana bakmak yorucu, özellikle de hasta birine." Ayaklarının dibinde mutlu bir şekilde nefes nefese duran Bear'ı işaret ediyor. "Bear ve ben, sen uyurken akşam yemeğini hazırladık."

"Akşam yemeği mi yaptınız? Neden?"

"Teşekkür etmek için. Bu sabah iki yerde birden olamadığım için çok stresliydim ve Connor hasta olduğunda onu yalnız bırakmaktan nefret ediyorum. Bütün gün telefonuma bakıp haberlerini bekleyeceğimi sanıyordum, ama sen oğlumu arabamda o otoparktan çıkardığında içim rahatladı. Seninle güvende olacağını biliyordum, Adam."

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni kendine doğru çekerek, dudaklarını sıcak yanağıma değdirdi. "Her gün, sende sevdiğim yeni bir şey keşfediyorum. Bana bu kadar çok şey için minnettar olabileceğim birini bulduğum için ne kadar şanslıyım?"

"Bu anlamsız."

Rosie'yi izliyorum, park ettiğimiz sessiz kırsal yolda kamyonun yanında bir ileri bir geri yürüyor. Düşünmek için durup duruyor, sonra kollarını havaya kaldırıp "*Bu anlamsız*" diyor ve tekrar yürümeye başlıyor.

"Neden anlamsız?"

"Çünkü benim arabam bile yok, Adam! Ve almaya da gücüm yetmiyor, yani araba kullanmayacağım, o zaman neden araba kullanmayı *öğreneyim* ki?" Çenesini yumruğuna dayayıp bana bakıyor ama başını sallarken beni gerçekten görmüyor. "Evet, karar verildi. Atlayacağız." Bagaja doğru yürür, omzunun üzerinden eliyle işaret eder ve kaputu iki kez okşar. "Bugün sürüş dersi yok! Hadi millet! Gidelim!"

"Bunu sık sık yapıyor mu?" diye soruyorum, kollarımı kavuşturarak, onun kilitlediğim kapıyı açmaya çalışırken.

"Dramatik bir şekilde çekip gitmeyi mi?" Archie, onun kolu çekişini izliyor. "Uh-huh."

"İster inan ister inanma," diye ekliyor Marco, "o benden daha dramatik."

"Tamam," Archie gülerek gözlerini devirir. "O kadar da abartmazdım. Kimse senin kadar dramatik değil."

"Oh, bir arkadaşım var." Eğlenmek için kapıyı açtım ve Rosie'nin gözleri parladı, sonra tekrar kapı koluna uzandı. Kapıyı tekrar kilitledim. "Bazen onu yeni şeyler denemeye ne zaman zorlamam gerektiğini, ne zaman bırakmam gerektiğini bilemiyorum. Onu gerçekten hazır olmadığı bir şeyi yapmaya zorlamak istemiyorum, anlıyor musun?"

Archie başını sallayarak mırıldanır. "Evet, o mücadeleyi bilirim. Ama mesele şu ki, onun bir şeye *gerçekten* hazır olmadığını anlayacaksın. Tamamen kapanacak ve kalbin sana durmanı, onun yerine ona sarılmanı söyleyecek. Onu iyi anlıyor gibisin. Seninle hiç aceleye getirilmiş hissetmemiş. Yine de pek çok konuda ikna edilmesi gerekiyor."

"Onu ikna etmektense, ona bir şeyleri *zorla* kabul ettirmenin daha iyi sonuç verebileceğini düşünen oldu mu hiç?" Marco bana kaşlarını kaldırır. "Bir dene, tek söylediğim bu."

Connor, Marco'nun omuzlarında oturduğu yerden başını eğip eliyle ağzını kapatır. Belki de en iyisi budur. "Anne, yatabilir miyim?"

"Sanmıyorum dostum," diyor Rosie, bize doğru geri yürürken, ellerini beline koyup homurdanıyor. "Bugün olmaz." Omzunun üzerinden kamyonete doğru başparmağını gösteriyor. "Adam, kilitlerde bir sorun var."

"Gerçekten mi?"

"Evet, sürekli açılıp tekrar kilitleniyorlar." "Hadi canım."

"Bu çok garip, çünkü sanki kapı koluna uzandığımda..." Sesi kesilir ve bana kaşlarını çatarak bakar. Çok somurtkan bir bakış, sanki "*seni hadım edeceğim*" der gibi. "Seni orospu çocuğu..."

"Ah-ah. Masum kulakların önünde diline dikkat et."

"Orospu çocuğu." Gözleri kısılır ve kalçasını dışarı çıkararak kollarını göğsünde kavuşturur. Bakışlarım onun dekoltesine düşer — *oops* — ve o da düğmelerini birleştirerek bakışlarımı çalar. "Aklından bile geçirme."

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanır Archie.

"Onun dramatik yeteneği olmadığını mı söyledin?" Marco fısıldadı.

"Hayır, onun dramatik yeteneğinin *seninki* kadar büyük olmadığını söyledim." "Ben buradayım!"

"Elbette biliyoruz, Rosie."

Gülüyorum, sonra Rosie bana ters ters baktığında gülüşümü öksürüğe çeviriyorum. "Hadi, sorunlu. Kamyonette konuşalım."

Onu sürücü koltuğuna oturturken, üç kez onun için ayarladığımız koltuğa, "Ne yaptığını biliyorum," diyor. "Bana o bakışları atacaksın..."

"Ne bakışı?" Ona o bakışı atıyorum.

"O bakışları!" Kemerini bağlamama izin veriyor. "Sonra da, her şeyi sana anlatmak istememe neden olan o nazik sesinle, beni sürmekten alıkoyan şeyin ne olduğunu soracaksın ve ben de pes edeceğim!"

Yolcu koltuğuna otururken, avucumu yüzüstü olarak aramıza koyuyorum. Gözleri üç kez avucumla benim arasında gidip geliyor, sonunda elini benimkine kaydırıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. Kahretsin, bu çok özlediğim bir duygu, her şeyi sıcak, parlak ve dolu hissettiren bir duygu.

"Sürmene engel olan ne?" O inliyor, ben gülüyorum.

"Ciddiyim. Bugün sürüş dersimiz için heyecanlıydın, bence bunu yapmak *istiyorsun*."

Dişleriyle dudağını ısırır. "Öyle." "Ama korkuyorsun."

Başını eğiyor. "Basit şeylerden korkmaktan bıktım."

"Korkman normal, Rosie. Sürüş bazı insanlar için basit diye, herkes için basit olduğu anlamına gelmez. Bu konuda sana yardımcı olabilir miyim?"

"Sanmıyorum."

"Yine de denemek ister misin? Asla bilemezsin."

"Ölmekten korkuyorum," diye patlar, sonra bekler, tepkimi ölçer. Ben tepki vermezsem, devam eder. "Aslında ölümden korkmuyorum, ama beklenmedik bir ölümden sonra gelecek olan şeyden korkuyorum."

Connor'ı bir daha göremeyeceğim, onun büyümesini izleyemeyeceğim düşüncesi beni mahvediyor. Peki ona kim bakacak? Büyükbabası yok. Kendi babası bile..." Kendini durdurur, sözlerini eliyle savuşturur, burnunu kırıstırır. "Ailemin trafik kazasında ölmediğini biliyorum. Ama her gün insanlar trafik kazalarında ölüyor, yangınlar ise çok daha az olası, ama yine de oldu.

"Onlar öldükten sonra, beklenmedik bir ölüm olasılığı konusunda çok endişelenmeye başladım, ama Connor doğduktan sonra bu endişem on katına çıktı. Birdenbire, her şeyde bana bağımlı olan bu küçük insan vardı ve tek düşünebildiğim, ailemin son anlarının nasıl geçtiği, beni bir daha göremeyeceklerini, yalnız kalacağımı bilmeleriydi. İnsanlar hep "Sadece hayal edebiliyorum" derler ve ben bunu hep saçma bulurum, çünkü hayır, gerçekten hayal edemezsiniz. Ama ben bunu çok uzun zamandır hayal ediyorum ve bu... bu beni yıpratıyor. Bunu başka türlü tarif edemem. Sanki vücudum beni terk ediyor. Korku beynimi ele geçiriyor ve orada oturup en kötü senaryoyu hayal etmekten başka bir şey yapamıyorum. Düşüncelerimde o kadar kayboluyorum ki, Adam. Bazen sanki beni canlı canlı yiyorlarmış gibi hissediyorum.

O burnunu çekiyor, yutkunması o kadar duyulabilir ki benim boğazım bile acıyor. Yanağından bir gözyaşı süzülünce, onu başparmağımla siliyorum. "Biliyorum, bu sadece benim hayal gücüm, ama bu neredeyse daha da zorlaştırıyor, anlıyor musun? Çünkü hayal etmek bile bu kadar acı veriyorsa... Tanrım, o anlarda ailemin yaşadığı acı ne kadar büyük olmalı, bunun son olduğunu bilerek."

Elini havada sallayarak kendi acısını önemsemediğini gösterir ve zorla gülümser. "Evet, bu yüzden araba kullanmayı öğrenmeyi çok istesem de korkuyorum. Aptalca, değil mi?"

"Hayır."

Gözleri bana kayıyor. "Ne?"

"Hiç de aptalca değil. Korkuların gerçek ve geçerli. Acını hissedebiliyorum Rosie, ve bu çok acı verici. Ama aklıma bir şey geldi. Connor'a veda etmek, onu geride bırakmak zorunda kalma korkusu hissediyorsun ve bu tek başına yeterince korkutucu... ama ya sen de anne babanın acısını taşıyorsan? Ya seni geride bırakmanın verdiği acıyı da üstleniyorsan? Seni terk ediyorlarmış gibi hissettikleri acıyı?"

Gözleri aşağıya düşer, göğsü inip kalkarken sözlerimi arar.

Ellerini ellerimle sıkıyorum. "Bir şey deneyebilir misin? Gözlerini kapat." Gülümsüyorum, gözleri kapanırken saçlarını yüzünden çekiyorum. "Zor olduğunu biliyorum, ama anne babanın burada seninle oturduğunu hayal et." Bir gözyaşı yanaklarından süzülüyor, ardından bir tane daha, alt dudaklarını ısıyor, çenesi titriyor. "Onlara acısını gördüğünü söyle."

Kafasını sallar, gözyaşları daha hızlı akar.

"Rosie," diye fısıldayarak, yüzünü ellerimle tutuyorum. "Lütfen. Onlara söyle."

"Acını görüyorum," diye fısıldayarak ağlar.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarını silerken. "Şimdi onlara bunu saklayamayacağını söyle."

O, orta konsola düşüp göğsüme yaslanmadan önce kelimeleri nefes nefese söyler. Elimi sırtında gezdirip, boynuma ağlarken onu sıkıca sararım.

"Ne dediler?"

Bana bakar, yeşil gözleri kendi yağmurunda dans eder, kristal berraklığında, korkularının bir kısmını silip süpürür. "Biz senden bunu istemiyoruz."

"Buna inanıyorum. Onlar senin buna tutunmanı istemiyorlar. Ne acıya, ne korkulara. Onlar senin sevgiyi hatırlamanı istiyorlar." O bana yürek parçalayan bir gülümseme verirken, kirpiklerine yapışan gözyaşlarını silerim. "Eminim onlar en iyi türden sevgiyi vermişlerdir, Rosie. Tıpkı senin gibi."

Rosie kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarıldı. "Teşekkürler, Adam. Çok teşekkürler."

Sonraki birkaç dakikayı aynaları kontrol ederek, frenlere basıp kamyonete biraz gaz vererek geçiriyoruz ve Rosie hazır olduğunda derin bir nefes alıp direksiyonu kavırıyor.

"Vitesleri sürüş konumuna getir," diyorum ona, yaparken onu izliyorum. "Güzel. Şimdi sola sinyal ver, trafiğe gireceğini diğer sürücülere bildir." Omzumun üzerinden hayali trafiğe bakıyorum, Archie ve Marco yol kenarından bizi izlerken bize iki başparmaklarını kaldırıyorlar

Connor Marco'nun kafasını okşuyor. "Hazır olduğunda, ayağını frenden çek."

Gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Bana iyi bir şey anlat. Hayırseverlik projen The Family Project'ten bahset. Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu.

Gülümserim. "Ait olabilecekleri bir yer, güvenlik ve sevgi arayan çocuklar için yapıyorum."

Rosie gözlerini açar. Yavaşça freni bırakır ve kamyonet yavaşça ilerler.

"Vazgeçmek isteyen çocuklar için yapıyorum bunu, çünkü onlara biraz daha dayanırsan ne olacağını göstermek istiyorum."

Gaz pedalına hafifçe basıyor ve kamyonet biraz daha hızlanıyor.

"Bunu yapıyorum ki, her zaman onları seven, onlara destek olan biri olduğunu bilsinler. Biraz zaman alabilir, ama sonunda kendilerine uygun insanları bulacaklar. Bunu Rosies için yapıyorum."

Parlak ve çok güzel bir gülümsemeyle, köşede durup kamyoneti park ederken, Archie ve Marco Connor'la birlikte bize doğru koşarak gelirler, bağırıp tezahürat yaparlar. Gözlerinde parlayan gurur eşsizdir, bu manzarayı sonsuza kadar hatırlayacağım.

"Başardım Adam. İlk kez bir caddede araba sürdüm!"

BÖLÜM 31

GERÇEK MR. ROSIE?

ROSIE

"GERGİN MİSİN?"

"Ben mi? Gergin mi? Pfft. Beni *hiç* gergin gördün mü?" Adam, kaldırımda birlikte yürürken bana yan gözle bakıyor.

Garajında tesadüfen bulunan, yepyeni, en üst düzey, son derece şık bir araba ile Connor'ı da yanımızda götürüyoruz. Arabada Connor ile birlikte olan kim? Bear. Evet, bu araba o kadar şık ki, 140 kiloluk bu köpeği kolaylıkla taşıyabiliyor. "Her zaman."

"Merak ediyorsan, bu yalan söylemek için kabul edilebilir bir zamandı." Connor'a bakıyorum, yeni favori arabasında zıplıyor, ellerini çırpıyor ve "*I-lan*" diye bağırıyor, çünkü Adam ona yeni arkadaşı Ireland ile tanışmaya gideceğimizi söyledi. Sonra kendime bakıyorum, dört kez değiştirdiğim kıyafetime, Archie'nin kıcıma tam oturduğuna yemin ettiği kot pantolonuma, her şeyi vazgeçtikten sonra giydiğim büyük beden süveterime. "Sadece arkadaşlarının beni sevmesini istiyorum."

"Seni zaten seviyorlar, Rosie."

"Bunu bilemezsin, Adam. Sadece beni rahatlatmaya çalışıyorsun."

"Kesinlikle biliyorum. Üç aydır senin hakkında konuşuyoruz. Beni sürekli telefonuma gülümseten kızla tanışmak için can atıyorlar."

Yanaklarım kızarıyor ve gülümsememi saklıyorum. Adam ve ben işleri yavaştan almaya karar vereli iki hafta oldu ve o adam

hayatımın vazgeçilmez bir parçası olmaya devam etti, hatta fiziksel temas olmasa da eskisinden daha da iyi.

Geçen hafta sezon öncesi maçlarını bitirdi ve antrenmanlar, egzersizler ve ameliyatlar arasında her gün birbirimizi gördük. Bazen sabah uyanınca Starbucks siparişimi onayladığını görüyorum ve otuz dakika sonra kapımda belirip, ben kahvemi yudumlarken Connor'ı kreşe hazırlamama yardım ediyor. Bazen okuldan çıktığımda kamyonetine yaslanmış, bana gülümseyerek bekliyor, Bear'ın mutlu yüzünde şapşal bir sırıtışla. Ve bazen, en sevdiğim zamanlar, akşamları çay ve keklerle geliyor, Connor'ı yıkamama yardım ediyor, ona en sevdiği kitapları okuyor ve yatırıyor, sonra Archie, Marco ve benimle birlikte kanepede kıvrılıp *Jeopardy!* izliyor.

Hayatımın her köşesine girmiş durumda ve her şey o kadar dolu ki, neredeyse patlamak üzereyim.

"En azından bazılarıyla tanıştım bile," diyorum, uzun ve dolambaçlı bir araba yoluna girerken.

"Bear'ın ameliyatından sonra klinikte hepsi oradayken mi?"

"Hayır, Wildheart'a geldiklerinde."

"Hmmm?"

"Garrett ve Jaxon? Wildheart'a beni görmeye geldiklerinde mi?"

Adam kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Evet, sahte bıyık takmışlardı. Bilmiyor muydun?"

Adam kendi ayağına takılıp düşer ve bu sırada bir ayakkabısını çıkarır. "*Sahte bıyıklar* mı?"

"Geri dön." Duruyorum ve Adam hala ayakkabısını giymeye çalışıyor. "Beni gözetlemeye geldiklerini bilmiyorsan, Jaxon'ın Mittens'ı nereden aldığını sanıyorsun?"

Kollarını havaya kaldırır. "Bana, apartmanının otoparkındaki çöp konteynırından küçük miyavlama sesleri duyduğunu söyledi ve içeri girip Mittens'ı kurtarmış! Mittens'ın eski bir çorap ve buruşuk bir Doritos poşetinin yanında çekilmiş bir fotoğrafını gönderip, 'Çöpte ne buldum bak!' dedi."

"Vay canına. Bu gerçekten çok ayrıntılı bir yalan. Etkilendim." Adam bana göz kırıyor ve sonra tekrar soruyor: "*Sahte bıyıklar* mı?"

"Garrett'in sakalı düştü ve telefon geldiğini söyleyerek kaçtı."

Adam yavaş hareketlerle ellerini yüzünde gezdirir. Bir iç çekerek, önümüzde uzanan evi işaret eder. "Peki, gidip diğerleriyle tanışalım."

Arabayı ön verandaya koyar ve Connor'ın elini tutar. Ön kapıyı açtığında, neşeli bir golden retriever sırt üstü yere yatıp yerde yuvarlanarak bizi karşılar. Bear da ona katılır ve Connor kahkahalarla gülerek yere atlar ve eğlenceye katılır. Ben ise bu gece tanışacağım herkese el sıkışmalı mıyım, sarılmalı mıyım yoksa sadece dostça el mi sallamalıyım diye kafam karışır. Adam'a dönüp soruyu sormak üzereyim, ama Garrett Andersen merdivenlerden aşağı iner ve beni görüncü gülümser.

"Rosie! Carter'ın Aşk Sarayı'na hoş geldin." Elimi aramızdaki boşluğa uzatır uzatmaz beni kucaklıyor. "Burada kucaklaşırız."

"Şey, bir keresinde selam vermek için yüzüne bir dildo dayamıştın." Jaxon Riley arkasında belirir ve kolunu bana dolamıştır. "Oh, hey, sana Mitts'in tüm fotoğraflarını göstermek için sabırsızlanıyorum." Gözleri omzumun üzerinden Adam'a kayar. "Uh, bu sokak kedisi, ben, uh... çöp konteynırında buldum." Bana göz kırpar, sonra Adam'a kaşlarını çatır. "Neden huysuzsun?"

"*Sahte bıyıklar mı?*"

Jaxon yüzünü buruşturur. "Oh."

Garrett dişlerini sıkar. "Bunu duydun, ha?" Aniden gözleri büyür ve elini kulağına götürür. "Ne dedin, Jennie? *Geliyorum!*" Işık hızıyla koridordan koşarak uzaklaşır ve Jaxon bizi izler.

"Sanırım sadece biz kaldık. Şey, ben, ah..." Koşmaya başladığında neredeyse Garrett kadar hızlıdır, ancak koridorun sonunda kayar ve duvara çarpar. "*Ahhh.*"

"Bunu hak ettin," diyor güzel bir kadın, uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak. Jaxon ona elini uzattığında, kadın ayağıyla elini itiyor. "Bana yardım ettiğimi düşünmen çok tatlı. Cara Brodie hiçbir erkek için diz çökmez." Bana göz kırpıyor,

ve dilini yanağının içini dürter. "Kocam hariç."

Connor ayağa kalkar ve Cara bana sarılırken onu işaret eder. "Güzel."

"Ah, Tanrı seni korusun, tatlı çocuk." Onu kucağına alır. "Ne kadar harika bir zevkin var, değil mi?"

Büyülenmiş bir şekilde elini saçlarında gezdirir. "Vay canına."

"Onunla tanıştığım gece ben de aynısını yaptım," diyor Emmett Brodie, yanıma gelip beni dirsekleyerek. Bana gülümsüyor ve sonra beni şimdiye kadar aldığım en tatlı, en güzel kucaklamayla sarıyor. "Ben şanslı koca benim."

Adam'ın eli kalçama kayar, beni kendine çeker, dudakları kulağıma yaklaşır. "İyi misin?"

"Oh, kahretsin." Elimi alnıma koyarım. "Henüz bir şey söylemedim, değil mi? Ben Rosie." Elimi uzatırım, sonra geri çekerim. "Oh, doğru. Zaten kucaklaştık." Avuçlarımı kot pantolonuma silerim. "Gerginim."

"Sinirlenmek için neyin iyi geldiğini biliyor musun?" diye sordu Cara, Connor'ı kalçasına alıp kolunu koluma doladı. "Dondurulmuş margarita." Beni koridorda yürürken bana yaklaştı, kulaklarımıza... *şarkı* sesi mi geliyordu? "En az beş tane içmen gerekecek."

Oturma odasındaki manzara en azından ilginç. Adam'ın ailesiyle tanışacağım düşüncesiyle içimde biriken tüm endişelerim, Carter Beckett ve kız kardeşi Jennie'nin "I Just Can't Wait To Be King" şarkısının karaoke versiyonunu söylerken tam bir şov yapmalarını izlerken eriyip gidiyor.

"Vay canına."

"Evet," diye fısıldıyor Cara. "Bunun ne kadar sık olduğunu inanamazsın."

Garrett yanıma yaklaşıyor ve bir kutu vişneli soda içer. "Jennie'nin kızı o kot pantolonla inanılmaz görünüyor, değil mi?"

"Kapa *çeneni*, Garrett!" Carter bağırarak bize doğru döner. Beni görünce durur ve mikrofonunu omzunun üzerinden atar. "*Ollie!* Rosie burada!"

Ayak sesleri duyulur ve bir an sonra minyon bir esmer, minicik ikizini kucağında tutarak odaya girer. "Aman Tanrım." Bunlar... gözyaşları mı? "Sonunda."

Jennie dans eder gibi yaklaşır, uzun kestane rengi saçlarını bir kurdeleyle arkaya bağlamıştır ve önümde durduğunda yüzünde parlak, gamzeli bir gülümseme belirir. "Merhaba. Ben Beckett kardeşlerin daha komik, daha yakışıklı ve daha olgun olanıyım. Sana sarılabilir miyim?"

"Çok isterim," diyorum, boğazıma kadar yükselen duyguyu yutarak, o bana sıcacık, güneş ışığına sarılmış gibi bir kucak veriyor. Herkes çok *nazik* ve bugün onlarla tanışacağım için en az üç kez panik atak geçirdim.

Carter yavaşça yaklaşıyor ve yemin ederim, onun kasıklarına bakmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Otobüs durağında on yedi bin kez gözüme sokuldu, neredeyse arkadaşmışız gibi hissediyorum.

"Carter Beckett, NHL kaptanı, Calvin Klein iç çamaşırı modeli, GQ'nun En Seksi Erkeği ve olağanüstü bir DILF." Göğsü gururla şişiyor ve omuzlarını silkiyor. Ondan dalgalar halinde yayılan mütevazı övünme şaşırtıcı. "Bazıları bana Mr. Incredible de diyor."

"Tanrı aşkına, Carter." Olivia gözlerini devirip iç çeker. "Üzgünüm. O... şey, o her zaman böyledir. Ben Olivia, ve hayatımın geri kalanında onunla birlikteyim." Kızını Carter'a verir ve beni kendine doğru çeker. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Rosie."

Carter sevimli kızını yüzüme doğru itiyor. "*Ben de Ireland, babamın en büyük hayranı, gururu ve neşe kaynağıyım.*"

"Merhaba, Ireland," diye gülerek onun minik elini sıkıyorum. "Sen mükemmelsin, değil mi?"

"I-lan!" Connor çığlık atarak Carter'ın pantolonunu çekip onu önüne yere oturtur. "Woooah-ho-ho," Connor yüksek sesle merakla sorar, ellerini dizlerine koyarak ona bakmak için çömelir. Ona el sallar, sonra kabarık, koyu renkli buklelerini okşar. "Merhaba, I-lan. Merhaba, bebeğim." Gözleri parlayarak gülümser ve göğsünü gösterir. "Conn'a sarıl I-lan?"

"*Olivia!*" Carter çığlık atarak, amaçsızca el sallıyor. "Kamerayı getir! Olan biteni çek!" Olivia kamerayı elinden aldığı anda, onu

döndüğünde kamerayı elinden alır ve yere çöker, gözleri parıldayarak oğlumun bu tatlı küçük kıza sarılmasını kaydeder. *"Onun ilk arkadaşı."*

Ayağa kalkar, göğsünü eliyle okşayarak iç çeker ve o anda gömleğini fark ederim. Üzerinde onun ve Ireland'ın resmi vardır, üstüne *"Babacığım"* yazılmıştır. Connor kıkırdayan kızı bırakınca bakışlarım Ireland'a kayar ve onun tulumunu görünce dudaklarımı büzüyorum.

Çünkü üzerindeki resim Carter'inkiyle aynı ve üstüne yazılmış olan ne? *Babamın Prensesi.*

Adam elime donmuş bir margarita tutuşturur. "Herkesle tanıştın, Beckett kardeşlerin karaoke yapmasını izledin ve Carter'ın gömleklerini gördün, bu arada, dolabı bunlarla dolu. Bunu hak ettin. Cara içine ekstra tekila koydu."

Ekstra tekila harika, Cara'nın bana hazırladığı çilekli daiquiri de öyle, ama dürüst olmak gerekirse, bu geceyi bu kadar keyifli kılan insanlar. Onlarla birlikte burada olmak, kendim olmaktan rahatlık duymak. Connor'ı ailelerine kabul etmelerini, onunla oturma odasında dans etmelerini, onunla Ireland'a davrandıkları gibi davranmalarını izlemek. Burada, onlarla birlikteyken hiçbir fark yok. Aile ailedir, bu kadar basit.

Ve bize de tam olarak kendi ailelerinden biriymişiz gibi davranıyorlar.

"Her sabah hayalarımı tekmeliyor. Yataktan kalkar kalkmaz."

"Belki iç çamaşırı giyip uyumalısın?" Mittens'ın her gün taciz ettiği Jaxon'a öneriyorum.

Bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Olmaz. Çıplak uyumayı seviyorum.

Oğlanlarım serbest dolaşmayı seviyor."

"Tamam, peki, yataktan kalkmadan önce bir çift giyebilirsin." "Ve iki saniye sonra, sabah tuvalete gittiğimde çıkarmak zorunda kalırım."

Çiş mi? Hayır.

"O zaman sana bir çözümüm yok, Jaxon. Aletini sar, yoksa Mittens onu vuruş antrenmanı için kullanmaya devam edecek."

O, kanepeye geri yaslanarak homurdanır, ama ekran koruyucusuna gülümser. O ve Mittens'ın yüzleri yan yana ezilmiş haledir. "O kadar sevimli olduğu için şanslı."

Gözlerim odayı tarar ve bütün öğleden sonra aradığım aynı insanları bulur. Adam, Connor'dan üç adımdan fazla uzaklaşmamıştır ve ondan gözlerini ayırdığı tek an, bana bakmak için olmuştur. Şu anda Connor, Ireland, Garrett, Carter ve Emmett ile yerde oturuyor, çocuklar erkeklerin eğlendirmeleriyle kahkahalarla gülüyorlar.

"Çocuklu erkeklerde doğuştan gelen bir çekicilik var, değil mi?" Olivia, gözleri kocasında, nefes verirken bana soruyor.

Connor ve Ireland'ın tiz kahkahaları evin her köşesini doldurana kadar, hareketlerle birlikte "The Wheels on the Bus" şarkısını agresif bir şekilde söylerken onları izliyorum ve Adam oğlumu göğsüne çekip sıkıca sarılırken yanağına bir öpücük kondurduğunda, karnımda havai fişekler patlıyor. "Çok çekici."

Olivia bana dönüp sırtarak bakıyor.

"Ne?"

"O bunu hak ediyor, biliyorsun. Seni. Seni hak ediyor. Onu olduğu gibi gören ve daha fazlasını istemeyen birini. Onun nazik kalbini seven ve kendi kalbiyle ona karşılık veren birini. Sana baktığı gibi ona bakan birini."

Adam'ın gözleri benimkilere bakar, içimi eriten bir yumuşaklık, masmavi gözlerinde altın güneş ışığı gibi parlayan bir aşk vardır ve gülümsediğinde, tüm dünyam düzelir.

"Senin ona baktığın gibi."

Burnumun dibinde duran duygulardan dikkatimi başka yöne çekmek için havada elimi sallıyorum, bu *yavaş* düşünceyi lanet olası pencereden dışarı atmamı ve kaldığımız yerden devam etmemi istiyor: ben, dilimin ucunda sadece ona yönelik üç küçük kelimeyle. "Henüz bilmiyorsun, ama ben olağanüstü duygusal biriyim."

"Aman Tanrım, ben de! İrlanda'yı doğurduktan sonra daha da fazla oldu." "Doğum sonrası hormonlar çılgınca. Sanki yeterince ağlamamışım gibi

yeterince yeterince yeterince yeterince yeterince

Gibi reklamlardaki reklamlardaki gibi yavru

köpeklerin olduğu reklamlar, ne demek istediğimi anladınız mı? SPCA'nın

—

"—Sarah McLachlan! Evet! Carter ile tanıştığım gece ağlamamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım!"

"Bu şarkı gerekli mi? Durumu daha da kötüleştiriyor."

"Her seferinde beni mahvediyor." Olivia elimi tutup beni ayağa kaldırıyor. "Hadi. Bir içki daha yapalım."

O mutfakta dolanıp malzemeleri blendere atarken, ben ada mutfaktaki atıştırmalık tepsisini inceliyorum. Bu gece BYFS gecesi — en sevdiğin *atıştırmalığı* getir — Adam bana bunu, beş kutu Fruit Roll-Ups'ı arabaya yüklerken açıklamıştı. Çoğunlukla çeşitli Oreo, Dunkaroos, Pop-Tarts ve rastgele meyve atıştırmalıkları ve tahıllardan oluşan bu özenli düzenlemeye bakınca, bir çocuk doğum günü partisinde olduğumuzu düşünebilirsiniz, ama görünüşe göre, sezonun başlangıcını kutlamayı böyle seviyorlar ve yarın evlerinde ilk maçlarını oynayacaklar.

"Fruit Roll-Up yerine Oreo'yu seçersen, Carter bunu Adam'ın başına sonsuza kadar kakacak," diyor Olivia.

Gülerek bir Fruit Roll-Up açıyorum ve Adam odanın diğer ucundan bana sırtıyor. Göz kırparak, "*İyi seçim, yaramaz*" diyor ve içim ısınır.

"Bu ne?" diye soruyorum, yiyeceklerin arasında bir albüm buluyorum. Kapakta, hokey kıyafetleri içinde, gülümseyen Ireland'ı kucağında tutan Carter'ın bir fotoğrafı var ve kapakta "*Babam Hokey'e Gidiyor*" yazıyor.

"Carter bütün yaz boyunca bunun üzerinde çalıştı. Çocuklar hokey için şehir dışındayken Ireland için hazırladığı bir albüm. Hadi, bakabilirsin."

Sayfaları çeviriyorum, belli ki büyük bir sevgiyle hazırlanmış, ailelerinin fotoğrafları, Carter'ın buz pistinde, Olivia ve Ireland'ın tribünde çekilmiş fotoğrafları. Günlük rutinleri, sabahları birbirlerine sarılmaları ve dağınık kahvaltıları, parkta yürüyüşleri, köpeklerin öpücükleri ve yatmadan önce köpük banyoları anlatılıyor. Sonra Carter'ın uçağa binişini gösteriyor, hokey oynamak için uzaklara gittiğini ama evini düşüneceğini ve yakında kızlarıyla tekrar bir araya geleceğini anlatıyor.

Son sayfada, Carter'ın koluna sarılmış Ireland ve yanına sıkıca tutunmuş Olivia'nın fotoğrafı var.

büyüleyici, ama fotoğrafın altındaki sözler kalbimin her parçasını sarsıyor.

Babam hokey maçına gidiyor, ama sevgisi burada kalıyor.

Carter yanıma yaklaşır, omzumun üzerinden bakarak hafifçe gülümser. "Ondan bu kadar uzak kalınca ne yapacağım bilmiyorum."

"Onu gerçekten özleyeceksin, değil mi?"

"Evet. Ona *biraz* takıntılıyım."

Bakışlarım onun *Daddy* tişörtüne kayıyor. "Hadi canım."

"Ya beni unutursa? Ya nasıl görüldüğümü unutursa?"

Garrett'in kucağında oturan, kıyafetinde babasının yüzü olan Ireland'a bakıyorum. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Haklısın Rosie. Bizim için daha fazla tişört yaptırmalıyım. Haftanın her günü için bir tane. Harika fikir, teşekkürler."

"Ne? Ben öyle demedim..."

"Ollie! Rosie bana ve İrlanda için daha fazla gömlek yapmamı söyledi!" "Carter, sokağın aşağısındaki o zavallı kıza tam zamanlı bir iş verdin

iş verdin, oysa o daha on dört yaşında. Ona biraz nefes aldirmalısın."

"Tamam." Bana göz kırpmıyor. "Kesinlikle öyle yapacağım." *Göz kırp, göz kırp* . "Sen bir belasın," diye fısıldıyorum ona.

"Ne kadar yükseğe uçabileceğimi bilemezsin, Rosie."

Kızlar beni dışarı çekip, içkilerimizi yudumlarken s'mores yapmak için gerekli her şeyi yanımıza alarak ateş çukurunun etrafında toplanıyoruz.

"O beşine çocukları emanet ettiğimize inanamıyorum," diyor Jennie, kömürlerin üzerinde marshmallow çubuğunu çevirirken.

"Dalga mı geçiyorsun? İki gün önce garajda dev bir rulo kabarcık sargısı buldum. Carter'a bunun ne için olduğunu sorduğumda, İrlanda yürümeye başladığında diye cevap verdi. Şaka yaptığını sandım, ama güldüğümde, 'Kızımızın güvenliği şaka değil, Olivia' dedi."

Cara nefesini tutar. "Sana tam adınla mı seslendi?"

O, hüzünlü bir şekilde başını sallar. "Connor ve Ireland, o çocuklarla birlikteyken muhtemelen *çok* güvendeler."

Jennie bana yapışkan bir s'more uzatır ve ben ona bakarken boğazımda bir şey düğümlenir.

"İyi misin?" diye sorar bana yumuşak bir sesle.

"Oh, evet. Üzgünüm. Bu gerçekten çok güzel. Bana ailemi hatırlatıyor. Yazın birkaç kez kamp yapardık ve s'mores babamın spesiyalitesi idi. Uzun zamandır yememiştim."

Jennie gülümser ve kolumu sıkar. "Babam ben on altı yaşındayken vefat etti. Garip, değil mi? O zamanlar yaptığımız şeyleri şimdi yapmak? Bu, her açıdan nostaljik ve sanki babam yanımda gibi hissettiriyor. Ama yine de zor. Çünkü bazen yanımda olduğu hissi o kadar güçlü oluyor ki, ona bir şey söylemek için ona bakıyorum ve..."

"Orada değil."

"Evet. Sanki bir anlığına nefes almayı unutmuşum gibi."

"O hissi bilirim." Elini sıkıyorum. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Dördümüz rahat bir sohbeta dalıyoruz ve çocuklar dışarı çıkıp çocukları yatıracaklarını söyledikten sonra, Olivia ve Cara bir sonraki sürahiye *biraz daha* tekila eklemeye karar veriyorlar.

"Ben şiddet yanlısı biri değilim..."

Olivia, Cara'nın monologunu bir homurtuyla keser.

"—ama onunla bir odada beş dakika yalnız kalma fırsatım olsaydı—" Kıkırdarak gülerim ve Cara beni işaret eder.

"Sen gülüyorsun ama ben ciddiğim. Courtney bir uçurumun kenarında duruyor olsaydı, dirseğim kesinlikle kazara onun kaburgalarına *tam doğru şekilde* dokunurdu ve bir daha onun adını asla anmazdık."

"Gerçekten o kadar kötü müydü?" diye sorarım. Üçü de bana aynı bakışla bakar ve ben utanırım. "Belki medya abartıyordur diye düşündüm."

"Abartma yoktu." Olivia iç çeker. "Onun hakkında söylenenler kadar kötüydü, ama doğrusu, Adam'ın hayatından çıktığı için mutluyuz. O her zaman çok daha fazlasını hak etti. O hiçbir zaman bu ailenin bir parçası gibi hissetmedi."

Kucağımdaki o küfürlü kelimeye bakıyorum, onu duyduğumda içimi kaplayan özlem duygusuna. Ama sonra Cara konuşuyor ve gözlerimi tekrar yukarıya çekiyor.

"Senin gibi değil,
Rosie." "Ne demek
istiyorsun?"

"Biz bir aileyiz. Senin ve Connor'ın bu ailenin bir parçası olmanızı istiyoruz."

O anda bir şey olur. En küçük değişiklik ama en büyük etki. Sanki son parça zaten oradaydı, sadece biraz aralıktı ve biri ona dokundu, o kadar nazikçe ki muhtemelen fark etmedim. Ama sonunda, tam yerine oturur, doldurulmayı bekleyen bu mükemmel uyum ve aniden her şey olması gerektiği gibi olur.

Kalbim durmaksızın çarpıyor ve boğazımı sıkın, duygularımın esiri olan sıkı tutuşla mücadele ediyorum. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamadım, bu ani sevgiyi, sorgusuz sualsiz, tereddütsüz kabulü. Korkutucu ve güzel ve... inanılmaz. Hayatımda istediğim her şey bu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve sesim kırıldığında, bu dört muhteşem kadın kendilerini bana atıyor ve beni tamamen dolduran bir kucaklamayla sarıyorlar.

Ve dördümüz de içeriden gelen Carter'ın tiz çığlığıyla donakalırız. "Ollie! Çabuk gel! Acil bir durum var!"

İçeri koşarız ve mutfakta duran çocukları görünce rahat bir nefes alırız. Önlerinde Fruit Roll-Up ambalajları yığınları, ellerinde yarısı yenmiş atıştırmalıklar vardır.

Carter, heyecanla parlayan gözlerle gökkuşağı renkli atıştırmalığını havaya kaldırır. "Dilde dövme yapıyor!"

"Jennie!" Garrett heyecanla bağırarak ona doğru koşar. Dilini çıkarır. "Benimkine bak!"

Carter, Fruit Roll-Up'ın tamamı dilinde asılı halde Olivia'nın yanına koşar. "Bak! Hazır mısın? İzle!" Onu çıkarır ve geride kalan mavi Yoda'yı gururla gösterir. "Bu Yoda!"

Bakışlarım Adam'a kayar ve bana utangaçça gülümserken keskin elmacık kemiklerinde pembe lekeler belirir. Yavaşça dilini çıkarır ve bana oraya dövülmüş tek boynuzlu atı gösterir. O kadar çılgınca bir durumdur ki, şu anda kafamdaki tek düşünce onu tuvalete götürüp üstüne çıkmak istememdir.

"Eğlendin mi diye sormak istiyorum, ama gülümsemeyi kesmiyorsun ve sokakta dans etmeye devam ediyorsun, bu yüzden cevabı biliyorum galiba."

Serin gece havasında dönüp duruyorum, sonra Adam'a doğru dans ederek geri dönüyorum, o uyuyan Connor ve Bear'ı arabada çekerek giderken onun pazılarını tutuyorum. "Çok eğlendim."

"Seni korkutmadılar mı?" "Hiç de bile."

"Alkolün etkisiyle konuşmadığından emin misin?"

Taze, ferah havayı içime çekerek kıkırdayarak gülüyorum. "Bu kokuyu sevmiyor musun? Tanrım, taze havanın kokusu beni çok mutlu ediyor. Çocukken evinizde çamaşır ipi var mıydı? Bizim vardı. İlkbahar ve yaz aylarında annem her zaman çarşaflarımı dışarıya kurutmaya çıkarırdı ve geceleri o çarşaflara girip yatmak dünyadaki en güzel duyguuydu."

Adam telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur. "Ne yapıyorsun?"

"Çamaşır ipi kurmak için not alıyorum."

"Neden?"

"Böylece her gece yatağımıza girdiğinde bu kadar mutlu olursun. Mutlu eş, mutlu hayat, falan filan."

Kıkırdayarak gülerim ve o kadar sarhoşum ki, umurumda bile değil. "Gerçekten bir gün benimle evleneceğini mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki evleneceğim."

"Ya hayır dersem?"

"Demezsin."

"Kibirli," diye mırıldanıyorum, o garajını açarken, Connor'ı arabadan indirirken, Bear'ı ve beni içeriye alırken.

"Hayır. Sadece sen ve ben konusunda eminim."

Vücudumda dolaşan alkolün ötesinde, bu sözleri duymak, birinin senin geleceğindeki yerinden bu kadar emin olduğunu bilmek çok komik ve harika bir şey. Merdivenleri çıkarken, o bana bakarken, yanaklarımın kızarmasını engelleyemiyorum.

"Bu gece burada kalman gerekecek," diyor ve bana boş odalarından birini gösteriyor. "Connor'ın odasındaki yatağı çıkardım."

"Connor'ın odasından mı?"

"Evet." Oyun parkının her zaman kurulduğu odanın kapısını açıyor ve içeri girdiğimde kalbim hızla atmaya başlıyor.

Eskiden boz kahverengi olan duvarlar artık puslu gri, üstlerinde beyaz bulutlar ve siyah kuşlar, altlarında karla kaplı mavi dağlar ve gece yarısı yeşilliği boyanmış. Bir duvarda bir şifonyer, yanında muhteşem bir kitaplık var ve odanın diğer tarafında, çatısına beyaz tül kumaş örtülmüş, ev şeklinde ahşap çerçeveli bir yatak var. Yüzlerce karanlıkta parlayan yıldız tavanda dans ediyor, tıpkı kalbimin göğsümde dans ettiği gibi.

"Bu bir yer yatağı," diyor Adam. "Yatak yere serilmiş, böylece Connor kendini incitmez. Oyun parkından korkuyordu, bu yüzden bunu sevebileceğini düşündüm."

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Bu hafta. Beğendin mi?"

Gözlerim yanıyor, çünkü inan ya da inanma, alkol beni yüz kat daha duygusal yapıyor, ama lanet olsun, bu gece ağlamamaya kararlıyım. "Bunu onun için mi yaptın?"

"İkiniz için de, Rosie. Burada bir yerin olduğunu hissetmeni istiyorum. Sanki sen..."

"Evdeymişsin gibi."

"Evet. Evindeymişsin gibi."

Connor kollarında kıpırdanıyor, uykulu gözlerini yumruklarıyla ovuşturuyor. "Baba," diye fısıldıyor, Adam'a gülümseyerek. Odayı gözleriyle tarıyor, gözleri büyüyerek, Adam onu ayağa kaldırana kadar kıpır kıpır ediyor. "Vay canına! Kuşlar!"

Adam onu duvara kadar takip eder. "Ve ağaçlar ve dağlar da."

"Ma-tins?"

"Aynen öyle, dostum."

Yatağı görür, sonra ona doğru koşar ve yatağın üzerine tırmanır. "Yatak! Büyük yatak! Vay canına, büyük yatak!"

"Sanırım beğendi," diye mırıldanır Adam, bana bakarak. Yanaklarımdan sessizce akan gözyaşlarını görünce yumuşak bir gülümsemeyle gülümser. "Connor, git annene iyi geceler öpücüğü ver, sonra sana yatakta kitap okuyayım, tamam mı?"

Küçük vücudunu bana sarar ve ağzıma ıslak bir öpücük kondurur. "Seni seviyorum anne," der ve sonra kitaplığa koşarak bir kitap seçerken, ben de geçici odama kaçar ve gözyaşlarımı silerim.

Adam, Connor'a bir hikaye bir hikaye okurken, ona iyi geceler dilerken ve onu sevdiğini söylerken, yatak odasının kapısı arkasından kapanırken ve gölgesi benim kapımın altından sızan ışıktadırken dinliyorum. Ve yatağa girdiğimde, kendi nefesimin sesini dinliyorum, sığ ve düzensiz, sevdiğim adamın kollarında olmaktan başka bir şey istemeyen kalbimin çılgın atışlarını.

Ev sessiz ve karanlık olduğunda, uyumayı bıraktığımda, merdivenlerden sessizce aşağı inip mutfığa giderim. Ay ışığı veranda kapısından içeri süzülür ve ben Adam'ın kilerinde en sevdiğim çayı ararken su ısıtıcısı kaynar.

Adam'ın boyuna lanet okurum, fincanlara uzanmaya çalışırken, parmak uçlarımda yükselirken çıplak bacaklarımı serin hava okşar, neredeyse fincanı yakalarım.

Soğuk hava kaybolur, yerine giydiğim ince tişörtü yakacak kadar sıcak bir ısı gelir, bir vücut sırtıma yapışır, sıcak nefesi kulağımı öper. Güçlü bir el kalçamı kavrar, beni vücudu ile tezgah arasında sıkıştırır, üstüme uzanır ve bir fincan alır.

"Boyunun ortalamanın üzerinde olduğunu hayal et," diye fısıldadı Adam'ın boğuk sesi. "O zaman beni sadece gece yarısı çay içmekten çok daha eğlenceli şeyler için ihtiyacın olurdu."

Aman Tanrım.

Beni bırakıyor, gece yarısı gözleri bana daha da karanlık bir bakış atarken, bardağı dolduruyor, çay poşetimi içine daldırıyor ve benim odaklanabildiğim tek şey, onun sadece bir çift boxer şort giymiş olması, kusursuz karın kasları ve kırık ay ışığı altında sergilenen ağız sulandıran uylukları. "Ne yapıyorsun, Rosie?"

"Ben... ben..."

uyuyamadım."

"Neden?"

"Düşünüyordum... Carter neden kendine Mr. Incredible diyor?" *İşte böyle, Rosie. Ona odasına gizlice girip, seni ayılana kadar sikmesini isteyeceğini söylemekten çok daha iyi.*

"Çünkü en büyük penisi kendinde olduğunu düşünüyor."

Gördün mü, işte alkol beni bu noktada zor durumda bırakıyor, çünkü başımı sallamak yerine cevap veriyorum.

"Tamam, peki, ben gördüm - *herkes* gördü - onun penisinin hatlarını, ve büyük mü? Yani, tabii ki. Evet, elbette. Ama ben seninkini vücudumda hissettim - birden fazla yerde - ve seninkinin daha büyük olduğunu *biliyorum*, öyleyse, *gerçek* Mr. Incredible kim?"

Adam gülüyor, derin, gürültülü bir ses, karnımın derinliklerinde yankılanıyor, bacaklarımın arasında karıncalanma hissi yaratıyor. "Seni biraz sarhoşken seviyorum."

"Sen beni her zaman seviyorsun."

"Bu doğru." Yavaşça bana doğru yaklaşır ve gözlerim vücudunu tarar, iznim olmadan iç çamaşırındaki şişkinliğe takılır, o da beni tezgaha sıkıştırır. "Seni veteriner önlüğüyle seviyorum. İkinci yürüyüşte giydiğin, kışına yapışan mor taytın içinde seni seviyorum." Belimi kavrar, beni tezgahın üzerine kaldırır, bacaklarımı ayırır ve aralarına girer, ellerini dizlerime koyar, cildimi yakar. "Ve seni bu şekilde seviyorum, benim tişörtümden başka hiçbir şey giymeden, bacakların ortada, kalçaların elimi altına sokup tutmam için yalvarıyor."

Beynim çalışmayı bırakıyor ve kalp atışlarım klitorisime iniyor, Adam sert avuçlarını uyluklarımın üzerinde gezdirirken, tişörtünün eteğini de çekerek, arzuyla zonkluyor. Koyu renkli gözleri benimkilerle çarpışır, o kumaşı daha yukarı doğru iter, kalçalarımın etrafında toplanana kadar, ve nefesim boğazımda sıkışır, çıkacak yolu bulamaz. Bakışlarını bacaklarımın arasına indirir, hava bacaklarımın arasındaki sıcak, ıslak noktayı öper ve ağır bir nefes alır.

"Biliyordum," diye tıslayarak, başparmaklarını uyluklarımın tepesine sürüyor, *çok yakın* ama yine de yeterince yakın değil, benim uyarılmamı yayarken, ben ellerimin üzerine yaslanırken benden bir inilti koparıyor. "Buraya girdiğin anda kokunu aldım."

"Ne kokuyorum?" diye fısıldadım, o da başparmağını ağzına götürüp emdi, bu manzara beni tamamen vahşileştirdi.

Başını eğip, dudakları köprücük kemiğimin çukurluğunu bulduktan sonra boynumdan kulağıma doğru ilerledi. "Sorun kokuyorsun ve tadı da öyle. Şimdi yatağa geri dön, yoksa kendimi lanet olası bir belaya sokacağım."

O uzaklaşır, ben ayağa kalkmaya çalışırken beni izler.

Başımı döndüren sözler beni mutfağın kenarında durdurur.

"Peki ya Rosie? Seni gece yarısı yine mutfağında bulursam, seni o tezgahın üzerinde sikip atarım."

3 EKİM

ADAM

"Senin TikTok'unu yapmayacağım, Carter."

Bu soyunma odasında bu sözlerin ne kadar sık söylendiğine inanamazsınız. Çoğu kaptanın ev sahibi takımın ilk maçı öncesinde aşırı odaklanmış olacağını, hatta takım arkadaşlarına Tanrı korkusu aşılayacağını düşünürsünüz, ama Carter öyle değil. Hayır, kaptanımız kızının bu akşam onu izleyeceği için o kadar heyecanlı ki, "My Girl" şarkısını tekrar tekrar yüksek sesle çalıyor, soyunma odasında kışını sallıyor ve TikTok sayfası için bir sürü içerik çekiyor. Son on dakikadır *Mean Girls'ten* esinlenen bir video çekmek için birini ikna etmeye çalışıyor, ama kimse ilgilenmiyor.

"Neden?" diye soruyor Carter, kaşlarını çatarak.

"Çünkü maça hazırlanmaya çalışıyorum." "Maçtan sonra o zaman?"

"Hayır."

"Ama bugün *Mean Girls* günü! Bu çok kolay! Tek yapman gereken kameraya bakıp tarihi söylemek." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Videoyu çekmezsen kız kardeşimle evlenmene izin vermeyeceğim."

"Kız kardeşinle evlenmek için ihtiyacım olan tek izin, kız kardeşinin izni. Ayrıca, Jennie'yi çok mutlu ettiğim için beni kayınbiraderin olarak görmekten mutluluk duyacağını zaten söylemiştin."

"Ssshhh!" Carter'ın bakışları odanın içinde dolaşır. "Bunu sana güvenerek söyledim!"

"Ona İrlanda'ya arkasında 'Daddy' yazan bir forma aldığını biliyorsun, değil mi?" Jaxon bana fısıldadı. "Ve Olivia'ya üzerinde

"Biliyorsun, Jaxon, Carter Olivia ile tanışmadan önce sana çok benziyordu. Belki daha da kötüydü."

"Biliyor musun Jaxon, Carter Olivia ile tanışmadan önce sana çok benziyordu. Belki daha da kötüydü."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Doğru kadın için ne kadar takıntılı olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Jaxon bana bakar, dudakları tiksinti ile kıvrılır. "İğrenç. Eğer bir kadına gönüllü olarak üzerinde '*Bayan Riley*' yazan bir ceket alırsam, beni öldür. Belli ki ele geçirilmişim."

Gülerek, kaleci pedlerimin kayışlarını bağlarım. "Hey, Adam?"

Carter seslenir.

"Ne haber?"

"Bugün günlerden ne?"

"3 Ekim."

Soyunma odası toplu bir iniltiyle dolar, Carter ise yumruğunu havaya kaldırıp telefonunu bana doğru tutar. "Başardım!"

Jaxon'a bakarım. "Az önce *Mean Girls*'teki gibi mi davrandım?" "Az önce Cady Heron oldun dostum."

"Siktir."

Doğrusu, şu anda Carter kadar rahat olmayı dilerdim. Sinirliyim ve günün büyük bir kısmında da öyleydim. Sabahki paten antrenmanımız ve daha önce yapılan takım toplantısı nedeniyle, kahvaltıdan sonra Rosie ve Connor'ı bıraktığımdan beri Rosie ile konuşma fırsatım olmadı. Sorumu kahvemle birlikte yuttum ve on beş kez yazdım, ona bu akşam maça gelmek isteyip istemediğini sordum, ikisi için iki bilet aldığımı söyledim. Ama her seferinde korkup vazgeçtim, hayır diyeceğinden, bunun çok fazla ve çok hızlı olacağından korktum. Onu suçlamam ama şunu söylemeliyim: Yavaşlamaktan bıktım.

Onu o kadar çok *arzuluyorum* ki, içimdeki boşluk beni doyurmak için yalvarıyor.

Dün gece ıslak amina parmaklarımı sokmamak, onu mutfak tezgahının kenarına çekip ikimize de benim sikimi ne kadar iyi aldığını hatırlatmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Ağzının benimkine karşı hareket ettiğini hissetmek, kalçalarının kalkıp sallandığını hissetmek istiyorum.

her hareketimi takip ediyor. Parmaklarının saçlarımda olmasını ve dudaklarında adımı duymak istiyorum, ve bunu sonsuza kadar istiyorum.

Ama daha da önemlisi, ona karşı hislerimi bilmesini istiyorum.

Ona ne kadar bağlı olduğumu.

Ona ne kadar delicesine aşık olduğumu.

Vücudum ona sahip oldu ve lanet olsun, onu tekrar tekrar istiyor. Ama yavaşlayabilirim. Onun kalbini kazanabildiğim sürece, arzumu bastırabilirim.

Telefonum cebimde çaldı, onu çıkardım ve bana bakan isme gülümsedim.

TROUBLE

Bu gece en iyi zamanını geçir, Adam. Harika olacaksın! Çok büyük ve esnek.

Onun mesajı, yedek kulübesinin arkasındaki iki boş koltuğa bakmak için ihtiyacım olan cesareti bana veriyor ve oyuncular tüneline doğru ilerlerken, konsantre olmaya çalışıyorum.

Önümüzdeki makineden çıkan sis tüneli dolduruyor ve arenadaki ışıklar sönüyor, kulakları sağır eden tezahüratlar pistte yankılanırken, ben gerginliğimi atmaya çalışıyorum, kaleci maskem başımın üstünde duruyor. Yeşil ve mavi spot ışıkları pistte parlıyor ve Carter bir anda şapşaldan kaptana dönüşüyor.

"Hadi bakalım çocuklar! Bu lanet pistin sahibi kim?"

"Vipers!"

"Kim bizden daha çok çalışıyor?"

"Kimse!"

"Ve bu gece galibiyeti kim eve götürecektir?"

"Biz!"

"Tabii ki öyleyiz, çocuklar! Oraya çıkın ve onlara kim olduğumuzu gösterin!"

Müzik başlar ve spiker hoparlörlerden her oyuncuyu buz pistine çıktıkça tanıtır, ta ki sadece ben ve Carter kalana kadar.

Carter başımı tutar ve alnımı alnına yaklaştırır. "Sen bunu başarabilirsin dostum." Adı anons edildiğinde popoma bir şaplak atar ve arena coşarken buz pistine doğru kaymaya başlar.

"Ve son olarak, bayanlar ve baylar, gurur ve sevincimiz için ayağa kalkın, kırk numara, Vancouver Vipers'tan Adaaammm Lockwooooood !"

Buzun üzerine adım atıyorum, adımı haykıran sesler müziğin sesini bastırırken sopamı havaya kaldırıyorum. Mavi ve yeşilin oluşturduğu bu denizi seyretmek, insanların sadece sizi desteklemek için burada olması, gerçeküstü bir duygu. Hokeyi sevmemin nedeni bu, herkesin birbirini desteklemesi, yanınızda olması, size inanması. Bu destek, tüm bu sevgi bağımlılık yapıyor, ama yine de, ısınmamız için ışıklar yeniden yandığında, gözlerimi yedek kulübesinden ayırmıyorum.

Çok fazla maçta, tam oraya, hemen arkasındaki yere baktım ve takım arkadaşlarımın eşlerini, kız arkadaşlarını, ailelerini gördüm. Ve tüm bu sevginin ortasında, Courtney'nin doldurmaya tenezzül etmediği boş bir koltuk vardı, bana bir bahane bile uydurmaya tenezzül etmedi. Aptal gibi, her maçta aynı lanet bileti almaya devam ettim.

Benim hatam, biliyorum. Rosie'ye bu gece gelme şansı bile vermedim. Yine de bakamıyorum, çünkü o boş koltuğun acı verici anılarını Rosie gibi iyi kalpli biriyle ilişkilendirme düşüncesine dayanamıyorum. O bundan daha fazlasını hak ediyor.

Maskeni ağımın üstüne koyup, kimsenin bana şut atmayacağı güvenli bir köşeye geçiyorum. Planladığım gibi esnemeyi başaramadan müzik değişiyor ve "Cha-Cha Slide" çalmaya başlayınca iç çekiyorum.

"Oh, lanet olsun!" diye bağılıyor Carter, yanımda durarak. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun, Woody?"

Yine iç geçiriyorum, çünkü saatin kaç olduğunu çok iyi biliyorum. "Cha-cha zamanı." Garrett ve Emmett de bize katılırken, bize kıkırdayan Jaxon'ı işaret ediyorum. "Riley bu yıl katılmadıkça yapmıyorum!"

"Kesinlikle olmaz. Bu senin geleneğin. O oluşturulduğunda ben burada değildim."

"Sen bu ailenin bir parçasısın," diyor Carter alçak sesle, onun formasına tutunup onu kendine doğru çekerek. "Ve bu aile cha-cha zamanına katılır." Kalabalığa işaret ediyor, herkesin telefonu bize doğrultulmuş durumda, çünkü Carter benim ilk maçımda sinirlerimi yatıştırmak ve kusmamı engellemek için bize bu geleneği dayattığından beri, bu şarkı çaldığında herkes bunu bekliyor. "İnsanlar

bizim cha-cha'yı çok akıcı bir şekilde yapmamızı istiyorlar, Riley, ve insanlar ne isterse, onu alırlar."

"Onun yanımda durmasını istemiyorum," diye homurdanır Garrett. "Eğer batırırsa, beni de batırır. Ve Jennie benim kıcıımı sallamamı izlemeyi seviyor."

Carter, Jaxon'ı aramıza çeker ve o gözlerini devirir, biz diğerleri şarkının talimatlarını izleyerek sola kayarken, o heykel gibi hareketsiz durur.

"Lanet olası sola kay," diye homurdanarak onu omzumla sola itiyorum. "Şimdi sağa."

"Çaprazlama!"

Patenlerimle zıplarım, ayaklarımı çaprazlarım ve Jaxon'a gözlerimi kısarım.

"*Tamam*," diye homurdanır, ayaklarını bir kez, sonra iki kez çaprazlar. Şarkıya ve kalabalığın en az dördte üçüne eşlik ederek alkışlar ve cha-cha real smooth zamanı geldiğinde, sanki... pratik yapmış gibi, kalçalarını sallayarak daireler çizerek mükemmel bir şekilde yapar.

Ağzımı açtığım anda tehditkar bir şekilde parmağını yüzüme doğrultuyor. "Ne söyleyeceğini biliyorum, söyleme. Sakın. Sakın. *Söyleme*."

Jaxon yanımda her adımı kusursuzca yaparken ben de dans adımlarına odaklanarak gülümsüyorum ve dans bittiğinde sırtına bir şaplak atıyorum. "Görünüşe göre sandığından çok daha fazla Carter'a benziyorsun."

"Bu gece kaleni savunmamı istiyorsan, siktir git."

Kıkırdayarak bacaklarımı genişçe açtım ve buzun üzerinde bacaklarımı iki yana açarak, olabildiğince aşağı inerek kasıklarımındaki ve hamstringlerimdeki gerginliğin tadını çıkardım.

Garrett dizlerinin üzerine çökerek yanıma oturdu ve bacaklarını açtı. "Senin nasıl bacaklarını ayırabildiğini asla anlayamayacağım."

"Kaleci işleri."

"Jennie, bunu yaptığımda buzun üzerine çıkıyormuşum gibi görüldüğümü söylüyor," der ve esnemeye başlar. Yukarı bakıp kaşlarını oynatır ve bunun Jennie'ye yönelik olduğunu hiç şüphe duymadan anlarım.

Öne eğilip göğsümü buza olabildiğince yaklaştırıyorum. "Sence Rosie maçı televizyondan izleyecek mi?"

"Hayır."

Gözlerimi kısıyorum. "Teşekkürler, seni lanet olası kaplumbağa sikli. Beni memnun etmek için evet diyebilirdin, biliyorsun."

Garrett gülerek benimle birlikte ayağa kalkar. "Televizyondan izlemeyecek." Sopasının bıçağıyla bir disk alır, havaya atar ve yakalar. Sonra yedek kulübesinin arkasını gösterir. "Oradan izleyecek."

Bakışlarım, boş olacağına yemin ettiğim koltuklara kayar ve gördüğümde kalbim kabarıyor, en sevdiğim iki kişi, ailem dediğim insanların arasında oturuyor.

Yüzümdeki gülümsemeyi silmek istesem de silemem, Rosie ve Connor'a doğru kayarken gülümsemem daha da büyür. Connor benim formamın minik bir versiyonunu giymiş, kulaklarını büyük kulaklıklar kaplıyor ve Rosie beni gösterdiğinde yüzünde bir gülümseme belirir.

Ben orada durduğumda camı tokatlıyor. "Baba! Merhaba, baba!"

Gülerek, eldivenli elimi onun elinin karşısındaki cama koyuyorum. "Merhaba dostum. Burada olduğun için çok mutluyum."

"Hokey!" Sopamı işaret ediyor. "Baba... ödeme... hokey?"

Rosie, benim formamla orada otururken o kadar nefes kesici ki, Cara'nın Connor'ın bana *Baba* demesi yüzünden çıldırmasını zar zor duyabiliyorum.

"Benim için dön." Bu sözler sessiz bir rica gibidir ve Rosie gülümsediğinde, Connor'ı kollarında kaldırıp yavaşça daireler çizerek sırtındaki soyadımı bana gösterdiğinde kalbim göğsümde çarpar.

Lanet olası mükemmellik.

Sonra bana gülümsüyor, ve bu gülümseme parlak, patlayıcı ve sevdiğim her şey. "Ben daha çok pembe seven bir kızım, ama sanırım mavi ve yeşil de bana yakışıyor."

Engelleyicimi çıkarıp elimi cama bastırıyorum. "Geldiğin için teşekkürler."

Rosie'nin gözleri yumuşar ve elini camın diğer tarafına dokundurur. "En sevdiğimiz kişiyi desteklemek için burada olmasaydık, başka nerede olabilirdik ki?"

Bu sözler beni gururlandırır ve yirmi beş dakika sonra, marşlar biter ve ben kalede yerimi aldığımda, onları da gururlandırmaya kararlıyım.

Rosie'nin ilk periyodu ne kadar izlediğini gerçekten bilmiyorum. Ne zaman ona baksam, o da bana bakıyor. Ben gülümsüyorum, o kızarıyor, ben daha çok gülümsüyorum. İkinci periyotta, gözleri oyunu takip ediyor ve Emmett'ten Garrett'a, oradan da Carter'a geçen puck, Philly'nin kalecisinin omzunun üzerinden ağlara girince, diğer kızlarla birlikte koltuğundan bile zıplıyor. Connor'ın neler olduğunu hiç anlamadığından eminim, ama herkes bağırdığı için o da bağıırıyor.

Carter buzun ortasında durur ve sopasını karısına ve kızına doğru uzatır. "Prenseslerim için!"

Olivia, Carter bunu yaptığında yüzünü ellerine gömmekten vazgeçer, ama yüzü yine de kıpkırmızı olur. Ancak Carter kayarak yaklaşp, ellerini ve alnını camın diğer tarafındaki Ireland'ın ellerine ve alnına dokunduğunda, her şey erir gider.

Olağanüstü oynuyorum, her şutu durduruyorum, ama savunma oyuncularım puck'ın buraya kadar gelmesini engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Maçın bitmesine sadece bir buçuk dakika kala, tek gol bizde ve ben shutout yolunda ilerliyorum, Philly kalecisini çekip buzun üzerine fazladan bir oyuncu atıyor, maçı berabere bitirmeye kararlı.

Kötü bir hat değişikliği sırasında oyun mavi çizgide tersine döner ve Jaxon yedek kulübesinden atlayarak, bana doğru buz üzerinde hızla ilerleyen orta saha oyuncusunu yakalamak için deli gibi koşar. Ben çömelir, kalemden yavaşça çıkarken pakı takip ederim ve o şut atmak için hazırlanırken Jaxon pakı uzaklaştırır. Sopamla pakı yakalar ve tahtaya doğru vururum, ve Garrett pakı yakaladığı anda tahtaya sıkışır.

Puck serbest kalır ve Philly'nin sağ kanat oyuncusu bana doğru hızla gelir. Sopasını geri çekip ileri doğru savurur ve ben sağa dalarak blokerimle puck'ı saptırırım. Başka bir oyuncu puck'ı kapar ve ben ayağa kalkamadan şutunu çeker. Ben diğer tarafa atlarım ve Jaxon onu tahtaya çarptığı anda puck'ı eldivenimle yakalarım.

Düdük çalar, maskemı çıkarırım, ağımdan su şişemi alırım ve terden sıırılsıklam olan yüzümü ıslatmadan önce ağızıma bolca su sıkırım. Rosie beni izliyor.

Ağzını genişçe açmış, ben de göz kırparak maskemı geri indirirken yüzünün kıpkırmızı olduğunu izliyorum.

Maçın bitmesine on saniye kala, puck solumdaki daireye düşer. Tam önümde serbest kaldığında, Philly'nin boş kalesine net bir şut atma fırsatı yakalarım ve bu gece shutout'umu tamamlamak istediğime karar veririm. Ve belki de biraz hava atmak isterim.

Kalıbımdan çıkarken sopamın ucunda puck'ı ileri geri sallıyorum ve Carter yolumdaki tek savunma oyuncusunu kenara itiyor. Sonra sopamı geri çekip puck'ı boş kaleye doğru ucuruyorum.

Zaman dolmadan bir saniye önce zil çalar ve Rosie ile Connor'ı ayakta alkışlarken bulurum.

Takım arkadaşlarım beni buzun üzerine atlamadan hemen önce, kalbimi iki kez okşuyorum ve sonra ona sahip olan iki kişiyi işaret ediyorum.

Hayatımda hiç bu geceki kadar hızlı bir şekilde kıyafetlerimi çıkarmamıştım, duşa atladım ve takım elbisemi giymeden önce vücudumun her santimini temizledim, cildime yapışan ıslak buklelerle uğraşmadım, yüzümden su damlaları akıyordu.

Kravatımı takmayı başardım, ama düğümü gevşek ve çok sola kaymış durumda, ama kafam çok iyi olduğu için umursamıyorum bile.

"Adam, sen..."

"Gidiyorum. Hoşça kal."

Giyinme odasından geçerken arkamda kahkahalar patladı, ardından ıslık ve bağırışlar geldi, Pound Town'a gittiğimle ilgili bir şeyler ve yarın beni aramaya söz verdiler, böylece orada kaybolup 36 saat sonra Washington'a giden uçağı kaçırmayayım.

Sanki önümüzdeki otuz altı saati Rosie'nin içinde gömülü geçirecekmişim gibi.

Kimi kandırıyorum ki? Önümüzdeki otuz altı saati Rosie'nin içinde geçireceğim.

Giyinme odasından çıktığımda kameralar ve kayıt cihazları yüzüme dayandı. Onları itip geçtim, omzumun üzerinden el salladım, çünkü kesinlikle sohbet etmek için orada kalmayacaktım.

Rosie, Connor'ın elini tutmuş, arkadaşlarımla çevrili halde koridorun sonunda bana bakıyor. Ona doğru ilerlerken, kameralar peşimde, ne yapacağımı görmek için beklerken, narin yüz hatları güzel bir kızıl renkle boyanıyor.

"Baba!" Connor beni görünce bağırır. Titrek ayaklarıyla bana doğru koşar ve ben onu bir kolumla yakalar, kendime doğru kaldırırım.

"Hey, küçük yaramaz."

Rosie'yi işaret eder. "Büyük küvet."

"Adam," diye fısıldar, ben onun önünde durduğumda. "Ben..."

Onun sözlerini, hepsini yutuyorum. Ne olursa olsun, ağzımı onun ağzına yapıştırarak yutuyorum. Kahretsin, o çok tatlı. Sıcak çikolata ve tarçın gibi, sonbaharın ilk tadı gibi. Ağzım onu tamamen hatırlıyor ve onu vahşice yutuyorum, sanki hayatım boyunca sadece bunu hayal etmişim gibi.

Onu eve götürüp ona tapacağım.

Bir santim geri çekiliyorum, Rosie'nin titreyen parmakları yüzümde, benimkiler ise onun saçlarında.

"Hey, bela," diye mırıldanıyorum ve o gülümsüyor. "Hey, sen."

BÖLÜM 33

SANIRIM

BEN

ADAM

BUNU BEKLEMİYORDUM.

Siktir, bunu beklemiyordum.

Odamda koşturup, kirli çamaşırları çamaşır sepetine atıp, banyo aynasındaki çizikleri ovup, oyuna gitmeden önce lavaboya düşen diş macunu damlasını temizliyorum. Rosie'nin koridorda Connor'a son bir iyi geceler dediğini, yatak odasının kapısının kapandığını duyuyorum ve kendimi yatağımın üzerine atıp, örtüleri düzgün ve temiz görünmesi için çekiyorum.

Siktir, tam da geç kalmışım ve evden çıkmadan temizlik yapmaya vaktim yokken, Rosie benimle eve geliyor.

Yastığa karate vuruşu yaparken yatak odasının kapısı açılır ve bakışlarım Rosie'nin eğlenceli bakışlarıyla karşılaşınca dururum. Yastıkları nazikçe kabartmayı bitirip, yanıma yatarak yanağımı yumruğuma, dirseğimi yatağa dayarım.

"Selam."

"Ne yapıyorsun?" diye sorar ve bana her adımında kalbim daha hızlı atmaya başlar.

"Ben sadece... ben... temizlik yapıyordum," diye iç çekerek bitiriyorum, yatakta bir an yıldız gibi uzanıp sonra yataktan atlayıp komodininin yanına gidiyorum. "Hokey maçına gitmeden önce temizlik yapmaya vaktim olmadı ve senin benim dağınık olduğumu düşünmeni istemedim."

"Adam, ben çok dağınığım."

"Evet, ama senin dağınıklığın düzenli bir kaos. Benimki ise sadece..." Elimi komodinin üzerindeki dağınıklığın etrafında gezdirerek aradığım kelimeyi bulmaya çalışıyorum, ama masanın üzerinde bıraktığım şeyi görünce tüm umudumu kaybediyorum. "Oh, lanet olsun."

Rosie'nin bakışları benimkini takip ediyor ve masanın önüne geçmeye çalıştığımda, beni dirseğiyle kenara itiyor. "Bu ne?"

"Ne ne?"

Yatağımın başucundaki kitabı kaldırır. "Bu."

Beni yiyip bitirmek isteyen gerginliğimi yutuyorum. Otuz dakika önce kendime o kadar güveniyordum ki. "Hafif bir şeyler okuyordum."

"Hafif bir kitap mı?" Kitabı elinde çevirir. "*Üvey ebeveyn değil, ebeveyn: Etiketleri bir kenara bırakıp partnerinizi destekleyerek en iyi ebeveyn olmanın yolları.*"

"Tamam, peki, başlığı yüksek sesle okumana gerek yoktu." *Hayret.*

"Bunu ne zamandır saklıyordun?"

Boynumu ovuşturuyorum. "Bir süredir. Bana ikinci bir şans verirsen, senin ve Connor için mükemmel olmak istedim."

Bana uzun bir süre baktı, boğazı titriyordu. Sonra, komodinindeki renkli yapışkan etiketleri ve fosforlu kalemi işaret etti. "Peki ya bunlar?"

Boğazımı temizledim. "Ben, şey... Önemli kısımları işaretliyorum. Böylece daha sonra tekrar bakabiliyorum."

"İyi bir eş ve üvey baba olmakla ilgili bir kitaba notlar mı yazıyordun?"

"Evet, sanırım. Yani, kitapta en önemli şeylerden birinin üvey ebeveyn etiketini ortadan kaldırmak olduğu yazıyor. Çocuğu kendi çocuğunmuş gibi sevmen gerekiyor. Ama bu kolay, çünkü ben zaten Connor'ı kendi çocuğum gibi seviyorum."

Rosie'nin gözleri yaşlarla doluyor ve bu beni çılgına çeviriyor. Onları durdurmak istiyorum, bu yüzden çekmeceyi açıp kalemimi ve defterimi çıkarıyorum.

"Küçük bir defterim var. Bazen okurken sorularım oluyor ve bunları sana sonra sorabilmek için yazıyorum." Utanç boynuma kadar yükseliyor, belirsizlik defteri göğsüme çekip saklıyor. "Bu tuhaf. Bunu yüksek sesle söylüyorum ve ne kadar tuhaf

. Belki de yeniden bir araya gelmek istememiştin. Ve eğer istemiysen..."

"İstiyorum."

Yine yutkunuyorum. "Sen benim bu kadar dahil olmamı istemeyebilirsin. İkinizin zaten bir aileniz var. Bana ihtiyacın olmayabilir, benim sana ihtiyacım olduğu gibi."

Rosie bana bakar, kaşında, sözlerimi anlamaya çalışıyormuş gibi bir kırıksıklık belirir. Gözlerini kapatır, başını hafifçe sallar, sonra öne doğru adım atar, defteri elimden alır, parmaklarını benimkilerle birleştirir. "Sana ihtiyacımız var."

"Öyle mi?"

"Elbette. Ama sana ihtiyacımız olduğundan daha çok, Adam, seni *istiyoruz*."

Göğsüm gerginleşir, çarpan kalbimin baskısından patlayacakmış gibi olur. "Gerçekten mi? Çünkü ben hiçbir şeyi seni ve Connor'ı istediğim kadar istememişimdir, Rosie. Hiçbir şeyi, hokeyi bile. Senin partnerin olmak istiyorum ve her şeyi birlikte yapmak istiyorum. Maceralı şeyleri ve sakın, tembel şeyleri. Mutlu şeyleri ve üzücü, zor şeyleri de yapmak istiyorum, yeter ki seninle birlikte yapayım. Connor'ı tam da şu anda olduğu gibi sevmeye devam etmek istiyorum, sanki o benim, *bizimmiş gibi*, çünkü öyle hissediyorum. O çocuk kalbimi çaldı ve her gün, bir gün *Dada*'nın bana sadece bir dönemlik bir isim olarak değil, her zaman yanında olacağına güvenebileceği bir adam olduğum için seslendiğini umuyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldanır Rosie. "Seni seviyorum." Hızla çarpan kalbim birden durur.

"Ne dedin?"

Gözleri büyür ve ellerimi bırakır. O geri çekilir, ben öne doğru adım atarım. "Ben... ben... düş almam lazım!" Dönüp banyoya koşar ve kapıyı arkasında çarpar.

Onun peşinden gitmeden önce kapıya üç saniye bakarım.

Rosie odada gözleri kapalı, parmaklarını şakaklarına bastırarak volta atıyor. Düşün gürültüsü ve durmaksızın tekrarladığı sözler yüzünden içeri girdiğimi duymadığından eminim.

"Beyninle düşün, göğüslerinle değil. Beyninle düşün, göğüslerinle değil. Beyninle düşün, göğüslerinle değil."

kollarını havaya kaldırır. "Cidden, Rosie, o kadar da zor değil!"

"Neden?"

Rosie çığlık atarak bana döner. "Adam. Duydun." "Neden?"

diye tekrarlarım, onu tezgaha doğru iterek.

Gözleri benimkilerle buluşup ayrılırken, bana değil, başka bir şeye tutunacak bir şey arar. "Neden ne?"

"Neden beni seviyorsun?"

"Oh, o mu?" Elini havada sallayarak endişeli bir şekilde gülümsedi. "Psssh. Çok aptalcaydı. Seni seviyorum mu? Evet, bunu her zaman söylerim. Otobüs şoförü? 'Hey, beni taşıdığın için teşekkürler dostum. Seni seviyorum!' Market kasiyeri? 'Alışverişlerimi poşetlediğin için teşekkürler! Seni seviyorum!'" Bir başka tiz kahkaha ve *lanet olsun*, onun bu dağınık tarafını seviyorum.

"Neden?" Elim onun kot pantolonuna uzanıyor ve bel bandını okşarken karnı titiyor. "Sebeplerini söyle," diye mırıldanıyorum, düğmeyi açarken, kot pantolonunu yavaşça dolgun kalçalarından, çekici uyluklarından aşağı doğru çekiyorum. Tanrım, daha başlamadık bile ama o benim için çoktan ıslanmış. Tozlu gül rengi külotunun ortasındaki koyu leke, onu tatmamı, dilimi içine daldırıp onu temizlememi istiyor.

Ve ben de öyle yapmayı planlıyorum.

Bu gece onu geri alacağım.

Bu gece, yavaşlamaktan *bıktım* artık.

Avuç içlerim yanlarından, kalçalarından ve belindeki çukurdan yukarı doğru kayıyor, gömleğini yukarı çekiyor, kollarını başının üzerine yönlendiriyorum ve o da gömleği çıkarmama izin veriyor. Arkasına uzanıp sütyeninin kopçasını açıyorum, mükemmel, dolgun göğüsleri serbest kaldığında göğsümden boğuk bir inilti yükseliyor.

Başparmaklarımla sıkı meme uçlarını okşarken bakışlarımız çarpışır, nefesi dudaklarından dışarı fırlar.

"Sebeplerini söyle, Rosie. Hemen."

"Artık yalnız hissetmiyorum," diye patlar, sonra dudaklarını yalar, parmaklarımla karnından aşağı doğru kaymasını izler. Gözleri tekrar benimkilere döner. "Ve bu birine sahip olmakla ilgili değil. *Seninle* ilgili. Senin benim partnerim olduğunu bilmekle ilgili, sadece sıcak bir beden değil.

tarafı. Sabahları gönderdiğin "günaydın" mesajları ve yağmur yağdığı için otobüs durağına gelmen. Bana banyoyu hazırlayıp, sen Connor'la vakit geçirirken beni dinlenmeye zorlaman. Soğuk hava yüzünden buzlu içecek yerine sıcak içecek istemiş olabilirim diye Starbucks siparişimi iki kez kontrol etmen. Dolabında benim en sevdiğim çayı bulundurman ve yatmadan önce giymem için taze bir tişört hazırlaman. Oğlumu kendi oğlun gibi sevmen, ikimizi tereddüt etmeden kabul etmen." Kirpikleri titriyor, sesi alçalıyor. "Bursun adını büyüdüğüm evin adıyla koyman, ailemin ağacının altındaki şakayıklar ve senin ön bahçedeki şakayıklar, böylece ailemin benimle olduğunu bilmem için. Çünkü seni her yerde hissediyorum Adam, burada olmasan bile."

Gözlerinde bir şey parıldıyor, bir an için açlığını bastıran bir tereddüt. Alnımı onun alınına dayadım. "Neden k o r k uyorsun, Rosie?"

"Seni kaybetmekten," diye fısıldar. "Connor, sahip olduğum tek aşk."

"Benimkini de koruyabilirsin. O sana ait." "Söz verir misin?"

"Yemin et." Onu tezgahın üzerine kaldırıyorum, külotunu çıkarıyorum ve bacaklarını genişçe açıyorum, o iç çekerek ıslak yarık boyunca iki parmağımı gezdiriyorum. "Benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı daldırıp ıslaklığını klitorisine sürüyorum. Elimi saçlarına daldırıp bakışlarını bana çeviriyorum. "Şimdi tekrar söyle, otobüs şoförüne söylediğin gibi değil."

Yüzümü ellerine alır ve o bilge gözlerinde yüzen aşk beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertir. "Seni seviyorum Adam. Her şeyin için."

Gözlerimi kapatıyorum, sözleri tenime işliyor, içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Bu duyguyu biliyorum. Annem ve babam bana onlarla eve gitmek isteyip istemediğimi, ailelerinin bir parçası olmak isteyip istemediğimi sorduklarında hissetmişim. Beni sonsuza kadar seveceklerine söz verdiklerinde ve ben hata yaptığımda bunu defalarca kanıtladıklarında. Onların sevgisini kazanmak için hiçbir şey yapmam gerekmedi. Onlar beni her gün seçtiler.

Ve Rosie de Şimdi bunu yapıyor. Beni seçiyor.

Bütün benliğimle.

"Teşekkür ederim,"

diyorum boğuk bir sesle.

"Ne için?"

"Beni sevdiğin için."

"Adam." Başparmağını gözümün altına sürerek, ağır bakışlarını tekrar ona çevirmeye çalıştı. "Seni sevmek çok doğal geldi, sanki tüm bu yıllar boyunca bunu sadece senin için saklamıŐım gibi, ve sen hayatıma girdiğinde, tek istediğim sana kalbimi vermek ve onu almanı söylemekti. Öp beni lütfen, çünkü sana her Şeyimi vermeye hazırım."

Bunun için çok uzun süre bekledim, hayatımı birlikte geçireceğim bir partner, kazanmam gerekmeyen, sadece hak ettiğim bir aşk. Çünkü, lanet olsun, hepimiz koŐsulsuz sevgiyi hak ediyoruz.

Ağzım onun ağzını kapıyor, dişlerimle nazikçe ısırıyorum, içeri girmek için yalvarıyorum. Dilimle yavaşça onu tadıyorum. İki parmağımı içine sokarken sırtı kavisleniyor, acele etmeden dalıyorum, altımdaki güzelliğin tadını çıkarırken, onun çıkardığı her sesi, sadece benim için çıkardığı sesleri.

"İlk gün sana aşık oldum, biliyorsun. Hiçbir yükümlülüğün olmadığı bir köpeğe bakarken. Kontrolü bırakmaktan, başkasına güvenmekten korkarken, yine de bunu yapmaya hazırdın, hem de yeni tanıŐtıđın bir adam için. Her Şeyden önce gülümseyen o gözler. Tanrım, Rosie, ben de aşık olmaya devam ettim. Her gün, daha da aşık oldum, daha da derinden, ta ki gidecek hiçbir yerim kalmayana kadar."

O beni izlerken parmaklarımı çekiyor, yavaşça, daha derine, tekrar tekrar sokuyorum, başparmağım klitorisini daireler çizerek okşarken, kırmızı bir ısı dalgası altın rengi tenini kaplıyor ve düzenli nefes alıŐı düzensizleŐiyor.

Seni o küçük çocukla gördüğüm anda, kalbimin sana ait olduğunu anladım. Sen benim aradığım her Őeydin. Nazik ve kibar, verecek çok sevgin var. İstedeiği hayat için çalışan ve mücadele etmeden pes etmeyen biri. Çok Şey yaŐadın, Rosie. Çok fazla Şey, ama bir kez bile arkanı dönüp uzaklaŐmadın. Ben öyle olacağını düşündüğümde bile. Öyle olmaması için dua ettiğimde bile. Benden vazgeeceğinden çok korktuğumda bile. Sen kaldın, Rosie. Ve beni seçtin. Senin sayende, görölmenin nasıl bir Şey olduğunu biliyorum.

benim her bir parçamın sevildiğini hissetmek. Bunu biliyorum çünkü sen bunu her gün yapıyorsun ve lanet olsun Rosie, bu çok iyi hissettiriyor.

Onu kenara yaklaştırırken, nefes almakta zorlanırken başparmağımı alt dudağına sürterek yanağını okşuyorum.

"Bu yüzden seni seviyorum, Rosie. Seni seviyorum ve uzun zamandır seviyorum."

"Adam," diye bağılıyor, parmaklarımı sıkıca kavrarken, orgazm olurken pelvisini avucumun içine bastırıyor.

"Sen de benim için boşaldığında çok seviyorum," diye mırıldandım. Onu tezgahından çekip, su duş kapısına çarparak buharlaşırken onu duş kapısına doğru ittim. Gömleğimi başımdan çıkardım ve pantolonumu indirdim, çenemi duşa doğru sallarken sikim gururla dik duruyordu. "Şimdi içeri gir."

Tereddüt edince gülümserim ve tsk tsk yaparım.

"Bu gece kötü bir kız olmak istiyorsun, ha? Sorun değil. Ben de o kadar nazik olmak istemiyorum."

Eğilip dizlerinin arkasından tutup omzuma kaldırıyorum.

"Adam," diye bağırdı, kıcıma tokat atarak beni güldürdü. "Beni indir!"

Cam kapıyı açıp onu sıcak su akışının altına bırakıyorum ve fayanslı duvara doğru itiyorum. Parmaklarım ıslak dalgalarına, erimiş bal ve güle dolanıyor ve ağzımı boynuna, penisimi ise beline bastırıyorum.

"Şimdi dinlemeye hazır mısın?" "Hayır," diye nefes nefese söylüyor.

"Neden?"

"Çünkü beni çok sert sikmeni istiyorum, içimde olabileceğin tüm zamanları unutuyorum."

Gülümsememi boynuna gömüyorum. "Sıkı, ıslak amına sikimin izini bırakmamı mı istiyorsun, yaramaz?"

Çilli omzunun üzerinden bana sırtarak, küstah ve çekici bir şekilde gülümsüyor. "Ne istersen yap, Adam. Yeter ki ben orgazm olabileyim."

Onu döndürüp, ellerini başının iki yanındaki fayanslara vurarak bileklerini kavradım. Burnumun ucunu onun dudaklarına doğru indirip

onunkine doğru indirip ağzını buluyorum ve bir öpücük çalıyorum.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum."

"Siktir, kulağa hoş geliyor." Dizlerini yukarı çekip bacaklarını kalçalarım doluyorum, o da kollarını boynuma doluyor. "Prezervatifim yok Rosie. Bunu beklemiyordum, bu gece değil."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Hap kullanıyorum. Sana güveniyorum."

Başımı sallayarak, çenesinin üzerindeki o küçük çukura bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum."

"Biliyorum."

"Ve seni sevdiğim gibi sikeceğim. Ama önce... önce dün gece mutfak tezgahında yapmam gerektiği gibi seni sikeceğim."

Ağzını açıyor, ama ağzından çıkmak üzere olan her neyse, onu sikimin üzerine bırakıp kendimi sonuna kadar gömdüğümde bir çığlık olarak boğuluyor.

"Tanrım, *sık beni*," diye inlerim, o nefes nefese kalırken kışını sıkar, o da tırnaklarını sırtıma geçirir.

"Çok büyüksün," diye ağlar ve ben gülerim. "Oh hayır, zavallı egom."

"Kapa çeneni."

"Tekrar söyle, bebeğim. Bu sadece daha iyi olacak."

Gözlerinde ateş parıldıyor. "Kapa. Çeneni."

"Aferin kızım." Bir elim duvara, diğer elim ise kışına dayalı olarak kendimi ileri doğru itiyorum. Tekrar tekrar, daha sert, daha hızlı, daha derine, Rosie keskin nefesler ve inleyen yalvarışlar, tırnaklarını ısırma ve sadece yutmak istediğim inanılmaz, zıplayan göğüsler haline gelene kadar.

Ağzımı indirip, pembe meme ucunu dişlerimin arasına alıp emiyorum ve Rosie inleyerek bana doğru eğiliyor.

"Tanrım. Adam. Aman Tanrım... *oooh*. Evet. S-i-k-i-n." "İngilizce konuşmuyorsun, bebeğim."

"Geliyorum," diye bağırıyor, topukları kışım batıyor, tırnakları kollarımı çiziyor. Gözleri yukarı doğru dönüyor, ıslak saçları boynuna dökülüyor ve ben bir avuç dolusu saçını tutup bakışlarını bana geri çekiyorum.

"Yaparken bana bak."

"Siktir, Adam." Amcığı sikimi sıkıyor ve ben de her damlasını ondan çekip almak için itmeye devam ediyorum. Kollarımda gevşeyince

, onu benden çekip omzuma atıyorum, duşu kapatıp yatak odasından geçiyorum.

Onu yatağa bırakıp, kışına bir tokat atıp sikimi yumruklıyorum. "Eller ve dizler, Rosie."

Yavaşça dört ayak üstüne çöküyor ve ben kalçalarını tutup onu tam ihtiyacım olan yere, yatağın kenarına çekiyorum. Parmak ucumu omurgası boyunca gezdiriyorum, sonra dudaklarımla takip ediyorum.

"Benim için tekrar boşalacak mısın?"

"Evet, Adam."

"Kaç kez?"

"Sen istediğin kadar."

"Ve nereye boşalacaksın?"

Ben dilimi onun içine daldırıp tatlı amını yalarken, o iç çekerek çarşafı yumruklar. "Senin sikine, lütfen."

"Güzel kız." Dilimi onun yarık boyunca gezdiriyorum, mümkün olduğunca çok yalıyorum, sonra üzerine eğilip ağzımı onun ağzıyla birleştiriyorum, böylece ne kadar güzel tadı olduğunu görebilsin.

Onun arkasına geçiyorum, bakışlarım onun her bir lezzetli santimini takip ediyor, geniş kalçalarına uzanan belindeki çukur, parmaklarımı gömebileceğim kadar yumuşak. Omurgasındaki kıvrım, o kusursuz, yuvarlak kalçasının hemen üstündeki belindeki gamzelere doğru uzanıyor.

"Bunları çok *seviyorum*," diye mırıldanıyorum, avuç içlerimi sırtından çukurlara doğru kaydırıp, başparmaklarımı yumuşak etine gömüyorum. Penisimi kışına bastırıp inliyorum, kontrolümü kaybetmemek için onu yerinde tutuyorum. "Sen bir tanrıçasın Rosie. Bu vücut beni *çılıgına* çeviriyor."

"Vahşi mi?" diye fısıldadı ve kışını kaldırıp benim sikime sürtünce, kontrolüm tamamen kayboldu.

Onun uyluklarını kendime doğru çekerim, ayak tabanları yere çarpar, göğsü yatağa yapışır ve ben onun içine derinlemesine dalmadan önce bacaklarını genişçe açarım. Sırtı yataktan kalkar ve çarşafı yataktan koparır.

"Tanrım." Kalçasını kavrar, onu orada tutarken ona girerim, diğer elim sırtında kayar, ıslak saçlarını avuçlarım. "Lanet olsun, seni seviyorum. Seninle sevişmeyi seviyorum. Ama en çok..." Ona doğru eğilirim

, yüzünü bana doğru çevirirken daha derine giriyorum. "En çok, seni sevmeyi seviyorum."

Ağızlarımız çarpışırken o benim adımı haykırıyor, kalçalarım onun kışına çarpıyor.

Gittikçe daha yükseğe tırmanıyorum. O benim penisimi sıkıca kavıyor, beni daha derine çekiyor ve ben uzanıp klitorisini okşadığımda, o patlıyor, yüzünü çarşaflara gömerek çığlığını bastırıyor.

Ondan çıkıyorum, onu ters çevirip yastıklara atıyorum, ona doğru emekliyorum.

"Bir kez daha, bebeğim," diye yalvarıyorum, bacaklarını açıyorum, birini omzuma atarken göğsümü göğsüne indiriyorum. "Bir kez daha."

Ben onun içine girerken, o gözlerini sıkıca kapatıp başını sallar ve bitiş çizgisine doğru hızla ilerler. O çoktan boşalmıştır, beni tekrar sıkıca sarar, ya da belki hiç durmamıştır. Bilmiyorum, ama kalçaları kalkıp ağzımı ağzına doğru çekerken, bana bir kez daha beni sevdiğini söylerken, ben kendimi bırakırım. İçimdeki her şeyi onun içine boşaltıyorum, terli, nefessiz ve çok mutlu bir şekilde birbirimize sarılırken, boynunun kıvrımına adını fısıldıyorum.

İki dakika sonra ondan uzaklaştığımda, bunun tek nedeni onu ezmekten korkmamdır.

"Bu inanılmazdı. Bu dünyadan değil gibiydi. Sanırım ben ötesine geçtim." Başı öne düşüyor, bulanık gözleri bana bakıyor. "Cidden Adam, bunu nasıl geçebileceğini bilmiyorum."

"Hayatımın geri kalanını bunu denemekle geçireceğim." "Hayat hedeflerin?"

"Bu hayattaki tek hedefim, geri kalan günlerini, sen ve Connor'ın ne kadar sevildiğini şüphesiz bilerek geçirmeni sağlamak." Onu yanıma çekip, başparmağımla çukurlu çenesini okşuyorum. "Bunu başarırsam, bu hayatı doğru yaşamış olacağım."

Gülümsedi, parmaklarını buklelerimin arasında gezdirdi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Sen bizim için mükemmelsin, Adam."

Rosie'yi bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu anlamak zor değil. O olmasaydı, kendim olmaya, kendimi tamamen bir başkasına adamaya cesaret edebilir miydim, emin değilim. Reddedilmekten, sahte aşklardan ve

yanlış niyetlerden korkarak yaşayabilirdim. şimdi ise, birinin her şeyi görmesine rağmen beni seğtiğini bilerek hayatımı yaşayabiliyorum.

Bu Rosie.

O her ipi çözüyor ve beni yeniden bir araya getirdiğinde, eskisinden daha iyi oluyorum. Sonunda btnm ve daha önce hiç bütün olduğumu sanmıyorum.

FINDIKSIZ KASIM

ADAM

"PEMBE EN SEVDİĞİM RENK."

"Benim de en sevdiğim renklerden biri." Dört ay öncesine kadar öyle değildi, ama şimdi pembeyi düşündüğümde aklıma parlak, taze ve büyüleyici her şey geliyor. Rosie geliyor aklıma.

Ama bu ergen kıza, bugün bana sunulan tüm seçenekler arasından pembe boya kalemi gibi giyinmeyi seçtiğimi, çünkü bu rengin bana bu sabah Rosie benim sikimi boğazına kadar alırken elimde tuttuğum bir avuç saçları hatırlattığını söylemek yerine, şöyle diyorum: "Beni mutlu ediyor."

Önümdeki kız, elinden fotoğrafımı alıp kalemimin kapağını açtığımda sırtıyor. "Benim adım Skylar."

"Skylar," diye tekrar ediyorum, fotoğrafın üzerine onun adını yazıp benimkini de ekledikten sonra forma numaramla bitiriyorum. "Al bakalım, Skylar." Plastik kabak kovaasına bir sürü şeker döküyorum. "Mutlu Cadılar Bayramı."

"Teşekkürler!" Jaxon'a bakar, gözleri tiksintiyle onun üzerinde dolaşır. "Yeşili sevmiyorum. Bana kusmuğu hatırlatıyor."

Jaxon yeşil göğsünü kollarını kavuşturur ve yeşil boya kalemi uçlu şapkası kaşlarından birinin üzerine düşer. "Evet, ben de kelebek kraliçelerini sevmem. Onlar *da* bana kusmuğu hatırlatır."

Skylar nefesini tutar, uzun kelebek kanatlarının ucu Jaxon'ın çenesine çarparak dönüp öfkeyle uzaklaşır.

"Çocuklarla berbat birisin," diye fısıldıyorum, o da omzunun üzerinden ona son bir kez sert bir bakış atıyor, o da aynı şekilde karşılık veriyor.

"Ireland'la aram iyi. Onu kucağıma aldığımda sadece yüzde otuz oranında ağlıyor ve yanaklarına öpücükler kondurduğumda gülüyor. Connor da benim en iyi arkadaşım gibi."

Bu doğru, ama bunun Jaxon'ın her ziyarette evime getirdiği tüylü kediyle bir ilgisi olabilir. Jaxon, Mittens'a öğrettiği tüm numaraları göstermeyi seviyor ve Connor da Mittens ve Bear ile yerde yuvarlanmayı seviyor. Artık doldurulmuş kedisine bile Mittens diyor.

"Neden lanet olası bir boya kalemi gibi giyinmişim?" diye söylenerek Jaxon mini Kit Kat'i açıyor. "Ve neden kostümümle pantolon giymeme izin verilmeyen tek kişi benim?"

Bilmiyorum, ama yeşil pastel boya elbisesiyle, yeşil pastel boya şapkasıyla ve tüylü bacaklarıyla çok komik görünüyor. "Bu Carter'ın dünyası; biz sadece içinde yaşıyoruz."

"Bu gece şeker toplamak için bize giydireceği kostümleri söyledi mi?"

"Sürpriz olduğunu söyledi."

"Bana da aynı şeyi söyledi, ama sonra tiz bir kahkaha attı, 'baharatlı' olacağına söz verdi ve sonra kaçtı."

Ben de herkes kadar korkuyorum. Beş yıldır Cadılar Bayramı'nda evde ve oyun yapmadan geçirmedik. O Cadılar Bayramı'nda Carter hepimizi Britney Spears gibi giydirdi. Onu okul kızı kıyafetiyle gördüğüm kabuslar hala rüyalarımın giriyor. Ben kırmızı lateks giysinin içinde sıkışıp kalmıştım, Garrett seksi bir hostes gibi giyinmişti ve Emmett boynuna doldurulmuş bir yılan takmış, neredeyse çıplaktı.

Ama o gece En İyi Grup Kostümü ödülünü kazandık, yani...

"Britney Spears fiyaskosunu duydum," diye fısıldadı Jaxon. Korkmuş gözleri benimkilerle buluştu. "Ama bu yıl daha iyi olacak, değil mi? Artık bir çocuğu olduğu için? Yani o kadar... Carter gibi davranmayacak, değil mi?"

Cevap veremeden, mikrofon cızırdamaya başlar. Jaxon ve ben başımızı kaldırıp, mor bir boya kalemi kostümü giymiş ve göğsüne mor boya kalemi kostümü giymiş kızını bağlamış olan Carter'ın arena kapılarının önündeki sahneye çıkmasını izleriz.

Carter'ın arkasında bir ekran indirilirken Jaxon "Hayır" diye mırıldanır. "Gerçekten yapıyor" diye fısıldarım.

"Şaka yaptığını sanmıştım," diye mırıldanır Garrett, yanıma gelerek sol.

"Biri Olivia'yı arasın," diye mırıldanır Emmett, Jaxon'ın sağında. "O Durdurulması gerekiyor."

"*Herkes Vipers Karaoke için hazır mı?*" diye Carter toplanan kalabalığa seslenir. Korkunç bir şekilde, kalabalık sevinç çığlıkları atar. "Yirmi dolar karşılığında, sahnede istediğiniz şarkıyı, istediğiniz Viper ile birlikte söyleyebilirsiniz..."

"Ne?" Jaxon nefesini tutar.

"Buna razı *olmadım*," diye homurdanır

Garrett. "Hayır," diye inler Emmett.

"Hay sıçayım," diye iç geçiriyorum.

"—ve tüm gelirler, dezavantajlı gençler için spor programlarını finanse etmek amacıyla topluma geri aktarılacak. Bu yüzden birden fazla şarkı söylemek sadece hoş karşılanmakla kalmayacak, aynı zamanda *teşvik edilecek*."

Jaxon kollarını göğsünde kavuşturur. "Kimse beni seçmesin, çünkü şarkı söylemeyeceğim."

Parlak pembe bir elbise, kabarık etek ve taç giyen küçük bir kız Jaxon'a yaklaşır, eldivenli elleriyle onun pastel renkli elbisesini çeker ve mavi gözlerini kırpar. "Affedersiniz, Bay Riley. Benim adım Mia ve ben bir prensesim. Sizinle bir prenses şarkısı söylemek istiyorum."

Jaxon ona bakarken gözleri erir ve Mia ellerini birleştirip başını eğdiğinde Jaxon inler. Elini tutar ve onu Carter'ın sırtarak beklediği sahneye doğru çeker.

"Hadi, Prenses Mia. Gidip bir prenses şarkısı seçelim."

On üç. Jaxon'ın bu öğleden sonra söylediği şarkı sayısı.

Carter, Jaxon'ın Moana'nın "How Far I'll Go" şarkısını, tıpkı ona benzeyen bir kızla birlikte seslendirmesini izlerken, "O bizim gibi davranmıyor," diye düşünür. "Ama bir yıl önce Nashville'den gelen uçaktan indiği andan itibaren onun bir Puck Slut olduğunu biliyordum."

Garrett mavi boya kalemi şapkasını çıkarır ve saçlarını karıştırır. "Ne zaman eve gidebiliriz? Cadılar Bayramı'nda şeker toplamaya çıkmadan önce Jennie'yi Carter'ın banyosunda bir kez Pound Town'a götürmek istiyorum."

Carter, Garrett'in kaburgalarına dirseğini sokar.

"Ah! Söylüyorum!"

"Kız kardeşime banyomda dokunursan sikini keserim."

"Yapamazsın." Garrett yüzünde yavaşça kendini beğenmiş bir sırıtış belirir ve göğsü titrer, kendi şakasına şimdiden gülmeye başlamıştır. "Bu onun en sevdiği şey, benim yüzümle birlikte."

Jaxon, Garrett bize katılırken ona başparmağıyla işaret eder. "Bu herifin cesareti geçen bir yılda nereden çıktı?"

"Jennie," Emmett ve ben aynı anda cevap verimiz.

"Kostümüyle çok seksi görüneceğini biliyorum. Ona karşı koyamayacağım."

Kaşlarını kaldırıp, Rosie'nin yarım saat önce, buradan ayrılıp Carter ve Olivia'nın evine döndükten sonra bana gönderdiği fotoğrafa bakıyorum. Kızlar ve Connor'ın grup fotoğrafı ve hepsi farklı hayvanlar ve böcekler gibi giyinmişler.

Telefonumu Garrett'a gösteririm. "O bir kelebek."

"Seksi bir kelebek."

"Sen Jennie'yi çöp torbasında bile becerirdin." "Sanki sen Rosie'yi becermezmişsin gibi."

Touché. "Jennie, senin boya kalemi elbisenle sana dokunmak istemeyecektir."

Kendini agresif bir şekilde işaret etti, ellerini boya kalemiyle kaplı kalçalarının üzerinde gezdirdi. "Jennie buna *bayılacak*."

"Uh-huh."

Parmağını göğsüme batırıyor. "Sadece bekle. O bana yalvaracak. Ben de ona hayır demek zorunda kalacağım."

Jaxon güler. "Sanki ona hayır diyebilecekmışsin gibi." Carter göğsünü şişirir. "Evet, Ollie'ye sürekli hayır demek zorundayım." Carter hariç herkes güler.

"Ne? Söylerim!" Kaşlarını çatarak ellerini beline koyar. "İstersem söyleyebilirim. Sadece istemiyorum."

"Sen kesinlikle yapabilirsin *yapamazsın* diyor Emmett diyor. " bile birisi sana para verse bile."

"Bahse var mısınız?" Carter cüzdanından bir deste para çıkarır.

"Beş yüz dolara bahse girerim ki yapabilirim."

"Oh, varım." Garrett kendi parasını gösterir. Emmett kollarını kavuşturur. "Koşullar ne?"

Carter bir dakika düşünür. "No-Nut Kasım." "No-Nut..." Yüzümü ellerimle kaparım. "Ne?"

"Koşullar basit. Her birimiz 500 dolar koyuyoruz ve hepimiz kendimize bahis yapıyoruz. Seks yok, mastürbasyon yok, boşalma yok... nokta. Yarın, 1 Kasım'da başlıyoruz. En uzun süre dayanan potu alır. 2500 dolar."

Yüzüm hala ellerimin arasında, bu yüzden ellerimi yavaşça aşağı doğru çekiyorum. "Boya kalemi gibi giyinmiş halde bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum."

"Pantolon giymediğime inanamıyorum," diyor Jaxon ve ardından, "Ben varım."

"*Sen mi?*"

"Ne? Ben bir ilişki içinde değilim."

"Yine de bizim kadar çok sevişiyorsun," diye tartışıyor Garrett.

Jaxon gururlu göğsünü avucuyla okşadı. "Evet, bana direnmek zor."

"Ben kesinlikle katılmıyorum," diyorum onlara. "Hadi ama," diye sızlanıyor Carter.

"Bir ay önce düzenli seks yapmaya başladım. Bundan vazgeçmeye niyetim yok." Ayrıca Rosie'den biraz korkuyorum. Büyük bir ameliyat veya önemli bir sınavdan önceki gece sevişerek uyumayı seviyor. Bu, rahatlamasına ve aklını başka yere vermesine yardımcı oluyor, aksi takdirde bütün gece uyanık kalıp aşırı odaklanıyor. Sabah seksini ve duşta sevişmeyi de seviyor. Geçen gün Connor üst katta uyurken onu mutfak tezgahında becerdim. Onu bundan mahrum bırakacak kişi ben olmayacağım.

"O zaman bana güven," diyor Carter, sanki bu... mantıklıymış gibi. Ama değil. Bu yüzden en yüksek sesle, en inanılmaz kahkahayı atıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Adam, söz veriyorum. Ayrıca, Kasım ayında on dört gün yolumuzda olacağız. Bu da Olivia'ya sadece on altı gün direnmem gerektiği anlamına geliyor. Yapabilirim. Yapabilirim."

O kadar kendinden emin konuşuyor ki, hem komik hem de üzücü. Bunca yıl sonra Carter hala beni tanımadığını sanıyor. Bunca yıl sonra Carter hala kendini tanımıyor.

"Hayır."

"Bana güvenme," diyor Emmett. "Cara'ya bunu söylediğimde ne olacağını çok iyi biliyorum. İpucu: hiç de iyi olmayacak." Kafasını sallıyor. "Lanet olsun, karımı seviyorum ama ondan çok korkuyorum."

"Bana bahis yapabilirsin," diyor Garrett. "Merak etme. Jennie benim patronum değil."

Ona göz kırıyorum. "Benim param Jaxon'da." "*Evet, lanet olsun!*"

Carter kollarını başının üzerine uzatır. "Evet, kızlar bu gece bizim için seçtiğim kostümleri görene kadar bekle. Dizlerinin zerine çöküp bir parça isteyecekler."

"Sen..."

"Evet."

"Adam." Rosie dudaklarını ısırıyor ama bu onu gülmekten alıkoymuyor. Gözleri vücudumda dolaşırken tüm vücudu titriyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. Tekrar aşağı, sonra yukarı. Bir kez daha aşağı ve sonunda kahkahası patlıyor. "Buna dayanamıyorum," diye bağırıyor, elleri yüzünde, ve şunu söyleyeyim: kesinlikle diz çöküp bir parça dilenmiyor.

Uğur böceği kostümüyle çok sevimli ve ben... ben... Tanrım, kelimelerle ifade edemiyorum.

Carter, Britney fiyaskosunu açmanın bir yolunu bulmuş.

Alt kattaki banyodan erkeksi bir çığlık geliyor ve Jaxon'ın kaderini yeni keşfettiğini biliyorum.

"Bunu giymeyeceğim!"

"Giymen gerek!"

"Saçımı boyamayacağım!"

"Sadece renkli sa jeli! Yıkayınca ıkar!" Rosie ve ben birbirimize bakışırız. "Ginger."

Omzunun üzerinden bakıp, bana doğru adım atarak, az önce çıktığım banyoya geri itti. "Biliyor musun," diye mırıldandı, elini kısa turuncu tişörtümün üzerinden, çıplak karın kaslarımın üzerine kaydırarak. "Bence bu sana yakışıyor. Turuncu senin rengin olabilir."

"Donacağım lan."

Gülümser, bana yaslanır ve dudaklarını dudaklarıma değdirir. "Sonra seni ısıtırim."

"Bu arada, Carter Kasım ayında seks yapmama kararı aldı. Bir ay boyunca seks yok."

"Ama pazartesi yeni bir rotasyona başlıyorum. Beni uyutmazsan bütün gece uyanık kalıp her şeyi düşünürüm. Ayrıca, hayır."

Gülümseyerek, onun dolgun kırmızı dudaklarını öperim. "Bu saçma sapan kıyafeti giymem için beni ikna etmiş olabilir, ama seni benden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim." Gözlerim aynadaki yansımama kayar ve tüm bu turuncu renge iç geçiririm. Crayon kostümümü giymiş olmayı tercih ederdim. "İyi görünüyor muyum?"

Rosie dudaklarını sıkıştırıp başını sallar. "Mhmm." "Bu pek ikna edici değil."

"Neyse, ben seni yine de seviyorum." İnce parmakları benimkilerle iç içe geçiyor ve beni banyodan dışarı çekiyor.

Tüm gözler bana çevrilir ve siyah dantelli mor bir elbise giyen Carter kollarını genişçe açar. "Ehhh! İşte orada!"

Kızlar kahkahalara boğulur ve Rosie sonunda benim yanımda kahkahasını tutamaz.

"Hadi ama!" Garrett kollarını havaya kaldırır. Sarı saçları yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmıştır ve daracık pembe bir elbise, diz boyu çoraplar ve spor ayakkabılar giymektedir. Son dokunuş, boynundaki *BABY* yazan altın gerdanlık. "Adam Sporty Spice oldu da ben lanet olası Baby Spice mi oldum?"

Emmett altın rengi spandeks tulumunu işaret eder. "Siktir git. Ben Scary Spice'ım. *Spandeks* giyiyorum." Kasığına keskin bir bakış atar ve sesini fısıltıya indirir. "*Her şey* görünüyor."

Cara göğsünü okşadı. "Ve biz bunu seviyoruz, bebeğim."

Connor, İrlanda ile oynadığı minderden başını kaldırıp gözleri parlayarak bakar. "Woooah-ho-ho! Baba! Turuncu Baba!" Ayağa fırlar, bana doğru sendeleyerek yürür, turuncu kargo pantolonumu okşar ve bana gülümser. "Seni seviyorum, turuncu Baba."

"Ben de seni seviyorum, Mittens." Mittens çünkü kedi kostümü giymiş ve etrafta Mittens diye dolaşıyor.

Bodrum kapısı açılır, ama kimse çıkmaz. Bir dakika sonra, bir koşu ayakkabısı görünür, ardından uzun, kıllı bir bacağa bağlı Union Jack çorabı. Jaxon, kırmızı şort ve ona uyan bir tişört giymiş, gövdesinin bir kısmını göstererek, balmumu gibi yavaşça koridora adım atar ve kahverengi saçları artık parlak kırmızı renkte parlamaktadır.

"Kimse tek kelime etmesin," diye mırıldanır ve başı eğik bir şekilde sessiz mutfağa girer. "Tek *kelime* bile ."

Herkesin gözleri onu takip ederken, ayakkabılarının yavaşça mutfak zeminine çarpan sesi duyulur. Buzdolabından bir bira çıkarır ve içmeye başlar, boğuk ve bastırılmış kıkırdama sesleri başlar.

Jaxon gözlerini kapatır ve etrafında kahkahalar patlak verirken inleyerek başını geriye atar. "Siktir et, umurumda değil. Harika görünüyorum ve herkes Ginger Spice'in en seksi Spice Girl olduğunu bilir."

"Tamam, peki..." Kendimi işaret ettim. "Açıkça Sporty Spice'dı."

"Olmaz," diye itiraz eder Garrett. Küçük bir at kuyruğunu örer ve elindeki pembe lolipodu ağzına atar. "Baby Spice, her zaman."

Emmett agresif bir şekilde kıyafetini işaret eder. "Benim giydiğim şey. Lanet olası.

Spandex ."

"Hepiniz yanıyorsunuz," diyor Carter. "Posh Spice'dı. En seksi olan oydu. Bu yüzden onun gibi giyindim." Ayakkabısını gösteriyor ve gözlerim, süs gibi baldırlarına bağladığı siyah ipe gidiyor. Baldırını esnettiğinde ip kopuyor. "Ah, lanet olsun. *Ollie* ! Kaslı baldırlarım yine ipimi kopardı!"

"O zaman kaslarını germeyi bırak!"

"Kaslarımı esnetmeyi öylece bırakamam." Başını sallar ve dünyanın en sevimli köpek yavrusu kılığına girmiş Ireland'ı kucağına alır. "Hadi, köpek yavrusu kızım. Posh Spice kostümünü giyelim."

Olivia yumruklarını beline koyar. "Köpek yavrusu kostümüyle mutlu."

"Ama babasıyla ikiz olmak istiyor. Evet, öyle değil mi, küçük prenses? Babam seni sıcak tutması için sana deri ceket bile aldı." Olivia'nın itirazlarına rağmen, Ireland'ı kucağında koridora doğru yürürken "Spice Up Your Life" şarkısını söyler ve on

dakika sonra, Posh Spice ikiziyle geri döner, ancak kız hala köpek yavrusu kulaklarını takmaktadır.

Onu Olivia'ya uzattı. "Uzlaşma." Bana yaslanarak, eliyle fısıldayarak konuştu. "Sadece bir gecem kaldıysa, onu iyi değerlendirmeliyim."

Sadece bir gecesi kalmadı; bunu bizim kadar iyi biliyor, Olivia da dahil, Olivia gözlerini devirip kulağına bir şey fısıldıyor, hepimiz ön kapıya doğru ilerlerken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Ön verandada fotoğraf çekilmek için duruyoruz — aslında, Carter tatmin olana kadar birkaç tane — sonra sokağa çıkıyoruz, kesinlikle kamuya açık yerlerde görülmemesi gereken korkunç bir grup olarak.

Ama arkadaşlarıma bakarken, herkesin bu gruptaki yerini nasıl kabul ettiğini, bunun ne kadar kalıcı olduğunu görünce, bunun hayattan istediğim her şey olduğunu anlıyorum. Her gün yanında durmayı seçen bir aile, Spice Girl gibi giyinmiş ve kendini rezil eden 1,95 metre boyunda bir adam olsan bile.

Elimde tuttuğum minik ele bakıyorum, diğer eli annesinin elindeyken sokakta yürüyoruz ve *lanet olsun*, bu dünyada her şey çok *doğru* geliyor.

Rosie'nin bakışları benimkilere kayıyor, yüzümdeki aptalca gülümsemeyi fark edince yanakları kızarıyor. "Ne?"

"Ailemizi seviyorum."

Gözleri ailemize kayıyor ve en güzel gülümsemesini gösteriyor. "Connor ve ben bu ailenin bir parçası olduğumuz için çok şanslıyız."

Cara omzunun üzerinden başını uzatır. "Ve *biz de* ikinizin bu ailenin bir parçası olduğunuz için çok şanslıyız."

ME

Herkes nerede?

Sabah paten kaymaya hazırlanmak için 15 dakikadır buz pistindeyim ama diğer dördü hala gelmedi. *Sabah boyunca karımı/kız arkadaşımı/spor salonunda tanıştığım rastgele bir kıızı sikmek* onların bahanesi olamaz, bu yüzden bahanelerini duymak istiyorum. No-Nut Kasım

dokuz saat önce başladı. Kadınımın içine 24 santim derinlikte gömülebilecek tek kişi benim.

Ve merak eden varsa, ben de öyleydim. Rosie ve ben güneşin doğuşuyla uyandık ve balkonda içtiğimiz kahve... şey, balkonda sevişmeye dönuştü. Dağların üzerinde muhteşem bir gün doğumu varken bundan yararlanmak istemediğim için beni dava edin.

Giyinme odasının kapısı açılır ve Jaxon içeri girer, saçları dağınık, güneş gözlüğü takmış, elinde Starbucks kahvesi.

Bir iç çekerek yanıma çöktü, bacaklarını uzattı ve bir ayak bileğini diğerinin üzerine attı. "Geciktiğim için üzgünüm. Uyuyakalmışım. Harikaydı. Belki de seks yapmaya ara vermek ihtiyacım olan şeydi."

"Dokuz saat oldu. Henüz bunu anlayabileceğini sanmıyorum."

"Öyle hissediyorum." Kahvesinden bir yudum alır ve bana bakar. "Pazar gününe kadar altı kez seviştin. Şanslı herif."

Cevap veremeden, kapı o kadar şiddetle açılır ki duvardan sekip geri gelir. Carter içeri girer, fermuarı yarı açık ve gömleği ters giymiş. Cebinden bir tomar para çıkarır ve yanımdaki bankın üzerine atar.

"Ben çıktım."

"Çıktın mı?" Kollarımı genişçe açarım. "Dokuz saat oldu!" "Ollie bu sabah arı kostümünü tekrar giydi, ama üstsüz ve tütüsünün altına külot giymeden." Elini ağzına götürerek güler. "Oyun oynadık, o..."

Kapı gürültüyle açılır ve Garrett ıslıkla içeri girer. Bir deste banknotu masaya atar ve Jaxon nefesini tutar. "Sen de mi?"

"Jennie yeni bir oyuncak aldı. Artık bana ihtiyacı olmadığını söyledi." Omuz silkiyor. "Aslında bana ihtiyacı olduğunu ona göstermek zorundaydım."

Bu sefer kapı açıldığında yavaşça gıcırıyor. Emmett kafasını içeri sokup, içeri girmeden önce içeriye bakıyor ve dağınık sarı saçlarını eliyle düzeltiyor. "Ee, No-Nut Kasım nasıl gidiyor?"

"Carter ve Garrett çoktan pes ettiler."

"Oh, *şükürler olsun*." Parasını sayıp yığına ekler. "Şey, her şey Cara'nın gece yarısı beni bırakmayı reddetmesiyle başladı. Sonra ben, gece yarısından önce başladığımız için bunun sayılmayacağını, *teknik* olarak Halloween seks olduğunu söyledim. O da şöyle dedi:

'*Teknik* olarak Emmett, orgazm olmak için *sana ihtiyacım yok*' dedi." Gözleri donuklaşır. "O lanet olası sesli kitabı açtı ve başladı... başladı... bacaklarını açtı ve ben... ben... denedim. Gerçekten denedim."

Garrett omzunu sıktı. "Biliyorum dostum. Biliyorum."

Jaxon ayağa fırlayarak kollarını havaya kaldırdı. "Dalga mı geçiyorsunuz? Bunu ciddiye alan tek kişi ben miydim?" Parayı toplayıp agresif bir şekilde cebine attıktan sonra, sırayla hepsini parmağıyla işaret etti. "Siktir git. Siktir git. Ve sen de siktir git." Bana işaret eder. "Bana inandığın için teşekkürler, ama sen de siktir git, çünkü sen seks yaptın, ben yapmadım."

"Tamam, dinleyin beni." Carter ellerini önüne uzatır ve umutla sırıtarak gülümser. "Onu Sikiyle Yok Et Aralık."

Sessizlik sadece birkaç saniye sürer. Sonra, aniden, Jaxon'ın kazandığı paranın bulunduğu bankın boş yeri yine bir ton parayla dolup taşar.

"Ben varım."

BÖLÜM 35

YİRMİ BEŞ YAŞINDA VE SONUNDA ARAÇ KULLANABİLİYOR

ROSIE

"HAYI
R

"Rosie, bunu yapabilirsin."

Ön camın diğer tarafındaki binaya bakıyorum.

Vancouver Sürüş Testi. Kesinlikle *olmaz*. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı sallıyorum. "Adam, hayır. Bunu yapamam. Ben... ben... ben hazır değilim. Başaramayacağım."

"Ne zaman bir şeyde başarısız oldun ki?" Adam koltuğunda dönerek ellerimi tutar. "Rosie, çok fazla pratik yaptın. Harika gidiyorsun, üstelik olağanüstü güvenli bir sürücüsün."

Çeviri: anal. Ben anal bir sürücüyüm ve ikimiz de bunu biliyoruz. Adam, hız sınırını biraz aşsam da yine de güvenli olabileceğimi sevgiyle hatırlattı, ama ben kendi tarzımla sürmeye devam etmeyi tercih ediyorum: hız sınırını bir veya iki mil aştığımda gaz pedalından ayağımı çekip arabayı serbest bırakıyorum.

"Sınav görevlisinin, her zaman hız sınırını ne kadar iyi koruduğundan çok etkileneceğini zaten biliyorum."

Gözlerimi, onun gözlerinde dans eden eğlenceye dikiyorum. "Kafanın içinde bana güldüğünü biliyorum, *Adam*."

O gülerek elimi ağzına götürür ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurur. "Sana asla gülmem. Sadece seninle birlikte gülerim."

"Gülmüyorum," diye itiraz ediyorum ve Piglet arka koltuktan dilini kulağıma soktuğunda omzumu kaldırıp dilini kulağımdan çekiyorum. O da şakağımı yalamaya başlıyor. "Bu yüzden mi Pig'i aldık? Bear'ı getirdik? Herkes benim başarısızlığımı izlesin diye mi? Hem de doğum günümde."

"Connor, annene başarısız olmayacağını söyle."

"Anne başarısız olmaz!" diye arka koltuktan bağıyor.

Adam ve Connor'ın bana olan inancına sahip olmayı ne kadar çok istediğimi anlatamam. Bana olan inançları o kadar kolay ve doğal görünüyor ki. Kendini asla sorgulamayan birinin kafasının içinde bir gün geçirmek için neler vermezdim.

Adam başparmağıyla çenemdeki gamzeyi okşadı. "Kes şunu."

"Neyi keseyim?"

"Fazla düşünmeyi. Ne kadar harika olduğunu, her gün daha iyi olmak için ne kadar büyük adımlar attığını unutmayı. Her gün direksiyon başına geçiyorsun, ister benimle, ister Archie'yle, ister Marco'yla olsun. İster iki saat antrenman yapalım, ister sadece Starbucks'a gidelim. Sürekli bir adım öteye geçiyorsun ve hedeflerin ve korkuların üzerinde çalışıyorsun. Her gün bana ilham veriyorsun Rosie. Zor günlerinde bile."

"Her gün uyanıp kendinize 'Bugün Rosie'ye ne söyleyebilirim ki bana daha da aşık olsun?' diye düşünüyor musunuz?"

"Hemen hemen öyle. Bir gün soyadını değiştirebilmeyi umuyorsam, sana deli gibi aşık olman gerekiyor. Her sabah uyanıp, bizi bir adım daha yaklaştırmak için ne yapabileceğimi kendime soruyorum."

"Kapa çeneni," diyorum, o tanıdık sıcaklık boynuma yükselirken kıkırdarak. Kamyonun zeminini tırmalayarak mırıldanıyorum, "Bana söylemediğine inanmıyorum."

"Rosie, üç hafta önce bugün ehliyet sınavına gireceğini bilseydin ne yapardın?"

"En az üç gece uykusuz kalır, her şeyin ters gidebileceğini düşünerek felaket senaryoları kurar, birkaç kez panik atak geçirir ve bu sabah kesinlikle kusardım."

O nazıkçe gülümser ve ön saçlarımı geriye doğru iter. "Sürpriz olsun istedim, böylece stres yapmayıp kafanda bu konuyu düşünmezdin."

haftalar. Son iki ayda ne kadar çok şey öğrendiğini düşünmek için çok fazla zaman geçti." Çenemi eline alarak dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdı. "Hazır değilsen ya da sadece istemiyorsan, nedeni önemli değil, mazeret uydurmana gerek yok, sadece söyle. Bu kamyoneti geri çevirip doğum günü kekleri almaya gideceğiz. Bunu yapmak zorunda olduğunu söyleyen bir kural yok. Ama bunu yapabilirsin, Rosie. Ve bugün denemeden buradan ayrılırsak, sorun değil. Yeter ki, bunu yapabileceğini bilerek uzaklaş. Bir öpücük daha, bu seferki tamamen Adam'a özgü. Tatlı, yumuşak, beni tamamen açmaya ikna eden o hafif güç. "Sana inanıyorum."

Arka koltukta, onu tüm dünyalarıymış gibi bakan köpeklerle konuşan oğluma bakıyorum. Kazakında "*Annem bir süper kahraman yazıyor*" ve Adam bu sabah onu bu kazakla yatağa bıraktığında, bunun sadece yirmi beşinci doğum günüm için yaptığı tatlı bir jest olduğunu düşündüm.

"Gerçekten benim bir süper kahraman olduğumu mu düşünüyorsun?" diye Adam'a fısıldadım.

"Öyle olduğunu biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm. İmkansızı alıp mümkün hale getiriyorsun."

Gerçek şu ki, onun eli benim elimdeyken bu dünyadaki çoğu şeyin mümkün olduğunu hissediyorum.

Belki de bu yüzden derin bir nefes alıp kamyonetten iniyorum.

Ve belki de bu yüzden, on beş dakika sonra, yolcu koltuğunda sınav görevlisi, yürüyüş yolunda Adam, Connor ve köpekler, "*Hadi anne, hadi!*" yazan bir poster tutarken, ben de arabayla uzaklaşırken, kendimi *gerçekten* bir süper kahraman gibi hissediyorum.

Ve belki, sadece belki, kırk beş dakika sonra kaldırırma yanaştığımda, bu yüzden kamyonetten atlayıp, titrek ellerimle son notumu kaldırıp, hiç söyleyeceğimi düşünmediğim bir cümle haykırıyorum.

"Ehliyetli bir sürücüyüm!"

"Beş arabam var. Benimkilerden birini kullanabilirsin."

Kibarca reddetmek için ağzımı açtım ama Carter elini kaldırdı.

"Dur, altı tane var. Altı arabam var. Çünkü Ollie, Red Rhonda'yı satmama izin vermiyor."

Olivia'nın yüzü aydınlanır. "Red Rhonda'yı ödünç alabilirsin! O harika bir başlangıç arabasıdır. Onu on yedi yaşındayken ikinci el aldım. O..."

Carter eliyle Olivia'nın ağzını kapatır ve onu göğsüne doğru çeker. "Rhonda'dan bir kez bahsetmeye başladığında, durmak bilmez. Ve inan bana Ro, eski Rhonda seni hiçbir yere götürmez, sadece bir hendeğe saplanıp kalırsın."

Olivia kaşlarını çatarak elini çekiyor. "O bir kerelik bir şeydi. Sadece yeni kar lastikleri lazım, o zaman yeni gibi olacak."

Carter gözlerini yakalar ve başını sallar, elini boğazına götürerek gizlice keser.

"Para biriktirirken muhtemelen otobüse devam edeceğim. Belki bu, baharda mezun olduktan sonra, Connor ve ben kendi evimize taşındığımızda yapacağım ilk büyük satın alma olacak."

"Adam'la birlikte taşındığınızda mı demek istiyorsun?" diye sorar Carter, sonra Olivia omzuna hafifçe vurunca omzunu tutar. "Ah! Beni o elleri bağlamaya zorlama, Ollie kızım."

Olivia gözlerini devirir. "Taşınma konusu onların arasında konuşulacak bir konu, sen de dahil değilsin."

"Ama..."

Olivia, sadece gözlerindeki sert bakışla onu susturur.

"Peki," diye homurdanır. "Ama Adam onu başka bir yere gitmesine izin vermez. Ona *oldukça* takıntılı."

Bakışlarım yanımdaki Adam'a kayar, ama o zaten beni izlemektedir. Bana göz kırpar ve bu basit hareket, Connor ve Ireland'ın içinde olduğu devasa arabayı itmesi, Bear ve Dublin, Carter ve Olivia'nın golden retriever'ı ile birleşince, başıma kan hücum eder. O, bir aile babası rolünde doğuştan çok rahat, sanki bu rolü oynamak için yaratılmış gibi ve lanet olsun, bunu çok iyi yapıyor.

Brandon'ı görmeyeli iki ay oldu ve ondan bir kez bile haber almadım. Kapısından çıktığımız anda her şeyin bittiğini anlamıştım. Geri dönüşün olmayacağını, onun en başından beri aradığı kolay yolu seçeceğini biliyordum. Ama en ufak bir şüphem olsaydı,

Archie işten eve geldiği ve Brandon'ın apartmanının önündeki kaldırımda çöpün yanında Connor'ın eşyalarının bir yığın halinde durduğunu gördüğünü söylediği gece, tüm şüphelerim alevler içinde yok oldu.

Kafamdaki görüntü çok acı vericiydi ve Connor yatmaya gittikten sonra, kanepede kıvrılıp Archie'nin kollarında ağladım. Brandon'ın Connor'ı bırakmasının, çöpu dışarı çıkarmak kadar kolay olduğunu bilmek, çok acı vericiydi.

Yine de Connor bir kez bile onu sormadı. Günleri şimdi her zamankinden daha fazla sevgiyle dolu, hayatının bir parçası olmak istedikleri için hayatına giren insanlarla dolu ve oğlum geliyor, kesinlikle ışık saçıyor. Bunun için teşekkür etmem gereken pek çok harika insan var, ama son zamanlarda en büyük farkı yaratan kişi yanımda duran adam. Ben hala klinikteyken onu kreşten erken alan, seyahat ederken onu çok özlediği için bütün gün evde tutan kişi. Oturma odasında onunla şarkı söyleyip dans eden kişi. Okul çıkışında onu yerel okula götüren, sadece otobüslerin gelip gitmesini görebilmesi için. Birlikte kahvaltı hazırlarken mutfak tezgahını dağıtsın diye izin veriyor. Onunla birlikte baloncuk sakallı ve baloncuk şapkalı giyiniyor. Geceleri yatakta yatarken ona kitap okuyor. Bir çocuğu sevilmesi gerektiği gibi, koşulsuz olarak onu seviyor.

Bu soğuk Kasım akşamı, nostalji göğsümde sıcak bir ateş yakıyor ve bana çocukluğumu, ailemin beni her gün sevdiği ve bana gösterdiği tüm sevgiyi hatırlatıyor. Tek istediğim, Connor'a benim yaşadığım gibi bir çocukluk yaşatmak ve umarım bir yerlerde, ailem bizi gururla izliyor ve yaşadığımız hayattan memnunlar.

Benimle gurur duyuyorlar.

"Üzgünüm arkadaşlar. Size özel izin vermek isterdik, ama arabayı burada bırakmanız gerekiyor. Ne yazık ki köprü tamamen erişilebilir değil."

"Köprü mü?" Kafamı çevirip, Capilano Yolu'ndan saptığımızı, şu anda bir tür parkın girişinde olduğumuzu ve gülümseyen bir görevliyle konuştuğumuzu ilk kez fark ediyorum. Adam ve Carter'ın çocukları arabadan çıkarıp, taşıyıcılara göğüslerine bağladıklarını izliyorum. Manzara çok çekici, ama şu anda tam olarak tadını çıkaramıyorum. "Hangi köprü, Adam?"

"Tam zamanında geldiniz," diye devam ediyor görevli. "Işıklar beş dakika sonra yanacak."

"Işıklar mı? Ne ışıkları? Adam, ne ışıkları?"

O sadece gülümsüyor, elimi tutup beni ileri çekiyor. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor, çünkü aklıma gelen tek köprü ve ışıklar, tam on üç yıl önce, on ikinci doğum günümde ailemin beni görmeye götürmesi gerekenler.

"Sadece yürüyüşe çıkacağımızı sanıyordum," diyorum aceleyle, patikada tökezleyerek, elim aniden onun elinde terlemeye başlıyor.

"Her zaman istediğin bir şeyi sana vermeden doğum gününü geçireceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Zaten yaptın," diye tartışıyorum. "Bana araba kullanmayı öğrettin. Bugün ehliyetim var, senin sayende. Bana yatakta kahvaltı hazırladın, ve kimse, hiç kimse, benim için bunu yapmadı." Ve gergin olduğum ve *biraz* paniklediğim için, ona yaklaşıp fısıldıyorum, "Ve dilinle o şeyi yaptın, hatırladın mı?"

"Ah," diye mırıldanıyor. "Evet, yaptım. Parmaklarımla da yaptım. Sonra sen de o şeyi yaptın, neydi, üç kez mi?"

"Dört," diye mırıldanıyorum, bu sabah orgazm olurken dudaklarımda kalan onun isminin hatırası hala çok canlı, güzel ve inanılmaz bir anı olarak duruyor.

"Tamam, peki, sana son bir şey vereyim." Durur ve beni kendine doğru çeker, saatine bakmak için duraksar. Saat 4:28, Vancouver'ın sonbahar sonu gün batımı için tam zamanında, ve Adam gülümser. "Gözlerini kapatmanı istiyorum."

Göğsüm gerilir ve başımı sallarım. "Korkuyorum." Connor burnuma dokunur. "Anne korkma."

"Cesur olmam mı gerekiyor?" diye soruyorum ona sessizce. O başını sallar. "Anne cesur."

"Tamam. Cesur olacağım, ama sadece ikiniz yanımda olduğunuz için cesur olmak kolay olduğu için."

Adam'ın parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, nazikçe sıkıyor ve gözlerimi kapatmamı sağlıyor. Nazikçe beni ileriye doğru çekiyor ve tekrar durduğumuzda, elini o kadar sıkı tutuyorum ki, hokey topunu yakalamak için ihtiyaç duyabileceği ya da duymayabileceği parmaklarını keseceğimden korkuyorum; hâlâ hokeyin lojistiğinden tam olarak emin değilim.

Beklerken, kalbim hızlı ve düzensiz bir şekilde atıyor, elektrik akımı gibi bir titreşim beni parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar sarsıyor. Temiz havayı içime çekiyorum, başımın üstünde kuşların cıvıltılarını, dalların kırılma seslerini ve yaprakların hışırtısını dinliyorum ve yüzlerce anı beynimi dolduruyor. Çok uzun zaman önce, tıpkı burası gibi yerlerde geçirdiğim zamanların anıları, beni her şeyden çok seven iki insanın bana doğayı nasıl takdir etmeyi, doğanın insanı nasıl toprakladığını, her endişeyi ne kadar küçük gösterdiğini sevmeyi öğrettikleri anılar.

Bazen hayat, ölümün kalıcılığının sandığımız kadar her şeyi kapsayan bir şey olmadığını bize tuhaf bir şekilde hatırlatır. Fiziksel kanıt olmamasına rağmen, ayrıldığımız insanlar asla çok uzaklarda değildir. Onlar bizimle kalırlar, bazen en garip, en önemsiz anlarda ortaya çıkarlar.

Çünkü ailemi düşünerek gülümsemeyi bitirdiğim anda, Adam'ın dudakları kulağıma değip gözlerimi açmamı fısıldadığında, hayatımın yarısından fazlasını görmek için beklediğim en muhteşem manzara ile karşılaştım.

Koyu yeşilin hakim olduğu yemyeşil bir ormanda, canlı renkler sallanan ağaçlarla dans ediyor, aşağıda akan nehirde parıldıyor, mor ve mercan rengi gün batımında ışıldıyor ve artık yürümekten vazgeçtiğim bir köprü'nün etrafında parlayan sarmaşıklar gibi dolanıyor.

Adam, yirmi beşinci doğum günümde, ailemin on ikinci doğum günümde bana veremediği hediye veriyor. Ama daha da önemlisi, bana onları veriyor. Şu anda, ailemin tam burada, yanımda olduğu, hiç ayrılmadıkları kesinliğinden daha fazla hissettiğim bir şey yok.

Sessizce, Capilano Asma Köprüsü'nü, nehri ve ağaçları, bu günü aydınlatan milyonlarca parıldayan ışığı seyrediyorum. Adam'ın gözlerine baktığımda, sadece ışıkların dans ettiğini değil, aynı zamanda anne babamın bana her gün gösterdiği sevgiyi de görüyorum. Bu güçlü duygu karşısında sessizce bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor, o kadar belirgin ki, ona yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve onu içime çekiyorum.

Adam yakalar benim gözyaşımı ile parmağıyla
başparmağıyla“Ben biliyorum bu senin ve ailenin
birlikte yapacağınız özel bir şey olmalıydı

ve ben bunun yerini dolduramam, ama düşündüm ki..." Arkamı işaret ediyor ve dönüp baktığımda tüm arkadaşlarımızın Olivia ve Carter'ın yanına geldiğini görüyorum. Archie ve Marco, Garrett ve Jennie, Cara ve Emmett ve Jaxon. "Bu ailenin iyi bir ikinci seçenek olabileceğini düşündüm."

"Lütfen evet de," diye fısıldadı Carter omzumun üzerinden. "Egom bunu kaldıramaz."

"Egon, tehlikeye girmeden önce en az yüz darbe alabilecek kadar büyük," diye fısıldayarak cevap veriyorum, burnumu çekerek.

"Lanet olsun, beni çok iyi tanıyor."

Gözlerimden yaşları silerim. "Sizler benim için mi buradasınız?"

"Başka nerede olabilirdik ki?" diye sorar Archie.

Cara gülümser. "Biz bir aileyiz, Rosie. Birbirimizin yanında oluruz."

Jennie yanaklarını tokatlar. "Ağlamıyorum, bilgin olsun. Sadece, sen ağlıyorsun, ışıklar çok güzel ve ben doğum günlerini seviyorum ve... ve..." Garrett sırtını okşarken, sessiz bir hıçkırıkla boğulur. "Alerjim çok kötü."

Adam elimi sıkıca tutar. "Bu ailede çok sert sevdiğimizi söylemiştim, değil mi? Biraz daha fazla olsa, boğucu olurdu."

Boğucu mu? Tam tersi. Bu insanlar, sınır tanımadan, açıkça sevmek şekilleri, çok ferahlatıcı. Hayatım boyunca bu insanları, bu tür bir sevgiyi aradım ve bunu tek bir kişide değil, bir grup insanda buldum. Onların sevgisiyle çevrili olmak, son anda nefes almak, hayata geri dönmek gibi.

Bütün gece bunu düşünüyorum, aydınlık patikalarda dolaşırken, nehrin üzerinde sıcak çikolata içerken, konuşup gülerken ve birlikte her anın tadını çıkarırken. Ve o gece Adam ve ben yatakta uzanırken, tek istediğim şey teşekkür etmek.

Parmaklarımla göğsündeki koyu renkli kıvrımları okşuyorum, bacaklarımı onun bacaklarının arasına sıkıştırıyorum, parmak uçları sırtımda gezerken ona olabildiğince yakın olmak için çaresizce.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" gecenin sessizliğine fısıldıyorum.

Midnight gözleri benimkilere bakar, ağzının köşesinde yakışıklı, tembel bir gülümseme belirir. "Ne istersen, güzel kız."

"Bu akşam, bana her zaman istediğim bir şeyi vermek istediğini söyledin. Ama ben onu zaten sahibim, Adam, çünkü sen varsın. Sen bana kendini verdin. Ve ben seni her zaman istedim, seni tanımadan önce bile. Kalbim senin orada olduğunu, bir gün seni bulacağımızı biliyordu." Çenesini okşuyorum, parmaklarım saçlarına kayarken ağzını ağızma doğru çekiyorum. "Hayallerimin gerçekleşmesi ne kadar şanslıyım?"

"Gerçekten senin rüyan mıyım?" diye fısıldadı dudaklarıma. "Söz verir misin?"

"Yemin et."

BÖLÜM 36

KİMSE

BİLMEMEYCEK

ADAM

"SEN LANET OLASI UTANÇ VERİCİSİN."

"Ne? Yani sen ve Carter çocuklarınızı aile patenine getirebiliyorsunuz, ama ben getiremiyorum mu?" Jaxon kollarını havaya kaldırdıktan sonra yumruklarını beline dayadı. Kedisi Mittens, göğsüne bağlandığı yerden miyavladı, *lanet olsun, bunu söylemek bana acı veriyor*, kedi taşıma çantasında. "Çifte standart."

Garrett, Jennie'nin patenlerini bağladığı dizlerinden başını kaldırır. "Kafayı yiyorsun galiba dostum."

Jennie irkilir. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Jaxon, ama sanırım sana bir..."

"Söyleme. Sakın söyleme, Jennie." "...kız arkadaşa."

Kolları yine başının üstüne çıktı. "Sana söyleme demiştim! Mittens biraz ayrılık kaygısı yaşıyor, hepsi bu. Ve biz sadece sekiz günlüğüne seyahatleydik." Mittens'ın patisini tutup salladı. "Seni terk ettiğimde nefret ediyorsun, değil mi, tombik? Evet, ediyorsun. Babacık da seni terk etmekten nefret ediyor."

Rosie kıkırdayarak güler ve Jaxon ona gözlerini kısar. Dudaklarını ağzına katlayarak onları düğmeliyormuş gibi yapar, sonra ben Connor'ın yepyeni hokey patenlerini bağlarken bana doğru eğilir. "Sanırım hepimiz ayrılık kaygısı çekenin kim olduğunu biliyoruz."

Gülümserim, onun patenlerine bakarken, onları nazikçe sallarken, parmaklarıyla bankı kavrayıp derin nefes alırken.

Ŗu anda kediden ayrılık kaygısı yaŖamadığı kesin, ama kızımın biraz endişeli olduğunu biliyorum. "Nasılsın, baş belası?"

"Ben mi?" Kaşları kalkar ve elini göğsüne koyar. "İyiyim. İyiyim, Adam."

"Tekrar denemek ister misin?"

Uzun ve yüksek bir iç çekişle, tekrar patenlerine bakmaya başladı. "Gerginim. Daha önce hiç paten kaymadım. Kendimi rezil edeceğimden korkuyorum, ama burada olmak ve senin için bu kadar önemli olan bir şeyi yapmak beni çok mutlu ediyor."

Tereddütlü bakışları, kapılardan içeri girip soyunma odamızdaki banklarda yer bulmak için acele eden çocuk kalabalığına kayar. Second Chance Home'dan çocuklar, Viper ailemizin bir parçası oldukları için bugün aile patenine katılıyorlar.

Rosie'nin ellerini benim ellerimle kapattım ve çenesini kaldırarak bana bakmasını sağladım. Son iki ay boyunca Rosie'ye hayır kurumum, Aile Projesi ve koruyucu aile topluluğıyla yaptığımız çalışmalar hakkında her şeyi anlattım. O benim hikayelerimi çok seviyor ve benimle gurur duyuyor. Onu da yanımda götürüp herkesle tanıştırmak çok isterdim ama ona hiç sormadım. Onu, hiç yaşamamış olmayı dilediğı çocukluk anılarını yeniden yaşamaya zorlayacak bir duruma sokmak istemedim.

Ama çocukları aile paten etkinliğimize davet etmek, arenadaki ağacı süslemek için yardım etmek, bu onun fikriydi.

"Görölmemek nasıl bir his olduğunu hatırlamak istemiyorum," diye itiraf ediyor sessizce. "İstenilmediğini hissetmek. Ama o anı hiç de uzaklaşmış gibi gelmiyor, sanırım sadece... kendimi başka birinde görmekten korkuyorum, küçük, mükemmel ve masum, birinin dünyasının merkezi olmayı hak eden birinde. Kendini nasıl değiştirebileceğini, kendini daha sevimli hale getirip birinin onu seçmesini sağlayabileceğini düşünmek zorunda kalmaması gereken birinde."

Benim Rosie'm çok büyük bir kalbe sahip ve bu, aldığı her kararda, kafasından geçen her düşüncede kendini gösteriyor. Bu özelliğini oğluna da aktardığını biliyorum, çünkü Connor

elini uzatıp yanağına koyuyor ve ona "Conn'a seni seçecek anne" diyor.

O, Connor'ın avucunun içini öper. "Ben de seni seçiyorum, Connor."

"Koruyucu aile sistemi hakkında bu kadar ağır duygular beslerken bu çocuklarla vakit geçirmek bence çok cesurca bir davranış, Rosie. Ama her zaman cesur olmak zorunda değilsin. Eğer bu sana fazla gelirse, çekilebilirsin, tamam mı? Tek başına mı çekilmek istediğini yoksa benimle birlikte mi çekilmek istediğini bana söyle. Ne şekilde desteklenmek istersen, seni destekleyeceğim."

Minnettar gözler bana bakar. "Teşekkür ederim."

Kestane rengi saç örgüleri gözüme çarpar ve Lily'yi köşede tek başına durmuş, Connor, Rosie ve beni izlerken bulurum. Ona el salladığımda kulakları kıpkırmızı olur ve başka yere bakar.

"O Lily olmalı," diye mırıldanır Rosie. "Neden gidip merhaba demiyorsun? Connor ve ben diğerleriyle birlikte buz pistine gidip seni bankta bekleyeceğiz." Dudaklarıma bir öpücük kondurur ve titrek bacaklarıyla ayağa kalkar, Garrett Connor'ı kucağına alırken Jaxon'ın koluna girer ve ben onların kayboluşunu izlerim.

Lily parmağına bir at kuyruğu doluyor, ben ona yaklaşırken yere vuruyor.

"Merhaba Lily-bug. Seni gördüğüme sevindim."

Kahverengi gözleri benimkilere çevrilir. "Onlar senin ailen miydi?"

"Evet, Rosie ve Connor'dı. Onlarla tanışmak ister misin?" Omzunu kaldırır. "Onları rahatsız etmek istemem."

"Onları rahatsız etmezsin." "Önemli değil. Ben burada kalacağım."

Kaşlarımı çattım. "Kaymayacak mısın?" "Nasıl yapılacağını bilmiyorum."

"Ben öğretirim sana." Ona elimi uzattım. "Hadi. Senin minik ayaklarına uygun bir çift paten bulalım."

"Elimi bırakmayacağına söz verir misin? Düşmekten korkuyorum."

İki parmağımı kaldırarak söz veriyorum. "Sen istemedikçe elini bırakmayacağım. Bana güvenebilirsin, Lily."

Burnunu kırıştırdı ve yavaşça minik elini benimkine kaydırdı. "Sana güveniyorum, Adam."

Bu hayatta onun güvenini hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama bu güveni bozacak hiçbir şey yapmayacağımı biliyorum.

Ayaklarında patenler, başında kask ve elinde benim elimle tünelden geçip buz pistine çıkıyoruz.

"Adam!" Rosie çığlık atıyor, Olivia ve Garrett'a sarılarak onlarla birlikte kayarken, şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümseme yanaklarını ikiye ayırıyor. "Bak! Yapıyorum! Kayıyorum!"

"Baba!" Connor, buzun üzerinde küçük kırmızı paten yardımcısına tutunarak el sallıyor. Emmett diğer taraftan ona tutunurken, Connor küçük, hızlı adımlar atıyor. "Baba, merhaba! Conn'a pay hockey!"

"Şu haline bak, küçük yaramaz! Yapıyorsun! Anne de yapıyor!"

"Onlar da yeni mi öğreniyorlar?" diye sorar Lily, elimi çekerek. "Benim gibi mi?"

"Aynen senin gibi, tatlım."

Göğsü şişer. "Tamam. Hadi yapalım."

"Aferin kızıma," diye bağırarak buza adımımı attım.

Lily son anda donup kalır, elimi bırakır ve bariyere sarılır. "Hayır. Bekle. Korkuyorum."

Onun önüne çömelirim. "Sorun değil. Bazen hayattaki en güzel şeyler biraz korkutucu olabilir. Kendi hızımızda yapabiliriz. Aceleye gerek yok."

Beni geçip, buzda kayan ve eğlenen tüm çocukları izler, sonra o kocaman kahverengi gözleri benimkilere bakar. "Belki beni tutarsan, sorun olmaz. Yapabilir misin?"

Sanki ona hayır diyebileceğim gibi.

Onu kollarımın arasına alıp kalçama oturtuyorum ve ben buzun üzerinde kayarken o boynuma sarılıyor.

"Çok hızlı gitme," diye fısıldıyor ve ben biraz dönünce kıkırdıyor. "Bu oldukça eğlenceli."

Carter yanımıza kayarak gelir, kollarında Ireland vardır, minik kaskı, *babasının* forması ve şimdiye kadar gördüğüm en küçük patenlerle giyinmiştir, silikon hokey pateni diş kaşıyıcısını ısırmaktadır. "Hey, Lil. Benimle bir tur atmak ister misin? Adam'dan çok daha hızlıyım."

Kafasını sallar ve bana daha sıkı sarılır. "Onunla kalmak istiyorum. Sen çok konuşuyorsun."

"Vay canına," diye mırıldanıyor Carter, ben kahkahayı patlatırken. "Kalbime saplanan bir hançer. Ben çok konuşmam, Ireland, bebeğim, değil mi?"

"Kesinlikle konuşuyorsun," diye cevaplar Olivia, Rosie'nin elini tutarak bize katılır.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyorum, Rosie'yi boş tarafıma çekerek. "Garrett'i başından savmayı başardın, ha?"

"Olivia *da* artık elindeki kemikleri kırıyormuşum gibi hissetmediğini söyledi!"

Olivia gülüyor. "Cara'dan çok daha iyi bir öğrencisin. Ona öğretmek haftalarımı aldı."

"Yeterince motive değildim," diyor Cara, etrafımızda sallanarak daireler çizerek kayarken. "Emmett zaten bana takıntılıydı. Ona üniversitede beş dakikada en çok taco yiyen ödülünü nasıl kazandığımı gösterdim, o da dizlerinin üzerine çöküp benimle evlenmek için yalvardı."

Cara, Olivia ve Carter uzaklaşırken Rosie, Lily'ye gülümsüyor.

"Merhaba Lily. Adam bana senden çok bahsetti. Ben Rosie."

Yanakları kızarır ve bacakları belime daha sıkı sarılırken, "Pembe saçını beğendim," diye mırıldanır.

"Teşekkürler. Annemin en sevdiği renkti." "Annen cennette mi?"

Rosie'nin gözleri parlar. "Evet."

"Benimki de."

Tereddüt eder, sonra çekinerek öne uzanır ve kolunu sıkar. "Onu çok özleyecek olmalısın."

"En çok kelebek öpücüklerini özleyorum," diye fısıldadı Lily. Burnuna dokundu. "Üzgün ya da korkmuş olduğumda bana tam buraya öpücükler kondururdu."

Rosie'nin ağzının köşesi hafifçe kıvrılır. "Annem de bana onlardan verirdi."

Lily'nin yüzü aydınlanır. "Gerçekten mi? O zaman nasıl verileceğini biliyor musun?" "Biliyorum."

"Belki bana bir tane verirsen, kaymaktan korkmam." Heyecanla ikimizi bir birine bakar, sonra hızla söner.

ve içine kapanır. "Tabii istemiyorsan. Yapmak zorunda değilsin. Belki de bankta otursam daha iyi olur."

Rosie, titrek ayaklarıyla öne doğru adım atar ve Lily'nin yüzünü ellerinin arasına alır. Onun, Lily'nin buruşuk burnunun köprüsüne tüy kadar hafif öpücükler kondurmasını, o küçük kızın gülümsemesinin güneş ışığı gibi parladığını izlerken, kalbim ağır ve düzensiz bir şekilde atıyor.

"Sanırım şimdi paten kaymayı deneyebilirim. şu anda kendimi cesur hissediyorum."

Onu ayağa kaldırdığımda, bir elini benim, diğer elini Rosie'nin eline koyar ve Rosie'nin gözleri benimkilere bakar. Dans edişleri her şeyi anlatıyor: O aşık, ki bu ikisi tanıştığında tam da böyle olacağını tahmin etmiştim. Sonuçta, Lily ilk kez kanepeye kayıp bana ona kitap okumamı istediğinden beri benim için de durum aynı.

"Ben de ilk başta adımlar atmaya çalıştım," diyor Rosie, Lily aramıza girerken. "Ama Olivia bana ayaklarımın buzun üzerinde kalmasını ve popomu ve kalçalarımı biraz sallamamı söyledi."

"Böyle mi?" Lily kalçalarını sallayarak Rosie'ye bakıyor, biz yavaşça ilerliyoruz.

"Aynen yle."

"Yapıyorum," diye fısıldıyor. "Gerçekten yapıyorum! Bana bak!"

"Harika gidiyorsun, Lily-bug." Rosie'ye gülümsüyorum. "İkiniz de."

"Baba!" Connor, Emmett'in ellerini iki yanına almış, paten yardımcısıyla bana doğru koşuyor. "Baba!"

"Dostum! şu haline bak!"

"O çok hızlı," diyor Emmett, Connor bize çarpmadan önce onu durduruyor. "Yani, çok hızlı." Utanıyor. "Bir dahaki sefere daha iyi olacağım, yemin ederim." melip elini uzatıyor, Connor elini tokatladığında gülümsüyor. "Benimle kaymaya geldiğin için teşekkürler, dostum!"

"Hoşça kal dostum!"

"Aman Tanrım." Lily bizim elimizden kurtulur, ellerini dizlerine koyar ve Connor'ın seviyesine çömelir. "Merhaba Connor. Çok tatlısın. Ben Lily. Lily diyebilir misin?"

"Vay canına! Lily! Sarılalım mı? Connor, Lily'ye sarılabilir mi?" Kollarını genişçe açıp ona doğru adım attı ve ikisi gülerek buzun üzerine yuvarlandılar.

"Sanırım benden hoşlanıyor! Senin en iyi arkadaşın olabilirim, tamam mı Connor?"

İkisini kaldırıp ayağa dikeyorum ve Lily onun elini tutuyor.

"Hadi Connor. Seni koruyacağım, tamam mı? Annen bana kelebek öpücükleri verdi, bu yüzden şu anda çok cesurum."

"Evet! Cesur!"

"Dikkatli olun, ikiniz," diyor Rosie, elini elime kaydırarak, onların arkasında yavaşça kayarken, patenleriyle attıkları hızlı, minik adımlarını izliyoruz. "Çok hızlı olmayın, tamam mı?"

Sıcak, yosunlu gözleri benimkilere bakar ve o aptalca, muhteşem gülümsemesini gösterir. "Uh-oh."

"Uh-oh? Uh-oh ne?"

"Uh-oh, sanırım az önce aşık oldum."

Rosie'yi sevdiğim şeylerden biri, onun sadece aşık olmakla kalmaması. O, başını alıp giden, kendini tamamen adayan, tüm dünyayı kucaklayan bir aşık. Eğer daha önce emin olmasaydım, şimdi kesinlikle emin olurum. Çünkü aile paten gezisinden sonraki hafta boyunca Rosie, kalbini çalan kahverengi saçlı bir kızıdan bahsetmekten hiç vazgeçmedi.

"Çocuklar aileleriyle dışarı çıkabilir mi?" diye soruyor, gelecek hafta benim Noel galamda giymesi için bir elbise ararken alışveriş merkezinde dolaşırken. Bu, benim hayır kurumum The Family Project'in her yıl düzenlediği ağaç aydınlatma töreninin bir uzantısı niteliğinde, türünün ilk örneği. Ancak bu seferki, alkolün de dahil olduğu şık bir akşam yemeği ve dans partisi ve maliyeti de çok daha fazla. Ama bu bizim için bir gece dışarı çıkma fırsatı ve Rosie'yi elbisesiyle görmek, sonra da onu çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

"Yine Lily'yi düşünüyorsun."

"Belki bizimle ve köpeklerle yürüyüşe çıkmak ister.

Sıradan bir şey, manzara değişikliği."

Bu ilk öneri. Sonraki beş yüz öneri arka arkaya geliyor ve sanırım nefes almaya bile ara vermiyor.

"Oh! Buldum! Yine asma köprüye gidip Noel ışıklarını seyredebiliriz! Buna bayılacak!"

"Biz gidip gidip onu dışarı bir bir pancake
kızartmak ve sıcak çikolata."

"Ya da tatlı. Herkes tatlıyı sever!"

"Oh, hey, yeni bir Disney filmi çıkıyor. Belki yeni yılda onu götürebiliriz."

"Stanley Park'taki tren ne olacak?"

"Sence o da Connor kadar otobüsleri sever mi?"

"Dokuma tezgahında bilezik yapmayı sevdiğini biliyorum. Başka neyi sever? Resim yapmayı veya boyamayı sever mi?"

Onu mağazada takip ediyorum, muhteşem elbiselere hayranlıkla bakıp sonra da kendi vücuduna yakışmayacağını söyleyerek vazgeçişini izliyorum. Her birini geri koyduğunda, ben de koluma asıyorum ve o Lily için fikirler üretmeye devam ediyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Dönüp, kolumdaki elbiseleri görünce kaşlarını çatıyor. "Adam, bunlarla ne yapıyorsun?"

"Bana sormak istediğin bu muydu?"

"Hayır, ben... Bunlar bana yakışmaz. Ben çok... Benim çok fazla..."

"Sende fazla olan hiçbir şey yok, Rosie. Seninle ilgili her şey tam olarak doğru. Bu elbiseleri seviyorsun, o yüzden onları deneyeceksin ve beğenmezsen, o kadar. Ama onlara bir şans ver."

"Otokratik," diye mırıldanarak başka bir askıyı karıştırıyor. İnce askılı ve uyluk hizasında yırtmaçlı saten kırmızı bir elbise çıkarıyor, gözleri parlıyor. "Affedersiniz, bunun 12 bedeni var mı acaba?" diye satış görevlilerinden birine soruyor.

"Tabii ki." Elbiseleri benden alır. "Sizin için bir deneme kabini hazırlayayım."

Rosie, ön saçlarını kenara iter. Dün saçını düzeltmesine yardım etmiştim ve normal bakır pembesi rengi daha canlı, burnundaki ve elmacık kemiklerindeki altın rengi çillerle muhteşem bir uyum oluşturuyor. "Lily'nin Noel'de bize katılmasına ne dersin? Sabah gelebilir ve onun için ağacın altına hediyeler koyabiliriz. Evde de böyle şeyler yaptıklarını biliyorum ama... Bilemiyorum." Gözlerini indirir, dalgın dalgın parlak bir elbisenin üzerinde parmaklarını gezdirir. "Onun kendini özel hissetmesini istiyorum. Ailem olmadan Noel'i hiç sevmezdim. Etrafımda bir sürü insan olmasına rağmen kendimi çok yalnız hissedirdim."

"Evet."

"Evet? Evet, bunu düşüneceksin, yoksa..."

"Evet, onu Noel'de bize davet edelim. Sosyal hizmet görevlisine danışıp bunun mümkün olup olmadığını ve onun da kabul edip etmeyeceğini öğreneceğim."

Bakışları düşünceli ve meraklı bir şekilde benimkilere yükselir. Yavaşça kollarını belime dolayarak, parmak uçlarına basarak dudaklarını dudaklarıma değdirir. "Teşekkür ederim."

Ağzını açmasını sağlamak, dilimi içeri sokup hızlıca tatmama izin verip vermeyeceğini görmek üzereydim, ama yanımda birisi boğazını temizledi.

"Üzgünüm," satış elemanı özür diler. "On ikilik kalmadı, ama onluklar var. Bir tane denemek ister misiniz?"

"Hay aksi. O benim en sevdiğimdi. Şey..." Rosie parmak uçlarını çenesine vurur, sonra elini havada sallar. "Önemli değil. Muhtemelen bana uymaz."

Satış elemanı elbiseyi Rosie'nin yanına tutar ve bana bakar. İkimiz de başımızı sallarız.

Rosie umut dolu gözlerle bize bakar. "Öyle mi? Sence?" Ben cevap veremedim eliyle beni susturur. "Hayır." Kaşlarını çatar. "Tamam, belki. Ne olacak ki, değil mi?"

Satış görevlisi bizi deneme kabinlerine götürür ve Rosie küçük odasına girerken ben yumuşak, büyük bir koltuğa çöküyorum. Bu mağazada en az yirmi kadın dolaşıyor ve tek erkek olan diğer kişi, soyunma odasının karşı tarafında, bir yığın elbisenin altında gömülü oturmuş, duyduğum kadarıyla telefonundan spor haberlerini izliyor. Bana bakar ve ben ona yarım bir el sallarım, o da başını sallayarak ve göğsüne iki kez yumruğunu vurarak karşılık verir.

"*Dayanışma, kardeşim,*" diyor dudaklarıyla.

Rosie'yi beklerken telefonumda amaçsızca gezinirken, Carter'a Connor'ın evlerinde nasıl olduğunu soruyorum. Beş dakika on dakikaya dönüşürken ve Rosie'nin sessizliği homurtulara dönüşürken, kapısına gidip nazikçe çalışıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Şey... evet. Hayır. Sanırım... Sanırım bu elbise... bana uygun değil." "Bir bakalım."

"Şey... hayır. Hayır, teşekkürler. Sanırım bir beden büyük almam lazım." "Sen rahat hissedeceğin neyse onu al."

"Ya da belki daha az açık bir şey."

Daha az açık? Penisim dikkat çekecek şekilde dikleşmesinden hiç gurur duymuyorum, sanki onun varlığı istenmiş gibi. Kapıya biraz daha yaklaşıyorum, çoğunlukla içeri girmek istediğim için ama aynı zamanda oradaki arkadaşımın aniden ortaya çıkan ereksiyonumu görmesini istemediğim için. Tekrar kapıyı çalıyorum, sesimi fısıltıya indiriyorum. "Bir bakayım,

bebeğim. Eminim mükemmel görünüyorsundur."

Kapı aralanır ve Rosie kenara çekilir, gözleri yere sabitlenmiş halde beni içeri alır. Arkamdan kapıyı kapatırım, bakışlarım onun daracık elbisesinin içindeki vücuduna düşer.

Saçlarını kulağının arkasına atar ve gözlerimi alamadığım, satenin her santimini kusursuzca dolduran, zonklayan sikime kan hücum ettiren vücudunu işaret eder. "Anne vücudunun laneti, değil mi?" Zorla gülümser ve ben bir şey söylemeyince, gözleri benimkilere bakar, narin sesi çatlar. "Adam? Neden bir şey söylemiyorsun?" Sırtındaki fermuara uzanır. "Bu aptalcaydı. Böyle bir şeyi giyemem. Vücudum uygun değil..."

Onu duvara ittiğimde, çenesini parmaklarımla kavradığımda nefesini tuttu. Geniş yeşil gözleri bana bakıyordu, yanakları benim içimi kaplayan aynı sıcaklıkla kızarmıştı.

"Rosie, yemin ederim, mümkün olan en kibar şekilde söylüyorum, ama Tanrı aşkına, kes sesini. Eğer kesmezsen, bu vücudun ne kadar *muhteşem* olduğunu övmeyen bir şey daha söylersen, ikimize de bir iyilik yapıp, sikimi ağzına sokarak seni susturacağım."

Elim boğazına kayıyor, nazikçe sıkıyor, başımı eğip onu bir kez daha içime çekirken onu yerinde tutuyor. Kızıl saten belini sıkıyor, dolgun kalçalarına kadar uzanıyor. Uyluklarındaki yırtmaç çok yüksek, elim aşağı kayıp onun ne kadar sıcak, ne kadar ıslak olduğunu keşfetmesi için yalvarıyor. Gözlerim yukarı kayıyor, derin dekoltesine, dolgun, yumuşak göğüslerinin dalgalanmasına odaklanıyor. Parmak ucum yan tarafını okşuyor, göğsünün ortasından yukarı doğru kayıyor, göğüslerinin şişkinliğini, köprücük kemiğini ve omzundan sarkan o narin askıyı izliyor

parmağımı onun altına kaydırıyorum, onunla oynuyorum, sonra onu tutup onu öne doğru çekiyorum.

"Benim için biraz ses çıkarabilir misin, yaramaz?"

Gözleri kapağına kayıyor. "Burada mı? Ama... *oooh*."

"İyi başlangıç, melek," diye mırıldanarak, külotunun üzerinden amını okşuyorum. "Bunları çıkaracağım, tamam mı?"

O, sanki ben onu çıkaracağım sanırcasına çılgınca başını sallar ve ayağını kaldırır. Bunun yerine, narin danteli yumruğumda top haline getirip yırtırım.

"Oops."

"Adi herif," diye fısıldadı, ben ellerimi uyluklarına doğru kaydırıp iki yumruğumla kalçalarını kavrarken, bacağına kalçama doladı.

"Ah, bak, nazik davranıp seni yavaşça ve nazikçe becerecektim, böylece sessiz kalabilirdin." Elbisesini kalçalarının üzerine itiyorum ve yırtıldığında çıkan ses omurgamdan bir titreme geçiyor. "Şimdi buradaki herkesin adımı bilmesini sağlayacağım."

"Adam..."

"Daha yüksek sesle, bebeğim." İki parmağımı ıslak amına soktum. "Aminin kimin için ıslandığını bilsinler."

"*Tanrım...*" Ceketimi yırtıp çıkarır, gömleğimin düğmelerini çeker ve ben elimi bacaklarının arasına geri koyduğumda pelvisini elime doğru iter.

"Adam, bebeğim. Tanrı değil. Kaç kez söylemem gerekiyor?" Dudaklarını çaldım, inlemelerini dilimle boğdum, çenesinin kenarını ısırarak kulağını buldum. "Yoksa sana bunu becermemi mi istiyorsun?"

"Evet," diye inleyerek kemer tokamı çekip fermuarımı açıyor. "Lütfen."

"Bu vücudun ne kadar mükemmel olduğunu söyle," diye talep ediyorum, klitorisini penisimin başıyla okşayarak. "Söyle ve benim penisimi alabilirsin."

"Siktir," diye hırıltıyla söylüyor, sikimin onun yarıklarından kaymasını izliyor. "*Söyle bana*."

"Mükemmel," diye bağırıyor. "Vücudum mükemmel." "Peki kime ait?"

"Sana," diye inliyor, ben onun içine girerken nefessiz kalıyor. "Peki bu amcık? Kim sikiyor onu? Kime ait?"

"Sana, Adam. Tanrım, *sana*."

"Aferin sana, Rosie."

Parmaklarım boynunun arkasına kayıyor, ensesindeki saçları tutarken onu duvara dayayıp sikiyorum. Kalçalarını kaldırırken tırnakları omuzlarımı çiziyor, daha derine, daha sert olmama teşvik ediyor. Elim omzunda kayıyor, o narin askıyı tutuyor. Çekiyorum, yırtıyorum ve inanılmaz göğüsleri serbest kalıyor, beni sikerken yüzüme sıçırıyor.

"Sen lanet olası bir şahesersin, tatlım. Sadece benim için yaratılmışsın, yemin ederim." Kafasını gerginleştirip gözlerini benimkilere getiriyorum. "Hayatımın geri kalanında bu vücudu taparcasına seveceğim."

"Lütfen," diye yalvarır. "Durmanı istemiyorum."

"Denesem bile duramam." Alnımı alnına dayayıp kendimi ileri doğru itiyorum, tekrar tekrar, kapı menteşelerinde sallanıyor. "Tanrım, Rosie. Çok darsın, çok ıslaksın, beni çok iyi sıkıyorsun."

Göğsünü avuçlayarak, meme ucunu ağzıma alıp dilimle okşuyorum, dişlerimin arasında nazikçe çekiyorum, o kıvranıp ağlarken, daha fazlasını istiyor.

"Geliyorum. Adam, ben... *oooh, lanet olsun.* Lütfen, Adam." "Çok nazikçe istiyorsun." Ağzımı boğazına doğru çekiyorum basınç omurgamın tabanına yerleşirken, testislerim sıkışıyor. Dizlerinin arkasını tutup bacaklarını yanlarına doğru kaldırıyorum, daha geniş açıyorum, olabildiğince derine dalıyorum, ta ki benim adım onun ağzından yüksek bir iniltiyle çıkana kadar. "*Lanet olsun*, adımı duymayı bu kadar seveceğimi hiç düşünmemiştim."

Başı omzunun üzerine eğilmiş, kapüşonlu ve sersemlemiş gözleri benimkilere kilitlenmiş, ben ona vururken, nefes almaya çalışırken beni sıkıca sarmasını zevkle izliyorum.

"Dayan," diyorum, orgazmım omurgamdan aşağı akarken. O başını sallıyor, beni daha sıkı sıkıyor.

"Sıkı dur, Rosie."

"Ben... ben... yapamıyorum. Oh, *lanet olsun*, Adam. Oh, *Tanrım. Lütfen.*" Kalçalarını kaldırıyor ve ben ona vururken, benim etrafımda patlıyor, benim adımı haykırıyor, ben içini boşaltırken benim boğazımdan onun adını çıkarıyor, avucum duvara çarpıyor.

"*Siktir*, Rosie."

Nefes nefese kalan vücudu kollarımda gevşiyor ve ben, nemli yüzüne gülümserken, şişmiş dudaklarını öperken nefes almaya çalışıyorum.

Beş dakika sonra, giyinip soyunma odası... şey, makul olarak bekleneceği kadar temiz hale geldiğinde, soyunma odasından çıkıyoruz.

Beş satış elemanı, bir avuç kadın ve hala giysi yığınının altında sandalyede oturan arkadaşım, bize sessizce ve ağzı açık bakıyor.

Parçalanmış elbisenin asılı olduğu askıyı kaldırıyorum. "İki tane alacağız, lütfen."

BÖLÜM 37

GRINCH NOEL'İ NASIL ÇALDI

ROSIE

"Seni onlarla bırakmaya korkuyorum."

Cara gözlerini devirip parlak kırmızı kokteylinden bir yudum aldı. "Bunu bir kez daha söyle, Adam, sana korkacak bir şey vereceğim."

"Rosie zaten bizden biri değilmiş gibi konuşuyorsun," diye ekler Jennie.

"Kitap kulübüne katıldı. Resmen gruba sızdı. Artık geri dönüş yok." Olivia masanın altında Carter'ın eline bir tokat atar ve tereyağı bıçağını kaldırır. "Carter, yemin ederim, bir daha elini elbisemin altına sokmaya kalkarsan, onu keserim. Lanet olsun, çocuklara yardım için düzenlenen bir bağış etkinliğindeyiz."

Carter dudaklarını büküyor. Onun kadar bunu iyi yapan kimse olmadığını öğrendim, belki kız kardeşi hariç. Belki de Beckett gamzeleriyle ilgili bir şey. "Evet, ama burada çocuk yok ve bacakların o yırtıktan sürekli görünüyor."

Garrett suyunu bir dikişte içer. "Evet, Carter. Onu tuvalete götür. Jennie ve ben çoktan gittik."

"Seni orospu çocuğu," diye öfkelenir Carter ve Olivia'nın üzerine atlar, iki yetişkin erkek ya da büyümüş çocuk, hangisini tercih ederseniz, arasında bir tokat savaşı başlar.

"Kız kardeş sikici," diye düzeltir Jaxon ve Emmett onunla tokalaşır.

Adam ayağa kalkar, peçetesini katlayıp masanın üzerine koyar.

"Evet, işte tam da bunu kastetmiştim."

"Rosie kendini savunabilir," diyor Carter.

Emmett kolunu omzuma atar. "Rosie'ye lakabının Woody'nin nereden geldiğini anlatacağız."

Adam'ın gözleri büyür. "Hayır."

"Soyadının Lockwood olması yüzünden olduğunu sanıyordum?"

"Adam'ı ilk yol gezisinde otel odasında mastürbasyon yaparken yakaladılar," diyor Jaxon.

Adam parmağını Jaxon'ın yüzüne doğru uzatır. "Sen orada bile değildin, salak!"

Masa sessizleşir ve ardından kahkahalarla çınlar. Carter eliyle pençe hareketi yapar. "Rawr."

"Onu kızdırmayı seviyorum," diyor Garrett.

Adam'ın bembeyaz gömleğinin yakasını tutup onu kendime doğru çekerek gülümserim. "Ben iyiyim. Bu insanların kim olduğunu çok iyi biliyorum ve onları ve seni sevmeyi seçiyorum."

"Bu bir hakaret miydi?" diye fısıldar Carter. "Hakaret gibi geldi."

Sunucu Adam'ı tanıtırken dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım. "Çok yakışıklısın. Orada gözlerimi senden ayıramayacağım." O gülümser, ben de onu kendime çekip dudaklarımı kulağına yaklaştıırım. "O zaman belki *beni* tualete götürebilirsin."

Yemin ederim, kalbinin hızlandığını, yavaşça yutkunduğunu duyuyorum. Normalde bu kadar cesur muyum? Tabii ki hayır.

Adam geçen hafta soyunma odasında beni o kadar sert becerdi ki ruhum bedenimden ayrıldı, o zamandan beri başkalarının bizi yakalayabileceği yarı halka açık yerlerde seks yapmaya meraklı mıyım?

...

Evet

.

Dinle, bu gece elimde değil. Parti saat 11'e kadar sürecektir, böylece çocuklar 40 dakika sonra Tampa'ya giden uçağa binebilecekler. Onu bir kez daha istiyorsam - ve istiyorum - başka seçeneğim yok.

O takım elbisesinin düğmeleriyle uğraşırken dudaklarına bir öpücük kondurup ona gülümsüyorum. Gözleri benim, tuvaletlere giden koridora ve herkesin onu beklediği sahneye arasında gidip geliyor.

O uzaklaşırken, Cara'nın dudakları kulağıma değiyor. "Senin tuhaf bir tarafın olduğunu biliyordum."

Kaşlarımı kaldırıyorum, çünkü Adam'ın geçen hafta grup sohbetinde kelepçe ve kayıp anahtarlarla ilgili bir karışıklık olduğu konusunda yardım çağrısı aldığını biliyorum. Bu yetmezmiş gibi, Cara kırk dakika sonra kızlar sohbetine girip Olivia'ya, Carter'la birlikte kurtarmaya geldiklerinde *gördüklerini beğenip beğenmediğini* sordu.

Cara sadece sinsî bir gülümsemeyle kaşlarını oynatıyor ve ben gözlerimi devirip, sahneye çıkan Adam'a tüm dikkatimi veriyorum.

O her zaman bir rüya gibidir, ister baştan aşağı hokey kıyafetleriyle, ister kapüşonlu sweatshirt ve eşofmanla, ister çıplak ve yatakta uykudan dağınık halde, ister sadece kalçalarından sarkan ince bir pijama pantolonu ve en sevdiğim sakallarıyla, ocakta bize Fransız tostı ve pastırma yaparken. Ama bu gece, normalde asi bukleleri düzeltilmiş, tıraş olmuş, sanki onun için özel dikilmiş gibi görünen gece mavisi bir takım elbise ve benim elbisemle uyumlu kırmızı bir kravatla, kusursuz görünüyor. Kendine güvenen ve kontrolü elinde tutan, hayattaki amacını bilen ve attığı her adımdan gurur duyan biri.

Ben de onunla gurur duyuyorum.

"Herkese iyi akşamlar, bu gece ilk yıllık Tinsel and Ties Charity Gala'ya katıldığınız için teşekkür ederiz. Benim adım Adam Lockwood ve ben..."

"Evet, Woody! "

"Çıkar şunu,
bebeğim! "

"—görünüşe göre, dünyadaki en destekleyici ve en uygunsuz arkadaşlara sahibim." Kalabalık gülüyor ve o da gülümsüyor. "Çoğunuz beni Vancouver Vipers'ın kalecisi olarak tanıyorsunuz, ama ben aynı zamanda British Columbia'daki yerel koruyucu aile kurumlarını destekleyen bir hayır kurumu olan The Family Project'in gururlu kurucusuyum. Tüm gelirler doğrudan topluluğumuza geri dönüyor ve özellikle bu gece, ilk spor yaz kampımızı açmak için para topluyoruz." Boynunun arkasını ovuştururken gülümsemesi çok çocuksu ve sevimli, alkışlar ve tezahüratlar karşısında yanakları tatlı bir kızarıklıkla boyanıyor. "Gerçekten gurur duyuyorum, ama en çok da bu toplulukla gurur duyuyorum. Her seferinde bizi destekleyen, zamanlarını ve paralarını bağışlayan harika insanlar olmasaydı, çocukların yüzlerini güldürmek için yaptığımız hiçbir şey mümkün olmazdı. Çok teşekkür ederim. Ve biliyorum ki

Bu çocuklara ne kadar önemli olduğunu, bana ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Çünkü ben de o çocuklardan biriydim."

Adam bir anlığına gözlerini indirir ve tekrar kaldırdığında, gözleri bana bakar. Gözlerinde bir şey vardır, hüznü ama aynı zamanda çok minnettar bir şey, ve bu, şu anda ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir umut uyandırır içimde. "Gerçek şu ki, sonsuza kadar sürecektir ailemi bulduğum için çok şanslıydım. Onları bulmamış olsaydım, şu anda bulunduğum yerde, ailem dediğim bir sürü insanla birlikte olmazdım." Masamızı işaret ediyor. "Takım arkadaşlarım ve onların inanılmaz eşleri. Muhteşem kız arkadaşım ve güzel oğlumuz."

O üç harfli sıfatı, sanki hiç düşünmeden, çok rahat bir şekilde söylediğinde kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Benim telaşlanmaya başladığımı, elbisemi çekiştirdiğimi, koltuğumda kıpırdanmaya başladığımı görünce ağzı kıvrıldı.

"Eğer tek bir çocuğun bile benim bulduğum sevgiyi bulmasına yardımcı olabilirim, bir fark yaratmış olacağımı biliyorum. Buraya gelip siz de bir fark yarattığınız için *teşekkür ederim* arkadaşlar."

Adam ayakta alkışlanırken, elini takım elbisesinin düğmesine koyarak bana doğru yaklaşır. Müzik başlar, alkışları bastırır ve o elimi tutarak beni dans pistine çeker.

"Neden ağlıyorsun, güzelim?" diye sorar, beni döndürdükten sonra göğsüne çekerek.

"Seninle gurur duyuyorum." Gözyaşlarımı silerek hıçkırırım. "Ayrıca, *bizim* dedi. Connor'ı *bizim* oğlumuz olarak adlandırdın. Ve benim tek istediğim, senin onu sevdiğin kadar sonsuz bir sevgiyle onu sevecek biri olmasıydı."

"Düşünüyordum da, belki bir gün gelecekte..." Boğazını temizler ve ani utangaçlığı, belirsizliği beni şaşırtır.

"Söyle hadi, Woody."

Gülümser ve dans pistinde, herkesin önünde, kışımı çimdikler. "Senin için Adam, ve senin içindeyken, Tanrı da kabul edilebilir." Düşük bir nefes vererek, bizi yavaşça döndürür. "Düşünüyordum da, gelecekte, evlendiğimizde..."

"Önce bana sormalısın, biliyorsun."

Gözlerini kısar. "Tuvalet kadar gidebilirsek, herkes kesinlikle o ağzından çıkan

sorun çıkar." Kaşlarını kaldırır ve ben dudaklarımı büzüştüğümde devam eder. "Connor'ı evlat edinmem senin için iyi olur mu? Tabii ki onunla da konuşuruz ve onun da istediğini görürüz, ama..."

Kollarımı boynuna doladım, ona sıkıca sarıldım ve o güldü.

"Bu evet mi demek?"

"Seni resmi olarak babası olarak görebilmek, onu dünyanın en şanslı çocuğu yapar." Elim saçlarına kayıyor ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Ama o sana ilk gözünü diktiği andan itibaren senin babası oldun, Adam."

Yumuşak nefesleri boynuma doğru iner ve bir şarkıdan diğerine geçerken, o beni bırakmak istemediğinden, patenleriyle kalbimi çalan kahverengi gözlü küçük kızı aklımdan çıkaramıyorum.

"Hiç yetimhanedeki çocuklardan birini evlat edinmeyi düşündün mü? Ya da... evlatlık almayı?"

Eli sırtımda yavaşça yukarı kayıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu hep aklımda olan bir şey."

"Gerçekten mi? Neden bana hiç bunu isteyip istemediğimi sormadın?" Çünkü doğrusu, yakın zamana kadar, bir daha koruyucu aile evine adım atma düşüncesi midemi bulandırıyor. O yılları geçmişte bırakmak istiyordum, ama şimdi tek düşünebildiğim, birine benim sahip olmak istediğim çocukluğu vermek. Kaybettiğim aile ve şimdi bulduğum aile.

Adam başparmağıyla çenemdeki gamzeyi okşadı. "Çünkü bunların hiçbiri benim için önemli değil, Rosie. Bu topluma katkıda bulunmanın pek çok yolu var. Ailemize uygun değilse, mutlaka evlatlık vermek ya da evlat edinmek zorunda değiliz. Ayrıca, koruyucu aile bakımında yaşadığımız deneyimlerin ne kadar farklı olduğunu da biliyorum ve sen hala bu duygularla başa çıkmaya çalışıyorsun. Sana baskı yapmak, yapacağım en son şey olur."

Eli saçlarıma uzanır, mücevherli toka üzerinde kayar, parmaklarıyla asi bir tutamı döndürür ve sonra onu kulağımın arkasına yerleştirir. "Nasıl bir aile kurduğumuz benim için önemli değil. Başkasının çocuğu olan çocukları evimize kabul etsek de,

beş çocuk yaparsak ya da Connor bizim tek çocuğumuz olursa, o ve Bear bizi hayvanlarla dolu bir çiftlik satın almaya ikna etse de. Sonuçta benim için önemli olan, ailemle birlikte olmam. Ve benim ailem sensin ve Connor.

Yanağımı göğsüne dayayarak, rahatlığı, güvenliği, beni koşulsuz olarak tamamen sevmesini içime çekiyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Sen olduğun için. Bana hiçbir şekilde baskı hissettirmedığın için. Connor ve Lily gibi çocuklar için bu dünyayı daha iyi bir yer haline getiren her şey için. Bir gün senin kadar değer veren birini bulmayı ümit eden on iki yaşındaki benim gibi çocuklar için." Yüzünü ellerimle tutuyorum. "Sen iyi bir adamsın, Adam Lockwood. Seni seviyorum."

"Öyle mi? Ne kadar?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne istiyorsun?"

Gülümser, omuz silker. "Carter'ın birkaç hafta önce, doğum gününde söylediği şeyi düşünüyordum."

"O çok şey söyler. Aslında, neredeyse hiç susmaz."

Adam gülüyor. "Senin ve Connor'ın mezun olduktan sonra birlikte yaşamaya başlamanız hakkında."

Kalbim hızla atmaya başlar. "Oh. O konuda endişelenme." "Endişelenmiyorum."

"Güzel." Başımı sallıyorum. "Evet, ben de." Geri çekilmeye çalışıyorum, aramızda çok az bir mesafe bırakarak kalbimin göğüs kafesime çarptığını duymamasını sağlamaya çalışıyorum, ama avuçları sırtıma bastırıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

"Connor'ın odası hazır, Archie'nin evinde de fazla eşyan yok. Hızlı ve acısız bir taşınma olur."

Ağzım açık kalır ve Adam sırtarak iki parmağını çeneme koyar ve ağzımı kapatır.

"Şaşırmadın, değil mi? Carter'ın sana takıntılı olduğumu söylediğini duydun, değil mi?"

"Yani, hiç düşünmedim değil, bilirsin, 'Her şey baharda hala mükemmel olsaydı ve Adam belki de bizim sonsuza kadar kalmamızı isteseydi ve...' ne kadar harika olurdu."

"Sonsuza kadar kalmanı istiyorum, Rosie. Yeni yılı birlikte, bizim evde geçirebiliriz diye düşünüyordum."

"Yıl mı? Yani... yeni yıl mı? İki hafta sonra, o yeni yıl mı?"

"Aynen öyle."

"Ama-ama-ama..." *Tanrım, Rosie.* "Çok erken."

"Saygıyla söylüyorum, ne kadar erken olduğu umurumda değil. Bana bu kadar mutluluk veren bir şeyi neden bekleyim ki?" Yanağımı avuçlayarak bakışlarımı kendine çevirir. "Eğer hazır değilsen ve çok erken olduğunu düşünüyorsan, sorun değil. Bunu bana söyle, ben de geri çekilirim." Başını eğip boynuma burnunu sürter. "Ama kararsızsan ve ikna edilmeye açıksan, seni banyoya götürüp her sabah banyo tezgahında yapabileceğimiz şeyi gösterebilirim."

"Mmm..." O boynumu öperken ben ona doğru eğildim. "Ya yatak odamızı pembeye boyamak istersem?"

"Tamamdır."

Ehliyetimi aldığımdan beri okula gidip gelirken kullandığım SUV'sini düşünüyorum. "Ya senin arabana bir kaldırıma çarparsam? *Ya da* senin arabana *geri geri* çarparsam? Ha? O zaman ne olacak?"

Başını eğip, sessiz ve gürültülü kahkahasını omzuma bastırıyor. "İlk olarak sana iyi olup olmadığını soracağımı duymak ister misin? Ve sonra sana sorun olmadığını, bunların sadece arabalar olduğunu söyleyeceğimi? Yoksa o gece, ev sessizleştğinde seni arabanın kaputuna yatırıp öfkeliymiş gibi davranacağımı söylememi ister misin? Çünkü ikisini de yapacağım, Rosie."

Kulağa harika geliyor. Tamam, Rosie, bu kötü çocuğu bir üst seviyeye taşıyalım.

"Ya sana bahsetmediğim ürkütücü bir seramik bebek koleksiyonum varsa ve herkesin görmesi için sergilemek istersem?"

"O zaman sana ürkütücü bebeklerin için bir raf yaparım, böylece gözleri evimizde nereye gidersem gitsem beni takip edebilir, tabii ev *bizim* olduğu sürece. *Lütfen* benimle birlikte yaşa."

"Hay aksi," diye mırıldanıyorum, gülümsememi onun omzuna saklayarak. "Yalvarmaya gerek yok. Evet diyecektim zaten."

"Lanet olası baş belası," diye dudaklarıma fısıldadı, sonra saatine baktı. "Uçağa binmem için hala bir saatten fazla vaktimiz var."

O zamana kadar o tuvalette kaç kez boşalmanı sağlayabilirim sence?"

"İğrenç," diye fısıldar Carter, yanımıza gelerek o anı bozar. "Tuvaletteki orgazmların beklemeli. DJ bizim şarkımızı çalmak üzere."

"Bizim şarkımız mı? Ne..." Adam'ın kaşları çöktü, "Cha-Cha Slide" hoparlörlerden çalmaya başlayınca ağzı sert bir çizgiye dönüştü. Çocuklar onun etrafında toplanıp ritme göre ellerini çırpıyorlar ve Adam, Jack'in o kapiya tutunmaya çalıştığı gibi bana tutunmaya çalıştı. Ama benim kapımda ona yetecek kadar yer yoktu ve bu Titanik batıyordu, bu yüzden ona gülümsedim ve bırakıp gittim.

"Beynim, bunu neden hem son derece utanç verici hem de bu kadar tahrik edici bulduğumu gerçekten anlayamıyor," diye fısıldadı Olivia, beni güvenli bir yere çekerek.

"Oh, bayıldım." Cara, kocasının dansını izlerken işaret parmağıyla dudaklarının şeklini izliyor. "Emmett bazen temizlik yaparken bunu açar. Elinde Dyson ile cha-cha yapan erkekini izlemek gibisi yoktur."

"Garrett'in kıcını sallamasını seviyorum," diyor Jennie iç çekerek. "O kadar kötü bir dansçı ki, bu onu yüz kat daha sevimli yapıyor."

"Adam, Connor'a Macarena dansını öğretiyor. Connor bu dansa Makarna diyor, bu yüzden artık Adam ellerini Connor'ın poposuna koyup zıpladığında, '*Heeey, Makarna!*' diye şarkı söylüyor. Bu *şimdiye kadar* gördüğüm en çekici şey ve Connor öğleden sonra uykuya dalar dalmaz üzerine atladım."

"O adam baba olmak için yaratılmış," diyor Cara, başını sallayarak.

Şarkı sona eriyor ve çocuklar alkışlayan kalabalığa selam verdikten sonra yavaşça yürümeye başlıyorlar.

"Özel banyoyu kim ilk kullanacak?" diye sorar Cara. "Çünkü ben..." Gözleri büyür ve yüzü volkanik bir kırmızıya döner, bakışları omzumun üzerinden bir şeye odaklanır. "Ölmüş ve cehenneme gitmiş olmalıyım, çünkü Şeytan'ın fahişesinin gerçekten küllerinden dirilip buraya girmediğini biliyorum."

Adam'ın rahat gülümsemesi kaybolur ve yüzündeki kan çekilir. Elimi tutar, beni arkasına çeker ve ben de onun ceketini tutarım.

Onun etrafına, kargaşaya neden olan şeye bakmak için göz atıyorum.

Çarpıcı bir kızıl saçlı kadın, çok yüksek topuklu ayakkabılar ve kürk ceketle bize doğru büyük adımlarla yaklaşıyor. Önümüzde durup ceketini çıkararak altındaki parlak kraliyet mavisi elbisesini gösterene kadar, onun gerçekten hamile olduğunu fark etmiyorum.

Oda düşük bir ılık ile doldu ve Cara şeytanın dölü hakkında bir şeyler mırıldandı.

Kızıl saçlı kadın ona sırtarak, kollarını göğsünde kavuşturur. "Her zamanki gibi çok çekicisin, Cara." Yıkıcı derecede güzel ve aynı derecede şeytani mavi gözler beni küçümseyerek süzer ve Adam beni kendine daha sıkı sararken midem ters döner.

"Ne istiyorsun, Courtney?"

"Oh, bu çok basit." Ateşli kızıl saçlarını omzunun üzerinden atar. "Öne çıkıp, bana verdiğin bebeğin babası olmanı istiyorum."

ADAM

"Az önce ne dedin sen?"

Arkamızdaki kapıyı çarparak kapatıyorum, soğuk, temiz hava içimi yakan ateşi söndürmeye yetmiyor. Rosie, Olivia'nın yanına sokulmuş, bakışları Courtney'nin karnı ile benim aramda gidip geliyor.

Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Hamileyim," diyor Courtney.

Burun kıvırıyorum. "Belli oluyor."

"Bebek senin, Adam. Ve sana yüzlerce kez telefon ettiğimde telefonu açmış olsaydın ya da benimle ayarladığın buluşmaya gelmiş olsaydın, bunu bilirdin."

"Kesinlikle hayır. Bir buçuk yıldır birlikte yatmadık."

O alaycı bir şekilde gözlerini devirdi. "Yani o gece senin evinde olanları hiç olmamış gibi mi davranacaksın? Temmuz ayında, o partiyi verdiğin geceyi mi?"

"Ne? Sana dokunmadım ki! Orada olduğunu bile hatırlamıyorum!" Gözlerim Rosie'ye kayıyor ve onun geri adım attığını, kafasında tarihleri topladığını görüyorum ve *panik oluyorum*. "Rosie, sen hayatıma girdiğinden beri başka bir kadına bakmadım bile, yemin ederim."

"Bu iğrenç," diye tükürdü Courtney. "Ertesi sabah uyandığında pişman olduğunu ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştığını, beni eskiden *bizim* evimiz olan yerden kovduğunda anladım. Ama senin, Adam Lockwood, altın çocuk, bununla hiçbir ilgin yokmuş gibi davranacağına inanamıyorum. Beni sadece tişörtünle buldun, lanet olsun."

"Bu hiçbir şey ifade etmez." Bunu söyleyen ben değilim, Carter. "Herkes senin entrikacı, kindar, yaşlı bir cadaloz olduğunu biliyor. Tek yaptığın, sahip olabileceğin en iyi şeyi kaybettiğin için her şeyi mahvetmeye çalışmak. Yalan söylüyorsun."

"O zaman bu ne lan?" Courtney telefonunu onun yüzüne, Rosie'nin yüzüne tutuşturur, ben de onu elinden çekip alırım. "O gece kimin yatağında uyuduğumun oldukça kesin kanıtı."

Fotoğrafta ben, yatağımda baygın yatıyorum. Yanımda kim var? Courtney, sadece benim tişörtümü giymiş.

Kafamı sallayıp, beynimi zorluyorum. O sabahki gibi, her şey bulanık. "Çok fazla içmiştim. Ben... ben o fiçi standlarını yaptım." Jaxon'a bakıp cevap arıyorum, ama o sadece kafasını sallıyor, gözleri benim için üzgün, sanki yardım etmek istemiş gibi.

"O sabah sana söylemiştim dostum. Onu havuza girerken gördüğünde havuzdan kaçtın ve bir daha seni görmedim."

Saçımı çekiştiriyorum. "Hatırlamıyorum."

Courtney öne doğru adım atar, bir elini karnına, diğerini koluma koyar. "Yeniden bir aile olabiliriz, Adam."

Onun dokunuşundan çekildim. "Benim bir ailem var."

"Gerçek bir ailem. O kızla yeterince uzun süre evcilik oynadın, sence de öyle değil mi?"

"Onun hakkında konuşma lan," diye düşük sesle homurdandım, Courtney'in üzerine eğildim.

"Bu bizim oğlumuz. *Bizim*, Adam. Her zaman istediğin. Birlikte sahip olmayı hayal ettiğimiz."

Midem bulanır ve elimi karnımın üzerine koyarım. "Bir bebek aramızdaki hiçbir şeyi değıştirmez. Ve ben her zaman hayalini kurduğum oğluma sahibim."

"Bu zengin, şehit üvey baba numarası artık eskidi, Adam." Rosie'ye dönerek, burnundan bir kahkaha kağıırır. "Vay canına, ne şanslısın, ha? 'Zavallı ben, tatlı bekar anne' numaran işe yaradığı için çok heyecanlı olmalısın. Artık hayatın düzeldiğini düşünüyorsun, ha?"

"Yeter," diye bağııyorum, kulaklarımda kan uğulduyor, kalbim deli gibi atıyor. "Onunla konuşma lan. Ona bakma bile. Sen ondan o kadar aşağısın ki, seni görmüyor bile."

Rosie yanıma koşar, titreyen elini benimkine sıkıca tutar, diğer elini ise nefes nefese kalan göğsüme koyar. "Bu konuşma bitti," der Courtney'e. "Bu gece buraya gelmemeliydin."

"Bana böyle konuşmaya cüret etme, kaltak."

"Hayır," diye homurdanır Cara, Rosie ile Courtney'in arasına girerek. "Onunla böyle konuşmaya cüret etme. Aslında, sen sadece... *Susarsan* herkes için hayat çok daha iyi olur." Kalçasını dışarı doğru çevirir, kollarını göğsünün üzerine koyar. "Beş dakikalık şöhret için böyle özel bir geceyi mahvettiğin için kendinden utanmalısın. Kadının da dediği gibi, bu konuşma bitti. Şimdi defol *git buradan*."

"Sen bir kaltaksın," diye tükürür Courtney.

"Bununla gurur duyuyorum, bebeğim." Cara, caddede öfkeyle yürürken parmaklarını ona doğru salladı. "Cehennemnin ateşli derinliklerine dönüş yolculuğunun tadını çıkar."

Şans eseri, tam o anda takım otobüsümüz önümüze yanaşır ve kapılar açılır, takımın geri kalanı dışarı çıkar.

Koç bana kaşlarını kaldırır. "Her şey yolunda mı?"

Hayır.

"Her şey yolunda, Koç," diye cevaplar Carter, omzumdaki eli titriyor.

"Tamam. Herkes otobüse binsin. Kırk dakika sonra yola çıkıyoruz."

"Rosie, yemin ederim..."

Ağzımı dudaklarıyla kapatarak çılgınca sözlerimi susturur, titrek parmakları çenemi sıkıca kavrar, yumuşak dudakları kararlılıkla hareket eder. Geri çekildiğinde, çenesindeki titreme beni

beni, bana bakarken gözlerinin titremesi. "Biz... biz bunu çözeceğiz, Adam. Tamam mı?"

Otobüse biniyorum ve pembe saçlı dünyamın yavaşça gözden kayboluşunu izliyorum, ve beynimin içine yerleşen düşünceleri engelleyemiyorum.

Bunu çözecek miyiz?

BÖLÜM 38

KAVGA ETMEK İÇİN KAVGA

ADAM

DUYGUSAL BİR HOKEY OYUNCUSUYUM.

Bence bu, kaleci olmanın doğasında var. Mağlubiyetler zordur ve ben her zaman kendimi suçlamamayı zor bulmuşumdur. Daha da kötüsü, kişisel hayatımda bir şeyler olduğunda, örneğin uzun süredir birlikte olduğum kız arkadaşımın bizim yatakta başka biriyle yattığını gördüğümde, bu benim dikkatimi dağıtır. Düşüncelerim başka yerde olur ve bu bazen dikkatsiz hatalara yol açar.

Ama bu gece değil. Çünkü bu gece yıkılmadım.

Kahrolasınca öfkeliyim.

Tampa'nın sol kanat oyuncusu, yorgun savunma oyuncumuzu geçerek tahtaya doğru koşuyor. Jaxon bir dakika önce dikkatsiz bir faul yaptı.

—birinin kulağına fısıldaması sonucu—bu yüzden bir adam eksildik ve sayısız şutu durdurmak için kendimi bu ağın üzerine atıyorum.

Tampa'nın kaptanı mavi çizgiyi geçerek savunma alanımıza girer ve puck'ı ister. Kanat oyuncusu puck'ı savunma oyuncumun bacaklarının arasından geçirir ve kaptan hızla puck'ı bana doğru fırlatır. Sağa dalıyorum, eldivenim tam zamanında puck'ı yakalamak için yükseliyor ve puck ağımın arkasına çarpmadan önce onu yakalıyorum. Düdük çalıyor, puck'ı hakemin eline bırakıyorum ve takımlarımız değişirken bir yudum su içiyorum.

"Tanrım," diye mırıldanır Carter, kalemimin etrafında dönerken elini kafama vurur.

"Bu gece hiçbir şeyi geçirmiyorsun." "Hayır."

Beni bir kez daha değerlendirir. "İyi misin?" "Hayır."

Rosie'yi kırk sekiz saattir görmedim ve birkaç mesaj dışında konuşma fırsatımız olmadı. Dün bütün gün çalıştı, bugün on iki saat klinikteydi ve Ocak ayında gireceği NAVLE, yani veterinerlik lisans sınavına hazırlanmak için kendini deli ediyor.

Bu arenaya baktığımda, tek gördüğüm onun stresini artıran davranışlarım.

*3 numaralı bebek annesi için başvurumu nereye
göndereceğim? Sana şut atıp sayı yapma şansı
vereceğim ve daha fazlasını istemeyeceğim!*

Woody ile olacaksa, 2 dakika süre veririm!

Tanrım, bu kızları bu tabelalarla buraya kim alıyor? Bu sezon ilk kez, Rosie'nin izlemediğini umuyorum.

Carter bakışlarımı takip ediyor. "O, o tabelalara inanmayacak kadar akıllıdır."

"Bu, ona daha fazla zorluk çıkarmayacakları anlamına gelmez."

Su şişemi ağımın içine geri atıp, herkes yüz yüze gelmek için sıraya girerken ben de kalemimin kenarında pozisyonumu alıyorum. Düdük çalıyor ve puck düşüyor, oyun bizim tarafımızda ilerlerken ben de sağa sola kayıyorum. Puck'ı görmemi engellemeye çalışan sinir bozucu orta saha oyuncusu beni deli ediyor, bu yüzden öne kayıp onu yolumdan çekiyorum.

"Çık ağımdan, Marchanbo."

"Bu gece sinirli misin, Lockwood?" Koyu renkli gözler, cama vurup pankartlarını cama dayayan kadınlara kayıyor. "Bu günlerde herkese gol attırıyorsun sanıyordum."

Garrett birini bariyere sıkıştırıp puck'ı kurtarmaya çalışırken, ben de puck'ın oyuncular arasında, kalemin arkasında dolaşmasını takip ediyorum.

"Bu yüzden iki bebeğin var, değil mi?" O önümde kayarken, Jaxon'ın cezası biter ve o kutudan atlar, ben de onu iteklerim. "Sence orada kaç tane daha var

Eminim kadınlar yıllardır prezervatiflere delik açıp altın çocuğun bir parçasını almaya çalışıyordur."

"Siktir git."

"Pembe saçlı olanı beğendim. Cesur görünüyor. Ve o kış? Oof .
Tutunacak bir şey seviyorum."

Onun yüzüne yaklaşırken sopamı ve eldivenlerimi yere attım. Onu yakasından tuttuğumda etrafımızdaki oyun bir anda durdu. "Kapa şu lanet çeneni."

"Sence onun çocuğu bana baba der mi?"

Yumruğumu geriye çekip ileri doğru savuruyorum, tıpkı Brandon'ı son gördüğümüzde yaptığı gibi, Rosie'ye onun ve Connor'ın kendisi için ne kadar değersiz olduklarını anlattığı gibi. Çünkü mesele şu: herkes benim altın çocuk olduğumu, her zaman uysal ve tatlı olduğumu düşünüyor. Ama ağzını açıp bu dünyada her şeyden çok sevdiğim iki kişiyi aşağıladığın anda, benim hiç de uysal olmayan yepyeni bir yönümü göreceksin.

Marchanbo çatlamış dudağındaki kanı silerken, yumrukların uçuşmasını izlemeyi seven kalabalığın gürültüsünün arasında zar zor duyduğum bir sesle kıkırdar. "Sanırım o kadar da altın değilsin," diye mırıldanır ve hemen ardından bana saldırarak kaskımı koparır.

Yumruğu çeneme çarpmadan önce elime yakaladım. Tekrar yumruğumu sallamadan hemen önce, başka bir vücut Marchanbo'ya tam hızla çarptı ve onu bariyere yapıştırdı.

Marchanbo ayaklarının dibinde buzun üzerine yığılırken, Jaxon'ın göğsü inip kalkıyor. "Lanet olası kalecime dokunma." Maskemizi göğsüme fırlatıyor. "Al. Yüzün morarmaya çok güzel."

Sanki zaten iki gözüm morarmış gibi hissediyorum. Her yerim ağrıyor, gözlerimin arkasında ve şakaklarımda zonklayan bir ağrı var, bu da içimi kaplayan yorgunluğu hissettiriyor ve otel odama dönerken beni yere çökertiyor. Tek istediğim, kederimi bir kova bira ve bir tabak kızarmış turşu ile gömmek, sonra da otel odamda, telefonumun diğer ucunda bana gülümseyen Rosie'nin yüzüne bakarak kendimi bırakmak. Ama bunların hiçbirisi yok.

Odamda ayakkabılarımı çıkarırken Rosie'den gelen son iki mesaja bakıyorum. Biri maç öncesi, Connor Vipers

pijamalarıyla. Diğer i se üçüncü periyodun ortasında, tam da Marchanbo'nun yüzüne vurduğum anda, Jaxon'ın sözlerini bana tekrar ediyor.

SORUN

Yüzünün morarmış gözler için fazla güzel olduğunu sana hiç söylemiş miydim? Yüzün morarmış gözler için fazla güzel, Adam.

Bunu en az yirmi kez okudum. Bugün yüzüme gülümseme getiren tek şey bu.

Gerçek şu ki, Rosie'ye nasıl bakacağımı bilmiyorum ve bu beni öldürüyor. O bilge gözlerde yansıyacak olan şeylerden korkuyorum. Her zamanki nezaketin ve sevginin orada olacağını biliyorum. Ama tereddüt, hayal kırıklığı, Rosie'nin özünde olan her şeyi gölgeleyebilir... İşte bunlar beni mahvedecek şeyler.

İtibarımı umursamıyorum. Medya, galada yaptığım konuşmada Connor'ı oğlumuz olarak nitelendirdiğim ve onun biyolojik olarak benim oğlum olduğunu tahmin ettiğim sözlerimi çarpıtıyor. Courtney'nin onlara en acıklı hikayesini anlatması, ilişkimizde aldatanın o değil, *ben olduğumu* söylemesi de değil. Connor doğduktan birkaç saat sonra beni Rosie ve Connor'ı hastanede ziyaret ederken yakaladığında *metresimi* öğrendiğini söylemesi de değil. Hepsi, beni en kötü şekilde gösteren bir sürü boktan şey ve ben hiç umursamıyorum.

Kendi itibarım umurumda değil, ama Rosie'nin itibarı çok umurumda.

Ev yıkıcı. Ona böyle diyorlar. Her Vipers hayran sayfasında, onun ve Connor'ın fotoğrafları var, lanet olası markette onu benim SUV'nin arkasına bindirirken çekilmiş. Ve bunu ona ben yaptım.

Benim yüzümden oldu.

Bir karmaşada bana sadık kaldı; ikinci bir karmaşada, ilkinden daha da karmaşık olan bu karmaşada bana sadık kalmasını nasıl isteyebilirim?

Arkamdaki kapı açıldığında başımı kaldırıyorum, arkadaşlarım konuşmalarının ortasında, kollarında poşetlerle içeri giriyorlar.

"Burada ne yapıyorsunuz? Bara gideceğinizi sanıyordum?"

Carter, bir yığın paket servis kabını boşaltıyor. "Havan yok demiştin, o yüzden seninle evde kalıyoruz." Bana bir yığın kızarmış turşu uzatıyor. "Öyle bakmayı bırakmalısın."

"Nasıl?"

Garrett, turşularımın üzerine bir kutu Fruit Roll-Ups bırakır. "Sanki tüm bu karmaşa senin suçunmuş gibi."

"Öyle," diyorum basitçe.

Carter başını sallar. "Biliyor musun, bu durum, Courtney'in seni aldattığını öğrendiğin o geceyi çok hatırlatıyor. O zaman, bunun senin hatan olup olmadığını merak etmiştin. Onu daha çok sevebilir miydin, ona ihtiyacı olanı daha fazla verebilir miydin diye. Ama şimdi de o zaman olduğu gibi aynı hikaye. Bunu engelleyemezdin. Onun telefonlarına cevap versen de, o toplantıya gitsen de. O senden bir şey istiyor, ister oğlu için bir baba olsun, ister kendini geçindirmek için para."

Jaxon biranın kapağını açar ve bana uzatır. "İkisini de istiyor ve senin sorgulamadan kaderini kabul edecek kadar iyi biri olduğunu düşünüyor."

Emmett ikramlarımı alır ve köşedeki küçük masanın üzerine koyar. Kafamı sallarım, ellerimle sıkıştırarak oradaki sandalyeye çöküyorum.

"O benim bebeğim değil. Kesinlikle olamaz. Sarhoş olduğumu biliyorum. O gecenin bazı kısımlarını tam olarak hatırlamadığımı biliyorum, ama... onunla yatmam imkansız. Ne kadar içki içmiş olursam olayım, ilişkimizi sorgulamama neden olacak hiçbir şey söyleyemez."

Dürüst olmak gerekirse, o gece bir ara benim yatağımda olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor, sadece fotoğraf çekilmek için olsa bile.

Telefonum çalıyor, diğer uçta menajerim Angie var. Çağrıyı kabul edip hoparlöre alıyorum ve Fruit Roll-Ups kutusunu açıp bir tanesini çıkarıyorum. "Haber var mı?" Gözlerimi kapatıp, başımdaki zonklayan ağrıyı parmaklarımla bastırırken Fruit Roll-Up'ı top haline getirip ağzıma atıyorum. "Kusura bakma. Merhaba. Nasılsın?"

O gülüyor. "Şu anda hoşbeş için zaman yok, anlıyorum. Sahte bir Instagram hesabı açtım ve Courtney'i takip ettim. Görünüşe göre

seninle ayrıldığınızda beri aynı adamla ara sıra görüşüyor gibi görünüyor. Ama Haziran'dan sonra birlikte çekilmiş fotoğrafları yok."

Sözlerin anlamını kavramam biraz zaman aldı, ama anladığımda göğsümde bir umut kıvılcımı çıktı.

"Bence o senin partindeyken zaten hamileydi, Adam. En iyi tahminim, o adama söylediğinde adam onu terk etti, o da seninle yatacağını umarak senin partine geldi."

"Böylece benim çocuğummuş gibi davranabilecekti." "Bingo."

Carter başını sallar ve bir dilim pizzayı ağzına atar. "Bunu bir keresinde Maury'de görmüştüm."

"Maury'nin programı *tam olarak* bununla ilgili," diyor Emmett. "Evet," diyor Garrett fısıldayarak. "Yetiş, seni eşek."

"Kapa *çeneni*," diye fısıldadı Carter, ve ben de Fruit Roll-Ups'larımdan birine uzandığında elini itekledim.

"Ne yapmalıyım?"

"Sanırım beklemeli ve bebek doğduğunda babalık testi yaptırmalısın," diye önerir Emmett.

"Olmaz." Jaxon masaya yumruk atar. "Şimdi iste o testi. Önceden yapılabilecek testler var."

"Bunu *neden* bildiğini bilmek bile istemiyorum, Jaxon," der Angie iç çekerek. "Ama çocuklar haklı, Adam. İki seçeneğin var. Ya onun gitmesi için ne kadar para istediğini öğrenirsin ya da..."

"Siktir et." Elbette, ona ödeme yapabilecek durumdayım, ama o parayı harcayabileceğim binlerce daha iyi yol var. Gelecek yıl açacağım yaz kampı, Connor'ın eğitimi, arka bahçede şakayıklarla dolu bir bahçe ve Rosie'nin parmağından asla çıkarmak istemeyeceği bir nişan yüzüğü, bunlardan sadece birkaçı. "Ona bir kuruş bile vermeyeceğim."

"Ya da," diye devam ediyor Angie, "babalık testi talep edersiniz. Her şey bir şekilde çözülür. Bunun çok daha karmaşık olduğunu biliyorum, ama gerçekten, bu kadar basit."

Bir konuda haklı: bu konuda hiçbir şey basit gelmiyor. Bu bir bekleme oyunu ve ben hayatımda yeterince bekledim.

Hayat, Rosie ve Connor'ın hayatıma girdiği anda başladı ve tek istediğim, geri kalanına kendimi kaptırmak. Kendimi sevmeyi, beni ben yapan her şeyden gurur duymayı unutmak zorunda kaldığım bir duruma asla düşmemeliydim

beni ben yapan her şeyden gurur duymayı unutmam gerektiğini, ama bunu hatırlamak için onları bulmam, onların beni sevmesine izin vermem gerekti.

Ve Courtney'nin bunu benden tekrar çalmasına izin vermeyeceğim.

"Ne yapıyor?" diye fısıldadı Garrett.

"Bilmiyorum," diye mırıldanır Jaxon. "Bu, onun beşinci Fruit Roll-Up."

"Bence bütün bu zaman boyunca onları yediğinin farkında bile değil," "Onun için endişeleniyorum," diyor Carter sessizce. "Dil dövmelelerini bile yapmıyor."

"Onun için endişeleniyorum," diyor Carter sessizce. "Dil dövmelelerini bile yapmıyor. Sadece... hepsini yiyor."

Elimi kutuya sokuyorum, boş çıktığında kaşlarımı çatıyorum. "Bana birden fazla kutu mu aldın?"

Göz teması kurmadan, Garrett yavaşça masanın üzerinden başka bir kutu kaydırır. "Hey, koca adam, biz düşünüyoruz da..."

"Emmett, Cara'yı telefona bağla. Onun tavsiyesine ihtiyacım var."

Koltuğundan fırlayarak odanın diğer ucuna koşar ve telefonunu alır. "Hayatı boyunca bunun için hazırlanıyordu."

İki gün sonra, yol yolculuğumuzun ardından yatağıma girmeye can atarken, saat neredeyse bir olmuştu. Günlerce cevapsız aramalar, farklı saat dilimlerinden gönderilen fotoğraflar ve anlamsız kısa mesajları aşırı analiz etmekten bıkmıştım.

Rosie'yi o kadar çok özlüyorum ki, alarmımı sabah altıya kurdum Starbucks'a gidip, onu mutlu ve gülümseten her şeyi içime çekip, okula gitmeden önce kapısına varmak için. Gece yarısı olmasaydı, şu anda kapısında durmuş, içeri girmek için yalvarıyor olurdum.

Ön kapıda anahtarlarımla oynarken, verandanın ışığı yandığında durdum. Kapı açıldı ve Rosie, benim tişörtüm ve en kalın çoraplarımdan başka bir şey giymeden orada duruyordu ve Tanrım, pembeyi görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Buradasın."

"Başka nerede olabilirdim ki?"

Midem düğümlenir, omuzlarımdaki yük hafifler. "Hiçbir yere gitmiyor musun?"

"Neden bunu yapalım ki? Connor ve ben seni bulmadan önce bir aileydik, elbette, ama şimdi..." Başını sallar, istemediği bir gelecek düşüncesiyle gözlerini kapatır, benim de istemediğim bir gelecek: birbirimiz olmadan bir gelecek. "Sen olmadan her zaman bir şeyler eksik olacak, Adam."

Ellerimi tutar, beni evin sıcaklığına, ondan yayılan sıcaklığa çeker. Nazik parmakları alnımdaki buklelerimi okşar ve dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirir.

"Seni sadece uygun, kolay ve mutlu olduğunda seçmiyoruz. Arada geçen tüm zorlu ve zor anlarda da seni seçiyoruz. Aileler birbirlerini böyle sever, Adam. Connor ve ben mi? Biz her zaman senin yanında olacağız."

Yanağımdan akan tek bir gözyaşını siler ve dudaklarını dudaklarıma bastırır.

"Senin yanında olmak kadar güzel bir manzara yok."

BÖLÜM 39

YEDİ VE KRUMB

KIRINTISI

ROSIE

DÖRT GÜN, birbirimize en çok ihtiyaç duyduğumuz bir zamanda ayrı kalmak için çok uzun bir süre. Bu süre, normalde en iyi yaptığım şey olan aşırı düşünmek ve felaket senaryoları kurmak için çok fazla. Bu durumu nasıl ele alacağımı düşünmeme gerek yoktu, çünkü Courtney'nin ağzından o sözler çıktığı anda ne yapacağımı biliyordum.

Tek yapabileceğim, tek yapacağım şey Adam'ın yanında olmak.

Ama beni beklediğini gördüğünde yüzündeki şaşkınlık, beni mahvetti. Hayatımın büyük bir bölümünü kendimi yetersiz hissederek geçirdim. Daha iyi olsaydım, birisi beni seçecek ve benim o kadar çok istediğim sevgiyi bana verecekti. Adam aylarca beni cesaretlendirdi, bunun benimle ilgili olmadığını anlamama yardım etti. Doğru insanlar için her zaman yeterli olacağımı söyledi. Ama gece saat birde, gözlerindeki dehşet dolu bakış, *onun da* yeterli olduğundan emin olmadığını gösterdi.

Ve şimdi, hayatımın geri kalanını, yanımdaki bu adamın bir daha asla değerini sorgulamamasını sağlamak için adıyorum.

Butik kahve ve pasta dükkanına bakıp sinirimi bastırıyorum. Courtney elbette Adam'dan eski favori buluşma yerlerinde buluşmasını istemiştir. Adam da benim kadar sinirli görünüyor, elindeki manila zarfı sıkıca tutarken mide bulantısı da hissediyor gibi.

Bu duruma gelmesinden nefret ediyor. Bu kadının ona yaşattığı onca şeyden sonra, benim sevgilim olan bu nazik adam, kadının sessizce hayatından çıkmasını tercih ediyor.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diye nazikçe hatırlatıyorum ona. "Eğer istemiyorsan Adam, bebek doğana kadar bekleyip babalık testi talep edebiliriz. Sessizce bekleyebiliriz."

Kafasını sallar ve zarf, sıkılaştan elinin altında buruşur. "Seni ve Connor'ı bu işe karıştırdığı anda sessiz kalma hakkını kaybetti. Onun saçmalıklarını çok uzun süre tolere ettim, ama bunu tolere edemem." Elimi eline alır, gözleri gözlerime bakarken sıkıca tutar. "Seni seviyorum, Rosie. Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Umarım bir gün, Connor ve benim için onun yanında olmaktan başka bir yer olmadığını anlar.

Aşk konusunda tek yaptığım şey onu kaybetmek oldu.

Ama bunu kaybetmeyeceğim. Ne Adam'ı, ne de birlikte kurduğumuz bu hayatı.

Bunu reddediyorum.

Kapıdaki zil, içeri girdiğimizde çınlar ve herkes başını kaldırır, kendi Adam Lockwood'larını görünce gözleri fal taşı gibi açılır.

"Adam." Courtney ayağa kalkar, yanaklarında geniş bir gülümseme belirir. Yaptığı tüm çirkin şeylere rağmen, hala acı verici derecede güzeldir. Öyle ki, kısa bir an için, güvensizlik tohumları filizlenir.

Sonra Adam elimi sıkıyor ve ben o tohumları derinlere gömüyorum, kök salmasına izin vermiyorum.

Courtney'nin parlak mavi gözleri beni gördüğünde kararır, arka köşede seçtiği samimi kabine yaklaşırken çenesi sert bir çizgiye bürünür. Konumu, bizi takip eden tüm meraklı bakışları engellemeye yetmez. "Sadece ikimiz olacağımızı sanıyordum."

"Ailemi genişletme ihtimalinden bahsediyorsam, şu anki ailemin de burada olması uygun olur, değil mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Onunla oturmayacağım."

"Haklısın, o oturmayacak." Zarfı onun önündeki masaya bırakır. "Kalmayacağız."

"Bu ne?"

"Avukatımdan bir mektup. Sana da e-posta ile bir tane gönderecek. İki dakika içinde posta kutunda olmalı..." Saatine bakar. "İki dakika içinde."

sonra." Sonra ona sadistçe ve yıkıcı derecede yakışıklı bir gülümsemeyle bakar. "Bencilce, senin tepkini şahsen görmek istedim."

Elinde hafif bir titreme var, zarfı açıp mektubu çıkarırken bunu saklamaya çalışıyor. Gözleri kelimelerin üzerinde dolaşüyor ve yüzünde tutmaya çalıştığı tüm güven kayboluyor, omuzları düşüyor.

"Beni dava mı ediyorsun?"

"İki buçuk milyon dolarlık," diye onaylar ve belgedeki bir yeri gösterir.

"Ama sen... sen... bunu yapamazsın."

"Aslında yapabilirim. Saçma sapan acıklı hikayelerin, benim itibarımı zedelemekten başka bir işe yaramadı. Belki de görmezden gelirdim, ama sonra sevdiğim insanları da bu işe karıştırdın. Biliyorsun, benim adımla lekelemenin bana ulaşmanın en iyi yolu olduğunu nasıl düşündüğünü gerçekten anlayamıyorum, ama yine de, sen her zaman en iyi kararları vermedin."

"Bunu karşılayamam," diye kekeliyor. "O kadar param yok. Bebeğim olacak!" Bakışları bana yönelir, vazgeçtiği şey için kıskançlıkla parlar. "Kafana ne tür zehirli saçmalıklar sokuyor bu kadın? Kendi kanından canından olanı ve çocuğunun annesini, bir orospu ve onun çocuğuna tercih mi edeceksin? Çocuğun babası onu istemedi, onu da istemedi."

Bir an, Adam yanımda sağlam ve kararlı duruyor, elim onun elinde sıcak bir şekilde saklı. Bir sonraki an, Courtney'in üzerinde beliriyor, o kadar vahşi bir enerjiyle ki, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Onun adını ağzına alma," diye fısıldıyor, sözleri o kadar ölümcül, zehirli ki, Courtney geriye doğru sendeliyor, elini boğazına götürüyor. "Bu artık lanet bir oyun değil, Courtney. İnsanların hayatlarıyla, sanki senin manipüle edebileceğin şeylermiş gibi oynayamazsın. Senin lanet satranç taşın olmaktan bıktım."

Öne adım atıp, elimi nazikçe sırtına koyuyorum, omuzlarının düşmesini, nefesinin yavaşlayıp düzelirken göğsünün inmesini izliyorum.

Courtney bu sahneyi izliyor ve gözlerinde bunun işe yaraması için duyduğu çaresizliği, bunun işe yaramayacağını bildiğini, kötü planının parmaklarının arasından kayıp

ayaklarının dibinde parçalara ayrıldığını görüyorum. Ve tüm çaresizliği içinde, son bir deneme yapıyor, kendini Adam'a atıyor, sıkı yumruklarıyla ceketini kavıyor. "Lütfen, Adam. *Lütfen*. Bana bunu yapamazsın. Yapamazsın. Bu bizim şansımız. Bir aile olabiliriz. *Gerçek* bir aile."

"Benim bir ailem var, Courtney, ve o tam burada duruyor! Beni her gün seçen, beni olduğum gibi seven bir ailem var, ama senin kimsin yok. Hiç. *Kimsen*. *Yok*. Öyleyse neden hala buradasın? Neden hala Vancouver'dasın? Kanada'da? Tanrı aşkına, Courtney, *evine git*."

Kafasını çılgınca sallıyor, gözlerinde yaşlar birikiyor. Onun için şunu söylemeliyim ki, gözyaşları gerçek görünüyor, ama neredeyse eminim ki buradaki son çare çabası olduğu için akıyor. Adam'ı umursamıyor ve kesinlikle onu hak etmiyor.

"Benden asla kurtulamayacaksın," diye fısıldadı. "Gitmeyeceğim. Yeni bir kız arkadaşın olduğu için beni bir kenara atamazsın."

"Seni halının altına süpürmüyorum. Sana burada, şu anda söylüyorum, benim hayatımda yerin yok. Hiçbir şey sana ait değil ve bir daha asla olmayacak. O bebek benim değil, ikimiz de bunu biliyoruz."

Gözleri kahve dükkanında dolaşıyor, boynuna volkanik bir sıcaklık yükseliyor ve yanaklarında patlıyor.

"Seçeneklerin şunlar, Courtney," diye sessizce konuşmaya başladı Adam. "Şu anda bunu kanıtlayabilirsin, test yaptırıp bebeğin benim olduğunu kanıtlayabilirsin. Ama sonuçlar benim babası olmadığımı gösterirse, seni iftira nedeniyle dava edeceğim ve tüm para doğrudan şehir merkezindeki genç anneler sığınağına gidecek. Ya da bu bebeğin benim olmadığını itiraf edebilirsin. Yalan söylediğini, Rosie'nin ilişkimizin bitmesiyle hiçbir ilgisi olmadığını kamuoyuna açıklayabilirsin. Kimin aldattığı konusunda gerçeği söylersen de, Rosie hakkında gerçeği söylersen de umurumda değil. Bu sorunu bir şekilde çözeceğiz, ama bunların hiçbirisi sen, ben ve birlikte bir gelecekle ilgili değil."

Parmaklarını benim parmaklarıma arasına geçirir ve birlikte kapıya doğru döneriz. Üç adım attıktan sonra geri döner.

"Alınma Courtney, ama siktir git. Beni mutlu etmek için kullandığın için siktir git. Artık bana ihtiyacın olmadığını karar verene kadar. İsteddiğini alıp beni hiçbir şeyin olmadığı bir durumda bıraktığın için. Sana verdiğim her şey için kaldığın ve karşılığında bana hiçbir şey vermediğin için. Bana *hiçbir şey* vermedin. Ne sevgi, ne mutluluk, ne de saygı. Güvenimi ve tüm özgüvenimi elinden aldın ve sevdiğim birini incittim çünkü bana, onun beni olduğum gibi sevmeyeceğini hissettirdin. Bunu sen yaptın. Ve ben de sana izin verdim."

Çenesini ovuşturur, göğsünden düşük bir kahkaha çıkar. "Biliyor musun, garip bir şekilde, hiçbir şeyi değiştirmezdin. Aksi takdirde, mutsuz bir ilişkide kalırdım ve Rosie ile Connor'ı bulamazdım. Onlar olmasaydı, gerçek aşkı, onu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu, o şekilde seilmek nasıl bir şey olduğunu bilemezdim. Ve ben *her zaman* onları seçeceğim." Titreyen parmağını kadının yüzüne doğrulttu. "Siktir git. Tamamen saldırganlık."

O, bebek mavisini gözlerini kırıştırır ve burnunu çeker, ağzını açar, sanki cevap vermeye cesaretini toplayacakmış gibi.

Ama erkeğimle gurur duyuyorum, kendini savunma şekliyle, çünkü bunu yapmak hiç kolay değildir. Ve şimdi ona, her zaman yanında birinin olması nasıl bir his olduğunu tam olarak göstermek istiyorum. Bu yüzden, kız ilk kelimesini söylediğinde, parmağımı kaldırarak onu susturuyorum.

Onu sevmek yerine incitmeyi seçtiğin anda, onunla mutlu bir son yaşama hakkından vazgeçtin. Şimdi ona hak ettiği mutlu sonu ben vereceğim. Her gün onu saygı duymayı seçeceğim. Her gün onu yıkmak yerine yüceltmeyi seçeceğim. Her gün onun yanında olmayı seçeceğim. Her gün onu sevmeyi seçeceğim. Her *lanet* gün, Courtney, onu *sececeğim* ve o da beni seçecek. Ve bu *bizim* mutlu sonumuz olacak."

Kahve dükkanından çıktığımızdan beri bana bakmayı bırakmadı.

Bana kapıyı tutarken bana bakıyordu, kaldırıma takılıp kamyonetinin kaputuna düştüğünde de bana bakıyordu. Beni yolcu koltuğuna oturturken, alnını kapı çerçevesine çarptığında da bana bakıyordu. Ve eve giderken kırmızı ışıktaki neredeyse geçecekti, ama bana bakıyordu.

Şu anda bile, onun evinin girişinde ayakkabılarımı çıkarırken, ceketimi dolaba asarken, hala bana bakıyor. Koridordan geçip mutfağa doğru yürürken, onun bakışlarının sırtımı okşadığını hissediyorum. Courtney'den ayrıldığımızdan beri bana tek bir kelime bile etmediğini unutmak için, her konuda konuşup duruyorum.

"Yarın Carter ve Ollie'nin evinde Noel Arifesi yemeği ve içkisi için hala hazır mısın? Kasabanın diğer tarafındaki küçük markette zencefilli Oreo buldum. Carter için aldım." Buzdolabını açıyorum, soğuk hava yanaklarımı okşarken boşluğa bakarak gözlerimi kocaman açıyorum, Adam'ın yakıcı bakışlarından hoş bir kaçış. Bir şişe su alıp kapıyı kapatıyorum, tezgaha yaslanarak yarısını bir dikişte içiyorum. "Jaxon, Mittens'ı da getireceğini söyledi, Connor çok sevinecek. Hey, hava tahminlerini gördün mü? Kar yağacakmış. Düşünsene, kar."

Kalan suyu boşaltıyorum, başımı sallarken bir anlığına yanaklarımda tutuyorum. Sonra, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum, ağzımı açmadan yutmayı unuttuğumda kendimi gülünç duruma düşürüyorum. "Marco..." Suyu ellerime tükürüyorum, boğulmuyormuşum gibi ellerimi sallıyorum, gözlerim yaşıyor. "Marco dün odamı ölçüyordu. Güzel bir yoga stüdyosu olacağını söyledi. Sonra Archie ona iki yıldır yoga yapmadığını hatırlattı, Marco da Lululemon'dan yeni bir mat ve beş kıyafet sipariş ederken onun gözlerinin içine baktı." Garaja gidip şişemi geri dönüşüme atarken zorla gülümsüyorum. "Evet, onu gerçekten özleyeceğim... ah!"

Adam elini ensemin arkasına dolayarak beni durdurur. Parmakları yavaşça saçlarıma doğru kayar ve beni göğsüne doğru çeker. Yumuşak dudakları kulağımın kabuğuna dokunur, sıcak, titrek nefesleri boynumdan aşağıya doğru akar, üstümün altındaki meme uçlarımı sertleştirir.

"Lanet olası kıyafetleri çıkar, baş belası." "Kıyafetler mi? Ama..."

"Çıkar. Lanet olası. *Giysilerini.*"

Kapüşonlu sweatshirt'ümü yırtarak başımdan çıkarırım. Sırada kot pantolonum vardır ve pantolonun bir bacağı ayak bileğime takıldığında, Adam beni duvara iter, omuzlarımin arasına elini koyarak beni orada tutarken pantolonumu çıkarır. Avucunun içi yavaşça

omurgamdan aŖađı kayar ve styenimin kopçasını açar, askıları kollarımdan aŖađı indirir. BaŖparmakları klotuma takılır ve onu kal alarımdan, bacaklarımdan aŖađı çekerek iŖkence gibi yavaŖ a indirir, beni titretir.

Göğsü sırtıma bastırırken bir eliyle göğsümü okŖar, diğer eliyle bacaklarımdan arasına girer. Beni okŖarken i  çekerim, parmaklarını ıslatırken o da mırıldanır.

"Orada ne dedin? Kahve dükkanında?"

Gözlerimi kapatıp, Courtney'in yüzünde ŖaŖkın bir ifade bırakmıŖ olan sözleri hatırlamaya  alıŖıyorum, o ise iki parmağını içime sokuyor. "Seni seçtiğimi. Her gün."

"Mmm. Peki son cümle? Mutlu sonla ilgili olan?" "O sensin. Mutlu sonum sensin."

Titriyor, eli boğazımı kavramak için yukarı kayıyor, ağzını boynuma açıyor, yavaŖ, ıslak öpücükler ve diŖleriyle okŖuyor. ŖiŖkinliđi belimin alt kısmına baskı yapıyor ve farkına vardığımda gülümsüyorum. Tahrik olmuŖ. Onu inciten ve saygısızlık eden birine karŖı onu korudum ve o tahrik oldu.

"Seni seviyorum Adam. Seni her zaman seveceğim."

Hareketleri durur ve alnını omzuma dayar, sanki o anın tadını  ıkartıyormuŖ gibi. Sonra beni döndürür, omzuna atar ve mutfağa geri taŖır.

Beni mutfak tezgahına bırakır, gözlerimde a  bir bakıŖla bakarken, arkasında kıyafetlerini çıkarır. Tanrım, onu hiç bu kadar sert, bu kadar dik, bu kadar gururlu grmemiŖtim, penisi göbek deliğine kadar inip kalkıyor.

"Bacaklarını a ," der, penisini yumruklayarak. "Bana o mükemmeli, ıslak amını göster."

Ayaklarımı tezgahın üzerine düz bir Ŗekilde koyarak kendimi ona açtım. Derin karnından çıkan inilti omurgamdan aŖađı bir titreme gönderdi ve klitorisimde bir sıcaklık hissettim, o parmaklarını ayak bileklerime dolarken, bacaklarımdan arasına yerleŖirken, ihtiyacım ile birlikte zonkluyordu.

"Aferin sana, meleğim. Ne kadar iyi olduğunu göstereyim mi?"

"Evet, lütfen."

Her yerim yanıyor, bu adamın içime girip, hissedebileceğim tek şey o olana kadar, kendi adımı bile hatırlayamayacak hale gelene kadar, kendimi ona teslim etme arzusu beni çılgına çeviriyor.

Beni sırt üstü yatırıyor, tezgahın üzerine yayıyor, uyluklarımın iç kısmına nazik öpücükler konduruyor. Elektrik mavisini gözleri benimkilere bakıyor ve ben, dilini dışarı çıkararak beni aşağıdan yukarıya doğru yavaşça yalarken, titrek alt dudağıma dişlerimi sıkıyorum.

"Senin tadını asla unutamayacağım," diyor, neredeyse fısıldayarak, ve sonra dalıyor.

Tanrım, beni yiyişi, hep istediğim her şey. Vahşi ve aç, sanki hayatta kalmak için bana ihtiyacı varmış gibi. Saygılı ve her şeyi tüketen, sanki bu vücudun her santimini taparcasına. Amımı yalıyor, şişmiş klitorisimi ağzına alıyor, iki parmağını içime sokuyor ve yıldızları görene kadar beni sikiyor, kalçalarımı sallıyor ve yumuşak buklelerini yırtıyor. Ve işini bitirdiğinde, beni yukarı çekiyor, tezgahın kenarına itiyor ve bacaklarımı kalçalarına doluyor.

Parmakları dalgalarımı tarıyor, onları sıkıca kavrarken bakışlarımı kendine çeviriyor, tatlı dudaklarını benimkilere uzun, yavaş bir öpücük için indiriyor. Ve kendini içime soktuğunda, parmak uçları kalçama gömüldüğünde boğazımdan bir çığlık koparken, yemin ederim ki ışığı görüyorum.

"Eğer ben senin mutlu sonunum, sen de benim cennetim. Bu dünyada başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. Burada, senin olduğum ve senin benim olduğun bu yerde sonsuza kadar yaşayabilirim. Bu cennetten daha güzel bir şey hiç olmadı. Bundan eminim."

BÖLÜM 40
NOEL
DICKSCICLE
S
ADAM

"SANTA'NIN KÖYÜNE HOŞ GELDİNİZ. Bu yıl yaramaz mıydınız, uslu muydunuz?"

Carter'ın bileğini karate vuruşuyla vurarak, kapısının önünde kafama takmaya çalıştığı minik Noel Baba şapkasını düşürmesini sağladım.

"Ohhh-ho-ho," diye mırıldanır ve sinir bozucu bir sırıtışla şapkayı yerden alır. "Ollie kızım, Adam'ın yaramaz ya da uslu listesindeki notunu değiştir! Bu yıl çok yaramaz bir çocuk oldu!" Bana ve Rosie'ye doğru eğilir, elini ağzına götürür. "Sorun yok. Ollie çok yaramaz oldu."

"Carter! Seni duyabiliyorum!"

"Sanki süpersonik işitme yeteneği var gibi. Bundan bıktım artık. Hiçbir şeyden kurtulamıyorum." Connor'ı kucağına alır, yanaklarına gürültülü bir öpücük kondurur ve sonra onu omuzlarına oturtur. "Hadi bakalım, küçük dostum. En iyi arkadaşın seni bekliyor. Size uyumlu ren geyiği kıyafetleri aldım. Fotoğraf çekimi yapacağız."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum ve Rosie'nin elini tutup Carter'ı takip ederek oturma odasına giriyoruz. Tavanda tinsel süslemeler, kapıda ökse otu, dev şeker kamışları, parıldayan ışıklar ve göz kamaştırıcı küçük pembe bir Noel ağacı var. "Sanki Noel Baba'nın elfleri buraya kusmuş gibi."

"Carter, İrlanda'nın ilk Noel'inin özel olmasını istedi," diyor Olivia, Rosie ve beni kucaklayarak. "İkinize de mutlu Noeller." Rosie'nin paketi Olivia'ya çarparak hışırdar ve Olivia'nın gözleri büyür. "Bunlar..."

"Zencefilli Oreo !" diye bağıır Carter, paketi ellerinden kaparak. "Bunları her yerde arıyordum!" Rosie'yi kollarına alır ve onu döndürür. "Seni seviyorum, seni seviyorum, *seni seviyorum* !"

Arkamızda ön kapı açılır ve Jennie kapıdan içeri girer, yüzünde göz kamaştırıcı, gamzeli bir gülümsemeyle elini uzatır. "Biz..."

Garrett onu iterek girişinde bir dönüş yapar. "...nişanlıyız!"

"Garrett, seni eşek." Jennie, yumruklarını beline koyarak ona sert bir bakış atar. "Girişimi çaldın!"

"Oops. Üzgünüm, güneş ışığı." Onu kollarına alır, Jennie kahkahalarla çığlık atarken onu döndürür. "Nişanlandık!"

Kızlar ileri atılır, ikisini de kucaklar ve Jennie kendini kurtardığında kardeşinin yanına koşar. Carter onu göğsüne çeker, kulağına fısıldarken ona sıkıca sarılır ve Jennie uzaklaştığında, yemin ederim ki gözünden bir damla yaş siler.

Sonra elini Garrett'a uzatır ve "Seni kayınbiraderim olarak görmekten dolayı şanslıyım" der. İkisi kucaklaştıklarında, odadaki tüm kadınlar gözyaşlarına boğulur.

Rosie yüzünü eliyle siler. "Buna dayanacak kadar dengeli değilim."

Çenesini tutup yüzünü yukarı doğru çeviriyorum ve dudaklarımı gözyaşlarına bastırıyorum. "Dengesiz kalbini seviyorum."

"Bu iyi, çünkü o senin."

Jaxon içeri girer, Mittens kolunun altında, ikisi de aynı Noel kazakları giymişlerdir. Etrafında olup bitenlere bakar, ağlayan kızlar ve Jennie ile Garrett'ın ökse otunun altında öpüşmelerine. "Nişanlandılar mı?"

Başımı sallarım.

"Harika. Geriye tek bekar kalan benim. Sorun değil. Mitts ve benim birbirimizden başka kimseye ihtiyacımız yok, değil mi, koca adam?" Mittens'ın yüzüne burnunu sürter. "Hayır, yok. Toplarımızı mengeneyle koyan kötü, korkutucu bir kıza ihtiyacımız yok."

"Kediniz onları beyzbol topu gibi kullanmaya devam ederse, mengeneyle koyacak topunuz kalmayacak," diye mırıldanır Rosie ve Jaxon kahkahalarla güler.

"Artık iç çamaşırı giyerek uyumaya başladığımı bilmeni isterim, böylece sorun çözüldü."

Rosie bir kaşını kaldırır.

"Peki. Neyse. Sorun çözülmedi. Yatarken iç çamaşırı giymeyi reddediyorum." Parmağını Rosie'nin yüzüne doğrulttu. "Kapa çenenini."

Mittens, Jaxon'ın göğsünden Rosie'nin göğsüne atlar, çenesine burnunu sürter ve Jaxon, ikisi uzaklaşırken onlara öfkeyle bakar. Bizler de kanepeye otururuz ve Jennie ile Garrett bize nişanlarının nasıl gerçekleştiğini *ayrıntılı olarak* anlatır. Jennie'nin iç çamaşırının rengi gibi en ince ayrıntılara kadar. Carter bunun gerekli bir ayrıntı olmadığını söylediğinde, Jennie bunun çok gerekli bir ayrıntı olduğunu savunur, çünkü iç çamaşırları yüzüğündeki safirle mükemmel bir uyum içindedir ve Jennie evet dediğinde Garrett'in iç çamaşırlarını çıkardığında hoş bir sürpriz olur.

"Bunun ruh ikizi saçmalığı olmadığını söyleyemezsin," diyor Garrett. "Külotu yüzüğüyle uyumlu mu?"

Tesadüf gibi geliyor, ama o bu konuda o kadar heyecanlı ki, ben sadece başımı sallayıp ona "Tabii ki. Kesinlikle ruh ikizi külotları" diyorum.

Carter'ın Connor ve Ireland'ın kafalarına çan takılı boynuzlar takmasını izlerken iç çekiyorum. Sonra Bear ve Dublin'e de aynı boynuzları takıyor ve Connor Mittens'ı kucaklayıp göğsüne bastırıp alnını öptüğünde, Carter kediye de minik bir çift takıyor.

Carter yere uzanır ve kamerasını şimdiye kadar gördüğüm en kaotik ren geyiği grubuna doğrultur. "Tamam çocuklar, buraya bakın. Ireland, bebeğim, babana bak! Connor! Connor, en sevdiğin Carter amcana bak! Dublin!"

"Mittens," diye seslenir Jaxon, Carter'ın başının üzerinde anahtarlarını sallayarak. "Mittens, babana bak! *Pss-pss-pss* !"

Siktir et. Onları yenemiyorsam, en azından onlara katılayım bari.

"Bear!" Ellerimi çırpıyorum. "Buraya bak, dostum! Connor, babana bak!

Gülümseyin!"

Connor şeker kamışını kaldırıp bana sırtıyor. "*Gülümse*, baba!"

"*Hayır*, Dublin, onu yeme!"

"Ireland, bebeğim, Connor'ın burnu çiğneme oyuncağı değil."

"Mittens! Ağaca dokunma! Hayır, ağaca dokunma!"

Pembe ağaç yan yatar, köpekler üzerinde tepiner, kedi şimşek gibi kaçır, pembe süsleri her yöne saçılır ve Connor orada oturmuş kahkahalarla gülüyor, İrlanda ise titrek bacakları üzerinde durmuş, kollarını Connor'ın başına dolamış, burnunu kemiriyor.

Rosie'ye dönerek iç çekiyorum ve etrafındaki kargaşayı izlerken yüzünden akan iki sessiz gözyaşı kalp atışlarımı durduruyor.

Olivia, Rosie'nin elini kendi eliyle kapattı. "İyi misin?"

Rosie burnunu çekerek yüzünü siler, başını sallayarak, "Noel'in nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Hatırlattığın için teşekkürler."

İkisini kucaklaşırken izliyorum ve unutmanın benim için ne kadar kolay olduğunu fark ediyorum. Rosie'nin çok şey kaçırdığını unutmak, aptalca gelenekleri, saçma sapan şakaları, dünyaya değişmeyeceğin utanç verici aileyi. Tatilde yalnız olmanın, pek çok insanın doğal karşıladığı bir şeyi bu kadar derinden arzulamanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim.

Geçen hafta boyunca, tüm öfkem, kafa karışıklığım ve lanet olası *acım* içinde bile, sahip olduğumdan daha fazlasını isteme ihtiyacı hiç duymadım. Bu fırtınayı atlatmam için ihtiyacım olan herkes yanımda durdu ve sonuç ne olursa olsun, bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığımı hatırlattı.

Rosie şimdiye kadar bunu yaşamadı ve bu ailenin ona eksikliğini duyduğu her şeyi vereceğini biliyorum.

"Hey." Carter beni dirsekleyerek bir bira uzattı ve başını veranda kapısına doğru eğdi. "Biraz dışarı çıkalım."

Rosie'ye bir öpücük verip diğer çocukların peşinden dışarı çıkıyorum ve Carter'ın yakmakta olduğu küçük ateşin etrafında oturuyorum.

Bir torba marshmallow ve bir paket şeker kamışı ve zencefilli Oreo gösterir. "Noel s'mores'u mu?"

"Oooh." Garrett karnını ovuşturur. "Onlarla sevişebilirim."

"Nasıl hissediyorsun?" Emmett, marshmallow kızartırken bana sorar. "İki gün öncesine göre daha iyi. Cara'nın tavsiyesi doğrudu, . Dava açmakla tehdit etmek, Courtney'i herkesin önünde rezil etmek."

Bizi izleyen çok fazla göz vardı. Normalde, medyadan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

medyadan uzak durmak için elimden geleni yaparım. Onlar kana susamış ve acımasızdırlar, bu yüzden akli başında olan herkes Rosie'nin benim metresim, Connor'ın da gizli bebeğimiz olduğu gibi saçma sapan hikayeleri yayar.

Courtney'nin dün yaptığı hatanın farkında olup olmadığından emin değilim. Beni, yıllardır ona boyun eğen aynı iyi adam olarak gördüğünü sanıyordu. Dava onu şok etti ve herhangi bir çareye sarılmak için acele ederken, kendi yalanına takıldı ve benim Connor'ın biyolojik babası olmadığını itiraf etti.

Şimdi tek umudum, bir şekilde bu haberin yayılması.

"Cara'ya onun haklı olduğunu söylediğini söylemeyeceğim. O neredeyse hiç yanılmaz. Aslında, yanılmadığı her günü kayıt altında tutar. Şu anki serisi yüz kırk yedi gün." Emmett yorgun bir şekilde yüzünü avuçlarıyla ovuşturur. "Biliyorum. Banyo aynamda pembe rujla yazıyor."

Marshmallow'umu ateşte kızartırken biramdan bir yudum alıp gülümserim. "Onun bu şehirden ayrılıp bir daha asla geri dönmemesini istiyorum. Hayatımın bu bölümü sona ermeli ve o tamamen gidene kadar bunu gerçekten geride bırakabileceğimi hissetmiyorum."

Carter birasını kaldırır. "Courtney'i öldürmeye." Etrafımıza bakar, hepimizin yüzünde boş bir ifade vardır, buralarımız hala kucağımızdadır. "Ne? Bizim istediğimiz bu değil mi... Hayır, tabii ki demek istediğim... nazikçe... Courtney'i... bu şehirden uzaklaştırmak. Tabii ki. Tabii ki, demek istediğim buydu."

Gözleri Garrett'a kayar ve sonra yuvarlanır. "Ve sanırım Garrett ve Jennie'ye, seni kardeşim olarak gördüğüm için çok şanslıyım, kız kardeşimle evlenmeni sabırsızlıkla bekliyorum, onu mutlu edeceğini biliyorum, falan filan, seni seviyorum."

"Az önce beni sevdiğini söyledin," diye fısıldar

Garrett. "Hayır, söylemedim."

"Carter az önce Garreeett'i sevdiğini söyledi," diye şarkı söylerim.

"Carter Garrett'ı seviyor, Carter Garrett'ı seviyor," diye ekler Jaxon.

Carter, kızarmış bir marshmallow'u Oreo bisküvinin arasına sıkıştırır. "Her neyse. Gerçek erkekler arkadaşlarını sever. Bir yerde okuduğuma göre, bir erkeğin diğer erkeklere gösterdiği sevgi ile penisinin büyüklüğü arasında doğrudan bir ilişki varmış."

"Ah," diye mırıldanır Emmett. "Bu senin cep roketini açıklıyor."

Carter hareketsiz kalır, bakışları yavaşça Emmett'inkilerle buluşur. "Anlamadım?"

"Küçük penisin. Bu her şeyi açıklıyor."

Carter sandalyesinden kalkar. "Affedersin. Siktir. Çekil. Başımdan."

"Adam'ın en büyüğü olduğunu herkes bilir," diye ekler Garrett, ben omuz silkerim ama aynı zamanda başımı da sallarım, çünkü evet.

"Seni adi herif. Seni aileme kabul ettim." Yaklaşarak fısıldamaya çalışır ama başaramaz. "Seni sevdiğimi söyledim, sen de bana böyle mi karşılık veriyorsun?"

"Bunu kesin olarak öğrenmenin tek bir yolu var." Jaxon ayağa kalkar ve kemer tokasına uzanır.

"Burada çocuklar var," diye bağırırım. "Sikimizi ortaya çıkaramayız."

"Tabii ki çıkarmayız." Karla kaplı çimlere doğru yürür ve bize sırtını döner, fermuarının sesi soğuk Noel arifesi havasında yankılanır. Omzunun üzerinden bize gülümser, sonra kollarını genişçe açar ve yüzüstü karın içine düşer.

"Ooou, siktir!" Ayağa kalkar, kendini saklarken ileri geri zıplar. Sonra, sırtarak, karı gösterir, bir tür çarpık kar meleği ve, uh... sikiinin mükemmel şekilli izi. "Bunu geçin bakalım, pislikler."

"Hayır. İmkânı yok."

Kafamı sallayarak geri çekildim.

"Ben yirmi altı yaşındayım. Boyutları karşılaştırmak için sikimi kara batırmayacağım."

Ben penisimi karın içine soktum, boyutları karşılaştırmak için.

Dürüst olmak gerekirse, bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

"Bu açıkça küçülme!" diye bağıır Carter. "Kardan dolayı! Çünkü soğuk!"

"Sen küçülüyorsan, hepimiz küçülüyoruz!" Garrett, kollarını sallayarak bağıırır. "Bu, Adam'ın senden yarım inç daha büyük olduğu gerçeğini değiştirmez!"

"Üç sekizde bir! Üç sekizde bir inç, yarım değil!"

Veranda kapısı açılır, dört güzel, endişeli kadın ellerinde alkollü sıcak çikolata fincanlarıyla bize bakar.

"Burada ne oluyor?" Olivia, karla ıslanmış, titreyerek duran bizleri kaypak gözlerle süzerken sorar.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyor Carter hemen. "Hiçbir şey, Ollie."

Cara Emmett'e bakar, kaşını kaldırır ve o orospu çocuğu bir bahçe sandalyesi gibi çöker. "Karın içine daldırarak penislerimizi karşılaştırıyorduk," diye patlar, sonra derin bir rahatlama nefesini verir. "Adam, Carter'ı yarım inç farkla yendi."

"Üç sekizlik!"

Rosie'nin eğlenceli bakışları bana yönelir. "Adam, sen buna katılmadın, değil mi?"

Hayalarım donmuş olsa da yanaklarım kızarır. Endişeli bir kahkaha ve umarım aynı derecede çekici olan utangaç bir gülümsemeyle sağa doğru bir adım atar ve ona sürtükçe kar meleğimi gösteririm.

"Tanrım," diye mırıldanır Cara. "Şu sikli dondurmaya bak. Rosie, nasıl ayakta durabiliyorsun?"

Herkese onu ne kadar tatlı ve saygılı bir şekilde siktiğimi anlatmak için ağzını açar, ama telefonumun zil sesi gece havasını keser. Ekranımdaki isim görünce kalbim göğsümde çarpmaya başlar.

"Avukatım arıyor."

Rosie yanıma koşar ve ben telefonu açarken arkadaşlarım etrafımda toplanır.

"Noel arifesi olduğunu biliyorum Adam, ama cevapları alır almaz sana haber vermek istedim," diyor avukatım. "Courtney babalık testini reddetti."

"Tabii ki reddederdi," diye homurdanıyorum ve Rosie elini elime kaydırıp nazikçe sıkıyor.

"Babalık testini reddetti çünkü bebek senin değil, Adam."

"Ne?"

"O gece onunla yatmadın. Sen yatak odanda uyuyordun ve o, ikinizin birlikteymiş gibi görünmesi için o fotoğrafı çekti. O zaman zaten beş haftalık hamileydi."

Onunla yatmadım.

"Ayrıca ona, seninle ve Rosie ile iletişime geçmemesi için bir yasaklama emri çıkardım ve bu yasağı çiğnemesi halinde Kanada vizesine ne tür sonuçlar doğabileceğini açıkça belirttim. Bu iş bitti, Adam, kesin olarak. Ve buna inanman için biraz kanıta ihtiyacın varsa, Twitter'a bakmanı öneririm. Bir dakika kaydırman sana ihtiyacın olan tüm tatmini verecektir."

Bağlantı kesilir kesilmez uygulamayı açıyorum, feed'imde yer alan içeriklere bakınca kalbim hızla atmaya başlıyor. Courtney'in entrikalarını ve tüm yalanlarını detaylı olarak anlatan dedikodu makalelerine bağlantılar. Rosie ve beni destekleyen paylaşımlar, ailemize en iyi dileklerini gönderen insanlar. On binlerce kez paylaşılan bir videoya tıklıyorum ve dünün olaylarını farklı bir açıdan tekrar izliyorum: Rosie ve ben, birleşik bir cephe, Courtney ise çaresiz ve yalanlarına yakalanmış halde.

"Bu görüntüleri nasıl elde ettiler?" diye soruyor Rosie.

Ona, etrafımı saran arkadaşlarıma bakıyorum ve ellerim titriyor. "Bilmiyorum. Ama inanılmazlar."

"Vay canına," diye mırıldanıyor Cara, alkollü sıcak çikolatasının arkasında sinsi gülümsemesini saklamakta başarısız oluyor. "Sanki biri senin tam o saatte, tam o kafede olacağını biliyormuş ve o şeytanın kulak mesafesinde durarak tam o konuşmayı kaydedip, sonra da sızdırmak için arkasına dönmüş gibi. Hmmm." İçkisini yudumlarken, üst dudağındaki krem şantiyi yalar. "Acaba kim olabilir?"

"Sen miydin?" diye sessizce soruyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Oldukça kolay, dostum. Ve açıkçası, ikinizin beni fark etmemiş olmanız beni kırdı. Evet, büyük güneş gözlüklerimi takmıştım ve evet, Emmett'in büyükannesi tarafından örülmüş, normalde asla takmayacağım çirkin atkısını takmıştım. Ama bu kadar güzel saçları olan başka kimse yok ve bunu bir kilometre öteden bile fark edebilirdiniz."

"Bunu Adam için mi yaptın?" Rosie, yeşil gözleri cam gibi parlayarak fısıldadı.

"Bunu ailem için yaptım. Adam, Connor ve senin için. Çünkü kimse sevdiğim insanlara zarar verip paçayı kurtaramaz."

Rosie kendini Cara'ya atar, kollarını boynuna dolayarak yüzünü Cara'nın uzun sarı saçlarına gömer, ben ise şoktan hareket edemeyecek halde orada dururum.

"Bir bir daha şey var," diyor diyor. " hashtagini
hashtag
deportcourt 'u ara."

Feed'im eski sevgilimin fotoğraflarıyla dolup taşıyor. Aynı fotoğraf, tekrar tekrar, beyzbol şapkası başının üzerine çekilmiş, bol bir kazak giymiş, boynuna bir fular sarılmış, yüzünün yarısını kapatan, sanki fark edilmemek için uğraşıyormuş gibi.

Ama o kızıl saçları kesinlikle yanlış anlaşılmayacak.

Aynı şekilde, ayaklarının dibindeki valizleri de karıştırmak mümkün değil. Ya da arkasındaki pist.

Feed'im güncelleniyor, aynı hashtag ile yeni bir tweet beliriyor. Kalkış yapan bir uçağın basit bir fotoğrafı ve asla göremeyeceğimi düşündüğüm iki kelime.

O gitmiş.

Telefonumu Carter'ın göğsüne fırlatıyorum, Cara'yı sıkıca kucaklıyorum ve Rosie'nin yüzünü ellerimle tutuyorum.

"Gitti mi?" diye fısıldadı. "Gerçekten mi?"

"Gitti lan."

Carter'ın tuttuğu bir dal mistletoe başımızın üzerinde belirir. "Gerçekten grup kucaklaşması yapmak istiyorum, bu yüzden hepinizin acele edip öpüşmesi gerekiyor."

Rosie kıkırdıyor, burnunu sevimli bir şekilde buruşturması beni gülümsetiyor. Önce onu öpüyorum, sonra çenesindeki gamzeyi, ve *sonunda — nihayet —* dudaklarını. Yumuşak ve tatlı, telaşsız ve şefkatli, ve tadı özgürlük gibi. Sahip olduğum her şeyle sevme özgürlüğü. Kendimi bırakma özgürlüğü. Kendim olma ve tüm benliğimin sevildiğinden emin olma özgürlüğü.

Sonra arkadaşlarımız etrafımıza toplanır, kollarımızı sarar ve şefkatle sıkar.

Ve bu? Bu aile gibi hissettiriyor.

BÖLÜM 41

BULMACA PARÇALARI

ROSIE

"VE İŞTE sekiz yaşındaki Adam, kilerde baygın yatıyor."

"Üzerinde köpek Noel Babalar olan iç çamaşırı mı giyiyor?" Kesinlikle giyiyor ve giydiği *tek* şey bu. Ayrıca kilerden yarısı dışarı çıkmış, alt rafa katlanmış, yanağı yerde, etrafına koyu renk bukleler saçılmış durumda.

"Onlar onun Santa Paws iç çamaşırlarıydı," diyor annesi Bev. "En sevdiği iç çamaşırlarıydı. Her gün giyerdi. Onları yıkamama izin vermesi için onunla kavga etmek zorunda kalırdım. Çok iradeli bir çocuktu."

"Peki neden kilerdeydi?"

"Noel Baba'yı iş üstünde yakalamak istedi. Ve sadece iç çamaşırı giyiyor çünkü onları Noel Baba'ya göstermek istedi."

"*Anne.*" Adam odanın diğer ucundan ona "*ne halt ediyorsun*" bakışı atıyor. "Kim fotoğraf albümlerini göstermeye gider ki?"

"Ben." Sayfayı çevirir. "Aman Tanrım! Şuraya bak! On üç yaşındaydı ve bu sevimli küçük bıyığı çıkmaya başlamıştı."

"Aman Tanrım." Uzun boylu erkek arkadaşına bakıyorum, kesilmesi gereken dağınık saçları, diş telleriyle tamamlanan geniş gülümsemesi ve gururla taşıdığı yaklaşık sekiz tel sakalı var. Adam'ın kaşlarını çattığını fark edince, gözlerini kısıyor.

"Yapma," diye fısıldadı. "Sakın yapma."

"Sen..." Dudaklarımı dudaklarımın içine katlıyorum, omuzlarım bastırmaya çalıştığım kahkahadan titriyor. "Çok tatlısın."

"Görmek istiyorum!" Lily, Connor için yaptığı bileziği bırakıp onun alnına öpücük kondurur. "Hemen dönerim, tamam mı Connor? Sen burada kal." Sonra Bear'ın başına öpücük kondurur, ardından Piglet'in başına

ve Adam'ın babasına geldiğinde, sadece kızarır. "Sen de burada kal, tamam mı?"

"Hiçbir yere gitmeyi düşünmüyorum," der Deacon içtenlikle, Rainbow Loom'unu kaldırarak, bileği zaten birkaç renkli elastik bilezikle süslenmiş halde. Hala ilk bileziğiyle uğraşan Adam'dan çok daha iyi. "Bilezik yapımı hakkında çok şey öğreniyorum."

Lily bütün gün bizimle birlikteydi. Bu sabah saat dokuzda, çocuk yurduunun Noel ağacının altında onu bekleyen güzel kırmızı elbisesiyle geldi. Buraya geldiğinde ağlıyordu ve benimle vakit geçirmek istediği için bacaklarıma sarılana ve bana teşekkür edene kadar bizimle olmak istemediğinden endişelendim. Bev'e hemen ısındı, tıpkı dün gece Carter ve Olivia'nın evinden dönerken havaalanından onu ve Deacon'ı aldığımızda Connor'ın yaptığı gibi.

Deacon'a karşı daha çekingен davranıyor, ama Adam, Piglet gibi erkeklere karşı biraz gergin olduğunu söyledi. Ancak iki kız da bütün sabah ona yavaş yavaş yaklaşıyorlardı ve şimdi Piglet kucağına uzanmış, patilerini havaya kaldırmış durumda. Bu Noel'de barınaktan uzaklaşmanın keyfini çıkardığını biliyorum.

"Adam'ı evlat edindiğinizde kaç yaşındaydı?" diye soruyor Lily, Bev'e. "Adam'ı evlat edindiğimizde beş yaşındaydı."

Lily'nin yüzü aydınlanır. "Hey, ben de beş yaşındayım! Belki biri beni de Adam gibi evlat edinir."

Bev gülümser ve parmaklarını Lily'nin saçlarında gezdirir. "Seni bulan aile çok şanslı bir aile olacak, Lily."

Boğazım düğümlenir ve bakışlarım Adam'ın kollarıyla karşılaşır. Lily ile tanıştığımdan beri onu düşünmeden edemiyorum ve son zamanlarda, bir gün evimizi ihtiyacı olan birine açmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye başladım. Fazladan sevgiye ihtiyacı olan birine, çünkü bizim paylaşacak çok sevgimiz var. Bu hem korkutucu hem de güçlendirici bir düşünce. Ben koruyucu ailedeyken, kendimi daha *evlat edinilebilir hale* getirmek için elimden gelen her şeyi denedim, sanki bu gerçek bir nitelikmiş gibi. Yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığını kabullenmem yıllarımı aldı. Bu asla bana bağlı değildi. Ve şimdi, bu durumdayım.

İnanılmaz bir konumdayım, birinin hayatını daha iyi hale getirecek güce sahip olduğum bir konumda.

Yine de içimde bir şey korkuyor. Son adımı atmamı engelleyen bir şey. Doğru seçim olmayacağımdan endişelenen bir şey.

Benim için mükemmel olan tüm bu insanları buldum, ama *onun* için mükemmel olmayacağımdan endişeleniyorum.

"Lanet olsun," diye Adam oturma odasından homurdanıyor. "*Lily!* Bileziğimle ilgili yardıma ihtiyacım var, lütfen!"

"Yine mi?"

"Değil... Yapamıyorum... Parmaklarım çok büyük!"

"O zaman neden baban yapabiliyor?" diye bağırarak karşılık verir, sonra bana sarılır, sıkıca kucaklar ve oturma odasına geri döner. "Sadece kendine inanmalısın, Adam. Yapamayacağını söylersen, asla yapamazsın." Onun yanına oturur ve o, sanki nefes almasının birkaç nedeninden biriymiş gibi ona bakar. "Merak etme. Senden vazgeçmeyeceğim."

"Yapboz parçaları," diye mırıldanır Bev yanımda. "Hmm?"

"İnsanların her zaman yapboz parçaları gibi olduklarını düşünmüşümdür. Hayatımızı, sanki bizim için yaratılmış gibi olan birini aramakla geçiririz. Birbirinizi bulursunuz ve birbirinize yaklaştıkça, birbirinizi daha iyi tanıdıkça, karnınızda tuhaf, heyecanlı bir his oluşur. Ve sonra, aniden, bir şey yerine oturur, mükemmel bir uyum, sanki o kişi için sakladığınız bir yer varmış gibi. Ve o kişi oraya sıkıştığında, bulmacanızın sonunda tamamlandığını hissedersiniz."

Kocası ve oğlunun, Connor ve Lily'nin bu sabah açtıkları tüm oyuncakları çıkarmasını, mini hokey ağını çıkarmasını, çocuklara küçük sopaları nasıl tutacaklarını göstermesini izlerken gülümser.

"Deac ve ben üniversitede tanıştığımızda tüm parçalarımızı bulduğumuzu düşünmüştüm. Sonra Adam'ı bulduk ve sanki onun için yeni bir yer açılmış gibi oldu. O zaman *gerçekten* her şeyin bittiğini düşündüm." Elimi kendi eliyle kapattı ve şefkatle sıktı. "Görünüşe göre birkaç parça daha bulduk."

Son altı ayda tek yaptığım şey daha fazla parça bulmak ve hayatımı inanılmaz insanlarla doldurmak oldu. Ama daha fazla yerim var mı? Bir kişiye daha yerim var mı? Bunu nasıl bileceğim? En mantıklı soruyla başlıyorum.

"Her zaman evlat edinmek istediniz mi?" "Hayır. Hiç çocuk istemedim bile."

"Peki Adam'a nasıl sahip oldun?"

Yumuşak kahverengi gözleri, Deacon'ın Connor'ın hokey sopasındaki ellerini kapattığını, ona şut atıp Adam'a gol atmasına yardım ettiğini izliyor. "Çünkü Deacon'ın kalbi Adam'ınki kadar büyük. Çok parası vardı ama harcayacak hiçbir şeyi yoktu. Takımıyla birkaç bağış toplama etkinliği düzenledikten sonra, birkaç evsiz gençlik programında gönüllü olarak çalışmaya başladı. Sonra kendi bağış toplama etkinliklerini düzenlemeye başladı, bu çocuklara onları sevecek aileler bulmaya çalıştı. Bir gün Adam geldi, kocaman mavi gözleri ve uzun bukleleriyle, olabildiğince utangaçtı. Deacon, ne zaman fırsat bulsa eve uğramaya başladı. O küçük çocuğu görmek için her türlü bahaneyi buluyordu. Adam'ın ne kadar üzgün olursa olsun, biri onunla oturup ona biraz ilgi gösterdiğinde gözlerinin her zaman umutla parladığını söyledi."

Elimi göğsüme, sadece onu sevecek birini isteyen küçük bir çocuk için acı çeken kalbimin üzerine bastırıyorum. Deneyimlerimiz ne kadar farklı olsa da, fark ettiğimden çok daha fazla ortak noktamız vardı. Bu bağ, düşündüğüm kadar rahatlatıcı değil; onun da benimle aynı şekilde hissettiğini bilmek beni yıkıyor.

Bev sessizce gülümser, Adam şutu kaçırıp yenilgiyle sırt üstü yere düşerken Lily'nin kahkahalarla gülmesini izler. "O çocuk tüm kalbimi çaldı ve bunu hiç çaba sarf etmeden yaptı. Deacon bir gün parkta, çocukların potansiyel ailelerle etkileşime geçmelerini sağlamak için mütevazı bir etkinlik düzenledi. Adam bizim dışımızda kimseyle konuşmak istemedi. Küçük bir köpük futbol topu getirdi ve bize, Deacon'ın televizyonda yaptığı gibi topu atmaya öğrenmek için tüm ev işlerinden kazandığı parayı biriktirdiğini söyledi. O çocuk beni ilk kez o zaman ağlattı. İkincisi ise yirmi dakika sonra, düştüğü ve dizini sıyırdığı zamandı. Yarayı temizledim, yara bandı yapıştırdım ve öptüm. Gözyaşlarıyla dolu gözleriyle bana sevgiyle baktı, elimi eliyle kapattı ve benim en şanslı çocuğun en iyi annesi olacağımı söyledi.

dünya. Ertesi gün evlat edinme sürecini başlattık." O gözyaşlarını silerken, benim gözyaşlarım da sessizce yanaklarımdan süzülür.

"Bazen ailene doğmazsın, sonsuza kadar birlikte olacağın aileye. Bazen doğarsın, ama bir trajedi olur ve sizi ayırır, ta ki tekrar bir araya gelene kadar. Ve bazen, her şeye rağmen, aileni bulursun. Her gün, tekrar tekrar birbirinizi seçersiniz. Hayatına giren ve onu tamamlayan insanları bulduğunda tereddüt etmezsin, Rosie. Onlar olmadan hayatın artık yaşamak değil, sadece var olmak olduğu için, o fırsatı kaçırmadan yakalarsın."

"Ağladığımı için özür dilerim," diyorum, yüzümden akan gözyaşlarını silerek.

O gülüyor ve beni kucaklıyor. Her şey Lockwood gibi, sıcak, parlak ve çok sağlam, olabileceğin en güvenli yer. "O gün seni oğlumuzun yoluna soktukları için her gün anne babana teşekkür ediyorum. Bizi sana bağladıkları için. Ve ailemizi tamamladığın için sana teşekkür ediyorum, Rosie."

Çılgınca, değil mi? Yıllarca sevgiyi, kabul görmeyi arayıp durursun ve bunun senin için olmadığını kabul etmeden hemen önce, biri gelip seni sevgiyle boğar. Sanki Adam kalbime bir bakış attı ve "İstediğin bu mu? Sana daha fazlasını vereyim" dedi. Bana sadece kendini vermedi, yıllardır aradığım aileyi de verdi.

Küçük bir el benimkini çeker ve endişeli kahverengi gözler bana bakar. "İyi misin Rosie?" diye sorar Lily. "Ağladığımı gördüm."

Onun önüne çömelip, alnındaki saçlarını kenara çekiyorum. "Ben iyiyim, tatlım."

"Cennetteki anneni ve babanı mı düşünüyordun?" "Evet, öyle."

"Seni daha iyi hissettirecek bir şey vereyim mi?"

"İsterim."

İki minik, nazik el yanaklarımı okşadı ve Lily burnuma tüy kadar hafif öpücükler kondururken gözlerimi kapattım. "İşte," diye fısıldadı. "Kelebek öpücükleri." Ayrılmak için döndü ama durdu, omzunun üzerinden bana gülümseyerek baktı. "Bence Connor dünyadaki en şanslı çocuk. En iyi anneye sahip."

Kalbim boğazıma düğümlenir, beş yaşındaki bir kızın birkaç özel öpücüğü ve iki küçük cümlesi, yirmi bir yıl önce beş yaşındaki Adam'ın söylediği cümlelerle aynıdır.

Adam tezgahın yanına gelir, beni yanına alır ve birlikte Noel'imizi seyrederek.

"İstediğin her şeyi aldın mı?"

Bakışlarım Lily'ye kayıyor ve o Connor'ı kanepeye oturtup, ona, Deacon'a, Bev'e ve köpeklere sarıldığında kalbim göğsümde çarpıyor.

Mükemmel uyum.

Adam'ın avuç içi belimin alt kısmına dokunuyor, omurgam boyunca yukarı doğru kayıyor, başparmağı ensemin üzerinde hareket ediyor. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Ne?"

"Beş yatak odamız var ve sadece ikisi kullanılıyor." Göğsüm hızla inip kalkıyor. "Öyle mi?"

Lily'ye bakar ve o bize gülümsediğinde, o da gülümser. "Evet."

"Lanet olsun Marco, daha gitmedim bile!"

Yatak odamın kapısında ellerimi belime koyuyorum. Pardon, Marco'nun Zen Odası. Artık öyle diyor. Sanırım bu yüzden yumuşak ışıklı beyaz spot lambalarımı sıcak kehribar renkli ampullerle değiştiriyor, köşedeki büyük seramik vazoda bambu dalları var ve şu anda bir difüzör takıyor.

Yüzüne buhar püskürtüp derin bir nefes alıyor, sonra omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor. "Tüm kötü enerjileri yok etmeliyiz."

"Kötü enerji falan yok! Connor ve benim kötü enerjimiz yok!"

Tamam, anlaşılan bu küçük daireye ve bu minik yatak odasına sandığımdan daha bağlıymışım. Bugün eşyalarımı toplayıp ayrılmak, yeni evimde yeni yıla resmi olarak başlamak kolay olmalı. Öyle de. Ama bu yerin benim üzerimdeki etkisini hafife almışım.

Burası bizim evimizdi. Burada hamile olduğumu öğrendim ve oturma odasındaki kanepede Archie beni kucaklayıp harika bir anne olacağımı söyledi. Bu yatak odasında Connor hastaneden eve geldiğinde uyudu ve ben

bütün gece onu seyrederek, bu kadar *mükemmel* bir şey yarattığıma inanamadan geçirdim. Bu ev, onun ilk kez gülümsediği yer ve bu duvarlar, onun kahkahasını kimseyle paylaşmadan önce duydu. Emeklemeyi, yürümeyi ve sevmeyi bu evde öğrendi.

"Aman Tanrım. Kahretsin. *Archie!* Yardım et! Onu ağlattım!" Marco yanıma koşarak beni göğsüne çekti. "Juju hakkında şaka yapıyordum, Ro. En iyi juju sende. Kimse Rosie Wells-slash-yakında-Lockwood gibi juju yapamaz. *Kimse.*"

"Yine ne yaptın?" Archie derin bir nefes alarak odaya girer.

"O hiçbir şey yapmadı," diye boğuk bir sesle söylerim, yüzümü ovuşturarak. "Ben sadece..." *hıçkırık* "...sizi gerçekten özleyeceğim!"

"Ah, Rosie." Archie beni sıkıca kucaklar ve Marco da üstüne atlar. "Hiçbir yere gitmeyeceğimizi biliyorsun."

"Siz ikiniz, uzun zamandır tanıdığım tek ailemsiniz. Bunu kaybetmek istemiyorum."

Archie gözlerimden akan yaşları siler. "Biz her zaman aile olacağız, Ro. Seninle gurur duyuyoruz ve ailenin büyümesinden çok mutluyuz. Bu dünyada bulduğun tüm güzel şeyleri hak ediyorsun."

"Siz ikiniz bulduğum en iyi şeylerdensiniz," diye mırıldanıyorum.

"Bunu sık sık duyuyoruz," diye fısıldadı Marco ve ben gözyaşlarımın arasında kıkırdadım.

Yirmi dakika sonra, son eşyalarımı da sırt çantama koydum.

Geriye sadece bir çanta kaldı, çünkü Adam ve Archie dün her şeyi Adam'ın evine, *bizim evimize* götürdüler. "Oh, merhaba." Archie, beşinci vedamdan sonra beni kapıda durdurdu

"Ne bu?"

"Connor için bir tasarruf hesabı. Sen hamile olduğunu öğrendiğinde açtım." Boynunu ovuşturup omzunu kaldırdı. "Her ay kiranın yarısını onun eğitimi için bu hesaba yatırıyorum."

Göğsüm parçalanır ve kalbim ayaklarımın dibine düşer. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona anlatacak kelimeler bulamam, bu yüzden duyguları çok fazla olan ve hiçbirini doğru düzgün ifade etmeyi öğrenmemiş bir kızın yapacağı gibi

, kendimi onun göğsüne atıp ağlamaya başlıyorum.

Sırtımı okşarken, nefesi boğazında düğümleniyor. "On saniye içinde buradan çıkmazsan, ben de ağlayacağım, ama ağlamak istemiyorum."

"Seni seviyorum Arch. En iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim." "Ben de seni seviyorum Rosie. Şimdi git evine."

Sabırsızlanıyorum ama yeni yıl ve en sevdiğim kızlardan birinin tek başına kutlama yapmasına izin veremem, bu yüzden yolda Wildheart'a uğruyorum. Tatil görevini üstlenen veteriner teknisyeni, içeri girdiğimde kedi barınağından bana el sallıyor.

"Selam, Rosie." Biri otoyol kenarında bulduğu on haftalık yavru kedilerden birini kucağında tutarak beni köpek kulübesine kadar takip ediyor. "Bugün burada ne yapıyorsun?"

"Sadece Piglet'i görmek istedim." Onu Noel günü geri bıraktığımızdan beri görmedim ve sanırım onu bu kadar uzun süre görmediğim hiç olmamıştı. "Onu kısa bir yürüyüşe çıkaracağım."

"Piglet mi? Kimse sana söylemedi mi?"

"Ne söyle?" Onun tasmağını kancadan alıp, kafesine yaklaşırken cebimdeki en sevdiği ödülü çıkardım. Ayaklarım kayarak durdu ve dizlerim titremeye başladı, sanki beni ayakta tutmayı bilmiyorlardı. Sonra Piglet'in kafesinde asılı olan tabelayı okudum ve iş arkadaşım da aynı sözleri fısıldadığında kalbim parçalandı.

"Piglet evlat edinildi."

Kendimi toparlayıp direksiyon başına geçebilmem bir saatimi aldı.

Bir saat boyunca kendimi, Piglet için istediğim her şeyin bu olduğuna ikna ettim. Bir yuva. Onu şüphesiz sevecek ve ona iyi davranacak bir aile. Onu hayatının geri kalanı için seçecek bir aile.

O bunu hak ediyor, sonsuza kadar sürecektir bir aileyi. Benim bulduğum gibi.

Sanırım sonsuza kadar sürecektir ailemin... onun da ailesi olabileceği umudunu taşıyordum.

Çirkin bir şekilde ağlayıp, her türlü sümüklü sıvıyı burnumdan akıtmak, bu evin resmi olarak benim evim olduğu için ilk kez buraya geldiğimde hayal ettiğim şey değildi. Adam, arabadan inerken beni ön verandadan izlerken, onun da hayal ettiği gibi olmadığını anlayabiliyorum.

Hava ılık, dün yağan kar parlak güneşin altında eriyor, Connor yeni bisikletiyle kaldırımında gidiyor. Adam'ın bakışları bana yöneliyor ve mavi gözlerindeki tüm endişe, ön merdivenlerden kalkarken heyecanını çalıyor.

Connor bisikletini ayaklarıyla durdurur, iner ve bana doğru koşar. "Anne!" Bacaklarıma sıkıca sarılır, büyük yeşil kaskı uyluklarıma yapışır. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Sözlerim çok boğuk çıkıyor ve Adam elimi tutup beni kendine doğru çektiğinde, yeni bir gözyaşı dalgası akıyor.

"Ne oldu?" diye fısıldayarak beni bir yandan diğer yana salladı. "Fikrini mi değiştirdin? Çünkü buna izin veremem. Kapıları kilitlerim ve gitmene izin vermem."

Hırıltılı, boğuk bir kahkaha atıyorum, sonra biraz daha ağlıyorum.

"Ben iyiyim."

Tamamen, yüzde yüz iyiyim." "Uh-huh. Bir daha denemek ister misin?"

"Ben... ben... ben buraya gelirken Piglet'i ziyarete gidip onu yürüyüşe çıkarmak istedim, ama o orada değildi. O... o... o..." Avucumun içiyle burnumu silerim. "O evlat edinildi! Bu çok iyi, değil mi? Bu çok iyi. Harika. *Muhteşem*. O bir... bir..." Boğuk bir hıçkırık beni öne doğru savurur ve yüzümü Adam'ın göğsüne gömerim. "O bir aile buldu!"

Adam elini süveterimin altına sokar, soğuk avucunun ağırlığı sırtımda hissedilir, tekrar tekrar yukarı aşağı kayar. Hiçbir şey söylemez, ben ona sarılırken sadece beni sıkıca tutar. Sonra elimi ve çantamı alır, beni ön kapıya doğru çeker.

"Hadi Connor. Annemize bugün evimizi nasıl doldurduğumuzu gösterelim."

Connor ön kapıya koşarken ben kızarmış gözlerimi ovuşturuyorum. "Evimizi doldurmak ne demek?"

Adam gülümser ve ben neredeyse histerik bir haldeyken bile bunun ne kadar güzel bir manzara olduğunu fark ederim.

Ev bir duyguysa, o gülümsemeyi gördüğümde bunu hissediyorum.

Kapıyı açtığımda, bir havlama korosu bizi karşılıyor ve Bear öne atlayarak bizi öpücüklerle boğuyor, acılı kalbimi yatıştırıyor. Sonra kahverengi ve siyah tüyler gözüme çarpar ve en güzel Alman çoban köpeği öne çıkarken başımı kaldırırım. Mutlu pembe dili ağzından sarkarken, muhteşem kahverengi gözleri bana doğru kırpıştırır. Üç adım atar ve havaya zıplar, dönerken kıcıyla Bear'ın yüzüne vurur. Ben de dizlerimin üzerine çöküp kollarımı boynuna dolayarak ağlamamı onun tüylerine gömerim.

"Piglet."

Yaka kısmına pembe bir şakayık çiçeği takılmış ve üzerinde adı yazılı kalp şeklindeki etiketi parmaklarımla tutuyorum. Arkasında telefon numaram ve basit bir mesaj yazıyor: *Kaybolursam lütfen annemi arayın.*

"Bunu onun için mi yaptın?" diye fısıldıyorum, bulanık gözlerle Adam'a bakarak.

O başını sallıyor. "Ben hiçbir şey yapmadım, sadece bir gün ormanda bir kıza ve köpeğine aşık oldum. Sonra bana o küçük çocuğu getirdiler ve hep birlikte bir aile kurduk."

"Miyav!"

Küçük miyavlamayla başımı kaldırdığımda, Bear'ın kafasından fırlayan ve omzuma tırmanan küçük gri tüy yumağını yakalamayı başardım. Yavru kedi küçük kafasıyla çenemi dürttü, sonra keskin pençelerini süveterime geçirdi, göğsümden aşağı sarkarak kucağıma düştü.

Adam ensesini ovuşturur. "Ah, bir de, o Dinosaur. Piglet'i beklerken kedileri ziyarete gittik ve ben, şey... Connor bana umut dolu gözlerle baktı ve ben..." Omuz silkerek utangaç bir gülümsemeyle iç çeker. "Ona Dinosaur adını vermek istedi. Hayır diyemedim."

Sonra sırtarak Connor'ı kucağına alır, beni kaldırır ve yanına alır. Elini çeneme koyar,

yüzümü ona doğru çevirir ve başka bir yapboz parçası yavaşça yerine otururken, en tatlı dudaklarını benim dudaklarıma değdirir.

"Hoş geldin, Rosie."

EPİLOG: OOPS

ROSIE

MAY

"Sence beğenecek mi?"

Geri adım atıyorum, çıplak ayaklarım sert ahşap döşemede sıcak, sabahın erken saatlerinde batı kıyısının güneşi oturma odamızın pencerelerinden içeri giriyor ve önümdeki manzarayı ışıkla kaplıyor. Pembe folyo balonlar, onun adını ve bu günün bizim için ne anlama geldiğini yazıyor. En sevdiği kahvaltı, yere serilmiş bir battaniyenin üzerine dizilmiş, çünkü piknik yapmak ailemizle birlikte yemek yemenin en sevdiğimiz yoludur. Televizyonda izlemeye hazır, çünkü onun daha çok sevdiği bir film yok.

Sıcak eller kollarımın üzerine konuyor, omuzlarıma doğru kayıyor ve parmakları tişörtümün askılarının altına giriyor. Adam beni göğsüne doğru çekiyor, geniş kolları beni sarıyor ve omuzlarımdan boynuma doğru öpücükler konduruyor.

"O buna bayılacak. Rosie, tüm bunlar olmasa da buna bayılacaktı, çünkü o seni seviyor."

Adam yanağıma öpücük kondururken, ona yaslanarak gülümsüyorum. "Onu çok seviyorum. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi hissediyorum." O benim kalçalarımı kavrarken, ben de ona dönüp kollarımı omuzlarına doluyorum. "Onun bizim için doğru kişi olduğunu, senin benim için doğru kişi olduğunu anladığım gibi anladım. Annen bana insanların yapboz parçaları gibi olduğunu ve kendine uyan parçayı bulduğunda onu bırakmaman gerektiğini söylemişti."

"O bizim yapboz parçamız." "Mükemmel uyum."

Parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirip beni merdivenlere doğru çekiyor. "Hadi. Gidip çocukları uyandıralım."

Adam, Connor'ın odasının önünde durur ve kulağını kapıya dayar. Küçük sesler bize ulaşır ve bakışlarımız kesiştiğinde gülümser. Kapıyı açtığımızda, herkes tam da beklediğimiz yerde durmaktadır.

Connor hala battaniyesinin altında, yastıkların arasında kıvrılmış, parmağını ağzına sokmuş. Bear ve Piglet yatağın ayak ucunda birbirlerine sarılmışlar ve Dinosaur — ki bu arada biraz pisliktir — yatağın kenarına uzanmış, karnı yukarıda, başı yerde, pençeleri yukarı doğru uzanmış.

Lily ise yastıkların üzerine çapraz bacaklı oturmuş, elinde bir kitapla Connor ve hayvanlara kitap okuyor, her sabah kahvaltıdan önce yaptığı gibi.

Lily altı haftadır bizimle yaşıyor. Noel'den sonraki gün, Adam sosyal hizmet görevlisiyle iletişime geçerek koruyucu ebeveyn olmak için bilgi aldı. 2 Ocak'ta, on iki haftalık PRIDE hizmet öncesi eğitimimize başladık ve yeterlilik belgemizi alır almaz Lily bizimle yaşamaya başladı.

Her zaman kolay olmadı. Gözyaşları ve pek çok korku, uzun geceler ve daha da uzun günler oldu. Mezuniyet öncesi rotasyonlarımı bitirirken yorgunluk beni mahvetti ve Adam burada olmadığına her şey daha zor geliyor, ama o her gece bizi kontrol ediyor. Ve tüm zor günlere rağmen, her biri buna değdi. Çünkü tüm bunların ötesinde, en cesur adımlar, nefes kesici gülümsemeler, çok fazla kahkaha ve hayal edebileceğimden çok daha fazla sevgi vardı.

Ve şimdi, neredeyse altı ay sonra, Adam ve ben resmi olarak evlat edinmeye hazırız.

"Günaydın, canlarım," diye çocukları selamlayarak yatağın yanındaki yere oturuyorum. Connor ve Lily koşarak yanıma geliyorlar, Adam'a koşmadan önce kucağıma tırmanıp bana sarılıyorlar. "Dün gece Connor'la burada mı uyudun?" diye Lily'ye soruyorum. Adam onları güçlü kollarına alıyor ve her birini bir kalçasına oturtuyor.

Lily başını Adam'ın omzuna yaslayarak başını sallıyor. "Yalnız uyumayı sevmiyorum. Connor ve ben birbirimizi güvende hissettiriyoruz."

Connor'a olan derin ve sonsuz sevgisi kalbimi ısıtır ve burada kendini daha rahat, daha güvende hissetmesini sağlayacak başka bir yol bulduğu için mutluyum.

daha güvende hissetmesini sağlayacak başka bir yol bulduğuna seviniyorum. Bu hafta her gece yatak odasının kapısının gıcırdağını duyduk, kafamızı dışarı çıkardık ve en az bir hayvanın peşinde koridoru geçip sessizce Connor'ın odasına girmesini izledik. Beş dakika sonra kapısını araladık ve ikisini, tavanına yapıştırılmış ay ve yıldızların ışığı altında derin uykuda bulduk.

Lily, Adam'ın vücudundan aşağı kayarak bana koşar ve elimi tutar. "Hazırlanmama yardım eder misin, Rosie?"

Adam, Connor'ı omuzlarına atar. "Ben hallederim."

Saat gibi, Lily'nin odasını görünce boğazım düğümleniyor. Oda temiz ve düzenli, neredeyse hiç kullanılmamış gibi, çantası odanın köşesinde duruyor, sanki sadece ziyarete gelmiş gibi. Çantasını açıyor, d n yıkadığım temiz çamaşırları çıkartıyor, giysileri hemen geri koyuyor. Ve ben her sabah sorduğum soruyu ona soruyorum.

"Bugün çantayı boşaltmak ister misin?"

Kafasını sallayarak, yatağın üzerine birkaç seçenek yayıyor. "Böylesi daha iyi. Gitmemi istersen, çabucak ayrılabilirim."

Onun acısı, öfkeli bir yumruk gibi kalbimi sarıp sıkıştırıyor. Aynı eski duygular yeniden su yüzüne çıkıyor, yıllarca istenmeyen, sevgiye layık olmayan biri olarak geçirdiğim zamanları hatırlatıyor, yüzüme tokat atıyor. Bu şekilde daha iyi değil ve onun buna inanması için her şeyi yaparım.

şimdilik, onun yanına  meliyorum, elimi onun elinin üzerine koyuyorum, o masum, iri gözlerine bakıyorum. "Seni çok seviyoruz, Lily. Çantayı boşaltmaya hazır olduğunda bana haber ver, her şeyi birlikte yerleştirelim. Sen olmadan evimiz bir yuva olmaz."

Burnunu çekince o küçük burnu kırırır. Parmaklarıyla kestane rengi saçlarının tozlu pembe uçlarını döndürür, geçen hafta sonu benim

saçlarım gibi salar istediğini söylediğinde geçici olarak boyadığımız saçları. "Bu sabah saçımı  rer misin? Seninle aynı olmak istiyorum."

On beş dakika sonra, aynı Fransız örgülerle ve en sevdiği elbisesiyle - bizimle yaşamak isteyip istemediğini sorduğumuzda giydiği elbiseyle-

aşağı kata iniyoruz. Kalbim hızla atıyor, yaklařtıķa daha da endişeleniyorum. Oturma odasında, balonların altında ve mini Hayvanat bahçesinde Lily durur.

"Lily Günü mü?" diye fısıldar, meraklı çikolata rengi gözleri bizimle pembe folyo balonlar arasında gidip gelir. Başını yana eğirir. "Doğum günümün Haziran'a kadar olmadığını sanıyordum."

" yle. Ama bugün sana ailemizin bir parçası olduğun için ne kadar minnettar olduğumuzu göstermek istiyoruz. Senin b y meni izlemek çok güzeldi, Lily. Sen cesur, korkusuz ve nazıksın, Connor'a karşı çok şefkatli ve harika bir ablasın."

O "kardeş" kelimesini duyunca gözleri parlar ve Connor koşarak ona sarılırken, gözlerini kapatır ve onun sevgisine kapılır.

"Seni seviyorum, abla," der benim tatlı iki yaşındaki oğlum.

Adam onun önünde diz çöküp, küçük ellerini kocaman ellerine alır. "Seni seviyoruz, Lily. Cumartesi sabahları dans gösterilerini, oturma odasında piknik yapmayı, köpekler ve kedilerle Dr. Lily, veterinericiyi oynamayı seviyoruz. Sana sarılıp en sevdiğin kitapları tekrar tekrar okumayı, yağmurlu günlerde film izlemeyi ve buzdolabındaki resimlerini seviyoruz."

Lily'nin çenesi titrerken ve gözleri yaşlarla dolarken, Adam cebine uzanır ve dün gece, Lily derin uykudayken yaptığı pembe ve mor bileziği çıkarır. Bileziği Lily'nin bileğine takar ve parmak uçlarıyla küçük eklemeyi, sallanan gümüş harfleri okşar. A, R, L, C.

"Her birimiz için bir tane," der ve ilk gözyaşı damlası düştüğünde, başparmağıyla onu yakalar. "Sen bizim yapboz paramızsın, Lily. Sen olmadan ailemiz tamamlanmaz."

Elimi örgüsüne geçirip, gözyaşlarımın arasında gülümserim. "Kalmanı istiyoruz tatlım. Sonsuza kadar."

"Sen-sen-sen..." Diye hıçkırarak, çenesi titreyerek. "Beni evlat edinmek mi istiyorsunuz?"

Ben başımı sallarım. "Sen bir süredir ailemizin bir parçasısın. Ama senin için de uygunsa, bunu resmi hale getirmek istiyoruz."

Elbisesi eteğini yumruklarıyla tutarak Adam'a bakar. "Bu, Connor'ınki gibi malarınıza giymek için bir forma alacağım anlamına mı geliyor? Arkasında '*Daddy*' yazan bir forma mı?"

Adam gülümser, sehpaye doğru yürür ve küçük mavi ve yeşil bir forma ile geri döner. Formayı açar, Lily'ye arkasını gösterir.

Adam'ın Connor'ın kendisine bu isimle hitap etmesinden dolayı kendini çok şanslı hissettiği, Lily'nin de bir gün kendisine bu isimle hitap etmesini umduğu numara bu kelimenin altında yazıyordu.

Lily'nin yanaklarından gözyaşları akarken, titrek yumruklarıyla gözlerini siler. "Bu, sana anne diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Kalbim parçalanır ve onu göğsüme çekerim. "İstersen, tatlım. Senin annen olmak benim için büyük bir onur olur ve seni sonsuza kadar seveceğim, tıpkı cennetteki annen gibi."

Boğazından bir hıçkırık kopar ve ağlarken bana sarılır. Connor küçük kollarını bize dolandır ve Adam üçümüzü de kollarının arasına alır. Bir yerlerde, bu kucaklamanın ortasında olmadığı için hoşnutsuzluğunu mırıldanan bir kedi vardır ve iki köpek etrafımızda dans eder, dillerini kulaklarımıza sokar, gözyaşlarımızı yalar.

Ayrıldığımızda Lily bana bakar, gözlerindeki yaşları siler. Kırmızı ve yorgun gözlerinde yeniden yeşeren umut, kalbimdeki çatlakları yapıştırıcı gibi kaplar, bir daha asla düzelemeyeceğini düşündüğüm parçalarımı onarır.

Sonra elimi tutar ve "Sanırım bugün çantamı boşaltmaya hazırım" der.

O gece Adam'ın play-off maçına formasıyla gider. Arkasında yazan beş harfli ismi gururla sergiler, yüzünde muhteşem bir gülümseme ve yanaklarında bolca renk vardır. Buz üzerinde esneme hareketleri yapan babasını göstererek herkese "Bu benim babam" der.

"Vay canına," diye mırıldanır Cara. "Evet," der

Olivia iç çekerek.

"Hepimiz biliyorduk," diye mırıldanır Jennie.

"Ne?" diye soruyorum, gözlerim Adam'a dikilmişken, o esnemesini daha da derinleştiriyor, bacaklarını yanlara doğru uzatarak bacaklarını açıyor ve bir şekilde bana göz kırparak çocuklara el sallamayı başarıyor.

"Adam," diyor Olivia basitçe. "O Carter'dan daha büyük bir DILF."

Carter bacağını bankın üzerine atıyor, esniyor ve ters ters bakıyor.

"**B** u ne cüret! Ben **b** u radayım. Kimse benden daha iyi bir DILF olamaz, *Olivia.*"

Cara, Adam'ı işaret eder ve Adam kayarken yüzüne yeni kaleci maskesini takar. "Adam az önce yaptı, bebeğim."

"Baba!"

"Baba!"

Connor ve Lily cama atlarlar ve Adam önlerinde durduğunda ellerini cama vururlar.

Connor'ın gözleri parlar ve Adam'ın maskesindeki resme işaret eder. "Resim! Baba, anne, Connor, abla! *Oooh-ho-ho!* Ayı, domuz, dinozor! *Çiğne çiğne!*"

Babalık, bu adamdan daha uygun birine hiç yakışmamıştır, yemin ederim. Onlara yatmadan önce hikaye okuduktan ve yataklarına yatırdıktan sonra odalarından çıktığı anda kaç kez üzerine atladığımı sayamadım. Dört gece önce Adam eve geldiğinde de aynı şeyi yaptım, bana Lily'nin çizdiği, ailemizin resmini içeren yeni maskesini gösterdi.

Lily'nin çenesi titriyor. "O resmi ben çizdim. Onu kaskına mı koydun?"

Adam başını sallar. "Buzdayken ailemi yanımda tutmam lazım." Avucunu cama dayar ve Lily gülümser, öne çıkıp avucunu diğer tarafa koyar.

"İşte, Connor," der yumuşak bir sesle. "Seninkini buraya, benimkinin yanına koy."

Yanımda bir hıçkırık ve kameranın belirgin bir tıklaması duyulur. Takımın yeni fotoğrafçısı, sosyal medya içerik yöneticisi ve kız ekibimizin en yeni üyesi Lennon hıçkırır. "Çektim." Gözlerini siler. "İşte bu. Bu, çektiğim en tatlı fotoğraf. Kızlar buna bayılacak."

Jaxon cama vurur. "Peki ya ben? Benim fotoğrafımı çektin mi?"

Onu görmezden gelir ve sıradaki fotoğrafı Carter ve Ireland'ın fotoğrafını çeker. "Mükemmel. Tamamen mükemmel."

"Lennon? Fotoğrafımı aldın mı? Şuna bak." Jaxon geriye doğru kayarak dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarını genişçe açtı. "Ne kadar alçalabildiğime bak."

"Adam kadar alçalamıyorsun," diye mırıldanır, fotoğraflarını karıştırarak.

"Len? Beni gördün mü? Tekrar yapmamı ister misin?"

"Evet, Jaxon," diye seslenir sonunda, sadece bizim görebileceğimiz şekilde gözlerini devirir, kestane rengi bukleleri başının üstünde yığılmış halde zıplarken, sonunda ona dikkatini vermek için dönerek. "Seni gördüm. Hepimiz çok etkilendik."

O, çocuksu ve gururlu bir şekilde sırtıyor ve ben kıkırdıyorum. İkisi arasında hangisinin diğerini daha çok sinirlendirdiğinden emin değilim, ama ikisinin de bundan zevk aldığından eminim.

Önümdeki cama hafifçe vurulan bir ses dikkatimi oraya çeker ve Adam'ın beni izlediğini görürüm, maskesi başının üstünde durmaktadır.

"Oldukça şanslıyız, değil mi, baş belası?" "En şanslıyız."

O zaman şeytani ve kendinden çok emin bir şekilde gülümser. "Bir gün seninle evleneceğim, biliyorsun."

Gülümsüyorum, bu konuşmayı her yaptığımızda midemde aynı heyecan verici his uyandırıyor. "Ya hayır dersem?"

Maskeyi aşağı indirip yüzüne takıyor. Geri çekilirken bana göz kırıyor. "Hayır demeyeceksin."

Maçın sonunda, uzatmalarda kazandıklarında, Adam bize bakar ve kalbini üç kez okşar.

Ertesi sabah şafak vakti uyanırız, çocuklar ve tüm hayvanlar yürüyüşümüz için kamyonete yüklenir. Evet, Dinosaur bile.

Güneş ufukta yeni belirmişken Adam çocukları yatağımda bırakır, bana Anneler Günü için el yapımı kartlar ve parlak pembe şakayık buketi verir ve gün doğarken yürüyüşe çıkmak istediğini söyler. Elimde tuttuğum sıcak Starbucks kahvesi, ailemiz ve arkadaşlarımızla geçirdiğimiz kutlama gecesinin uykusunu kaçırmaya yardımcı oluyor, ama hayatımın geri kalanında her gün erken kalkarım, tabii bu aileyle birlikte kalkıyorsam.

Yürürken dalların arasından kırmızımsı ışınlar süzülüyor, yavaşça yükselen güneş bu ormanlık yolu ısıtıyor. Connor ve Lily el ele önümüzde dans ediyor, köpekler hemen arkalarından geliyor, kedi ise grubun önüne geçmeye çalışıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Adam'ın derin sesi, kuşlar tek tek uyanırken sessiz ormanda yankılanıyor, biz ilerledikçe sabah şarkıları da giderek yükseliyor.

"Bir kediye tasmayla gezdireceğimi hiç hayal etmemiştim."

O gülerek, elimi sıkıca tuttu. "Dinosaur, hepimiz onsuz dışarı çıktığımızda hiç hoşlanmıyor."

Evet, bu kedi, şimdiye kadar gördüğüm en büyük "kaçırma korkusu"na sahip. 3,6 kiloluk bu kedi, köpek kardeşleri kadar büyük ve vahşi olduğunu düşünüyor (bu arada, köpek kardeşleri ondan çok *korkuyor*), bu yüzden şu anda evimizi o yönetiyor.

Lily ve Connor, bir ağacın gövdesinde tırmanan bir böceği incelemek için dururlar ve hayvanlar koşarak gelirler. Beş tanesi, tüylü turuncu ve siyah tırtıl yavaşça tırmanırken birbirlerine sokulurlar.

"Son bir yılda hayatımın bu kadar değişmesine inanamıyorum. Her zaman istediğim ama asla sahip olabileceğimi hayal bile edemediğim her şeye sahibim. Hak etmediğime inandığım her şeye. Daha iyi olmam gerektiğini düşünüyordum. Dikkat çekmek için bir şeyler yapmam gerektiğini. İnsanların beni fark etmeleri için saçımı boyamam gerektiğini. O kadar çok seçilmek istiyordum ki. Birinin bana bakıp 'İşte o' demesini istedim. Kendimde hiçbir şey değiştirmeden, olduğum gibi beni sevecek birini istedim, Adam, ve sonra seni buldum. Sadece senin sevgini kazanmakla kalmadım, senin beni tamamen sevme şeklin sayesinde kendimi daha iyi sevmeyi de öğrendim."

Adam parmaklarını benim parmaklarıma etrafında sıkıca kavrar ve beni durdurur. Gözlerinde parıltı veren duygu, kalbimde hissettiğim şeyi tam olarak yansıtıyor: hayatımın aşkı için duyduğum sonsuz minnettarlık. Ellerimle yüzünü tutar ve ağzını ağızma doğru çekerim.

"O sabah tek seçeneğim bu yola adım atmaktı. Gerisini kader halletti. Benim düşündüğüm şey bu."

"Evlen benimle," diye patlar, sonra sanki ağzından çıkan bu kelimelere inanamıyormuş gibi hızla gözlerini kırpar. "Ah, lanet olsun. Böyle olmamalıydı."

"Ağacın yanında yapacağını sanmıştım," diye azarladı Lily, ellerini beline koyarak. "Ailesinin olduğu yerde." Ayağını yere vurdu. "Ve

ona yüzüğü vermek zorundasın, baba. Onun evet demesini sağlayacak olan budur."

"Çok üzgünüm," diye aceleyle söyler ve bana mı Lily'ye mi özür dilediğinden emin olamam. Elimi tutar, beni de peşinden sürükleyerek, benim ve ailemin baş harflerinin yazılı olduğu, yeni çiçek açmaya başlayan şakayıklarla çevrili eski ağaca doğru koşar. O bana dönüp, titrek ellerle çantasından küçük kadife bir kutu çıkarırken, kalbim boğazıma kadar çıkıyor. "Hey, az önce söylediğim şeyi unut, tamam mı?"

O tek dizinin üzerine çöktüğünde, "Unutulmuş," diye fısıldıyorum.

Köpekler onun yanına oturur ve Dinosaur sırt üstü yere düşer, miyavlayarak toprakta yuvarlanır. Connor, kutuyu Adam'ın elinden alır, açar ve yükselen güneş en güzel elmasın parıltısını yakalar.

"Oooh," diye haykırır ve onu yüzüme doğru uzatır. "Güzel, anne."

"Güneşin tamamen doğmasını bekleyeceğini sanıyordum," diye hatırlatır Lily Adam'a. "Çünkü onun güneşin doğuşu gibi olduğunu söylemiştin."

Adam başını eğdi, yorgun bir kahkaha göğsünü titretti. Bana baktığında, en yumuşak gülümsemesiyle, tam Adam'a özgü, şefkatli ve sakin, çok sabırlı. "Bunun planladığımın tam tersi olacağını tahmin etmeliydim, değil mi?"

Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı sallarım. "Ebeveynlik budur işte."

"Ama belki de tam olarak planladığım gibidir, çünkü tek ihtiyacım olan şey, bu aileyi tam da bu kadar mükemmel kılan sevgiyle çevrili, burada senin yanında olmak. Hayalini kurduğum tek şey budur." Connor'a dönerek, minik ellerini kendi ellerine alır. "Connor, dostum, seninle tanıştığım anda sana aşık oldum, ayakkabılarını göğsüme fırlatıp, onları ayağına giymemi istediğinde. Sen çok zeki ve meraklısın ve annen gibi tüm kalbiyle seviyorsun." Lily'yi de yanlarına çağırır. "Lily, sen bu dünyadaki tüm nezaket ve sabrın vücut bulmuş halisin ve benimle kitap okumamı istediğin gün, seni sevdiğimi anladım." Ellerini sıkar. "İkinizi de seviyorum ve sizin babanız olduğum için çok gururlu ve minnettarım. Şimdi, annemi karım yapmama ne dersiniz?"

"*Evet!*" diye bağırlar ve Connor ayağına takılıp düşer, Adam'ın boynuna sarılırken yüzüstü Adam'ın göğsüne çarpar.

"Seni seviyorum, baba." Beni işaret ederek yüzüğü uzatır. "Anneme de ver?"

Adam titrek ellerle kutudan yüzüğü çıkarır. Bakışları ağaca oyulmuş kalbe takılır ve gözlerini kapatıp, annemle babamın bir zamanlar dokunduğu yere elini bastırdığında, gözyaşlarım akmaya başlar.

Ağzını açar, tereddüt eder, sonra kapatır ve başını sallar. "Bunu binlerce kez prova ettim. Söylemek istediğim her kelimeyi aynanın önünde, duşta, Tanrım, Rosie, geçen hafta arkadaşların önünde bile okudum. Ve şimdi buradayız, sana bakıyorum ve aklıma gelen tek kelime *teşekkür ederim*. Bana tüm benliğini, korkularını, güvensizliklerini, geçmişini ve geleceğini emanet ettiğin için teşekkür ederim. Beni hayatına aldığın, oraya ait olduğumu hissettirdiğin için teşekkür ederim." Başını eğip nefes verirken, ben öne eğilip parmaklarımı yumuşak buklelerine geçiriyorum, ta ki o bana tekrar gözlerini çevirene kadar, elektrik mavisini ve gözyaşlarıyla parıldayan gözlerini. "Bana ikinci bir şans verdiğin için teşekkür ederim. Beni tümüyle görmek, tümümü tanımak için zaman ayırdığın için teşekkür ederim ve tümümü sevdiğin için teşekkür ederim. Koşulsuz sevilme ne demek olduğunu bana gösterdiğin için teşekkür ederim. Rosie, sen olduğun için teşekkür ederim."

Güneş nihayet ağaçların arasından sızarak ormana parıldayan altın ışınlar saçarken, ailemi ayak parmaklarımın ucuna kadar hissedebileceğim göz kamaştırıcı, nefes kesici bir sıcaklıkla sarıyor.

Adam gülümser, muhteşem, büyüleyici bir manzara, elimi eline aldığı anda titremesi kaybolur. "Tüm bu süreç boyunca en iyi arkadaşım ve partnerim oldun." Parmaklarıma zarif yüzüğü takar, gözyaşı damlası şeklindeki elmas, saçlarımla aynı pembe tondadır. "Şimdi benim karım olmanı istiyorum."

Kucağına düşerken beni yakaladı, kollarımı ona doladığımda boynumdan aşağıya doğru yumuşak bir kahkaha yayıldı ve hayatım boyunca hayalini kurduğum aşk için ağladım.

"Bunu bir soru olarak sormadın," diye ağlıyorum.

"Çünkü hayır diyemezsin; sana zaten söyledim." Beni geri çekerek, nemli yanaklarımdaki dalgaları silkeliyor. "Nasıl anladığımı biliyor musun? Senin olduğunu nasıl anladığımı?"

"Nasıl?"

"Bazen insanlar, dünyalarını alt üst ettikleri, bildiklerini sandıkları her şeyi alıp sarsarak, aradıkları kişiyi bulduklarını anladıklarını söylerler. Ama sen? Sen değil, Rosie. Sen benim dünyamı dengesiz hale getirmedin. Onu merkezine yerleştirdin. Sanki benim yerçekimim gibiydin ve seninle olduğum her an, her şey yerine oturdu. Korkularım, güvensizliklerim, umutlarım ve hayallerim. Sen yanımda olduğun sürece her şeyle barışıkydım." Saçımı kulağımın arkasına koydu, gülümserken başparmağıyla çenemdeki gamzeyi okşadı. "Seninle birlikte yerçekimimi buldum. Bu, kaostan çok daha değerli."

Sabah boyunca orada kalıyoruz, ben ve ailem, köprüde kahvaltı yapıyoruz, aşağıdaki serin dereye suyla oynuyoruz. Ve ayrılma zamanı geldiğinde, Adam çantasından bir çakı çıkarıyor ve ağaca sonsuza kadar kazınmış kalbe C, L ve A harflerini ekliyor.

Adam, Connor'ı omuzlarına oturturken, ben Lily'nin elini tutuyorum. Bear, Piglet ve Dinosaur bizi eve götürüyor.

"Ocak ayında bir kez daha gelip bir baş harf daha kazınmamız gerekecek."

Adam'ın bakışları bana kayar. "Bir tane daha mı?"

"Mhmm. Beş kişilik bir aile olduğumuzda." Omuz silkiyorum. "Ya da hayvanları da sayarsak sekiz kişilik."

"Beş kişilik bir aile..." Sesi kesilir, parmaklarıyla bizi tek tek sayarken fısıldayarak sayar.

Lily nefesini tutar ve elini karnıma koyduğunda Adam'ın gözleri karnıma kayar.

"Planladığımızdan biraz erken olduğunu biliyorum ve sen bizimle birlikte tatile çıkabilmek için bahar ya da yaz aylarında bir bebek sahibi olmayı çok istiyordun, ama görünüşe göre biz bir..."

"Kış bebeği." Sözleri nefesiyle birlikte kaçır. Göğsü keskin bir şekilde yükselir ve daha önce ellerimde hissettiğim titreme geri döner, bir elini ağzına götürür, ovuşturur ve tereddütle uzanarak avucunu karnımın üzerine koyar. Mavi gözleri tam zamanında benimkilere döner

tek bir gözyaşı damlasının yanaklarından aşağı akıp gittiğini gördüm. "Kış bebeği mi yaptık?"

Gülümserim, elini elimle kapar ve omuz silkerim.

"Oops."

Son.

TEŞEKKÜRLER

e her şeyden önce Megan'a, çünkü bu kitap benim gözyaşlarımdan oluşan on bir bölümden ibaret olurdu ve şu anda dolabımda tek başıma sallanıyor olurdum. Adam ve Rosie'nin hikayesini hayata geçirmeme yardım ettiğin için sana nasıl teşekkür edeceğimi gerçekten bilmiyorum, ama umarım her gün dinlediğin, binlerce sesli notumun yer aldığı podcast'i beğenmişsindir. Seninle yetmiş beş kitap planlamak ve senin bu kitaplar hakkında yarattığın alakalı, dahice videolara gülmek için sabırsızlanıyorum. Sana çok minnettarım ve seni arkadaşım olarak görebildiğim için çok şanslıyım.

Kızlarım Erin, Hannah ve Ki, sizler olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum, daha fazla uyumak dışında. Yazmanın bana getirdiği tüm harika şeylerin en iyisi, şüphesiz siz üçünüzsünüz.

Michelle, zaman ayırıp veterinerlik bilgilerini benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Mükemmel olmadığını biliyorum (dördüncü sınıf veterinerlik öğrencisi Rosie kadar boş zamanı olan başka kimse yok), ama umarım hoşuna gitmiştir.

Paisley'e, bana karşı sonsuz sabrın ve hikayelerimi sana güvenle teslim etmemi sağladığın için teşekkür ederim. Kitaplarım yüzünden arama motorun tuhaf sonuçlar veriyor, bunun için üzgünüm.

Nicole'a, ilk günden beri benimle olduğun ve kağıtta Adam'ın adını görür görmez "Benim" dediğin için. Onları nasıl seçeceğini biliyorsun.

Ellie ve Autumn'a, sadece kitaplarım için değil, benim için yaptığınız her şey için. Ekibimde olduğunuz için çok minnettarım.

Alana'ya, çıkartmalarla benim çocuklarıma hayat verdiğin için. Sen inanılmaz bir sanatçısın.

Miss Bizarro'ya, her zaman, çünkü bir zamanlar ben on iki yaşındaydım ve sen imkansızı mümkün kıldın.

İnanılmaz alfa ekibime, Megan, Autumn, Nikki, Allie ve Kristen'a. Sizler bana karşı melek gibi sabırlısınız, ister

iki hafta süren güncelleme yapmam ya da ilk yirmi sekiz bölümü silip baştan başlamam fark etmez.

Sevgili okuyucularım. Sanırım bu, sabrınız için size teşekkür etmek için iyi bir zaman, değil mi? TEŞEKKÜR EDERİM. Sadece bunun için değil, desteğiniz, sevginiz ve ihtiyacım olduğunda beni her zaman cesaretlendirdiğiniz için de teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum ve size çok minnettarım. Vipers'ımı sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Oğluma, Connor için en sevimli ilham kaynağı olduğu için, ve kızıma, çünkü her gecikmeye değdiğin için.

Ve ağabeyime. Kitaplarımı okumanıza asla izin vermedim, ama biliyorum ki bir yerlerde benimle gurur duyuyorsunuz. Sizi çok özlüyorum.

Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Becka , ateşli romantizm yazarı, kendini alaycı kraliçe ilan eden, profesyonel ertelemeci ve okuyucularını mutlu sona ulaşıana kadar cehenneme sürüklemeyi seven bir süper hayran.

Bilgisayar ekranına boş boş bakmadığı veya el yazmasından *sadece* kelimesini iki yüz kez silmediği zamanlarda, Kanada'nın Ontario eyaletinde anaokulunda öğretmenlik yapıyor (*nefes kesici!*) ve iki çocuğu ve hayvanlarıyla annelik yapıyor.

Her zaman hevesli bir okuyucu olmuş ve yazar olmayı hayal etmiş olmasına rağmen, Becka kardeşini kaybettikten sonra kitap yazmaya başladı. Sıcaklık, mizah ve gizli ayıcıklar gibi alfa erkekleri gibi eğlenceli unsurları hikayelerine dahil etmeyi sevse de, yazıları ağır duygulardan besleniyor ve bu duyguların sayfalarında yer almasına engel olamıyor.

Bonus sahneler ve gelecek bölümlerden özel ön izlemeler ister misiniz? [Becka'nın web sitesine](#) gidin ve haber bültenine kaydolun!

[Becka'nın Facebook grubuna](#) katılarak iletişimde kalın!

***Playing For Keeps* serisinden daha**

fazlası: [Consider Me](#) - Carter ve Olivia'nın hikayesi
[Play With Me](#) - Garrett ve Jennie'nin hikayesi

***Playing For Keeps* serisinde yakında çıkacak olanlar:**

Fall With Me - Jaxon ve Lennon'ın hikayesi
Breathe With Me - Emmett ve Cara'nın hikayesi

İçindekiler

[Tam Sayfa](#)

[Görüntü Telif](#)

[Hakkı](#)

[Adanma](#)

[İçerik notu](#)

[Çalma listesi](#)

[İçindekiler](#)

[1. Şeytan Dirildi](#)

[2. En Kötü Yöntem Değil](#)

[3. Kabarcık Popo](#)

[4. Lütfen Bütün Şişeyi Alayım](#)

[5. Büyük T Harfi ile Başlayan Sorun](#)

[6. Adam'ın Umut Yolculuğu: Bir Adamın Pussy Palace'a Giden Yolculuğu](#)

[7. Sırlar ve Şarap Dökmek](#)

[8. Tamam Arkadaşlar; Berbat Tavsiyeler](#)

[9. Küçük Sorun](#)

[10. Benim Penis Kahramanım](#)

[11. Onaylayabilirim: Bu Bir Hastaneye Yatırcı](#)

[12. Lanet Olası Hipnotize Edici](#)

[13. 2'ye 1 Özel](#)

[14. Bu... Titriyor mu?](#)

[15. Sahte Bıyık Takmış Oldukları Bölüm](#)

[16. Hiçbir Yere Sığmıyor](#)

[17. Muz Aromalı Penisler](#)

[18. Parçalanmadan Önce](#)

[19. Aptallar](#)

[20. Onu İkiye Bölmek, Ama Kibarca](#)

[21. Yedi Prezervatif Kullandık](#)

[22. Diğer Ayakkabı](#)

[23. Görüşürüz](#)

[24. Stardust Lane](#)

[25. Sonsuza Kadar Aileler](#)

[26. Annem Arayıp](#)

[27. Kaç tane ayakkabı var lan?](#)

- [28. Uzun Zamandır Bekleniyordu](#)
- [29. Batman Her Zaman Kızı Kazanır](#)
- [30. Gömleksiz Babalar En İyisini Yapar](#)
- [31. Gerçek Bay İnanılmaz Kim?](#)
- [32. Bugün 3 Ekim](#)
- [33. Sanırım Aştım](#)
- [34. Nutsuz Kasım](#)
- [35. Yirmi Beş Yaşında Sonunda Araba S rebiliyorum](#)
- [36. Kimse Bilmeyecek](#)
- [37. Grinch Noel'i Nasıl  aldı](#)
- [38. Savaşmak İçin  ok Güzel](#)
- [39. Yedim ve Kırıntı Bırakmadım](#)
- [40. Noel Dicksicles](#)
- [41. Bulmaca](#)
- [Parçaları Epilog:](#)
- [Oops Teşekkürler](#)
- [Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

